

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ATEŞİN PEŞİNDE

"Gizem ve büyü dolu."
—ROSHANI CHOKSHI,
Yıldızlar İçinde Kızlar İçin Çıkarmak Yazarı

HAFSAH FAIZAL

İçindekiler

[Giriş sayfası](#)

[Telif Hakkı Bildirimi](#)

[özveri](#)

[epigraf](#)

[Harita](#)

[Perde I. Hilal Olarak Gümüş](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[9. Bölüm](#)

[10. Bölüm](#)

[Bölüm 11](#)

[12. Bölüm](#)

[13. Bölüm](#)

[14. Bölüm](#)

[15. Bölüm](#)

[16. Bölüm](#)

[17. Bölüm](#)

[18. Bölüm](#)

[19. Bölüm](#)

[20. Bölüm](#)

[21. Bölüm](#)

[22. Bölüm](#)

[II. Perde Evden Uzun Bir Yol](#)

[23. Bölüm](#)

[24. Bölüm](#)

[25. Bölüm](#)

[26. Bölüm](#)

[27. Bölüm](#)

[28. Bölüm](#)

[29. Bölüm](#)

[30. Bölüm](#)

[31. Bölüm](#)

[32. Bölüm](#)

[33. Bölüm](#)

[Bölüm 34](#)

[35. Bölüm](#)

[36. Bölüm](#)

[37. Bölüm](#)

[38. Bölüm](#)

[39. Bölüm](#)

[40. Bölüm](#)

[41. Bölüm](#)

[42. Bölüm](#)

[43. Bölüm](#)

[Bölüm 44](#)

[45. Bölüm](#)

[46. Bölüm](#)

[47. Bölüm](#)

[Bölüm 48](#)

[49. Bölüm](#)

[50. Bölüm](#)

[51. Bölüm](#)

[52. Bölüm](#)

[53. Bölüm](#)

[54. Bölüm](#)

[55. Bölüm](#)

[56. Bölüm](#)

[57. Bölüm](#)

[58. Bölüm](#)

[Bölüm 59](#)

[60. Bölüm](#)

[61. Bölüm](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Perde III. Yediğimiz Yalanlar](#)

[64. Bölüm](#)

[65. Bölüm](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[68. Bölüm](#)

[Bölüm 69](#)
[70. Bölüm](#)
[Bölüm 71](#)
[72. Bölüm](#)
[73. Bölüm](#)
[Bölüm 74](#)
[75. Bölüm](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[80. Bölüm](#)
[81. Bölüm](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[85. Bölüm](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[90. Bölüm](#)
[Bölüm 91](#)

[sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Ateşin Peşinde İçin Övgü](#)

[yazar hakkında](#)

[Bültene üye ol](#)

[Telif hakkı](#)

We Hunt the Flame

HAFSAH FAIZAL

FARRAR STRAUS GIROUX • NEW YORK

Ateşin Peşinde
Ateşin Peşinde Serisi 1.Kitap
Hafsah Faizal

Kalbimi şekillendirdiği için anneme ve onu çelik gibi sertleştirdiği için babama

*Aşk çocuklar içindir, dedi kız.
Ölüm aptallar içindir, dedi gölge.
Karanlık benim kaderim, dedi çocuk.
Bağlılık benim sonumdur, dedi kartal.
Acı bizim kaderimiz, dedi güzellik.
Ve hepsi feci şekilde yanıliyordu.*

BÖLÜM 1

O öldürdüğü için insanlar yaşadı. Ve eğer bu, güneşin bile gözünü kırpmaktan korktuğu Arz'a cesaret etmek demekse, öyle olsun.

Ara sıra iyi bir günde, Zafira binti Iskandar, güneşten daha cesur olduğunu düşündü. Çoğu günler, Arz'ın arkasında durana kadar bekleyemezdi ve hilafetinin ovalarında, daama karı ve diğerlerinde sıkıca kök salmıştı.

Boynuzları ellerine sertçe vursa da bugün o günlerden biriydi. Bir ormanın lanetli hapishanesinden kurtuldu, iç çekmesinin, kalbinde gevşeyen sıkıca sarmalanmış korkunun bir ürünü değil, görevinin tamamlanmış olmasından kaynaklandığını düşünerek. Sabah güneşi hoş geldin diye yanaklarından öptü.

Marhaba sana da korkak.

Demenhur'un halifeliğinde güneş ışığı her zaman zayıftı, çünkü güneş kum olması gereken karı ne yapacağını bilmiyordu.

Önünde, beyaz deniz pürüzsüz ve bozulmamış bir şekilde yuvarlanarak ona hediye etti. ayak parmakları uyuşmuş ve hava burnunu sakatlamış olsa bile, yalnızlığında bir anlık bir hoşnutluk. Çünkü bir kadının eylemlerinin her zaman aleyhine çevrilme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu bir hilafette, erkek gibi davranmanın kolay bir tarafı yoktu. Bir kadının kıvrımlarına, birinin sesine ve yürüyüşüne sahip olduğu zaman değil.

Geyik leşini sürükledi, arkasında bir buhar izi vardı, lekeli kar ürkütücü bir kıpkırmızıydı. Havada bir söz vardı. Yerde ve fısıldayan ağaçlarda bir dinginlik.

Önemli değil. Paranoya, en az arzu edildiği zamanda ziyaret etmenin bir yolunu buldu. Yaklaşan düğün yüzünden bir yığın duygu içindeydi, hepsi bu.

Sukkar, onu bağladığı çürüyen direktan sıyrıldı ve neredeyse beyaz olan ceketine karıştı. Geyiği çabucak aygırının eyerine bağlamaya çalışırken, adam ona verdiği isim kadar tatlı bir şekilde hareketsiz kaldı.

Yardım etmeyen ata, "Bugün iyi bir av geçirdik," dedi ve sırtına savurdu.

Sukkar tepki vermedi, sanki bir ifrit dışarı fırlayacak ve onu tamamen yutacakmış gibi uzaklardan Arz'a bakmakla yetindi.

"Dastard," dedi Zafira, uyuşmuş dudaklarında bir gülümsemeyle.

Ormana gelince herkes korkak olsa da - Arawiya'yı oluşturan beş halifenin her biri Arz'dan korkuyordu, çünkü o da o toprakları çevreliyordu. Ülke sihirden mahrum bırakıldığından beri paylaştıkları bir lanetti. Baba, Zafira'ya Arz'ın birçok yönden sadece bir

orman olduğunu öğretmişti. Ona bunu kendi yararına kullanmanın yollarını öğretmişti. Onu evcilleştirebileceğine inanmanın yolları, gerçekte yapamayacağı halde. Kimse yapamazdı.

Ölümü de bunu kanıtlamıştı.

Zafira, Sukkar'ı ormandan uzağa, açıklığa ve Demenhur'un derinliklerine doğru yönlendirdi. Ama Arz öyleydi ki, her zaman son bir bakış istedi. Durdu ve döndü.

İzledi. nefes aldı. İskelet ağaçları, dönen gölgeye batmış budaklı parmaklarla uzanıyordu.

Bazıları akbabaların ölümleri yiyip bitirdiğini söyledi. Yine de Zafira her gün av üstüne avlanarak geri döndü. Her girişimin son olabileceğinin farkındaydı ve çok fazla korkmadığına yemin etmesine rağmen, kendini kaybetmek en büyük korkusuydu.

Hala. İçinde, karanlığın derinliklerine yapılan bu ziyaretlerden zevk alan bir nabız vardı. Arz'dan nefret ediyordu. Ondan çok nefret ediyordu, çok istiyordu.

"Ahh, her gün Arz'a bakmak için bolca zaman var," dedi Sukkar'a, sesi titreyerek. "Düğün için geri dönmeliyiz, yoksa Yasmine kelimemizi alır."

Sukkar'ın umurunda değildi. Zafira dilini şaklattı ve onu ileriye doğru itti, Arz ile aralarındaki mesafe arttıkça gergin kaslarındaki gerginlik kaçtı.

Hava başka bir varlıkla ağırlaşana kadar.

Ensesindeki küçük tüyler kalktı ve omzunun üzerinden temkinli bir bakış attı. Arz nefesini tutmuş gibi arkasına baktı. Hayır - her kimse burada Demenhur'da durmuş, neredeyse onun kadar iyi bir şekilde sessizliği taklit ediyordu.

Hemen hemen.

Arz'da kendini kaybetmekten daha çok korktuğu bir şey varsa, o da avcı olmadığını, avcı olduğunu kanıtlayabilecek bir adam tarafından habersiz yakalanmasıydı ; on yedi yaşında bir kız, babasının kapüşonlu pelerininin ağırlığı altında saklandığı her seferinde. avlandı. O zaman dışlanır, zaferleriyle alay edilirdi. Kimliği vahşice çözüldü. Bu düşünce ellerini kalbinin etrafına *sardı, güm, güm, güm* biraz daha hızlı atıyordu.

Sukkar'ı Arz'la yüzleşmek için döndürdü, kelimeler anlaşılabilir bir şekilde rüzgarda savrulan alçak bir emir olarak onun tereddütünün gerilimine karşı tekme attı.

"Yalya." Acele etmesini istedi, sesi gergindi.

Yelesini salladı ve itiraz etmeden ileri doğru gitti. Ormana yaklaştıklarında hava karardı. Komik, Zafira ölümcül tehlikenin ilk işaretinde bilinmeyene *doğru gidiyordu*.

Soğuk yüzünü ısırdı. Sağından siyah bir bulanıklık, solundan ikinci bir bulanıklık. *Atlar*. Dudağını ısırdı ve Sukkar'ı aralarında çevirdi, kafasına bir şey çarptığında eğildi.

"Kif!" Biri bağırdı, ama ne tür bir aptal *durur ki* ?

Sukkar. Arz'ın sınırında dondu ve Zafira eyerinde sıçradı -bir tokat, ona hiç bu kadar yaklaşmaya cesaret edemediğini hatırlattı. Odun ve ekşi çürüme soğuk duyularına saldırdı.

"Laa. Laa. Şimdi olmaz, seni piç," diye tısladı.

Sukkar başını salladı ama yerinden kıpırdamadı. Zafira sessiz karanlığa baktı ve nefesi kesildi. Arz, insanın sırtını dönebileceği bir yer değildi; habersiz ve şüphelenmeden yakalanmak için bir yer değildi ve...

Bir lanetle Sukkar'ın itirazlarına rağmen yönünü değiştirdi.

Rüzgar uludu, soğuk ve sert. Arz'ın sırtından aşağı soluduğunun acı içinde farkındaydı. Sadece dört adım ötede, paltoları gece gökyüzü kadar karanlık, zincir zırhla gizlenmiş güçlü bedenler olan iki atı içeri alıncaya kadar. Savaş atları.

Tek bir yerde yetiştirildi: Sarasin'in komşu halifeligi.

Ya da muhtemelen Sultan'ın Kalesi. Arawiya'nın padişahı yakın zamanda Sarasin'in halifesini soğukkanlılıkla öldürdüğünde, kanunsuz bir şekilde toprakların ve orduların kontrolünü ele geçirdiğinde, sultanın ihtiyaç duymadığını söylemek zordu - Arawiya onun kontrolü altındayken ve Sultan'ın Muhafızlarını elinde tuttuğunda değil. onun beck ve çağrı. Halifeler denge için vardı. Onları *öldürmemesi* gerekiyordu .

Atlarının üstünde erkeklerin çıplak kolları kaslarla kaplıydı, yüzleri sert çizgilerle kesilmişti. Güneşin altındaki yaşamı, Zafira'nın özlediği çölün gelgitini bilen insanların rengiydiler.

"Yalla, Avcı," dedi iri adam, sanki sürülecek sığırlarmış gibi ve gözleri onun avucundaki palaya takıldı.

Zafira'nın nereden geldikleri konusunda herhangi bir şüphesi varsa, sesinin tınısı yeterliydi. Boğazı kendi kendine kapandı. Dedikodu yapan Demenhune tarafından takip edilmek bir şeydi; Sarasins tarafından saldırıya uğramak başka bir şeydi.

Kapşonlu yüzünü daha çok kapatacak şekilde başını eğdi. Karanlığa göğüs gerdi; tavşanları ve geyikleri öldürdü. Bir bıçağın önünde hiç durmamıştı.

Ama adamlar tüm güçlerine rağmen mesafelerini korudular. Arz'dan bile korkuyorlardı. Zafira çenesini kaldırdı.

"Her neyse için?" rüzgarın ani tıslamasıyla çekildi. Beslemesi gereken insanları ve veda etmesi gereken ay kadar güzel bir gelini vardı. *Neden ben?*

Küçük adam, "Sultanla tanışmak için," dedi.

Sultan mı? gökyüzü . Adam, kafasındaki saçtan çok ellerinden parmak koparmıştı. İnsanlar bir zamanlar iyi biri olduğunu söylüyorlardı ama Zafira buna inanmakta güçlük çekiyordu. Doğuştan Sarasin'di ve tüm hayatı boyunca kendisine söylenen Sarasinlerin kalplerinde en ufak bir iyilik parçası olmadan doğdukları söylendi.

Panik yine göğsünde alevlendi ama sesini alçalttı. Padişah beni görmek istese tazılarıyla değil mektupla hürmet ederdi. Ben suçlu değilim."

Ufak tefek adam bir köpeğe benzetildiğinde ağzını açtı ama diğeri kılıcını oynattı ve yaklaştı. "Bu bir rica değil." Arz korkusunun daha fazla ilerlemesine izin vermeyeceğini anlamış gibi bir duraklama ve ardından, "Yalla. Öne gel."

Hayır . Bir çıkış yolu olmalıydı. Zafira farkında olarak dudaklarını büzdü. Sarasinlerin barbarlığından başka bir şey varsa, o da gururdu.

Sukkar'a tatlı sözler fısıldadı. Belki adamlardı, belki savaş atlarıydı, güçlü ve ürkütücü, ama onun sadık atı. geri adım attı. Arz'a en yakın gidişi buydu ve Zafira ona çok daha fazlasıyla işkence edecekti. Adamlara çarpık bir gülümseme verdi, dudakları çatlamış ve muhtemelen soğuktan renksizdi. "Gel ve beni al."

"Gidecek hiçbir yerin yok."

"Unuttun Sarasin. Arz benim ikinci evim."

Sukkar'ın yelesini okşadı, kalbini çelikleştirdi ve onu karanlığa sürükledi.

Onu bütün olarak yuttu.

Denedi, denedi, onu karşılama şeklini kabul etmemeye çalıştı, kulaklarını okşayan neşeli fısıltılar. Kan dolaşımında bir dalgalanma. Damarlarında açlık.

Karanlık ağaçlar ürkütücü ve boyun eğmezdi, yapraklar keskin ve parıldıyordu. Uzaktan, Sarasinler bağırıp peşinden giderken toynakların dörtlü sesini duydu. Sukkar'ın toynaklarının altında sarmaşıklar çatırdadı ve Zafira'nın görüşü neredeyse kör oldu.

Zafira, kalbi yankılanan bir gümbürtüyle adamları dinlerken, paniklemiş nefesi dışında, Sukkar merhametli bir şekilde sessizdi. Korkularına rağmen peşinden *gelmişlerdi* , çünkü gurur tehlikeli bir şeydi.

Yine de kulaklarında yalnızca sessizlik uğulduyordu -bir bıçağın kınından çıktığı an gibi. Rüzgarın ilk uğultusunun ardından duraklama.

Onlar gitmişti.

Arz'ın erkekleri ortadan kaldıran korkunç, hesaplanamaz tuhaflığını bir kez olsun takdir etmişti. İki Sarasin fersahlarca uzakta olabilirdi ve ne o ne de onlar bunu asla bilmeyecekti. Arz böyleydi. Bu yüzden giren pek çok insan asla geri dönmedi - dönüş yolunu *bulamadılar* .

Doğudan yumuşak bir tıslama sesi geldi ve o ve Sukkar dondu kaldı. Beyaz önlüğünü çok az görebiliyordu, ancak yıllarca tekrar tekrar geri dönmesi, işitmesini herhangi bir bıçaktan daha iyi keskinleştirmişti. Arz'da kulaklarıyla gördü. Ayak sesleri yankılandı ve sıcaklık azaldı.

"Eve gitme zamanı," diye mırıldandı Zafira ve Sukkar, onun elinin ve kalbindeki o hızlı fısıltı tarafından yönlendirilerek öne çıkarken titredi. Sadece hareket ettiğinde doydular.

Karanlık, yumuşak mavi bir gökyüzüne ve güneşin uzaklardaki çarpıntısına doğru çekildi. Soğuk, metal ve biraz kehribar kokusuyla burun deliklerini yaktığında, bir anda esneyen bir boşluk hissetti.

Görünüşe göre Sarasinler o kadar şanslı değillerdi. Üçü Arz'a ne kadar süre önce binmişlerdi? Yirmi dakikadan fazla olamazdı ama güneşin konumu en az bir saat olduğunu iddia ediyordu.

Zafira, padişahın gerçekten onun için haber gönderip göndermediğini bilmek istemiyordu. Ya da öyleyse, *neden* . Sukkar'ın altından homurdanmasına *neden olan şey* buydu, her zaman farkındaydı. *Her seferinde bir şey* söylüyor gibiydi.

Savaş atlarının durduğu yerde kar şimdi pürüzsüzdü ve—

Sukkar'ın dizginlerini çekti.

Beyaz ovaların karşısında bir kadın duruyordu.

Ağır, gri, hayır, parıldayan *gümüş bir pelerin*, geniş kırmızı bir cüppenin üzerinde ince omuzlarına oturdu. Yükseltilmiş başlığı, kar kadar beyaz olan sade saçlarının tepesini zar zor kapatıyordu. Dudakları kıpkırmızıydı, bir kan kıvrımı.

Zafira, kadının bir an önce orada olmadığına yemin etti. Göğsünde bir dörtlü başladı.

Arz, boş bir zihni ahlaksızlaştırıyor.

Bu kadar çabuk öldürebileceğini kim bilebilirdi, dedi kadın ipeksi bir sesle.

Arz, illüzyonlarına da ses getirdi mi?

"Ben suikastçı değilim. Sadece onlardan kaçtım," dedi Zafira, daha sonra bir yanılısamaya tepki vermemesi gerektiğini fark ederek. O adamları öldürmemişti, değil *mi*?

"Akıllı." Kadın biraz duraksadıktan sonra gülümsedi. "Gerçekten akli başında ve tek parça olarak ortaya çıkıyorsun." Bir rüzgar pelerini dalgalandırdı. Kara gözleri, tuhaf bir huşu ve -gökyüzü- hayranlığın karışımıyla Arz ağaçlarının ilk sırasına kaydı.

Kadın titredi ve katılaştı. Gerçek ve değil.

"Sharr'a çok benziyor, değil mi?" Sonra başını salladı, her hareketi bilinçliydi.

Sharr'dan söz edildiğinde Zafira'nın derisinin altında korku kaynadı.

"Ah, nasıl böyle alaycı bir soru sorabilirim?" diye devam etti. "Henüz adaya gitmedin."

Gerçek misin? Zafira sormak istedi. Bunun yerine "Sen kimsin?" diye sordu.

Kadın, çıplak elleri kenetlenmiş o ışıltılı bakışla onu sabitledi. Soğuğun acısını hissetmiyor muydu? Zafira parmaklarını Sukkar'ın dizginlerine doladı.

"Söyle bana, neden avlanıyorsun?"

"Halkım için. Onları beslemek için," dedi Zafira. Sırtı ağrıyordu ve geyik kokmaya başlamıştı.

Kadın hafifçe kaşlarını çatarak dilini şaklattı ve Sukkar titredi. "Kimse bu kadar saf olamaz."

Zafira gözlerini kırpmış olmalıydı, çünkü kadın birdenbire daha yakına gelmişti. En iyi çabalarına rağmen bir kez daha göz kırptı ve kadın tekrar uzaklaştı.

"Aslanın kükremesini duyuyor musun? Çağrısına kulak verir misin?"

Bu aylak nereden süründü? Daha fazla arak arıyorsanız, meyhane sooq'ta. Ama Zafira'nın her zamanki açık sözlülüğü boğazındaki sıkışmayla engellendi.

Kadın güldü, havayı durduran bir çınlama. Sonra Zafira'nın görüşü karardı ve kar aniden gölgeye büründü. Siyah beyaza karıştı, dallar Zafira'nın ayak bileklerine ulaştı.

"Sevgili Avcı, benim gibi bir kadının içkiye ihtiyacı yoktur."

Avcı. Dizginler Zafira'nın elinden kaydı.

"Nasıl-" Kelimeler diline döküldü.

Bir gülümseme kadının dudaklarını ve onunla birlikte Zafira'nın kalbini büktü. Bu, Zafira'nın sırlarını bildiği anlamına gelen bir gülümsemedir. Kimsenin güvende olmadığı anlamına gelen gülümseme türü.

Kadın, "Her zaman yolunu bulacaksın Zafira binti Iskandar," dedi. Sesi neredeyse üzgün görünüyordu, ancak gözlerindeki parıltı başka bir şey değildi. "Kaybolmuşsun, kalmalıydın, lanetli çocuk."

Döndüğünde pelerininin gümüşü parladı ve sonra Zafira tekrar gözlerini kırpmış olmalı.

Çünkü kadın ortadan kaybolmuştu.

Zafira'nın kalbi boğazına çarptı. Onun adı. O gülümseme. Artık kanayan siyahtan ya da gümüş pelerinden hiçbir iz yoktu. Beynindeki pençeler gevşerken kar bozulmamıştı.

Sonra Sukkar onun dizginlerini yeniden ele geçiremeden gitti.

Karda yuvarlanmamak için dimdik oturarak bir bağırsıyla arandı. Yokuşu tırmanana ve tökezleyerek durana kadar çılgın bir hızla koşmaya devam etti.

Zafira geri çekildi ve Sukkar ağırbaşlı bir homurtuyla başını eğinceye kadar küfretti. *Nefes almak. Değer biçmek.* Bir kez daha sonsuz gece ormanına baktı, ama kadın hiçbir yerde görünmüyordu. Sanki Zafira tüm karşılaşmayı hayal etmiş gibiydi.

Belki de *vardı* . Zafira, Arz'ı çoğundan daha iyi biliyordu, bu da onun sırlarını kimsenin *asla öğrenemeyeceğini anladığı anlamına geliyordu*. Kötülüğüne güvenmek, işkence görmüş bir ölüme mahkeme yapmaktı.

Aslanın kükremesini duyuyor musun?

Zafira'nın duyduğu bir kükreme değildi. Karanlıktan onu çağıran başka bir şey onu baştan çıkardı. Her ziyaretinde onunla büyüyor. Sanki kalbinin bir ipi ormanda takılıp onu geri sarmaya çalışıyordu.

Keskin bir nefes aldı. Yorgunluk kadını canlandırmıştı, hepsi bu.

Ve şimdi geç kalmıştı. Sukkar'ı bir hışımla çevirdi. Giymesi gereken bir elbisesi ve yakalaması gereken bir düğünü vardı.

BÖLÜM 2

O yaşadığı için insanlar öldü. Ve bu hayatta ilerlemenin tek yolu buysa, öyle olsun.

Üç gece önce komşu Demenhur halifeliğinde özellikle güçlü bir kar fırtınası vardı ve Sarasin bu yüzden daha soğuktu. Çöl sıcağı ve asi soğuğun birleşimi Nasir'in kemiklerini sarstı, yine de burada, Sultan'ın Kalesi'ndeki evinden uzakta, padişahın Arawiya'nın beş halifeliğini yönettiği küçük toprak parçasıydı.

Nasir'in Sarasin'e yaptığı görevler ona her zaman anlayamadığı bir nostalji duygusu verdi. Burada hiç yaşamamış olmasına rağmen, soyunun halifeliği idi ve hem tanıdık hem de garip geldi.

Buraya tek bir iş için geldi: cinayet.

Sarasin'in başkenti Leil, masmavi sarıklarda silahlı adamlarla sürünüyordu. Surlarla çevrili şehrin girişinde üç kişi nöbet tutuyordu. Billowing sirwal, daha dar pantolonlar yerine kalçalarının altında asılıydı, boş kaslı kollar bronz parlıyordu. Bir çöl havası, sıcak kumların misk kokusunu, çocukların ve onların azarlayan büyüklerinin gevezeliğiyle birlikte taşıdı.

Nasir nöbetçileri inceledi ve derin bir iç çekerek kısırağının sırtından kaydı. Bir grup aşağılık adamla çatışmaya ihtiyacı yoktu.

Elini Afya'nın böğrünü ovuşturarak, "Uzun bir yoldan gideceğim gibi görünüyor," diye mırıldandı. Bir cevap aldı ve onu uykulu gözlü bir devenin yanına bağladı. Annesini n atıydı, adını Eskilerin Altı Kızkardeşinden en sevdiğinden almıştır.

Eskiye bir sandık yığınının tırmandı ve çevredeki yapıların tentesinden tentesine atladı, çıkıntılı taşların üzerinde dengede kaldı, kulakları hala Arawiya Sultanı'nın emirleriyle çınlıyordu. Padişahın sesini, damarlarına usulca giren ve kalbine zehri işleyen bir yılan benzetti.

Duvara tırmandı ve ortasına yayılmış süslü halıyı, bir kenara saçılmış mücevher tonlarında yastıkları kenara iterek pratik bir kolaylıkla en yakındaki çatıya atladı.

Sarasin'in açık gökyüzü, düşünceleri kadar kasvetliydi ve sonsuza kadar griye büründü, yalnızca yaklaşan deve yarışının beklenen uğultusu tarafından aydınlandı. Yarışın kendisine çok az ilgi duyuyordu - sağladığı koruma ve vaat ettiği adam için buradaydı.

Bir sonraki çatıya atladı ve bir bıçak yüzünün sadece bir bölümünde aşağı doğru kavis yaptığında sallandı. On üç yaşlarında bir kız, nefesi kesilerek geri sıçradı, ikiz palalarından birini tozlu kireçtaşına düşürdü, konsantre matkabı kırıldı. Nasir'in eldiveni bıçağı

gümbürdüyordu ama ihtiyacı olan son şey gereksiz yere öldürmekti. *Sanki öldürmeleriniz hiç gerekliymiş gibi.*

Parmağını dudaklarına götürdü ama kız onun kapüşonlu kıyafetine gevşekçe baktı. Bir suikastçının siyah, ince gümüşle işlenmiş katmanlı cübbesi. Kolları, eldivenlerinin esnek derisiyle bitiyordu, bıçakları kıvrımların altına sıkıştırılmıştı. Ortasındaki geleneksel gri kuşak, daha küçük bıçakları ve palasının kılıfını barındıran geniş bir deri kemerle örtülmüştü. Topluluk, Pelusia'da tasarlanmıştı, halifelik mekanikte olduğu kadar çiftçilikte de ilerlemişti, bu yüzden daha iyi bir şey yoktu.

"Haşaşın mı?" kız varlığını vaat eden bir şekilde fısıldadı gizli tutulacaktı. Kolunun üst kısmını yılan benzeyen sarmal bir manşet sarmıştı, gözlerinde mavi mücevherler vardı.

Hayır, demek istedi Nasir o huşu dolu sese. Bir suikastçı onurlu bir hayat yaşar.

Bir zamanlar bir haşaşın dans ettiği ve kötülerin telef olduğu, tüccarların iktidara geldiği, esnafın toza düştüğü bir zaman vardı. Bir bıçağın parıltısı dünyanın gidişatını değiştirdi. Bir zamanlar öldürmenin şairleriydiler. İnançlarında onur.

Ama bu Nasir'in zamanından çok önceydi. O yaşamadı. O vardı. Ve kimse, ikisi arasındaki farkı, onlar yaşamayı bırakana kadar anlamadı.

Kız gülümsedi. Alnına dökülen beyaz saçları ile Sarasin standartlarına göre fazla adildi ama kar beyinli Demenhune'un, özellikle de kadınların buraya gelmesi alışılmadık bir şey değildi. Demenhur'un halifesi, elinden gelse kadınları yaşlılık için suçlayacak olan önyargılı bir kargaydı.

Palasını aldı ve kendisine suikastçılar evinde aranan bir yeri garanti edecek övgüye değer manevralara devam etti, ama Nasir yorum yapmadı. Bugün karşılaştığı bir kişinin yarın bir kurtçuk şöleni olabileceği dünyasında daha az kelime en iyi sonucu verirdi.

Kadının yanından geçti ve bronz taştan evlere bakan bir sonraki çatıya atladı. Aşağıdaki sokaklar, çekilen nadir deve dışında boştu. Tozlu fenerler saçaklardan sarkıyordu, cam uzun zaman önce çölde parçalandı.

Çatılar sona erdi ve Nasir, Leil'in sooq'una düştü. Geniş, yıpranmış kumaşın üzerine yayılmış cılız bacaklı tezgahlar, yetersiz güneşten malları gölgeleyen bir dizi renkte. Ter ve ısı kokusu havayı karıştırdı. Büyük bir kalabalık stantlarda dolanırken çıplak göğüslü kestaneler masaların altına ve kumaş parçalarının arasına eğildi. Burada, hayaletimsi manzara canlıydı.

Tüccarların yiyecek ve içeceklerini hazırlarken, hindistan cevizi ve sumakın keskin kokuları etle doldurulmuş mütabakla iç içe geçtiğinde öğle vakti daha da yoğun olurdu. Arawiya'nın en kötü yerlerinden birinde kömür ve maden çıkaran işçiler: Leil Mağaraları.

Şimdi satıcılar diğer malları övüyorlardı - donuk gökyüzü tarafından susturulmuş parlak renklerde kumaş cıvataları; papirüs boyamak için yeterli tonlarda baharatlar; Tasarımları o kadar karmaşık olan oymalı taş tabaklar, Nasir meseleyi anlamadı.

Bir grup kadının yanından geçti ve bir kilim üzerinde bağdaş kurmuş bir tuz tüccarına, etrafına tünemiş değerli mal çuvallarına ve omzunda keskin gözlü bir şahine neredeyse basacaktı. Yıpranmış adam dişlek bir gülümsemeyle baktı, yeni bir müşteri beklentisiyle heyecanlandı.

Nasir'in kıyafetini görene ve gözlerindeki parıltı korkuya dönüşene kadar.

Diğerleri fark etmeye başlamıştı. Bir kadın yeni aldığı tahıl çuvalını düşürdü. Nasir başını indirdi ve öne doğru bastırdı. Yeterince yakın geçerse, fısıltıları kulaklarını okşadı. Daha da yaklaşırsa, ona bakmaya cesaret edebilirlerdi. Nasir'in nasıl giyindiğini, nasıl giyindiğini biliyorlardı.

Bu yüzden, bir torba dinarın yanından düşüp tozlu zemine saçılıp kumun gümüş sikkelerin parıltısını kestiği zamanı fark etmemiş gibi yaptı.

Bu şekilde daha iyiydi. Nasir'in onların gözünde Sultan Ghameq kadar kötü olması daha iyiydi. Çünkü birçok yönden öyleydi. Belki daha da kötüsü.

Yine de Sarasin halkı gün geçtikçe daha da ıssızlaşan hayata karşı sertleşmişti. Halifeleri daha yeni öldürülmüş, toprakları haksız yere kendi padişahları tarafından ele geçirilmişti. Yine de kimse eskisinden daha fazla rahatsız olmuş görünmüyordu.

Ayağa kalk , onları kafasına emretti. meydan oku. Kavga.

Kendini alay, göğsünden bir ses çıkardı. *Sen bile sultana karşı çıkmıyorsun.*

Ve başını kaldırmaya cüret edenler: Nasir öldürdü.

Sonunda sooq'un sonunda ara sokağa ulaştı. Bir kız iri gri gözlerini kırıştırdı ve topallayarak gölgelere daldı. Kum molozun içine daldı, pençeler sessiz, kuyruklar kıvrıldı. Düzensiz papirüs kaplı ufalanan taş duvarlar, elinde çok fazla umut olan romantik bir aptalın karalamalı şiir dizeleriyle kaplıydı.

Annesi, umutsuz bir insanın ruhsuz bir beden olduğunu söylerdi. İnsanları Arawiya'nın güvendiği büyüden yoksun bırakan, yaklaşık bir asır önce Rahibelerin kaybıydı. Ve burada, kumun isli olduğu ve gökyüzünün sonsuza kadar alacakaranlıkta olduğu yerde, hiç kimse, özellikle Nasir için umut yoktu.

Bir muhafız, çizmelerinin altına kum kazıyarak gölgelerin arasından çıktı. Nasir soğuk bir ilgisizlikle çekilmiş kılıcına baktı.

"Dur," dedi muhafız, göğsünü ve ardından bağırsaklarını şişirerek.

Bu aptallar bu kadar yiyeceği nereden buluyor?

"Bunun için biraz geç," dedi Nasir sakince. Bileğini salladı ve eldiveninin bıçağını uzattı.

Dur dedim," diye tekrarladı muhafız. Dik durdu, biraz fazla yeniydi ve onu çok yakında çarpıklaştıracak bir dünya için hevesliydi.

Nasir ona bu deneyimi yaşatacaktı. Bıçağı zayıf ışıktaki parlardı. "Çok acınası son sözler."

Muhafızın gözleri şişti. "Numara! Beklemek. Benim bir kız kardeşim var -"

Nasir, muhafızın kılıcından kaçınmak için tam bir dönüş yaptı ve kılıcını adamın boynuna sapladı. Cüppesini düzeltmeden ve ara sokağa dönmeden önce, gürleyen cesedi gölgelere sürükledi, elleri bir tutuş bulmak için kumlu taş duvarın üzerinden kayardı. *Bunun sonunda yaşlı bir adam olacağım.*

Duvarı, sooq'un kuzeyindeki çatılara tırmandı, şehrin diğerlerinden daha uzun olan en abartılı kireçtaşı inşaatına ulaşana kadar terastan çatıya atladı. Dar al-Fawda'nın prestijli mahalleleri. Deve ırkının sahipleri, ölü halifenin göz yumduğu en iyi şöhretli gruplardan biriydi.

Kafes paravanlar ve yemyeşil minderler, yumuşak renkli iç çekişlerle kremsi taşın üzerine yayılmıştı. Kenarda koyu halkalarla lekelenmiş bir dallah tenceresi ve kulpsuz bir fincan seti duruyordu. Etrafa saçılmış çarşaf ve ipek şallar etrafa saçılmıştı. genişlik. Bu çatılarda neler olduğunu biliyordu ve zamanlamasından memnundu.

Bir yığın ipek yastığı kenara itti ve çatının kenarına çömeldi. Gri gökyüzü günün saati hakkında hiçbir şey söylemiyordu, ama aşağıda, yarışın yapılacağı vadi kalabalıkları çekmeye başlamıştı - koyu renk saçlı, zeytin tenli ve kederli gözlü Sarasinler. *Onun* insanları.

Budalalar, develer üzerine oynanan lanet olası bahislerle kasalarını boşaltmaya gelirler. Olumsuz bir ses çıkardı ve ötesindeki çadırlara baktı.

Herhangi bir an.

Nasir önceki geceden sakladığı tatlıyı almak için elbisesinin kıvrımlarına uzandı ama parmakları bir diskin serin yüzeyine dokundu. Yassı daireyi süsleyen deve kemiği mozaığın üzerinde başparmağını gezdirdi. İçeride, camı çoktan çatlamış olan turkuaz patine damarları ve yaşlılıktan donuk bir güneş saati duruyordu. Bir zamanlar bir sultanın avucunda parlıyordu ve şöyle düşündü:

Anıların zamanı değil, ahbap. Babasının sesinin yankısıyla irkildi ve hurma pastasının buruşmuş ambalajını çıkardı.

Bunlar, doğduğu insan gibi hissetmesinin küçük yollarıydı. Sonrası için saklanan artık bir pasta. Geçmişten kalma eskiyen bir güneş saati.

O lanet olası çocuk neredeydi? Develer öne çekiliyordu ve kalabalıklar aşılmaz hale gelmeden önce Nasir'in orada olması gerekiyordu. Parmaklarını taşa vurarak parmaklarını kremi tozla kapladı.

onunkini parçalayacağım...

Kapak gıcırdayarak açıldı ve dirsekleri yumrulu bir çocuk çatıya tırmanırken Nasir döndü. Bir kum tanesi miyavladı ve çocuğun kirli ayaklarının etrafında kıvrıldı.

Nasir tek kaşını kaldırdı. "Vaktini aldın."

"Ben- özür dilerim. Fawda Efendi'den bir türlü kurtulamadım." sayfa çocuğunun kahverengi deri kirle bulaşmıştı. Darü'l-Fevde'nin sahibi saygın biri değildi ama çocuk ona efendi unvanıyla saygı göstermek istese de Nasir'in umurunda değildi.

"Senin için her şey hazır," dedi çocuk, sanki Nasir'e aradığı adamı nerede bulacağını söylemekten başka muazzam bir görev verilmiş gibi. Nasir, çocuğun onunla konuşmaktan korkmamasını beğendi. Ondaki korkmak? Büyük ihtimalle. Ama onunla *konusmaktan korkma*.

Nasir küçük bir baş hareketiyle oynadı. "Şükürüm sende."

Onun teşekkürü karşısında çocuk Nasir'in hissettiği kadar şaşırılmış görünüyordu ve gururu onu durduramadan Nasir hurma pastasını uzattı. Çocuğun çatlamış dudaklarının yanından bir hırıltı çıktı ve dikkatli parmaklarla uzanıp balmumu levhayı şaşkın yüz hatlarıyla açtı. Kirli parmaklarındaki şekeri yaladı ve Nasir'in midesi kasıldı.

Gördüğü tek şey kan, gözyaşı ve karanlıktı. Çocuğun gözlerindeki umut, yüzündeki kir, kemiklerinin çıkıntısı...

"Bir...bir iyilik daha yapabilir misin?"

Nasir çocuğun duruşuna gözlerini kırıştırdı. O ve "iyilik" asla aynı cümlede oturmazdı.

"Çocuklar yarışlara köle oldu," diye cesaret etti. "Onları serbest bırakabilir misin?"

Nasir vadiye, çocuklara baktı. Sesi düz, umursamazdı. "Yarışlarda ölmezlerse, başka bir yerde ölmeye mahkumlar."

Çocuk uzun bir aradan sonra, "Öyle demek istemiyorsun," dedi ve Nasir onun kara gözlerinde alev alev yandığını görünce şaşırdı. *Yanmasına izin ver evlat.*

"Kurtuluş, asla var olmayacak aptal kahramanlar içindir. Kendinize yardım edin ve gerisini bırakın."

Nasir'in yıllar önce uyması gereken bir tavsiyeydi. Başka bir söz söylemeden döndü ve çatıdan düştü, kendini hızla yere indirdi.

Dar el-Fevda muhafızları sirwal ve siyah sarıklarla yakınlarda dolaşıyorlardı. Üst seviyeler, ayak bileklerine kadar uzanan sade topuklu ayakkabılar giyiyor ve yanlarından geçerken spor kalın bıyıklar giyiyorlardı. Nasir korkunç modayı asla anlayamadı sakalsız bıyıklıydı ama bu adamlar ne kadar büyükse o kadar iyi olduğuna inanıyorlardı.

Bir hurma ağacının gölgesinde bekledi ve başı aşağıda, yarışa giden bir grup ayyaşın arasına girdi. Bahisçileri kısa taburelerde ve bahisleri için tezahürat yapan, kısa ömürlü bir kumarın heyecanı için yetersiz kazançlarını lanetleyen insanları geçtiler.

Vadiye daha fazla deve girdi. Çocuklar da tozlu sirvalden başka bir şey giymemişler. Nasir'in parmakları seğirdi, bir adam zaten kızaran omzunu ovuştururken yanakları gözyaşlarıyla süzülen ve gözleri öldürücü olan bir çocuğa kırbaç kullandığında.

Sadece Sarasin'de intikam bu kadar erken başlayabilirdi.

Çok azı çocukların yarışlarda kullanılmasını protesto etti, çünkü binici ne kadar hafifse deve o kadar hızlıydı ve vahşet devam etti. Nasir'in kanı siyaha boyandı ama parmaklarını durdurdu.

Canavarların masumlara karşı hiçbir görevi yoktu.

Sarhoş arkadaşları sonunda kenardaki kalabalığa ulaştığında, Nasir dişlerini pis kokuya karşı sıkarak uzaklaştı. O tezahürat yapan insanları itti ve kum qit'i ve artıkları arayan çocukları atlattı.

Çadırlara ulaştı.

İçine baktığı birkaç kişi boştu. Özel müzakereler veya daha samimi olaylar için zemine yayılmış minderlerle geleneksel meclis koltukları düzenlediler. Çağrıcının, bir taşın altına iğnelenmiş kırmızı bir şal olan kalemi, söz verildiği gibi yedinci çadırda duruyordu.

Nasir elini yanındaki palaya bıraktı.

İşaret genç veya ölüme yakın olabilir. Cansız gözlerine bakıp asla geri dönmeyecek bir ruh için çılgık atacak çocukları olabilirdi.

O bir isim. Nasir'in cebine atılan bir papirüs parçası.

İçeri sızdı. Çadırın bej duvarları, yeri, kumaştaki gözyaşlarından ve aydınlatılmış girdaplardan sızan ıssız, solgun bir ışıkla süsledi. tozdan. Kumu kaplayan halının üzerine tomarlar ve kitaplar saçılmıştı ve gri saçlı bir adam üzerlerine eğilmiş, fenerle çiziyordu.

Kalabalığın çılgınlıkları ve tezahüratları, yarışlar başladığında daha da yükseldi, develerin homurtuları ve üzerlerinde çocukların çılgınlıkları yankılandı. Adam kendi kendine mırıldanarak sakalını sıvazladı.

Nasir, öldürmeye gönderildiği insanlar için neden üzülmeyi bıraktığını merak ederdi. Bir noktada, kalbi yaptıklarının canavarlığını algılamayı bırakmıştı ve bunun toprakları lekeleyen karanlıkla hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, kendi işiydi.

Kalbini karartıyordu, başkası değil.

Nasir adamın sakın tavrı karşısında duraksadı ve haberi olmadan onu öldürmeyi düşündü. Ancak parşömenlerin arasında Safaitic'in eski dilinde yazılmış başlıkları gördü - hatta korkunç Kara Katliam sırasında peşinden ölüm yağdıran Arawiya'nın tahtına aklını vermiş iki kanlı bir adam olan merhum Gecenin Aslanı'nın bir hikayesi bile. .

Bir tarihçi. Bu adam bir tarihçiydi. Nasir'in onu *bu* yüzden mi öldürmesi gerekiyordu?

Ayağını kuma daha da bastırdı, çizmesinin altında ezdi.

Adam yukarı baktı. "Aha geldin. Beni bulman yeterince uzun sürdü."

Nasir'in göğsünde sinir kıpırdandı. İşaretlerinin onunla konuştuğu, onunla savaşmadığı her zaman değildi. "Ben avcı değilim. Emir verildiğinde öldürürüm."

Adam gülümsedi. "Haklısın, hashaşın. Ama kafa bir kez düştüğünde, gerisi onu takip etmeye mahkumdur. Halifemizi yıktınız ve ismen danışmanı olarak sizi bekliyorum."

Adamın gözleri bir sıcaklıkla doldu ve Nasir arkasına ihtiyatlı bir bakış attı, ancak bunun *kendisine yönelik olduğunu fark etti* . Çatıdaki uşak çocuğunun minnettarlığı gibi. Ama bu, *bu* yüz kat daha kötüydü.

Kimse katiline nezaket göstermemeli.

Nasir sessizce, "Owais Khit," dedi. Adı cebinde. Sesinde bir kesinlik duygusu vardı ve acı bir nefret kalbine dişlerini sapladı.

Owais, ırkların çocukları için buradaydı ve onları kurtarmak için toplandı. Onun da başka bir gündemi olması talihsizlikti. Ölen halifeyle hiçbir ilgisi olmayan ve Nasir'i hain olduğu kadar meraklandıran da. Zira Arawiya'da kuvvet, padişaha biat olmadıkça ölüm demekti.

Adam başını eğdi. "O benim. Çabuk ol ama bil ki bu benimle bitmeyecek."

"İhanetten bahsediyorsun. Yaptığınız iş ihanettir." Nasir onu şımartmamalıydı. Adamın kahverengi gözlerini görmeden önce onu öldürmeliydi ve merak onu ele geçirdi. Tarih araştırmasında nasıl bir ihanet vardı?

"Hain bir padişahın adaletini kim sağlar?" diye sordu. Padişahın halifemizi bu kadar zalimce öldürmeye hakkı yoktu. Topraklarımızı alıp Sarasin'in ordusunu kontrol etmeye hakkı yok. Biz yönetilecek beş halifeden biriyiz. Düşün evlat. Baş parmağının altında beş halife ve emrinde Sultan'ın Muhafızları varken, bir orduyu ele geçirmeye ne ihtiyacı var?

"İnsanlar vergilerin artabileceği korkusuyla sessiz kalıyor. Barış geçici olarak sağlanır - ne için? Çalışmam sadece değişimin nedenini ortaya çıkarmaktı. İyi sultanımızın yerine neden bir tiran çıktı? Bu kadar esmer bir adam olsaydı sultanımız onu ağıla almazdı. Gölgede bir şey hareket ediyor, evlat. Yakında ölüm korkularımızın en küçüğü olacak." Owais çenesini kaldırarak büyümüş boynunu ortaya çıkardı. "Hızlı ol. Bil ki isim başkaları aracılığıyla devam edecek. Belki bir gün senin aracılığınla devam edecek ve Arawiya bir zamanlar olduğu gibi ihtişamına geri dönecek."

İmkansız, elleri kana bulanmış bir çocuk için. Kalbi, Owais'in düzeltmeye çalıştığı kadar karanlıktı. Bu adam ve halkı her ne yapmaya çalışıyorsa, kısa bir ömür sürecekti. Sayıları her geçen gün azaldı - Nasir bunu sağladı.

Palasını serbest bırakırken şarkı söyledi. Owais nefesini verdi ve sarığını başının etrafına sardı, gözleri bıçağın parıltısında parladı. Yaşlanan cildin kıvrımlarının altına gizlenmiş kestane. Adamın dudakları bir kez daha kıvrıldı ve Nasir, padişahın papirüs

katını ona uzattığını düşündü. Owais'in uyarısını düşündü ve sadece okuma eylemi için bir adamı öldürmenin saçmalığını fark etti.

Ama hiçbir işi yarım bırakmadı.

Metal tenine dokunduğunda adamın nefesinde bir tıkanıklık oldu. Nasir kolunu kıpırdatmadan ve kan serbest kalmadan önce son bir duygu patlaması yaşadı. Bir yerlerde çocuklar babalarını kaybediyorlardı. Torunlar en büyük aşklarını kaybediyorlardı.

Cüppesinin kıvrımlarından bir tüy çıkardı ve kana dokundu. Ölü adamın göğsüne yerleşti, siyah kanat ucu kırmızı parıldadı.

Onu gören herkes Owais'in katilini bilirdi. İntikamın imkansız olduğunu bilirlerdi.

Nasir'deki haşhaş çömeldi. Adamın gözlerini kapadı ve sarığını düzeltti. "Huzur içinde ol, Owais Khit min Sarasin."

Sonra Nasir ciğerlerini tanıdık kan kokusuyla doldurdu ve gitti.

İnsanların bilmesi için kapağı açık tuttu. Onlara bırakabileceği tek hoşgörü buydu - ölüleri gömmelerine yardımcı olacak bir işaret. İnsanlar Nasir'i asla bir müttefik olarak görmezlerdi, ama o anda neredeyse yapabileceklerini hissetti.

Ondan nefret etmekte haklıydılar, çünkü Nasir sayabileceğinden fazlasını öldürmüştü. Eskiden önemliydi. Artık kılıcının bir darbesinden başka bir şey değildi. Bir başka düşmüş ruh.

İnsanlara göre o, Arawiya'nın veliaht prensi Nasir Ghameq değildi, hayır. O hayatın temizleyicisiydi.

Ölüm Prensi.

BÖLÜM 3

Demenhur'da Altı Kız Kardeş yüzünden kadınları suçladılar. Zafira, bilgiyi asla iyileşmeyecek bir yara gibi taşıdı.

Bu kelime — *Avcı* —yaraya sürüklenen bir dikendi, dişlerini gıcırdatan taze bir acıydı. O her zaman Avcı olmuştu. *Kendisinden* hep Avcı olarak bahsederdi. Ve gümüş pelerinli kadını hayal ettiğine ikna olmasına rağmen, bu yanılsama, ne yaparsa yapsın, her zaman suçlanabileceğini hatırlatıyordu.

Daama Arawiya'yı hayata geçirmek için hayatlarını tehlikeye atan ve şimdi utanç meselleri gibi görünen Eski Altı Kız Kardeşler gibi.

Rahibeler erkek olsaydı, Arawiya hala büyüye sahip olacaktı. Rahibeler erkek olsaydı, halifeler lanetlenmeyecekti. Rahibeler erkek olsaydı, her şey eskisi gibi olurdu. Ya da Demenhune halifesi böyle vaaz verdi.

Zafira aksini düşündü.

O ve Sukkar, köyü arasındaki son tepeyi tırmanırken ve Arz, kendisi olabilmeyi her şeyden çok isterdi. Kadınların Demenhur erkeklerinin iddia ettiği gibi aciz yaratıklar olmak zorunda olmadığını. Tek tesellisi, beş halifenin hepsinin aynı çarpık görüşlere sahip olmadığını bilmektir. Zaram'da kadınlar erkeklerle eşit olarak arenalarda savaşılabildi. Pelusia'da, Dokuz Eliti ile çevrili tek başına yönetilen bir halife.

Zafira kapüşonunu parmakladı. Pelerininin sınırlarından ve bir adamın maskesinden kurtulursa, Demenhur onu övmeydi. Başarıları bir suçlama sebebine dönüşecekti. Yaklaşmakta olan bir çıkmazın çarpık bir önsezisi.

Bir düşün günün için kasvetli düşünceler.

Görünüşte yalnız bir figür belirdi ve Zafira yumuşak hatları ve güneşli bukleleri görmeden önce kısa bir panik anı yaşadı. Deen. Onun Arz Avcısı olduğunu bilen dört ruhtan biri. Elinde bir bıçakla soğuk rüzgarlara karşı gözünü kırpmadan bekledi.

Zafira atından indi ve omzunu dürttü. "Bir gün benimle birlikte karanlığa cüret edeceksin."

Deen gülümsedi, en sevdiği repliği söylerken gözleri Arz'a çevrildi. "Ama bugün o gün değil." Kar taneleri buklelerinin tozunu aldı. Gamzeli yanakları soğuktan pembeleşmişti ve yeşil ceketi orduda geçirdiği aylardan kaslı kollarını sarmıştı. "Uzun zamandır yoktun." Burnunu buruşturdu. "Yasmine kafanı alacak."

Zafira ağzının kenarını buruşturdu. "Düğün ziyafeti için yakaladığım geyiği gördüğünde değil."

Deen ve kız kardeşi Yasmine, aynı yumuşak güzelliği paylaşıyorlardı; parlak bronz gibi parlayan saçlar, yuvarlak hatlar, sıcak ela gözler. Güzeldi, hem içi hem dışı. Yine de anne ve babasının ölümlerinden sonra, Zafira'nın nefret ettiği bir gülümseme takınmış, gözlerinde bocalayan azabı zar zor gizlemişti.

Şimdi alnına bir kırışık çökmüştü. Kaputunun ve atkının altında onu pek göremediğini biliyordu ama endişesi onun yeterince gördüğünü söylüyordu.

"İyi misin? Arz'da bir şey oldu, değil mi?"

"Biraz korktum," dedi gülümseyerek çünkü onu çok iyi tanıyordu. "Nasıl olduğunu biliyorsun."

Mırıldandı ve gözleri yeniden karanlık ormana kayd. "Yaklaşıyor, değil mi?"

Cevap vermesine gerek yoktu. Arzlar her geçen gün daha da yaklaşıyor, keskin kökleriyle sınırlarını aşındırıyor ve toprağı yutuyordu. Demenhune sonsuz karla öleceğini düşündüyse, Arz'ın hilafetlerini -tüm *krallığı*- silip süpürmesi an meselesiydi, onları mutlak karanlıkta kabusların ve canavarların fısıltılarına terk etti.

"Dün gece rüyamda Sharr'daydım."

Zafira onun sözleriyle donakaldı. *Şar*. O terkedilmiş yerin adını bir sabah iki kez duyma ihtimali neydi? Bir kötülük adasıydı, gecenin köründe bir fenerin titrek ışığının altında uyarılan bir yerdi. Arz'ın ötesinde yaşadığı için ulaşılamayacak bir korku.

Rahibeleri ve büyüü çalmadan önce bir hapishane kalesiydi. Şimdi vahşi ve evcilleşmemişti, vahalar yaygındı ve her ağaç ordusunda bir başka nöbetçi olan Arz ile Arawiya'ya ulaştı.

"Bir zamanlar hapishanede miydi?"

Deen başını salladı, bakışları uzaktı. "Büyük bir ağacın içinde sıkışıp kaldım. Duman gibi karanlık. Fısıltılar. Yüzünü buruşturdu ve ona baktı. "Bir sürü fısıltı, Zafira."

Her uyandığı anda onu gölgeleyen fısıltılardan bahsetmedi.

Derin içini çekti. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama bugün bütün gün beni rahatsız etmek zorunda mıydı?"

"En azından bugün kafanı dağıtacak bir oyalaman olacak." Eline uzandı ve eldivenli serçe parmağını onunkinin etrafına doladı.

"Sevgili kar, iyimser mi oluyorsun?"

Güldü ve botlarının altında buz çatırdayarak köye döndüklerinde adamın yüzü ayıldı.

"İnaya'yı hatırlıyor musun?"

"İnce fırıncının kızı mı?" diye sordu Zafira. Batı köylerinde kimse incecik fırıncı kadar lezzetli ekmek pişiremezdi. Kızı, dikkatli gözleri ve bir aslanınki kadar vahşi bir yelesi olan yumuşak sesli bir kızdı.

Onayladı. "Birkaç gün önce fırıncı düştü ve bir daha yürüyecek gibi görünmüyor. Dizginleri onun eline alacağı söylentisi yayıldı."

Zafira'nın midesi düştü.

"Za'eem'in adamları bu sabah o dükkan açarken geldi." Deen'in çenesi gergindi ve Zafira parmaklarıyla gerilimi yumuşatmak istedi. "Tam oradaydım, yaşlı Adib'e deri satıyordum. İçlerinden biri onu dışarı sürükledi. Bir başkası, muhtemelen hayatında hiç ekmek

yoğurmamış bir adam olan, bir çömelme işini devralıp tezgahın arkasında durmasını emretti.

iyi bir eş olacağı biriyle evlenecek ," diye bitirdi Zafira.

Deen bir onay mırıldandı.

Bu za'eem köylerini tek başına yönetiyordu ama neredeyse her köy reisi aynıydı. Herkes halifenin saçmalıklarını dinledi - işe yaramaz padişahları kapatmalıydı ama daha az umursayamazdı. Çoğu gün, Zafira, halifelerin bu kadar özgürce emir vermesine izin verilse, padişahın amacını bile anlamadı.

Daha da kötüsü, köylülerin çoğu her çarpık söze inanıyordu - eğer erkekler, çaresizce suçlamaya ihtiyaç duysalar, köylülerin bir fırının sahipliğini alan bir kadınla açıklıktan öleceğini söylerlerse, buna inanırlardı. Batıl inancın tek tanımı.

"Ahh, Deen, neden?" Zafira'nın vizyonu kırmızıya döndü ve Sukkar endişeyle burnundan soludu. "Sonra geçen ay diğer kız vardı, Boş Orman'da odun keserken yakalanan, her daama erkeği ve onun büyükbaba odun keser. Sanki elleri o ağaçları kardan daha çok öldürecekmiş gibi."

Deen ona bir bakış attı. "Endişeli misin?"

"Endişeli?" Zafira neredeyse havlayacaktı.

O gülümsedi. "Bazen benim gibi olmadığını unutuyorum. Sadece daha dikkatli ol, ha?"

Yasmine'nin ve Yasmine'nin evine gelirlerken, "Her zaman," diye söz verdi.

Kapıyı başıyla onayladı. "Bilmiyor. Bugün ona söylemek için doğru zaman gibi gelmiyor. Özellikle de o za'eem keçisi düğüne gelirken."

Haklıydı. Yasmine za'eem'i kendi kendine parçalardı. Zafira, Sukkar'ın dizginlerini Deen'e verdi ve o, geyiğe bakmak için ayrıldı. İki kısa basamağı güçlkle çıktı, ama daha kapıyı çalamadan arkadaşı, yüzünde endişe ve öfkeyle çarpık kapıyı çekerek açtı.

"Gülümseyeceğini umuyordum," dedi Zafira alaycı bir şekilde içeri girerek.

Yasmine'in kaşları çatıldı. "Ah, gülümsüyorum. Kharra, düğünü tamamen kaçırmış olsaydın daha da geniş gülümserdim."

Zafira dilini şaklattı ve ateşin sıcaklığı ona dokunduğunda titredi. "Ne kadar kötü bir ağız."

"Neredeyse *öğlen oldu* ." Yasmine dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi, Deen'in aksine asla sabırlı değildi.

"Saber, sabret. İyi bir nedenim var." Zafira, düğünü Yasmine'ninki kadar mutlu olmayacak olan fırıncının kızı Inaya'yı düşündü. Kapüşonunu indirdi ve siyah saçlarını sallayarak, kollarını ovuşturarak kemiklerine işleyen soğuğu gevşetti.

Baba, bir zamanlar sığağın bunaltıcı olduğunu, vahayı andıran halifelik boyunca kum tepelerinde yükseldiğini söylemişti. Kar, kar fırtınası gelip hiç gitmeyene kadar yılda bir kez yapılan bir muameleydi. Aynı gün, onlar ve diğer halifeliklerdeki, bir zamanlar beş kraliyet minaresinin her birinde bulunan sihri kaybetmişlerdi.

Zafira o hayatı hiç tanımamıştı. Akiferler bir zamanlar su çağırdığında, şifacılar yaralılara yardım etti ve demirciler metali manipüle etti. Büyü artık bir serap kadar uzaktı ve topraklar harap haldeydi, Arz büyüdükçe daha da kötüleşiyordu.

Her halifeye bir tür lanet bırakılmıştı: Demenhur için kar, Sarasin'de ıssızlık, bir zamanlar verimli olan Pelusia'da toprak yıkımı, Zaram'da evcilleştirilemez kumlar. Sadece

Alderamin bir zamanlar olduğu gibi yaşadı, kendini krallığın geri kalanından bencilce izole etti.

Zafira, Yasmine'den ılık bir şorba kasesi aldı ve yumuşak mercimekleri karıştırarak ateşin önüne yerleşti. Hiç deneyimleme şansına sahip olmadığı sihri düşündüğünde göğsündeki ağrıyı ovuşturdu. Parmaklarının arasından hiç damlamayan ya da ayaklarının altından kaymayan kumdan.

Yasmine oturdu ve geniş bileklerine kadar uzanan elbisesini baldırlarının altına sıkıştırdı. Süslenmemiş ve eski püsküydü ama Yasmine paçavralarının içinde bile parlıyordu. Zafira, düğün için nasıl giyinmiş görüneceğini sadece hayal edebiliyordu.

Gökyüzü. Bu akşam.

"Gecikmeniz için inandırıcı bir sebep bekliyorum ama bilin bakalım ne oldu?" Yasmine, Zafira'nın dilinde mercimekler erirken sordu.

Zafira, "Düğün gününüzde bunu çalmalı mıyım bilmiyorum," dedi. Haftalardır hazırlanıyorlardı, ama yine de Yasmine'i güzel yarı Sarasin Misk Khaldun ile bir başkasıyla görmeye hazır değıldi. Kendi evindeki yalnızlık dayanılmayacak kadar ağırlaştığında uyumak olmazdı. Kaybolmuş bir çocuk gibi Yasmine'nin yanına kıvrılamazdı.

"Böyle bir delik. Her gece gizemli Avcı'yı rüyasında gören herkese acıyorum."

"Ben sıkıcı değılim."

Yasemin bir kakhaha attı. "Ara sıra." Sonra sesini bir fısıltıya indirdi. "*Çoğu zaman.*"

Zafira kaşlarını çattı.

"Güvenli oynamandan nefret ediyorum, yaşlı kadın. Ama," diye alay etti Yasmine, "halifenin Selah Evinde olduğu söyleniyor. Bize çok yakın!"

Zafira, "Bunun ne kadar heyecan verici olduğunu anlamıyorum," dedi. Aslında gümüş pelerinli kadının mırıltısı kafasında tekrar yankılandığında kanı kaynamaya başladı. *Avcı.* Fırıncının kızının düşüncesiyle birlikte. Demenhur Halifesi Ayman, Avcı'yı duymuş muydu? Demenhur'da onu gölgede bırakabilecek heyecan verici bir şey olmamiştı.

Yasemin omzunu itti. "Ey. Ya düğün için buradaysa?"

Zafira buna güldü. "Evet, eminim yaşlı adam onca yolu senin evlenmeni izlemek için gelmiştir." Ateşe eğildi, sıcaklığını içine çekti.

"Ve eğer o— Bekle. Ne oldu?" Yasmine kedi bakışıyla Zafira'yı düzeltti, kakhahası azaldı.

Zafira gözlerini kırıpıştırarak arkasına yaslandı. "Ne demek istiyorsun?"

Yasmine daha da yaklaştı, ateşin ışığında parıldayan parlak bronz saçları. "Yüzün Deen'in korkunç et sarması gibi; hiçbir şeyi asla gizleyemezsin. Ne oldu?"

Zafira dudaklarını yaladı. Onun Arz Avcısı olduğunu bilen Ra'ad kardeşler, şu anda oluşan baş ağrısı gibi kendi baş ağrılarıyla geldiler.

"Oldukça büyük bir geyik yakaladım. Pişirmesini sağlayabilirsek bu gece daha fazla insanı beslemeliyiz." Zafira shorbasını indirdi ve son mercimekleri yakalamak için dilini dışarı çıkardı. Yasmine, düğün gününde endişelenmesine gerek yok. "Deen'e yardım etmeme izin ver."

Kalkmaya başladı ama Yasmine pelerinini sertçe çekerek onu geri çekti ve Zafira abartılı bir iç çekişle oturdu.

"Eve döndüğünde Deen'e asla yardım etmezsin - şu anda onunla ilgileniyor olmalı," diye tersledi Yasmine. "Bana ne olduğunu anlat."

"Başka bir şey konuşalım. Misk gibi," dedi Zafira umutla.

Yasmine homurdandı ve kucığına bir minder çekti. Üç, yıpranmış ve delikli biriydi. Bir zamanlar Yasmine ve Deen'in anne ve babasına aitlerdi. Yıllar önce Sarasin halifesi Demenhur sınırlarına saldırı düzenlediğinde ölen eczacılar. Her zaman fersah fersah fersah fersah fersah evleri bırakırdı, sakinleri savaş esiri olarak çalınırdı. Yasmine ve Deen'in ebeveynleri eski gruptandı.

Deen aradaki derinliksizliğe düşmüştü. Yaşayanların hayaletiydi, özgürce dolaşan bir mahkumdu.

O zaman bir askerdi, ama o zamandan beri asla. Sevdiklerinizin ölümünü izlemek, en kötü adamların bile kaderinde ölüm olan bir orduyu terk etmesine neden olur. *Gittiğinden* değil. Ordunun geri kalanının umurunda değildi.

Zafira, lütfen, dedi Yasmine, sesindeki acı Zafira'nın kalbini bir ipe çekerken. Ateş ışığı yüzüne gölgeler düşürdü. "Biliyorsun, bir süre böyle bir şansımız olmayabilir. Burada yan yana oturmak. Tek basına."

Zafira gözlerini sımsıkı yumdu. Gökler, biliyordu. Yasmine, Misk'i delice sever ve bundan çok daha iyi bir hayat vaat eder. Zafira aşklarını kıskanmadı; Misk'in Yasmine'e kur yapmak için harcadığı aylar boyunca bunu kabul etmeyi öğrenmişti. Ama bir düğün farklıydı. *Final*, bir şekilde ve arkadaşları artık yalnız olmadan nasıl devam edeceğini bilmiyordu.

Gözlerini açtı. Yasmine bakıyordu, bekliyordu.

"Biliyorum Yasemin. Biliyorum." Zafira dudağını ısırıp ve bir avuç kelime aldı. Yalan söylemek onun en büyük varlığı değildi, bu yüzden kısa gerçek yeterli olmalıydı. "Sukkar'ı köpek gibi gösteren canavarca atların üzerinde birkaç Sarasin tarafından pusuya düşürüldüm. Ben de... onları Arz'a götürdüm ve kaçtım. Öldüklerini sanmıyorum." *Henüz*.

Yasmine'nin gözleri bir ışık huzmesi içinde Zaramé balı gibi parladı.

"Sen kaçtın ve onlar yapmadı mı? Bu kadar? Neden oradaydılar? Katil olabilirler, Zafira."

Bundan şüphelendi. "Haşin için biraz fazla büyük görünüyorlardı."

"Oh, yani şimdi haşhaş boyutlandırma konusunda uzman mısın? Sarasinler ne yaptıklarını biliyorlar."

"Ne yaptıklarını bilselerdi, bunu yapmaya çalışmazlardı. beni sultan için yakala" dedi. "Zulüm görecektir yanlış bir şey yapmadım."

Yasmine'nin kaşları kalktı. "Harra. Sultan Zafira. Oğlunu gönderip göndermediğini düşünün. Ölüm Prensi'ne karşı hiç şansın yok."

Zafira titredi. Ne zaman padişahın öleceğini dilese, halefinin hatırlatmasıyla tokatlanırdı: Ölüm sayısı çok yüksek olan veliahtın, elinden kanları yıkamayı bıraktığı söylenirdi.

"Neden?" Yasmine'nin sesi yükseldi. "Neden bu aptallığı durduramıyorsun? Erkek gibi davranmayı bırak, kendini saklamayı bırak. Halife ve görevlileriyle görüşün, onlara kim olduğunuzu gösterin, av için yardım göndereceklerinden eminim. Halkına yardım ediyorsun. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Var olduğunu asla söylemedim," diye bağırdı Zafira. "Fakat kim bir sultanı durduracak halifedir?"

Yasmine'nin gözleri parladı. "Sarasinleri padişahın gerçekten gönderip göndermediğini kim bilebilir? Sultan, Sarasin halifesini öldürdüğüne göre kuzeyde neler olduğunu bilmiyoruz. Gerçekten ne istediklerini bilmiyorsun."

Belki de birçok kişi yapamazken onun neler yapabileceği konuşuluyordu. Gizemli bir adamın ışığın yokluğuna girdiğini ve akli başında ve tek parça olarak geri döndüğünü. Ateş tısladı ve gölgeler odanın içinde dans etti.

"Halifenin kadın olduğun için senden nefret edeceğini gerçekten düşünüyor musun?" Yasemin sordu.

Bu tartışma çok sık yaptıkları bir tartışmaydı ve Zafira bundan bıkmıştı. Yasmine köylerde neler olduğunu biliyordu - neden Zafira'nın ekmek pişiren bir kızdan farklı olduğunu anlayamıyordu?

"Benden nefret etmeyecek ama varlığını çarpıtacak. Sence bir kadın görmek, her başarıyı yeniden düşünmelerini sağlamaz mı? Kaşlarını çatan diğer kızlardan bir farkım yok. Altı Kızkardeş'i nasıl işaret ettiklerine bakın. Kadınlarımıza bakın. Beceriksiz olduğumuz, her yanlış için bizim suçlanmamız gerektiği, evlendiğimizde tüm özgürlüğü kaybetmemiz gerektiği şeklindeki bu saçmalığı dinliyorlar..." Zafira durdu, teni yanarak.

Yasmine'nin düğün gününde, kalbinin kız kardeşi bunu bu kadar uzun zamandır isterken, evlilikten utanamazdı.

"Misk'le evlenerek hiçbir şey kaybetmem," dedi Yasmine yumuşak bir sesle. "Bir şey kazanıyorum ."

Ama Zafira ve çoğu kadın, Yasmine'in sahip olduğu şeye sahip değildi: onu kelimenin ifade edebileceğinden çok daha fazla seven bir adam. Ona eşit, belki daha da fazla davranan bir adam.

"Bilmiyorum Yasmine," diye fısıldadı, tırnaklarını avucuna geçirerek ve teninde küçük hilaller bırakarak. Bakışlarını Yasmine'nin kollarında kıvrılan kınaya çevirdi, pürüzsüz teni ateş ışığında parlıyordu. Kadınlardan beklenen buydu. Güzel görünmek, evli olmak. Arz'ın karanlığında avlanmaları için değil. Kanlı etleri gömmeleri ve köyünün insanlarını beslemeleri için değil.

Yasemin başını salladı. " *Yaparım* . Ne olduğun önemli değil. Sen senin gücünsün. Kendini kandırarak ve bir erkek kılığında saklanarak bizden daha iyi oldukları yalanını neden kanıtlamalısın? Kendin olarak yardım edebileceğin tüm kadınları düşün . "

Sessizlik ve ardından Yasmine'nin sert bir fısıltıdaki sesi.

"Ne bekliyorsun Zafira?"

Boş kaseyi alıp mutfığa gitti. Zafira ağzını açtı. Misk'in Yasmine'nin düğün için giydirmesine yardım etmeye göndereceğine söz verdiği kadınlar her an burada olabilirlerdi. Konuşmanın böyle bitmesini istemiyordu.

Neyi beklediğini bilmiyordu. Ama bir şey vardı, değil mi? Kanıtlaması gereken bir şey daha vardı.

Arz'ı fethetmek yeterli değildi.

Zafira, özgüvenini ikinci bir deri gibi giyen Yasmine gibi değildi. Cömert kıvrımları, kitlelerin kıskançlığıydı *çünkü* onlarla gurur duyuyordu. Zafira gururdan ürktü; kendinden çekindi.

Kapı uçarak açıldı.

Geyiğin derisini yüzdüm Yasmine, diye seslendi Deen. Zorla içeri girdi ve ateşin yanında Zafira'yı görünce gülümsedi. "Ah, hala buradasın."

Yaralı taş zemini geçerken sağ çorabı yırtılmıştı ve ayak parmaklarından biri görünüyordu. "Ahh, Zafira. Yasmine'in meşhur kıyması sana verilmiş gibi görünüyorsun."

Zafira'nın gülüşü titriyordu. Gözleri parladı ve ellerine bakmadan önce dudaklarına düştü. Nefesi kesildi.

"Birkaç şey almaya geldim," dedi. "Geyik normalden biraz daha büyük."

"Şikayet ediyor musun?" alay etti. Ya da denedim. Yasmine'in sözleri ve Deen'in gözlerindeki niyetle her şey daha ağır geliyordu.

"Asla," dedi ihtiyacı olanı bularak. Ağır dişli bir bıçağı kaldırdı. "Sonra görüşürüz?"

"Gelin izin verirse. Onun nasıl olduğunu biliyorsun."

Kapıyı arkasından kapatırken güldü, sessizlikte ateş çatırdadı.

Nefes verdi ve başını kaldırdığında Yasmine'i koridor girişine yaslanmış, yarı gölgeli halde buldu. Onu izliyorum.

"Bir gün biri senin o ölü yanaklarını renklendirecek." Üzgün görünüyordu.

"Buna güvenme Yasemin. Hiç kızarmadım," dedi Zafira, aniden yorularak. Parmağıyla solgun bir desen çizerek minderleri yeniden düzenledi. Geleceğinde evlilik ya da aşk görmedi. "Demenhune nadiren yapar. *Yapmıyorsun* ve Misk sana bütün köyü ateşe verebilecekmiş gibi bakıyor."

Yasemin başını salladı. "İnsanın bildiği şeyler vardır. Orada olduğunu biliyorum, o biri. Muhtemelen senin kadar huysuz. O buz gibi gözlerine bakıp seni utandıracak ve her şeye yeniden başlamayı dileyecek. Ben sadece onu biliyorum." Yasmine'nin üzgün sesi, umut dolu sözleriyle uyuşmuyordu.

Zafira'nın annesinin bir zamanlar böyle biri vardı. Ümmü, ölümüne kadar Baba'nın yanında durmuştu ve şimdi o yaşamadan yaşıyordu. Yaşıyor ama ölü. Zafira'nın ruhunu burkan ve ona başka biri gibi davranan, yaşam için çok soğuk bir yerde bir kız kardeş yetiştirmeye çalışan kırık bir kızdan başka bir şey olmadığını hatırlatan Ümmü ve Baba'nın düşünceleriydi. Kalbi hala parçalanmış parçalarını tekrar bir araya getirmek, onu bütün kılmak için mücadele ediyordu.

Damarlarında akan kan, soğuk vücutlarını yerken ve sihir eksikliğinin özlerini soldururken herkesin gülümsediği ve güldüğü bir yerde aşkla değil, yaşam arzusuyla değil, tutkuyla koştu. Seçkin Bakdaş salonunun bile hala açık ve hareketli olduğu, insanlar titreyip ısınmaya can atarken bile onlara dondurma servisi yaptığı yerde.

Zafira, kırık kalbinin parçalarını topladı. Başlığını kaldırdı ve Ümmü ve Baba gözden kayboldu. Yasemin yanıldı. Zafira asla aşık olma hatasına düşmezdi.

Uçup giden bir duygunun anlamı yoktu. Kaybedeceği bir aşk için.

BÖLÜM 4

Nasir, büyüyen listesindeki yeni ölüme rağmen daha hafif hissediyordu. Tek suçu merak olan bir adamı öldürdüğü için suçluluk duyması gerektiğini düşündü. Ama daha azı için öldürmüştü.

Afya, sanki onun ne yaptığını biliyormuş gibi, dönüş yolculuğunda boyun eğmiş görünüyordu. Sarasin ve Sultan Kalesi arasındaki sınırı geçmeden önce, karanlık bir kum bulanıklığında binaları ve evleri geçtiler ve ardından Sarasin amblemini taşıyan tek bir bayrak, ortasında bir kılıç olan bir güneş tutuldu. Fark çok açıktı - gökyüzü aydınlandı, güneş ağırlaştı. Kumlar keteni çalkaladı.

Sultan Kalesi'nin eteklerindeki evler, açık kahverengi taş ve düz çatılarla birlikte parke taşıydı, koyu renk ahşap kapılar ve bakır aksanlı kemerler, gecekondu gerçeğini umutsuzca örtbas ediyordu. Sakinler, Rahibeler ortadan kaybolduktan sonra Arawiya'yı çökmekten kurtaran ölümsüz safi sultana yakın daha iyi bir yaşam için Arawiya'nın büyük başkentine akın etmişti.

Sultan artık ölmüştü ve kocası -Nasir'in babası- bir canavardı. O *artık* bir canavardı.

Saraya daha yakın olan evler, daha az ve daha büyüktü, kendi minareleri ve sivri bakır kubbeleri, tertemiz avlulara açılan kafesli taşlarla yayılmışlardı. Nasir, orada yaşayanların kenar mahallelerdekilere göre daha mutlu olduğundan şüpheliydi.

Rotası onu sooq'tan geçirmede. Merhamet, çünkü ihtiyacı olan son şey sokakların sessizliğe gömülmesi ve heveslilerin dizlerinin üzerine çökmesiydi. Bu rota daha sessizdi, ancak birkaç gezgin tüccarın yanından geçti. Biri, Pelusia'nın parlak hurması ve esmer üzümleriyle dolu bir vagonu doldurdu, zeytin çuvalları azalıyordu. Bir diğeri gümüş eşyalarla dolu daha küçük bir vagonu itti, yolu padişah şehrinin daha zengin ucundaydı.

Sultan Sarayı'nın tanıdık gölgeleri yola düştü. Tahtta oturan adamın kalbinin aksine, saray bir güzellik nesnesiydi. Kireçtaşı kütlesi ve ayrıntılı oymalar içinde uzanıyordu, kafes işi içerideki gölgeleri anlık olarak gösteriyordu. Taba rengi taş parıldayarak parlatılmıştı, göklere yükselen minarelerle yarışlıyordu. Altın kubbeler, batı Alderamin'in volkanik dağlarından gelen obsidiyen ışınlarıyla kesilmişti, kuleleri su damlaları şeklinde kıvrımlarla sona eriyordu. Su olmadan, insanların aç kumların leşlerinden başka bir şey olmadığını bir hatırlatıcısı.

Kara kapıları çevreleyen muhafızlar, nöbetçi Nasir'in geldiğini haber verdiğinde dikkatleri üzerine çekti. Afya'nın sırtından savruldu ve kukuletasını düşürdü, kumu

temizlemek için parmaklarını asi saçlarının arasından geçirdi ve onları yakalamak için ileri atılan adama dizginleri fırlattı.

"Onunla ilgilenildiğinden emin olun."

Muhafız aceleyle, "Evet, prensim," dedi.

Nasir sivri kemerlerden birinden geçerek kiremitli avluya girdi. Alışkanlık gereği, parmağını ortasındaki çeşmeye daldırarak suyu pembeye boyadı. Nasir, sultanın neden aslana benzer bir çeşme yaptırdığını hiç bilmiyordu. Annesini hiç sorgulamamış, sadece ondan alınana kadar varlığını takdir etmişti.

Çift kapıların önünde durdu ve kapının dalgalanmasını fark etti. Bakır kulpları kavradıklarında muhafızların boğazları. *Korkmak*. Dikkatle ekilir, kolayca sürdürülür.

İçeride hava durgundu ve ayak sesleri yankılandı. Karanlık, boğucu bir pelerin etrafına sardı. Yukarıdaki yaldızlı balkonda hizmetçiler ve uşaklar, fareler gibi eğilip, odalara girip çıkıyorlardı. Saray o kadar karanlıktı ki insan fare ile insan arasındaki farkı ayırt edemiyordu zaten.

Gölgelerden korunmak için tek sığınak yol boyunca yanan loş meşalelerdi ve hiçbir şey ışıktaki uzun süre durmadı.

Bir uşak karşı koridordan bir kahva tabağını dikkatlice dengeleyerek yürürken Nasir merdivenlere yöneldi. Prensi gören hizmetçinin ciddi yüz hatlarına bir sürpriz geldi ve tepsi devrildi. Çok geç, adam onu sabitlemek için ileri atıldı ve bu sırada Nasir'e çarptı.

Hizmetçi dizlerinin üzerine çöktü ve kararmış gümüş tabağın yanında sızlandı - *inledi* . Pirinç dallah'tan koyu qahwa kanadı.

Nasir'in zihninde binlerce anı titreşti, uzun zaman önce bir kenara attığı flaşlar. Kahve dökülmesi. Bardaklar parçalanıyor. Yakıcı bir tokat. Yutkundu ve gözlerini kırpı - bir zayıflıktı, kalp atışları arasında gidip geliyordu.

"Affet beni," diye yarı yarıya ciyakladı hizmetçi.

Nasir'in düşünceleri bir anda durdu. *Düşünme, ahbap* , dediğini hayal etti padişahın.

"Sessizlik. Bunu temizlet." Sözleri alçaktı, dikkatle tarafsızdı ama nabızı korkmuş bir çocuğunki gibi hızlanmıştı. Yakındaki iki hizmetçi yardıma koştu ve Nasir üzerlerine bastı. Aç uşağın başını salladığını, minnetle gözlerini kapattığını bilmek için arkasına bakmasına gerek yoktu - Nasir'in iğrenç kahve dökme eylemi için onu dövdürme emrini vermediği için minnettardı. Çenesini sıktı. Ne zaman bir hizmetçi onu padişahla ilişkilendirse, kendinden daha çok nefret ediyordu.

"Nasir! Çok çabuk döndün," diye neşeli bir ses geldi. Nasir yüzünü soğutmadan önce gözlerini sımsıkı kapattı. *O kahrolası merdiven ne zaman bu kadar uzaklaştı?*

Sultan Ghameq'in değerli Generali el-Badawi, yerde paspaslayan hizmetçilerden habersiz, kurt gibi bir sırıtiş takındı.

"Deve yarışlarında çocukları görmek hoşuna gitti mi?" diye sordu, loş fuayede parıldayan koyu mavi gözler. Develerin üzerine atılan o çaresiz çocuklar hakkında ne hissettiğini açığa vuran öfke çenesini kabarttı. Sonunda, Nasir'in yapmadığı bir şey için öfkelen.

"Bunun için zamanım yok Altair." Nasir gitmek için döndü.

"Sultanı göreceğim için çok heyecanlısın, ha? Dilinizi onun çarığına sokmaya istekli olduğunuza şüphe yok."

Nasir, Altair'in özenle şekillendirdiği türbanını saçından - taklitçi Nasir'in yaptığı gibi ensesini fırçalayan - koparmak ve güzel boğazından aşağı itmek istedi. Güzel diyebileceğim bir insandı ama içinin yüzeye çıkan kısımları nefret doluydu. Sanki Nasir'den nefret etmek için *doğmuştu*.

Ancak Nasir, Altair'den nefret edemezdi, çünkü onun nefret dolu sözleri gerçeği yansıtmaya eğilimindeydi.

"Bir kelime daha edersen kılıcımı boğazında bulacaksın," diye hırladı Nasir.

Sakin ol, hashashin, dedi Altair, ellerini kaldırarak. "Haşinlerden bahsetmişken, babanızın Demenhune Avcısını geri getirmek için gönderdikleri sefil bir şekilde başarısız oldu. Bir daha dönmediler bile! Avcı'nın senin gibi soğukkanlı bir katil olduğunu kim bilebilirdi?"

"Yani onu geri mi alacağım?" Nasir'in dudakları kaşlarını çattı. Bulduğu insanları geri getirmekle asla görevlendirilmemişti. Onları öldürdü.

Altair omuz silkti ve elini belindeki hançerin üzerine koydu. Nasir'den çok daha büyük olamazdı, ama sanki her şey neşeli bir olaymış gibi davranıyordu. "Sultan *ba planına geçti* ve seni görmek istiyor. Haytham adında bir adamla ilgili bir şey mi?"

Her konuşmaları böyle geçiyordu: Nasir, kinayelerle elinden geldiğince görmezden geliyordu. Altair'in ondan nefret ettiği konumu olsaydı, Nasir ona bir gülümsemeyle prenslik verirdi.

Altair bir şahinin gözleriyle izledi, Gülmeden ve bir prensin rahatlığıyla koridordan aşağı inmeden önce sözler çarptı. Nasir'in son duyduğu, etrafta boş boş dolaşan birkaç saraylıdan birine seslenen zengin sesiydi.

"Yalla, şahinimi getir. Bir av için açım."

"Nasir."

Yukarıdaki balkondan Sultan Ghameq'in sesi yükseldi. Nasir, üst taht odasına girmek için emirlerin genellikle beklediği yere baktı, ama şimdi görünürde hiçbir görevli yoktu, sadece babası.

Ghameq'in bakır derisi yumruğundan daha kısa bir sakalla gölgelendi, Nasir'inki ise derisine yakın kesilmişti. Sultan oğlu sarığı yutarak ışığı inceledi. İşi çok erken bitirmişti, değil mi?

"Bunda daha iyi oluyorsun."

Gerçekten çok erken.

"Diğerine sahip misin?" Nasir mükemmelleşmesi yıllar almış tonsuz bir sesle sordu.

"Kan susamış mıyız?" Sultan tek kaşını kaldırarak sordu. Nasir'in dudaklarına bin cevap yükseldi, ama aralarında yalnızca sessizlik gerildi. Burası Arawiya'nın sarayıydı. Beş halifelik ve yüz binlerce insanın iktidar merkezi. Ama boştu. hayalet gibi. Sultanın ölümünden beri bir şeyleri eksikti.

Gözüne bir parıltı çarptı - her zaman padişahın boynundan sarkan yazılı, paslı madalyon, katmanlı siyah cübbesiyle kısmen örtüldü. Nasir bir titremeye karşı omuzlarını sertleştirdi. Ağırbaşlı bir adamdı, padişah. Kas ve güçle dolu.

Nasir bu güç hakkında her şeyi biliyordu.

"Orada öylece mi duracaksın, ahmak?" Ghameq, Nasir'in asla gelmeyen çekinmesini izledi. Bu kelime onu ne kadar iğrendirse de Nasir'in takma adıydı.

"Elindeki kanı yıka ve çocuğu getir. Haytham ile bir görüşmemiz var."

Eski haber, Sultani. Çünkü Nasir'in Altair'e her zaman güvenebileceği bir şey vardı: asla yalan söyleme.

Nasir, o sabah erken saatlerde aldığı bir rapora atıfta bulunarak, "Bir Sarasin birliğinin kayıp olduğu haberini aldım," dedi. Başından beri bir aptalın işi olan Demenhune Avcısını bulmak için gönderilen adamlardan bahsetme zahmetine girmede. Bununla birlikte, bir birlik, görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir kayıptı.

"Ve?" diye sordu sultan, burun delikleri genişleyerek. O öfke artıyor.

Nasir sözlerini sınırlayarak, "Onlar benim sorumluluğumdaydı," dedi. "Şimdi onlar kayıp."

"Arawiya'daki en büyük ordunun bütün bir birliğini ancak sen kaybedebilirsin." Daha fazla hakaret ve sürpriz bir ipucu değil. Adamın yüz hatlarında bir değişiklik bile yoktu.

O bilir. Nefes nefes verdi. "Onları nereye taşıdın? En başta Sarasin'e dokunmaya hakkımız yoktu. Neden başka bir halife tayin etmedin? Halife ve sultan olarak mı yönetmeyi düşünüyorsunuz?"

Sessizlikte, Nasir'i boğmadan önce midesinde bir korku kıvılcımı yandı.

Sonunda sultan konuştu. "Beni sorgulama oğlum. Onlar benim kanım. İstedğim gibi yapacağım."

"Arawiya'nın tahtına oturduğun anda Sarasin kanı üzerindeki hak talebini kaybettin." Nasir, kendisine verilen sözlerin tükendiğini bilerek çenesini sıktı.

"Kendi endişelerinizi ne zaman dikkate alacaksınız?" sultan gürledi.

Nasir sesini düz tuttu. "Ben şehzadeyim Sultani. Bütün bir silahlı adam cesedinin kaybolmuş olması beni endişelendiriyor."

"Hayır, pislik. Sen bir hiçsin."

Nasir iki parmağıyla alnına dokundu ve çocuğu almak için ayrıldı. Bazen neden denediğini bile merak ediyordu.

Rahibelerin ölmesini kimse beklemiyordu - *kendileri bile* beklemiyordu. Sultan, bu kritik yıkım anına gelmemiş olsaydı, Arawiya tamamen çökecekti. İpleri kaldırmış ve krallıklarını bir arada tutarak bir düzen duygusu sağlamıştı. O adil, akıllı, bilge olmuştu. Güçlü. Yine de Nasir, Ghameq'in onu, ardı ardına Nasir'in olması gereken tacı kendisine bırakmaya nasıl zorladığını asla anlamadı.

Nasir istediği için değil. Böyle bir sorumluluğa hazır değildi; olacağından şüpheliydi.

Arkasını ilan etmesinden sadece bir yıl sonra, sultanın insanları paniğe sürükleyen ağır bir hastalıktan öldüğü açıklandı, çünkü safinler ölümsüzdü. Tam olgunluğa eriştiklerinde kalpleri yavaşladı ve ölümcül hastalıklardan ölmediler.

Safin nadiren boğazlarına bıçak dayamadan ölürdü.

Nasir kabul etti, çünkü annesinin son nefesini nasıl verdiğini biliyordu.

Ve şimdi Arawiya'nın tacından daha fazlası padişahın elindeydi. Halifelik de yaptı.

Zindan kilidi yankılanan bir *çınlamayla düştü* ve kapı, sekiz yaşında bir çocuğun duvara yaslandığı çorak bir odaya açıldı. Nasir'in gözleri karanlığa alışırken, Altair'in çocuğun zindanların nemli soğuşunda titrediğini bilip bilmediğini merak etti. Birkaç gün öncesine kadar Nasir'in haberi bile yoktu. Nasir, kraliyet gündemi hakkında çok az şey biliyordu.

Saray zindanlarının rutubetli sınırlarına girdiğinde sessizliğe gömüldüler. Karanlığa rağmen, ne zaman girdiğini her zaman biliyorlardı ve kimse ses çıkarmadı.

Eğer gerçekten babasının oğlu olsaydı, korkularının tadını çıkarırdı ama o da annesinin oğluydu ve bu onu sadece mide bulandırdı.

Çocuğun hücreğine girdi, çürük ve dışkı kokusuna karşı dişlerini sıktı. "Kalkmak."

Genç Demeuhne, Nasir'in elindeki kamçıya baktı ve ayaklarının üzerinde sallanarak ayağa kalktı. Yarım aydır buradaydı, artık yoktu, ama şimdiden kemikleri çıkıktı, saçları cansızdı ve teni daha mattı. Öne doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü, sessiz sessizlikte kum tanecikleri yüksek sesle taşı sıyırdı. Nasir omuzlarına tozlu bir pelerin attı.

"Baba?" dedi çocuk.

"Onu göreceksin," diye yanıtladı Nasir usulca ve sert karanlıkta, çocuğun küçük omuzlarının kıvrımı gevşedi, babasını yalnızca görme şansıyla yetindi.

Kapının yanındaki muhafız, çocuğun pelerinine baktı, sonra bakışlarını, başını çevirmeden duraksayan Nasir'e çevirmeye cesaret etti.

"Bir sorun mu var, gardiyan?" diye sordu önüne bakarak. Bu kelimeyi bir lanet gibi seslendirdi.

"H-hayır, efendim," diye mırıldandı muhafız.

Nasir bakışlarını ona çevirdi ve muhafız başını eğdi. Muhafızın burun deliklerinin alevlerini yakalayana kadar bir dokunuş daha bekledi, korku yeniden canlandı. Sonra kırbacı tutuşunu sıkılaştırdı ve çocuğu taş merdivenlere doğru itti.

Yalla, çocuğun avucu oniks korkuluk boyunca kayarken kırılmak istedi. Nasir tepede pelerini çıkardı ve bir dolabın arkasına itti. Padişah odasının kapısı açılmadan önce çocuğun küçük sandığı derin bir nefes alarak kalktı.

Padişah, salonun yarısını kaplayan siyah meclis divanında oturuyordu. Çıplak ayaklı ve bağdaş kurmuştu, sandaletleri bir saç genişliği ötede süslü Pelusian kiliminin üzerindeydi. Daha az kral görünüyordu, yerde oturuyordu. Bir katip önünde diz çökmüştü.

Padişahın elinde siyah tomarlar vardı.

Her hafta tomarlar padişaha getirilirdi, Arawiya'nın ölümünün yeni bir kaydı. Parşömenlerin çoğu, Sarasin'deki Leil Mağaraları'nda çöken bir duvar, dayak veya daha kötüsü nedeniyle madencilik yaparken ölen adamları listeledi - tüm grupların saldırıya uğradığı sessiz ölümler. ciğerlerini tıkayan, son nefeslerine kadar onları boğan görünmez dumanlar tarafından.

O güne kadar tomarlar, padişah tahtının yanında bir sepet içinde el değmeden Nasir'in kanını kaynatarak oturmuştu. Şimdi, önündeki imkansız manzara karşısında hareketsiz kaldı.

Sultan bir parşömene parmağını vurdu. "Bu dumanların hasat edilmesini istiyorum."

"Sultanı mı?" diye kekeledi yazıcı, elini papirüsün üzerinde durdurarak. Kamış kaleminden mürekkep damlıyordu.

"Bu dumanlar. Bu adamları boğan buharlar," dedi padişah düşünceli düşünceli.

Katip, sarsıntılı ve hararetli bir şekilde başını salladı.

"Onların hasat edilmesini veya çoğaltılmasını ve daha sonra kontrol altına alınmasını ve bana getirilmesini istiyorum."

Ah. Daha çok babasına benziyordu.

"Nasıl olduğunu bildiğimizi sanmıyorum Sultani," dedi katip sessizce.

İğrenme padişahın yüzünü buruşturdu. "Hepinizin akılsız olduğunu biliyorum. Uday'a, Pelusluların zümresini mağaralara götürüp ihtiyaçları olan şeyi vermelerini söyleyin. Bunun bir an önce yapılmasını istiyorum." Nasir, Sultan'ın Kalesi'nde yaşayan Pelusian delegasyonunun emir almaktan zevk aldığından şüpheliydi. "Şimdi dışarı çık."

Katip saygılarını mırıldandı ve ayaklarını sürüyerek odadan aceleyle çıktı.

"Duman," dedi Nasir yalnız olduklarında. Bu kelimeyi bir soru olarak telaffuz etmek istedi ama gururu reddetti.

"Ateşi yakın," dedi Ghameq ve Nasir hemen kıpırdamayınca bakışlarıyla karşılaştı. Nasir bir cevap istemek için dişlerini sıktı ama küçük çocuk bir riskti.

Böylece uzun bir süre sonra, Nasir onu titreyerek kapının yanında bıraktı ve ateşi yaktı. *Ödlek. Ödlek. Aptal.*

Öğle sıcağında yangın çıkması için tek bir sebep vardı. Ve Nasir büyüyle ne kadar çok oynarsa, yürüdüğü çizgi o kadar tehlikeliydi. Nasir'in Nasir'e kullanımında kendisine yardım etmesini emretmediği bir gün nadiren geçerdi. Belki bir zamanlar kraliyet minarelerini aydınlatan sihir temiz ve güzeldi, ama bu anormallik onun yanında hiçbir şey değildi. Bu başlı başına bir cehennemdi.

Ve nereden geldiğini bilmiyordu.

Sultan, göğsündeki antika daireyle oynuyordu. Nasir o madalyona bir kez dokunmuştu. Karanlık, zihnini ele geçirmişti, parmakları kadim dildeki yazıtların üzerinden geçtiğinde fısıltılar ve yarı çılgın çığlıklar kulaklarında yankılanıyordu. Acıyla işlenmiş bir karanlıktı, asla bitmeyecek bir karanlıktı.

Kendi içinde umutsuzluğa kapılan bir karanlıktı.

Madalyon özeldi ve her zaman padişahın yanında olması onu daha da özel kıldı. Ve Ghameq aynı karanlığı gördüyse, memnuniyetle karşıladı.

Ateş canlandı ve padişah ayağa kalktı. Nasir'in maşaya uzandığında sırtından terler boşaldı, avucu metale değdi. Kendisi kullanmakta çok yetenekliydi ama babasına devretti.

Poker. Yanan et. Bir çılgılık. Gözlerini sımsıkı kapattı ve titrek bir nefes verdi. Bu, göstermek zorunda kalmamayı dilediği bir zayıflıktı ve bununla birlikte boynuna bir utanç yalaması geldi.

Sultan ateşi körüklerken, "Hala zayıfsın," diye mırıldandı.

Nasir parmaklarının ucunda titreyen öfkeyi bastırdı. "Yorulдум Sultani." *Ve olmayacağı bir zaman gelecek.*

Sultan dalgın dalgın, Nasir'in söylenmemiş sözlerini duymuş gibi, "Hmm," dedi. "Bir gün, yöntemlerindeki, merhamet lanetindeki kusuru göreceksin ve başından beri senin için ne istediğimi anlayacaksın."

Ama babası başından beri *bunu istememişti*. Onun da şefkate değer verdiği bir zaman vardı. Nasir, bir gülümsemenin kıvrımını ve ışıkla dolu bir sarayı hatırladığını düşündü. O

titrek hatırayı yakın tuttu ama her geçen gün daha da soldu. Owais'in anlamaya çalıştığı şey bu muydu?

Oğlan çömeldi ve kasedeki üzüm için dikkatli elini uzattı. Nasir, deri klasörü Ghameq'e vermeden önce çalınan ödülünü yutana kadar bekledi.

Geri adım attı. Bu iğrenç sihirden ne kadar uzak olabilirse o kadar iyiydi.

Ghameq kılıfı açtı ve bir papirüs şeridini ateşe fırlattı, yüzeyi neredeyse siyah kanla kaplıydı.

Dum sihr. Kan büyü, ölümle cezalandırılır ve Rahibeler tarafından yasaklanır, çünkü bir kişinin kan bedeli karşılığında kendi seçtikleri büyüleri yapmasına izin verirdi. Onsuz, kitleler doğdukları tek yakınlık ile sınırlıydı. Ama Ghameq padişahı. İsteddiği gibi yapabiliyordu. Nasir'in anlamadığı şey, büyü artık yokken *nasıl kullanabileceğiydi*.

Gümüş Cadı'nın bir şekilde işin içinde olduğunu biliyordu - saraya kendisi de bir sultanmış gibi gelen o kadın. Ghameq'e kanla işlenmiş papirüs şeritlerini veren oydu. Bir şekilde hem taşıyıcının hem de damarın rolünü oynayan kan.

Alevler çatırdayarak patlayarak açıldı, solarak Pelusian patlıcanlarının rengine döndü. Alevlerden yükselen bir silüet, koyu renk gözlü solgun bir yüze ve Demenhur'da yaşayan ve bütün olarak yaşayan bir adamın kıllı sakalına şekil verirken, oda renk ve sıcaklıkta patladı: Demenhur Halifesi'nin veziri Heysem.

Rimaal. Demenhur onu asla korkutmayı başaramadı; hayaletlere benziyorlardı - solgun, ruhani ve garip bir şekilde güzel. Altair gibi, ışıkla doluydular ama *çok* fazla ışık, sanki narin damarlarından kar akıyormuş gibi.

"O nerede?" Halifesine gönülsüz bir hain olan Heysem, hıçkırdı. Arkasından, görünmeyen bir odaya hızlıca baktı.

"İşte," dedi Nasir.

"Baba!" Nasir onu daha da yaklaştırdığında çocuk inledi.

Haytham'ın boğuk çığlığı çocuğun hıçkırıklarına neden oldu ve Nasir omuzlarını daha sıkı tuttu.

"Onu bana ver, yalvarırım" dedi vezir. *Acınası.*

Nasir, "Dilenmek hiçbir şeyi değiştirmez," dedi ve padişah öne çıktı.

Adamlar Haytham'ın önünde sindiler. Demenhur Halifesinin ayakta kalmasının tek nedeni vezir olarak gücüydü. Yine de aralarında koca bir hilafet olsa bile, Haytham'ın korkusu anındaydı. Nasir, formunun durgunluğunda ve çenesinin kasılmasında bunu fark etti.

Haytham dizlerinin üzerine çöktü. "Sultani."

"Kalk," dedi Ghameq ağırbaşlı bir küçümsemeyle. "Gümüş Cadı Ayman'a yaklaştı mı?"

Nasir sertleşti. Bırakın aynı odayı, aynı cümlede geçen iki insan değil bunlar. Eymen, eğer varsa, iyi bir halifeydi. Gümüş pelerinli cadı gibilerle bir görüşmeye tahammül edemezdi. Yine de yeterince tanıdıktı. Ghameq ona kendisi sorabilirdi.

Ona güvenmiyor.

Haytham oğluna baktı. Halifesine olan bağlılığı, padişahına olan bağlılığından daha üstündü, fakat oğluna olan sevgisi her şeyden üstündü. Gözlerini kapadı ve cevap *evetti*, yoksa tereddüt olmazdı. Padişah çocuğa döndü ve Nasir onu o kötü niyetli bakışlardan uzaklaştırmak için gölgelere itmek istedi.

"O var," dedi Haytham. "Batı köylerindeki Selah Evi'nde buluştular. Mektubunun kime ulaştığını bilmiyoruz ama umarız Avcı'dır. Başka bir şey bilmiyorum Sultani."

Avcı denilince padişahın gözleri parladı. Demenhune'dan daha sinir bozucu bir şey varsa o da Avcı'ydı. Nasir, Arawiya'daki herkesin onu bilip bilmediğini bilmiyordu ama Nasir yeterince biliyordu.

Avcı'nın yapabildiğini başka kimse yapamazdı. Nasir kendisi denemişti. Bir suikast işinde Arz'a sapmıştı. İki ayağını da ormana soktuğu an, içine imkansız bir karanlık çökmüş ve çıkış yolu kaybolmuştu. Geri dönmesi saatler sürmüştü ve günlerdir nefes nefeseydi, her küçük seste kalbi atıyordu.

O bir suikastçıydı, sinsiydi, ölümcüldü, korkulan biriydi. Yine de hayatında hiç böyle bir korku hissetmemişti - neredeyse boğulacaktı.

Arz'ın büyüü ve Sultan'ın etrafındaki madalyonun büyüü Ghameq'in boynu tek ve aynı *olmalıydı* . Bir zamanlar minareleri aydınlatan şey tarafından körüklenmedi. Bu büyü sınırsızdı, karanlıktı, sonsuzdu.

"Görev iki gün sonra mı başlıyor?" diye sordu sultan.

"Öyle olduğuna inanıyoruz," diye yanıtladı vezir.

Ne arayışı? Haytham'ın ateşli vücudu titredi, alevler odaya uzun gölgeler düşürdü. Nasir boncuk boncuk teninde terlerken göbeğinin yakasını çekti.

"Oğlum Sultani. Oğlumu neden aldın?" Haytham kahkaha attı.

Daama veliahtı Nasir bile bunun cevabını bilmiyordu.

"Görev başladığında halifenin Arz'ın önünde durmasını ve oğlunun sana zarar görmeden geri dönmesini sağla."

"Arz'dan önce mi? Ama..." Haytham durdu ve Nasir de yaptığı gibi idrak etti. "Onu öldürmek istiyorsun."

Sultan hiçbir şeyi inkar etmedi. Önce Sarasin Halifesi. Sonra ordu ve Leil Mağaralarından gelen gaz ve şimdi de bu gizemli arayış. Demenhune halifesi. Haytham tekrar oğluna baktı ve ateşin ortasında gözlerindeki acı parladı.

Padişah, "Bu garip zamanlarda kazalar sık sık olur vezir," dedi. "Ve tahtını soğuk ve boş bulursan, üzerine otur."

Haytham'ın gözünde anlayış doğdu. O bir piyon olacaktı. Çünkü üzerinde piyon olan bir taht, boş bir tahttan sonsuz derecede daha faydalıydı. Padişah, Sarasin'i Sultan'ın Kalesi'nden yeterince kolayca kontrol edebilirdi, ancak Demenhur çok uzak ve genişti ve insanlar daha az lehteydi. Oğlu tehlikedeysen Haytham mükemmel, itaatkar bir kukla olacaktı.

Haytham arkasındaki bir şeye baktı, saçları mor parlıyordu. Vardiya, odayı da mora boyadı ve çocuk, gözlerini kocaman açarak ve aralanmış dudaklarla görüş alanında içti. Nasir onun çocuksu masumiyetinden nefret ediyordu.

"İstedığimi yapacak mısın, yapmayacak mısın?" Sultanın sesi sertti.

Haytham durakladı. Oğlu her kelimeyi yakalayarak daha da yaklaştı.

"O orada olacak." Haytham'ın sesi yeminiyle çatladı. "Lütfen - lütfen oğlumu incitme."

Eymen yumuşaksa, Heysem sertti. Arawiye'nin en büyük halifeliklerinden biri olan Demenhur'da Eymen'i ayakta tutan, düzeni sağlayan oydu. Ama o anda, Nasir daha önce hiç bu kadar zayıf bir adam görmemişti. *Aşk erkekleri zayıflatır.*

Padişah, Heysem'e otlarını sulayacağına söz verircesine, "Sen işbirliği yaptığın sürece güvendedir," dedi.

Güvenli? Onu her şeyden önce öldürecek nemli, soğuk bir zindanda mı?

Haytham, gözlerindeki ifadeyle tekrar yalvarmak için ağzını açtı ama padişah alevlere tek bir çörek otu attı. Demenhune ve ateş ortadan kayboldu.

"Onu geri götürün," dedi Ghameq ani sessizlikle.

Nasir'in söylemek istediği milyonlarca şey vardı. Bir milyon kelime ve yüz soru. "Hazırlıklı gelecek," diye başardı sonunda. Haytham. Ayman. Onlar aptal değildi.

Sultan, Nasir'e bir bakış bile atmadı. "Sizin için hazırlıklı olarak gelecek, bıçaksız silahlanmış bütün bir Sarasin kuvvetleri birliğine değil."

Nasir dondu. Katliam ve boğulma. O Sarasin birliği *kaybolmamıştı* ; Ghameq onlara sadece yeni bir düzen vermişti. Kanunen yapamayacağı orduya zaten komuta ediyordu.

Arawiya Sultanı, Demenhur'un batı köylerindeki masumları boğmalarını ve halifenin aralarında olmasını sağlamayı planladı.

Hücumun padişahı değil de bir hilafetten gelmesiyle sınırları genişletmek için çatışmalar olmayacaktı. Savaş olurdu.

Padişahın halifeleri düzene sokmak için var olduğu gibi, halifeler de padişahı kontrol altında tutmak için vardı. Kendileri neredeyse birer kraldı, padişah sadece hepsini idare ediyordu. Dengeyi sağlamak için Rahibeler tarafından bırakılan bir arıza emniyeti.

Ghameq ne yapmaya çalışıyordu?

Nasir ağzını açtı ama o bir suikastçıydı ve elleri kana bulanmıştı - masumların ölümüne nasıl karşı çıkabilirdi? Dudaklarını birbirine bastırdı.

Ve bir köpek yavrusu gibi, onun söylediği her şeyi yapacağım.

BÖLÜM 5

Zafira'nın evi köydeki son ve Arz'a en yakın evdi, bu da kendisi ile Avcı arasında geçiş yapmasını kolaylaştırıyordu. Yine de ön kapısının mandalını yerine oturttuğunda rahatlamış bir şekilde içini çekti.

Ocakta bir ateş çatırdadı ve Lana, meclislerinin minderlerine yayılmış, uyuyordu. *El-Habib'in* son sayısıyla birlikte köy haber tomarı kucağında duruyordu . Dergi, onu kendisinden önce inceleyen birçok elden yıpranmış ve yıpranmıştı. Dedikodu, kısa hikayeler ve krallığın dört bir yanından gelen son olaylarla doluydu. Titreyen halifelikler ve sihir eksikliği, baskıların az ve çok uzak olduğu anlamına geliyordu, ancak bu onları yalnızca daha fazla el üstünde tuttu.

El-Habib , ikonik ve soyuttu, hat sanatıyla doluydu. Zafira'nın onlara karşı hiçbir zaman sabrı kalmamıştı, ama her zaman isimlere yüz veren tasvirler istemiş, keşke kafasında nefret edeceği bir halife ve padişah imgesi olsaydı. Korkulacak veliaht prens. Anlamak için ölümsüz safın.

Hafif çiller Lana'nın parlayan teninin tozunu kapladı ve alevlerin turuncusu koyu renk saçlarında dans etti. Hayat daha basit olsaydı, Zafira ablasının güzelliğini kıskanabilirdi.

Botlarını çıkardı ve antreyi geçti, topuklarını taşı hissedebilmek için küçük tümseklere soktu. Pelerinini koridorun yanındaki cilalı topuza asarak çantasını çıkarmaya gitti ve dondu. Kıvrımların arasına bir kare sıkışmıştı. *Parşömen*.

Hilal gibi gümüş, taze kan kadar kıpkırmızı.

Lana'ya hızlı bir bakış attı ve dikkatli parmaklarla çıkardı. Gümüş, zayıf ateş ışığında göz kırptı. Mırıldandı. Arz gibi çağırdı. Nefesi duraksayarak çıktı.

Aç beni , parşömen fısıldıyor gibiydi. Gümüş pelerinli kadının gülümsemesinin tehlikeli kıvrımı zihninde parladı ve yavaşça çevirdi. Açılı kırışıklıklar ve kırılmamış bir mühür—ona var olmayan bir kadını hatırlatan bir mektup.

Gümüş üzerine *bint Iskandar* kelimeleri işlenmiştir. İskender'in kızı.

Göğsünde bir çekiç darbesi başladı, ancak Lana yastıkların üzerinde kıpırdanıp uykusunda Deen hakkında bir şeyler mırıldandığında ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Zafira dudaklarını büzdü ve mührü kırdı, başparmağıyla ortasında hilal şeklindeki ince bir eğri olan geometrik amblemin üzerinde gezdirdi. Arawiyan yazısı sayfa boyunca karalanmış.

*Bariş sana, saygıdeğer kişi.
Bir ömür boyu sürececek bir yolculuğa davet edildiniz. Doğanın sınırlarının olmadığı
ve karanlığın tüm sırları sakladığı bir adaya.
Neden böyle bir yere girmeyi arzulayasınız ki, diye soruyorsunuz? Ah canım. Kayıp
Jawarat olarak bilinen eski bir kitap şeklinde büyüünün geri alınması için.
Zafer ve ihtişam. Geçmiş bir kez daha.
Göreviniz bundan iki şafak sonra, Arz'ın ağzında başlıyor.*

Zafira onu tekrar tekrar okudu, her geçişte nefes almakta zorlanıyordu. Kelimeler içinde dolanıp kalbini boğdu.

Büyü. Sharr'a bir yolculuk, çünkü var olan başka bir ada yoktu. Büyü almak için . Arawiya'yı eski ihtişamına kavuşturmak ve Arz'ı ortadan kaldırmak için. Bu *kayıp Jawarat ile* . Antik dildeki anlam için beynini zorladı. *Kayıp Mücevher.*

Mektubu titreyen parmaklarıyla çantasına geri koydu.

Halife bu yüzden mi buradan çeyrek günlük uzaklıkta olan Selah Evi'ndeydi? Batıdaki köyler küçüktü, Demenhur'un en yoksullarıydı, özellikle de Zafira'nın yaşadığı mahalleden dört gün uzaklıktaki görkemli başkent Thalj ile karşılaştırıldığında.

Aşağıda tatlı kar var. *İki gün sonra.* Sharr ve büyü ve—

Düşünceleri bir çılgılla durdu: Gümüş pelerinli kadın *gerçektir* . *Bunu* Zafira'nın çantasına bırakmıştı. Kızıl ve gümüş renginde başka kimse yoktu. Ama bu davet, bu arayış ne kadar gerçektir? Büyünün varlığı?

Kadın onu ne kadar ürkütse de, Zafira her şeye bir anlam verebilmek için başka bir toplantıya katlanacaktı.

Mektubu tekrar çantasından çıkardı. Tutması gerekiyordu. Hisset. Görünmeyen bir şeye sarhoş olarak kelimeleri tekrar tekrar okuyun. Bir battaniyenin hışırtısı sessizliği bozdu ve Lana doğrulurken Lana gümüş parşömeni ustaca geri çekti.

"Ok!"

Zafira, o tatlı sesin "kız kardeş" dediğini duymaktan asla bıkmazdı.

"Umm nasıl?" diye sordu gülümseyerek, annelerinin kapalı kapısına bakarak. Mektup onun yarışan kalbine seslendi.

"Uyuya kalmak. Düğüne geleceğini sanmıyorum," dedi Lana. Baba'nın gözleri vardı, yumuşak ve kahverengi, ama onların daha perili bir versiyonu. Yanında huzursuz olan Umm'un her gece inkar nöbetlerini yatıştıran kişi Lana'ydı. Zafira bundan dolayı sonsuz bir suçluluk uçuşunu barındırıyordu ve kız kardeşinin bakışlarından kurtulana kadar bu onu boğdu.

Avcı ve Hemşire. Zafira'ya Arz'a kadar eşlik edeceği ve küçük Lana'nın Umm'a Demenhur'un ender bulunan bitkilerini toplamasında yardım edeceği zaman, Baba kızlarına böyle seslenirdi. Annelerinin kabusları başladıktan sonra Lana'nın ne kadar hemşire olacağını bilmiyordu.

"Yorgun görünüyorsun. Av nasıldı?" diye sordu Lana, ona yer açarak.

"Güzel," dedi Zafira omuz silkerek ama Lana'nın gözlerinin nasıl kısıldığını kaçırmadı. Yasmine'i ne kadar sevse de, Zafira onun sert sorgulamasına ve Avcı'nın maskeli balosunu

küçümsemesine her zaman hayran değildi. Zafira'ya bir kahraman gibi bakan Lana ile çok daha kolaydı. "Tamam tamam. Belki biraz da heyecan verici."

Lana'nın yanına yerleşti ve Sarasinlerle karşılaşmasını anlattı, hikayeyi renklendirmek için birkaç yabancı ayrıntı daha ekledi. Kucağındaki çantadan mektup geldi ama yine gümüş pelerinli kadından bahsetmedi. Lana'nın gözleri püsküllü mavi yastığını göğsüne bastırırken dans etti.

Zafira bunu ona uzun zaman önce hediye etmişti. Avlarından elde edilen deriler sayesinde köyün en fakir insanları değillerdi ama her zaman savurganlık için bir kenara dinarları da yoktu.

Parmağını Lana'nın burnuna vurdu. "Şimdi gitmemiz gereken bir düğün var. Herkesten önce oradaysanız, sunucuları size daha büyük bir parça tatlı vermeye ikna edebilirsiniz. Bilirsin," diye alay etti Zafira, son sözlerini kaşlarını kaldırarak söyleyerek, "aish el-saraya gibi."

Lana'nın gözleri, fıstıklı ve kremalı ünlü ekmek pudinginden bahsedince parladı. "Saçımı örer misin?"

Zafira, Lana'yı neşelendirerek, "Ve düğünde en güzel kokan kız sen olman için Umm'un bakhour'unu bile yakacağım," diye söz verdi. Böyle zamanlarda Zafira, ablasının çocukça tuhafıklarına hayret ederdi. Gülüşü ve şaşkınlığı. Sırıışları ve tatlı sözleri. Bunun, evi kendi başına idare eden ve gecenin köründe sakinleşmek için uyanan on dört yaşındaki aynı kız olduğunu hayal etmek zordu. annelerinin ürkütücü sızlanmaları. Ama zamanından önce yaşlanmaya zorlanan birçok kızdan biriydi ve bu herkesin suçuydu ama küçük Lana'nın.

Zafira'nın ruh halindeki değişiklikten habersiz olan Lana, onun elini tuttu ve onu uzaklaştırdı. Zafira'nın çantası yere kaydı, mektup içinde.

Ama önce düğün.

Cumu'a'da kalabalık arttıkça güneş alçalmaya başladı. Dairesel, yumuşak gri taş alttan ısıldı ve pazarla çevriliydi. Ritmik kalıplar merkezinden sıçradı, sınıra doğru dallara ulaştı ve kimsenin çözemeyeceği bir hikaye anlattı. Jumu'a taşları, Rahibelerin kendileri tarafından döşenen beş halifelğe dağılmıştı.

Baba, suyun bir zamanlar bu taşın altına oturduğunu ve yeri soğuttuğunu söyledi. Bu, kum kar haline gelmeden önceydi. Yaşayan her Demenhune'a ve neredeyse tüm Arawiyalılara yabancı bir zaman - bir tavus kuşunun kine rakip olacak uzun kulakları ve gururu olan ölümsüz safin olmadıkça. Ya da doksan yaşından büyük.

Gelin, süslü bir kürsüde zarif bir şekilde uzanırken, Zafira yerdeki bir minder üzerinde bağdaş kurup oturdu. Aylardır görmedikleri başka bir kişiyi işaret etmesi için sık sık Yasmine'i dürttü.

Batılı köylülerin çoğu burada, göz kamaştırıcı önlükler ve koyu tonlu topuklular, saçları yün şalların veya püsküllü sarıkların altına sıkıştırılmış, kabanlar, boncuklar ve şingirdayan mücevherlerle dolu ince vücutlarla buradaydı. Çocuklar güler ve bağırarak yetişkinlerin arasından fırladılar. Çevredeki dükkanlar kutlama için kapanmıştı, kirli pencereler

karanlıktı ve gösterişli halılar ve minderler geniş alana cömertçe yayılmış olsa da, insanların çoğu yemekle dolu alçak masaların yakınında geziniyordu.

Batı köyleri her gün bir düğünle övünemezdi, bu yüzden fırsat doğduğunda herkes partiye katıldı - dekor, lezzetler ve mobilyalar. Hele Yasmine gibi, yetiştirdiği çocuklar tarafından sevilen, ilham verdiği kadınların hayran olduğu, Avcı'ya yakınlığını bilen erkeklerin imrendiği bir güzelken.

Taştan gelen sıcaklık Zafira'nın yanaklarına süzüldü ve kalabalığa karışmak ile Yasmine'in bir başkasına bağlanmadan önceki her anın tadını çıkarmak arasında ikiye bölündü.

Hatırlatma her geldiğinde kalbi küt küt atıyordu.

Her alçak masanın ortasındaki kavrulmuş geyik etinin buharı kıvrıldı ve biberiye, tarçın, defne yaprağı ve sarımsak kokusu uzaktan bile Zafira'nın burnuna ulaştı. Sarımsağı sevmemesine rağmen ağzı sulandı. Büyük tabakları çevreleyen daha küçük tabaklar vardı: soğan ve közlenmiş patlıcanla doldurulmuş yağlı dolma, nane ile süslenmiş yuvarlak içli köfte, keskin zataar ve zeytinyağı ile doldurulmuş en düz manak yemeği.

Hepsini toplamak için pek çok dinar, yardım eli ve günlerce avlanma gerekmişti ama Yasmine'in bu kadar çok aç mideyi doyuracağını bildiğinde yüzündeki ifade bu yorucu çabaya değmişti.

"Lana yalnız," dedi Yasmine, oturduğu yerden her zaman tetikte. Yasmine'nin yanında kocası için boş bir yer vardı. *Koca*. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

Biraz ötede, Lana, küçük aynalarla göz kamaştıran gece yarısı cüppesinin içinde bir kraliçe gibi oturuyordu, şalını gergin parmaklarında tutuyordu. Yarısı yenmiş bir tabak aish el-saraya kucağında dengeliydi. Zafira, düğünün ablasının dikkatini dağıtacağını ummuştur ama bu daha çok Lana'nın yalnızlığını hatırlatıyormuş gibi görünüyordu.

Zafira izlerken, biri Lana'nın yanına dar bir bluz giydi, o kadar ince bir şekilde büküldü ki, azalan ışıktaki parıltı ve bronz buklelerini dengeledi. Deen. Sadece Yasmine kadar dikkatliydi. Lana'nın yüzünde bu kadar gerçek bir gülümsemeyi ancak o ikna edebilirdi.

"Artık değil," dedi Zafira, Yasmine'e anlam vermeye çalışarak. boğazına tırmanan ani duygu mavnası. Başkasının kız kardeşini kendi kardeşi kadar sevmeyi Deen'e bırakın.

Genç bir adam kürsüye yürüdü, işlemeli gömleği yüzündeki sırıtış kadar kibirliydi. Bakışlarını Yasmine'in kıvrımlarından aşağıya doğru kaydırıp ve Zafira gözlerini çıkarmak istedi.

"Avcı seni yatağından attığı için ikinci en iyiye mi razı oluyorsun?" geline sordu.

Yasmine sadece gülümsedi, ellerini kucağında kavuşturmuş bir zarafet resmi. "Yakına gel. Sana bir sır vereyim."

Güzelliğe yaklaşma şansını yakalamadan önce bir kaşını kaldırdı.

"Aslında onu kendimden attım," dedi Yasmine, her zamankinden hoş. "Biraz sıkıcı oldu biliyor musun? Kibar olmak bu kadar zorsa *seni* düğünümde seve seve atarım."

Ağzını açtı ama Yasmine bitirmedi.

"Ya da küçük Bishr bir dahaki sefere derslere geldiğinde, ona ağabeyinin heyecan verici çabalarını anlatabilirim. Bu, ailene ulaşana kadar bekle, hmm?"

Sanki ona tokat atmış gibi geri çekildi ve beceriksizce aceleyle uzaklaştı.

Yasmine, Zafira'ya bir kaşını kaldırdı. "Ve onlara böyle bakıyorsun. *Ellerini* kirletmeden, onun kafasını koparmaya hazır olduğunu görebiliyordum."

Zafira, "Çözümlerim aşağılanmamı içermiyor, ama her halükarda lütfen devam edin," dedi.

onu tanıyan iki kişi - onun aracılığıyla öğrenmekten daha iyi bir yolu yoktu .

Batı köylerinin kabaca üç yüz kişisini doyurmak için asla yeterli olmamalıydı, ama her zaman vardı. Bazıları, küçük lokmalarda bolluğu yaratanın Arz olduğunu, hayvanların biraz başkalık taşıdıklarını ve etlerini daha fazla gösterdiklerini söylediler. Zafira karar verdi Deen'in uzman dağıtım becerileri, herkesin en az birkaç günde bir beslenmesini sağlıyor.

Tabii ki Demenhur'un çiftlik hayvanları *vardı* , ancak koyunlar ve sığırlar nadiren yeterliydi. Ve daha iyi durumda olanlar için, tehlikeli Arz'dan gelen oyundan daha özel bir şey yoktu. Bazıları, Avcı ödülünün bir parçası için halifeliğin çevresinden seyahat etti. Onu en çok iğrendirenler onlardı.

"Misafirlerime onları vuracakmış gibi bakmayı kes. Elinde fiyonk yok ve elbise giyiyorsun," diye hatırlattı Yasmine.

Zafira, arkadaşının gülen gözlerine baktı, onun ruhani güzelliği karşısında bir kez daha afalladı. Soluk altın çan kollu elbisesi yanardöner boncuklarla parlıyordu, bronz saçları kafatasının arkasına sabitlenmişti. Bir dantel şal ve beyaz çiçeklerden oluşan bir örgü, başının üstünde regülasyona uygun bir şekilde oturuyordu. Pembe yanaklarına değdi ve gözlerini kaplayan koyu sürme onu on yedi yaşından daha yaşlı gösteriyordu.

"Üzgünüm Yasemin. Yolumu çeviren çok fazla göz küresi var," diye alay etti. *Ve aklımda gümüş bir mektup.*

Nabızı hızlandı. Mantiğa aykırı olarak, arayışa devam etmek *istedi* . Bu zaferi kendisi için talep etmek. En azından cevaplar istiyordu. Bir kitap gerçekten sihri geri getirebilir mi? Halife işin içinde miydi? *O kötü değildi* . Bir şekilde onun bir kadın olduğunu öğrenirse, yolunu bulurdu. Kafasını koparmazdı.

En azından, yapacağını düşünmüyordu.

Ama o giderse halkını kim besleyecekti? Gümüş pelerinli kadından geyik eti ya da para isteyebilirdi . O gizemli kadın bu görevde Zafira'yı istiyorsa, çantasına bir mektup bırakmaktan fazlasını yapması gerekecekti. O zaman Yasmine ve Deen...

"Zafir, yapma."

"Neyi değil mi?" diye sordu Zafira, masum numarası yaparak.

"Düşünmene gerek olmayan bir şeyi düşündüğünü görebiliyorum." Zafira cevap vermeyince Yasmine içini çekti ve konuyu değiştirdi. "Bugün hoş görünüyorsun."

Zafira kıkırdadı ve yakınlardaki bir kadın şaşkın şaşkın baktı. Meraklı salak. " *Bugün* ha? Belki de gelinin yanında oturduğum ve üzerime biraz fazla dar gelen bir elbise giydiğim için."

Yasmine burnundan soludu ve kızın serseri davranışları karşısında kadının gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Sana yeni bir elbise almamız gerektiğini biliyordum, dedi Yasmine. Ama Zafira'nın elbisesi daha yaşlı olmasına rağmen en sevdiği şeylerden biriydi. Etek kısmı siyahtı, siyah telkari bağcıklı yakaya yaklaştıkça kumaşın rengi koyu maviye dönüyordu. Altından cesur

vuruşlar omuzları sardı ve sardı, her girdap ince noktalarla sonuçlandı. Tasarım, fazladan dinar harcamasının nedeniydi - ona oklarını hatırlattı. Şık, sert ve güzel.

Zafira tartışmak için ağzını açtı ama Yasmine devam etti. "Ve senin o saçların olduğu gibi yapıldığında, gözden kaçırılıyorum."

Zafira dikkatli bir şekilde saçlarına dokundu. Kadınların şalını evde bırakmaya zorlayarak taca takma şeklini beğendi. Bu onu bir kereliğine güzel, hatta muhteşem hissettirdi. Ancak Yasmine'i iki kelimeden biri olarak adlandırmak, kesinlikle yetersiz kalır. "Ay bile bu gece yükselmeye cesaret edemez. Böyle bir güzelliğin karşısında o nasıl olabilir?"

Yasmine garip bir şekilde utangaç bir şekilde başını eğdi. Elinde ay taşıyla, tören bittiğinde Misk'e hediye edeceği Demenhune mücevheriyle oynuyordu. Bakhour'un baş döndürücü kokusu ve yavaş esen esintiyle taşınan yemek aroması. Taze kar yağmaya başladı, etraflarındaki sooq'u toz haline getirdi, ancak jumu'a'yı çevreleyen ısıtılmış taş ve alevler zemini karsız ve sıcak tutuyordu.

Artık tabaklardan buhar yükselmüyordu ve insanlar yerken geyik eti küçülüyordu. Zafira'nın kalbi sıkıştı. Sadece yemekti, biliyordu. Ama iyi olan hiçbir şeyin uzun sürmediğinin de kanıtı.

Uzun bir süre sonra Yasmine, "Ya bu gece...? Bilmiyorum."

Zafira, Misk'in ne kadar şanslı olduğunu düşündü ve başını salladı. "Yapacaksın mükemmel ol. O seni seviyor Yasmine, sen de onu seviyorsun ve bunu ikiniz de biliyorsunuz. Hiçbir şey ters gidemez."

Yasmine, tenini dengeleyen çiçek girdapları ve kınanın geometrik desenleri üzerinde parmağını gezdirdi. Tasarımın bir yerinde Misk'in adı bir araya getirilebilir. "Sevmek. Ne saçma şey."

Zafira, Yasmine'in gözleriyle karşılaştı ve aralarında konuşulmadan başka bir isim yükseldi. *Deen*. Ona her şeyi vermişti ve verecekti ama o kalbini teslim edemezdi. Baba yüzünden Ümmü'nün başına gelenlerden sonra değil.

"İşte burada!" biri bağırdı ve Zafira sarsıldı, yarı yarıya Deen'in önünde belirmesini bekliyordu. Ama kalabalık, ince siyah bir bluz ve koyu mavi sarık giymiş, püskülleri adımlarında sallanan Misk için ayrılıyordu. Gözleri Yasmine'deydi ve Zafira, bu harareti bakıştaki yoğunluktan kendini kaçırdı.

"Beni kaybetmeyeceksin, biliyorsun," dedi Yasmine yumuşak bir sesle. "Hala senin olacağım."

Misk ona böyle bakarken Yasmine'nin Zafira'ya bakmaması gerekiyordu.

"Biliyorum. Ben sadece bencillik ediyorum."

Yasmine'nin dudakları kıvrıldı. "Rekabet edecek çok şeyin var. Şeytani *derecede* yakışıklı."

Zafira'nın içi ısındı, konuşmadaki değişiklikten memnundu. Misk *yakışıklıydı*. Daha çok, çünkü o farklıydı. Annesi Sarasin'den geliyordu, bu yüzden mürekkep siyahı saçları ve daha koyu teniyle Demenhune arasında göze çarpıyordu. Daha kötü şöhretli Sarasin niteliklerini de miras almamış olması iyi bir şeydi.

"Kalbimin kalbi. Ruhumun Ay'ı," dedi Misk, Yasmine'ye ve Zafira arkadaşının cevap veren gülümsemesini aldı ve kaburgalarının arasına kilitledi. Şiddete olan eğilimlerine

rağmen, Sarasinlerin dillerinde Demenhune'dan daha yatıştırıcı bir kıvılcım vardı. Aynı anda hem boğaz hem de gümüş.

Deen, tobesinin ışıltısıyla Misk'in diğer tarafına geçti. ışıktta göz kamaştırıcı. Pas rengi bir sarık, serseri buklelerinin neredeyse tamamını gizlemiş, saçaklı kenarı boynunu kuşanmıştı.

Onu bakarken yakaladı ve dudakları kararsız bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözlerindeki tekinsiz bakışı gizledi. Zafira çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi ve Yasmine'e rüyasını anlatıp anlatmadığını ve rüyası ile mektubun bağlantılı olup olmadığını merak etti.

Demenhur'un gri-mavi üniformalı bir çift muhafız kalabalığı nazikçe ayırdı. Ağır pelerinler, koşu, sıcaklık ve hızlı montaj kolaylığı için yapılmış kıyafetleri örter. Kemerlerinde Demenhur mührü -antik gümüşten keskin kenarlı bir kar tanesi- ve iki kın vardı. Biri jambiya için, diğeri pala için.

Sivri uçlu kar taneleri bir yana, böyle bir topluluk mutlu bir Avcı için yeterli olurdu. Keşke Zafira yayda olduğu kadar ignede de usta olsaydı.

Za'eem köyü taş minbere çıktı ve herkes ayağa kalktı. Zafira onun boncuk gibi gözlerini görünce dişlerini gıcırdattı. Sıcak eller onunkini sardı ve sıkıldığı yumruklarını gevşetti. Deen onu yanına çekerken adını mırıldandı ve ancak o zaman diğer herkesin sessizlikte geri adım attığını fark etti. Lana, Zafira'nın diğer yanına süzülerek elini tuttu.

Za'eem, "Bugün burada birlik vaadi için toplandık," diye başladı. "Birlik Arawiya'yı meyvelerini verdi ve birlik bizi bu karanlık günlerin ötesine taşıyacak. O olmasaydı, uyandığımız her gün tehlikenin tadına varırken, sonsuz kumlarda dolaşıp bunaltıcı güneşten kaçan göçebeler olmaya devam ederdik."

"Ahh, za'eem bir kitap yazmalı," dedi Deen kollarını çaprazlayarak ve Zafira onun sinirinin nadir görülen görünümüne neredeyse gülümsedi.

"Yaşlıların Altı Kızkardeşi kaos ve kargaşadan doğdu. Kalplerinde barındırdıkları düşünülemez güçten büyü kullandılar. Bununla bizi bir araya getirdiler, hilafetler kurdular ve meclis aracılığıyla adaletle hükmettiler. şimdi Sultan'ın Kalesi dediğimiz yerde oturuyor. Bize güzel kalplerini hediye ettiler, kraliyet minarelerini sihirleriyle doldurdular, sihrin insan ve safin ırkına yayılması için güçlerini güçlendirdiler. Bize, doğal yakınlıklarımızın yaşamlarımızı tanımlamasına izin verilen daha büyük bir amaç vermek. Bir şifacı iyileştirebilir, bir ateş yüreği alev diyebilir."

Zafira'nın büyüden söz edilmesiyle hissettiği acı kalbine saplandı ve mektup düşüncelerinde göz kırptı. Akli Arz'a geldi ve parmak boğumlarının arkasıyla göğsünü ovuşturdu - ateş mi yoksa su mu kullanırdı? Bir dokunuşla iyileşme yeteneği mi yoksa geleceğin parçalarını görme yeteneği mi?

"Yüzyıllar süren bu altın çağda Rahibeler, her halifeye, diğerlerinin hayatta kalması için ihtiyaç duyduğu gücü vererek, birliğimizi ilerletti. Demenhur, Arawiya'ya sanatın takdirinin yanı sıra başka hiçbir yerde bulunmayan şifalı otlar ve ilaçlar sağladı. Sarasin kömür ve mineralleri paylaştı. Pelusia bize akla gelebilecek her meyveyi besledi ve eşsiz bir mühendislik sağlayarak bizi hayallerimizin ötesine taşıdı. Zaram'daki komşularımız denizlere yelken açılar, savaşçılarımızı eğittiler ve tuzlu suyun derinliklerinden nefis şeyler getirdiler. Alderamin'in saygın safin'i geçmişlerimizi kaydetti, kendimizi daha iyi hale getirmemize yardımcı olmak için hatalarımızı inceledi, kalplerimizi genişletmek için

Arawiya'ya yaratıcılık ruhu aşıladı. Kontrol edilemeyen dum sihr'i yasakladılar ve bizi daha fazla korumak için büyüye sınırlar koydular. Büyük krallığımız Arawiya gelişti."

Za'eem'in sesi gürleyerek durdu ve Zafira topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. *gökyüzü . Sakin ol.*

Mırıltılar ortalığı karıştırdı, kaybettiklerini özleyen ve başardıklarından gurur duyan tek kişinin Zafira olmadığı açıkça görülüyordu. O gün büyüden fazlasını kaybetmişlerdi. Toprakları evcilleştirilemez hayvanlara dönüşmüştü. Hilafetler arasında duvarlar yükseliyordu ve artık her geçen gün karanlık bir orman daha da yaklaşıyordu.

"Bize her şeyi veren birlikti. Dayanışma ve sevgi. Bizden çok şey alındı, sevgili dostlar, çünkü Rahibeler ortadan kaybolduğunda, yanlarında büyü aldılar - kök saldıkları sihrin ta kendisi. her halifelik içinde çok güçlü bir güven vardır. Kaybolmasıyla başıboş bırakıldık. Minarelerimiz karanlıkta duruyor. Arawiya acı çekiyor." Za'eem'in dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bu, Zafira'nın inanmayı reddettiği tarihin bir parçasıydı. Altı Kızkardeş , yıllarca istikrarlı bir şekilde hüküm süremez ve sonra ortadan kaybolur, halklarını ve toprakları mahvolur . Bunların hiçbirisi mantıklı değildi.

"Buna rağmen direniyoruz," diye devam etti za'eem. "Bugünkü tören sadece iki gönül değil, kendi küçük yollarıyla iki halifeyi de birleştirecek. Mabrook, genç ruhlar. Kalpleriniz ölümün ötesinde birbirine dolanmış kalsın."

Diğerleri onun tebriklerini yinelediler ve za'eem son bir baş sallamasıyla muhafızlarıyla birlikte uzaklaştı.

"Önyargılı bir inek için fena değil," dedi Zafira ve Deen mırıldanarak onayladı.

Ama za'eem'in konuşmasından ilham almak yerine, adam sanki sonunda nane çayı ikram edeceklerini söylemek için sözünü kesmiş gibi, insanlar aynı küçük konuşmaya yerleştiler.

Sonsuz soğuk ve sürünen karanlık kaderlerini kabul etmişlerdi. Sahip olduklarından daha fazlasını arzulamadılar. Arz hepsini yutarsa, geriye nasıl bir hayat kalır?

Bir köyün yaşlısı evlilik törenini yapmak için öne çıktı ve adam kollarını kaldırdığında konukların üzerine bir sessizlik çöktü. Bir bebek öttü ve bir anne küçüğün mutluluğunu susturdu.

Yasmine, gözleri ondan hiç ayrılmayan Misk'e ay taşını verdi. Deen'in parmakları Zafira'nın kilere sürtündü ve Zafira kaskatı kesildi, ama o sadece en küçük parmağını onunkiyile ilmekledi ve onun göğsünde hızla yükselen gelgiti sabitledi.

Yaşlı adam yavaş, gergin sözlerle homurdanarak devam etti. Yasmine, uzaktaki Zafira'nın bakışlarını yakaladı ve gözlerini devirdi. Zafira ona bir bakış attı ve bir kahkahayı bastırdı.

"Evlilik bunu değiştirir mi sence?" diye sordu.

Başını eğdi. "Ne?"

"Ona. Onun aptallığı. Onun yaramazlık yeteneği. O kırılmaz inat."

Zafira sözlerini dikkatle seçti. "Onu olduğu gibi seviyor. Neden farklı biri olmak zorunda olsun ki?"

Bilmiyorum, dedi, parmağını daha sıkı tutarak. "Bence başka birine bağlanınca değişirsin. Sevdiğinin mutluluğu için ve kendi mutluluğun için bilmeden değişirsin."

Umm gibi. Baba gibi.

Yaşlı neredeyse bitmişti. Güneş batarken fenerler titreşerek canlandı, yağın küflü kokusu havayı tıkadı. Zafira daha fazlasını öğrenmek isteyip istemeyerek başını eğdi. "Nasıl?"

Ona baktı, ama yüzünü onunkine çeviremiyordu çünkü şimdi işin içinde başka kelimeler de vardı. Sorular ve ricalar. Düşünceler ve gelecekler. Davetler ve inkarlar.

Cevabı yumuşaktı, ulumalar ve şarkı durgun havaya nüfuz ederken kulağının kabuğundaki küçük tüylere bir kelime fırçası. "Keşke bilseydim."

BÖLÜM 6

Gece çöktüğünde, Nasir fenerlerin yandığını ve perdelerin aralandığını, geç bir esinti odasını serinlettiğini görmeyi beklemiyordu. Altair'i yatağına uzanmış, dana derisi sandaletleri çarşaflarının üzerindeyken bulmayı da beklemiyordu.

Pis pislik.

"Odalarımnda ne yapıyorsun?" Nasir homurdandı. "Seni kim içeri aldı? Senin baştan çıkaracak zavallı bir ruhun yok mu?"

Altair ağzını açtı ve bir parmağını kaldırarak durakladı. "Önce hangi soruya cevap vermemi istersin?"

Oturarak vakit geçirdi, arkasındaki yastıkları kabarttı, Nasir'e izinsiz giren *kendisiymiş gibi hissettirdi*.

General masmavi bir sarık ve kızıl bir tobe giymişti, manşetleri altın işlemeliydi. Nasir'i kıyafetlerini incelerken yakaladı. "Daama Faris'te gelişen bir parti var ve senden bana katılmanı istemeye geldim."

Sen. Saygı yok, görgü kuralları yok, soylu unvanlar yok. Sadece *sen* .

Nasir elinden geldiğince sakın bir sesle, "Bırakın ayyaşlarla dolu bir çadıra ayak basmayı bırakın, sefahatle uğraşmayacağım," dedi. "Şimdi yatağımdan kalk."

Altair dramatik hareketler ve derin bir iç çekişle yataktan kalktı. "Eğlenceli olacak Nasir. Biraz eğlenebilirsin. Bütün bu öldürmeler seni yaşlı bir adam yapıyor olmalı. Hem sen şimdi nesen? İki yüz, iki yüz bir?"

Sesi neşeli, her zaman yüksek ve kaygısızdı, oysa Nasir'ininki sessizdi. Çok sessiz, derdi annesi.

"Yirmi," diye tükürdü, cevap verdiği için kendine kızdı.

Altair derin ve yavaş bir şekilde güldü. Ve başarısız olan Nasir, Altair'in gülüşünü sevdiğini hatırladı.

"Ahh, orada bir yerde bu iki numara olduğunu biliyordum. Bu arada, o sevimli hizmetçin nerede?" Altair boş odaya bakarken ellerini birbirine kenetledi. "Annenden çaldığın mı?"

Nasir'in parmaklarından bir titreme geçti. Cüppesinin dış katmanını çözdü ve silahlarını Altair'in dikkatli bakışlarına maruz bıraktı. Generalin daha iri olmasına rağmen, ikisi kabaca eşit becerilere sahipti, ancak Altair'in sınırları vardı ve onun hashaşini olan Nasir onları fark etmişti.

Altair bir fenerin kapısını defalarca açıp kapatarak odayı menteşelerinin abartılı gıcirtısı ile doldurdu.

Nasir, "Kendi zamanında," dedi.

Altair, "Görüşlerin her zamanki gibi hayret verici," diye ilan etti. "Neredeydim? Ah, hizmetçin! Onun mükemmelliğine tanık olmak isterim, çünkü 'sefahatle uğraşmamanızın' sebebi o, değil mi?" Nasir'in sesini komik bir şekilde taklit etti.

değildi. Nasir, Kulsum'la aylardır konuşmamıştı. Her yaklaştığında geri çekilirdi.

"Git," dedi Nasir, silahlarını çıkarırken çeliğin gümbürtüsüyle dolu uzun bir aradan sonra.

"Yazık. *Padişahın* bu kadar hevesli olduğu gizemli görev, yolculuk, arayış hakkında bilgi almak isteyebileceğinizi düşündüm."

Nasir çenesinde bir damar tüyü hissetti. Altair, Nasir silahlarının geri kalanını komodinin üzerindeki duvara asarken kapıya doğru hareket etme zahmetine bile girmeden dikkatle izledi. O piç her zaman yüzünün önünde ne sallanacağını biliyordu.

"Bu konu hakkında ne biliyorsun?" diye sordu kendine bir bardak su doldurarak. Ona su döken, üstünü değiştirmesine yardım eden, banyosunu hazırlayan bir hizmetçi kalabalığı olmasına rağmen, odasında kimsenin olmamasını emretmişti. Canavarlar yalnızlığı tercih ederdi.

Yatağının kenarına oturdu.

Altair komplocu bir fısıltı ile eğildi. "Senden daha fazla."

Su, kurumuş boğazını yıkadığında, "O halde konuşmaya başla," dedi Nasir.

"Evet, efendim," dedi Altair alaycı bir şekilde, gözlerinde bir pırıltı.

Nasir onun ses tonuna karşı sertti ve neredeyse bardağı generalin kafasına fırlatacaktı. "Konuşman için sana para vermem gerekiyor mu? Çünkü bunun olmayacağından korkuyorum."

Altair kaşlarını çatı. "Bir sürü altınım var, shukrun. En iyi ödemelerin her zaman alınması en zor olan ödemeler olduğunu düşünüyorum. Benimle Daama Faris'e gel, bir içki konuşalım."

Altair sahte bir selamla iki parmağını alnına götürüp odadan çıkarken Nasir dişlerini sıktı. *gelincik*

Gezici taverna, saraydan çok uzakta olmayan engebeli kumların üzerinde eğildi. Altair'in burayı nasıl bulduğu Nasir'in ötesindeydi, ama askerler ve daha iyileri böyle çalışıyordu.

Daama Faris'e adım atmak, farklı bir dünyaya adım atmak gibiydi, çünkü padişahın şehrinde başka hiçbir yer bu kadar *canlı değildi*. Nasir'in her zaman var olan kızgınlığı, alışılmadık bir özlemle yatırıldı. Adımı sendeledi.

Bu tür duygular teşvik edilmeyecekti.

Nasir, çadır kapağının arkasına düşmesine izin verdi ve sırttan bir Altair'i takip etti. İçeride, yıpranmış, solmuş kilimleri çöpe atan adamlardan kaçarak. Dağınık manzara ve kavurucu sıcaklık, kabadayı kalabalıkla birleşince başını döndürdü. Altair, yoldan geçerken

adamlardan birkaçını selamladı ve Nasir, etrafındaki insanların gözlerinde korku görmek için çadırın sessizleşmesini bekledi.

Ama ona sadece bir bakış attılar. Onu tanımadılar bile.

Bu özgürlük seli fark edilmemek anlamına mı geliyordu?

Vücut kokuları ve içki kokusu dişlerini sıkmasına neden oldu. Giysilerinde bir kir tabakasıyla oradan ayrılırdı. Onu teneffüs etme düşüncesi neredeyse içini boşaltacaktı ama bu Altair'in bitmek bilmeyen alay hareketlerine bir yenisini eklemekten başka bir işe yaramayacaktı, bu yüzden tiksintisini bastırdı.

İkisi, mekanın merkezine çok yakın olan alçak bir masaya doğru ilerlediler. Nasir bakışlarını çadırın üzerinde gezdirdi, en ayık olanı fark etti, girişleri saydı ve gölgelerle çevrili masalarda durakladı. Sultan'ın Muhafızı'nın gümüş pelerinli en az dört adam, siyah Sarasin üniformalı bir avuç adam ve yanlarında sadece Pelusian olabilecek, Zarameli meslektaşlarıyla hararetli bir şekilde konuşan birkaç koyu tenli adam vardı. Sultan'ın Kalesi de Demenhune'den payını aldı ama aptallar muhtemelen mümkün olan her yerde sadece erimiş kar içtiler.

"Seni koruyacağım, sevgili katilim. Şimdi dünya seni yutacakmış gibi bakmayı kes, hm?" Altair kulağına fısıldadı.

Altair'in sırtışını *duyunca* gözlerini kapadı . Kusmuş da olabilir.

Altair, omuzlarından tutup onu, Nasir'in bacaklarını altına katladığı ve sıradan bir köylü gibi oturduğu yıpranmış haliya yönlendirme cesaretini gösterdi. Generali omzunun üzerinden çevirmemek için yapabildiği tek şey buydu.

Altair güldü, her kalp atışından zevk aldığı belliydi. "Sana da bir önlük alayım mı?"

"Devam edin, süslü türbanınızı boğazınıza sokayım," diye teklifte bulundu Nasir, altındaki halıda kim bilir ne var diye koyu lekeler olduğunu fark etti.

Bilgi almak için buradaydı. Bu pislikten daha beterini görmüş ve yapmıştı. Hayatta kalacaktı.

"Süslü, ha? Özgür hisset. Mavi benim rengim değil." Altair göz kırptı ve masanın diğer tarafına yerleşti.

Nasir cevap vermekle uğraşmadı. Biri çadırın kanatlarından birini açtı ve içeri giren ay serin çöl esintisini içeri getirdi. Arawiye çöllerinde, amansız güneşten kurtuluşunu getiren aydan daha güzel ve sevgili hiçbir şey yoktu. Büyüyen karanlığın azaltmaya çalıştığı bir şey daha vardı.

"Marhaba," dedi sunucu kız selam vererek. Yeşil bir mücevher -muhtemelen sahte- açıkta kalan göbek deliğini süsledi, kolları yanardöner pudrayla parlıyordu. Altair'in sırtışı daha da yayıldı ve bunu ona yanaşmak için izin olarak aldı.

"Söyle habibi, bu sarık bana yakışıyor mu?" Altair mırıldandı.

Nasir kollarını kavuşturdu ve içini çekti.

Kız, kınalı parmağını sarığında gezdirdi ve pembe dudaklarla gülümsedi. "Bence bu seni gösteriyor" - daha da yaklaştı ve sesini alçalttı, siyah saçları onu havalandırdı - "büyüleyici."

Nasir dudaklarını Altair'in yanağından aşağı kaydırduğunda bir kaşını kaldırdı.

Altair ona aptalca bir sırtış verdi, açlık bakışlarını kararttı. Sahibi tarafından övülen bir köpek gibi salyaları akıyordu. Kız kıkırdadı ve Altair ona yeni bir gülümsemeyle dönmeden önce Nasir'in bakışlarına sakın bir bakışla cevap verdi. *Yüzleri hızla takas eder.*

General, "Benim için bir kahva dallahı lütfen," dedi.

Nasir şaşırmişti. Kahve? Generalin içki içip sarhoş olacağını düşünürdü.

"Ve buradaki arkadaşım için..." Altair, "arkadaş" kelimesine kaşlarını çatan Nasir'i işaret ederek sözünü kesti.

"Suçlu."

Kız onun emrine kızdı, Altair'in yanağına dokundu ve süzülerek uzaklaştı.

Altair'in gözleri sunucu kızı takip etti. "Sıkıcı bir adam olduğumu biliyordum, Nasir, ama su? Burada bile olduklarını sanmıyorum. Senin için tuvaletlerden biraz toplayabilirler."

Nasir dilini ısırıldı.

Altair devam etti, "Kısıtlılığınız beni şaşırtıyor."

Sanki kahve Altair'e her şeyi unutturacakmış gibi.

"Ve senin eksikliğin beni iğrendiriyor," diye yanıtladı Nasir.

"Bazıları unutmanın yollarını arar," dedi Altair, tuhaf bir ciddiyetle.

Nasir bakışlarını içkiden sarhoş olduğu belli olan bir adama kadar takip etti. Aptal bir bardağa baktı, gözlerini kırpana kadar kayboldu ve odaklanmadı - bir acı parlaması, orada ve tekrar gitti. Nasir, Altair'in bu acıyı görmediğini düşünmedi.

"Bazılarımız asla unutamaz." Nasir bu sözleri neden Altair'e söylediğini bilmiyordu.

Altair aptallığını hatırlatmak için ona solgun bir bakış attı. "Bazılarımız bunu hak etmiyor."

Kız, Nasir bir karşılık veremeden geri döndü. Altair'in önüne bir dallah tenceresi ve bir fincan, Nasir'in önüne daha küçük bir bardak su koydu. Temiz görünüyordu ve oradan kurtarılmış gibi kokmuyordu... oradan.

"Shukrun, habibi," dedi Altair, parmaklarının arkasını onunkilerin üzerinde gezdirerek.

General ona doğru eğilip bir papirüsü avucuna bastırmadan önce tenine doğru mırıldandığında Nasir'in kulakları yandı.

"Dinle," diye söze başladı Nasir, ama kız ayağa kalktı ve ayrı bir bakış atarak uzaklaştı. Siyah üniformalı adamlardan birinin önünde durdu. Bir Sarasin askeri.

Altair, "Bir erkekle birlikteyken bir kadına bakmak kötü bir davranış," dedi.

Nasir ona tiksinti dolu bir bakış attı. "Bunu sana kim söylediye..."

"Aslında kendim uydurdum," dedi.

Nasir, kızla asker arasında krem rengi bir şeyin geçişini gördü. Papirüs hurdası.

"Meraklı olma, Prens."

Nasir kaşlarını çattı ve tekrar baktı, ama şimdi orada sadece asker duruyordu. ona soğuk bir kayıtsızlıkla bakıyor. Demenhur'a gaz vermekle görevli birliğin parçası mıydı? Nasir bilmiyordu.

"Yaptığım her şey krallığımızın iyiliği için," diye devam etti Altair. "Görevimizin gerektirdiği bu değil mi? Masum insanları öldürmenin bir nedeni olmalı." İçki ve kabadayılarla dolu çadırda yerinde olmayan koyu kahveyi fincanına boşalttı. Nasir'i fincanını izlerken yakaladı. "İnsanların aklını karıştırmaya yönelik bu eğiliminin üzerinde olduğumu herkesten önce senin fark edeceğini düşünürdüm."

Nasir yarı safindi ve o bile kendisinden insandan başka bir şey olarak bahsetmedi. Yine de Altair haklıydı. Nasir , dışarıda geçirdiği gecelerden her döndüğünde bakışlarındaki şaşırtıcı netliği fark *etmişti* . Adamın bir meyhanede acı kahve içmesini beklemiyordu.

"Neredeydik? Ah evet, görev." Altair, sesini alçaltmadan bacaklarını masanın iki yanına uzattı.

Nasir, kız ve papirüs hakkında soru sormak için ağzını açtı ama Sarasin askeri ortadan kaybolmuştu.

"Kanayan babanın sana henüz söylememesine şaşırdım. O ve büyük planları."

Nasir hareketsiz kaldı. Altair, padişah hakkında asla kötü konuşmadı.

"Gümüş Cadı bir davetiye gönderdi. Dayanılmaz. Uyarlanmış," diye başladı Altair, bir fincan qahwa içerken. Sultanın Gümüş Cadı'dan öğüt aldığı günler her zaman kederli bir gündü. Sultan Kalesi'ne aşınaydı ama Nasir, onu her zaman çok yakından izleyen güzel kadınla arasındaki mesafeyi koruyordu. "Sharr'dan bir şey almanın göz alıcı bir yolu..."

"Şer?" Nasir kendini durduramadan tekrarlardı. - kharra adası. Aklındaki her düşünce, bir rüzgar esen kum gibi dağıldı.

"Kesmeyin." Altair kaşlarını çatı. "Bu şey her neyse, güya Arawiya'nın minarelerine sihir getirecek. Ve sen planın büyük bir parçasısın."

"Ben mi. Ve bu ödül..." Birisi onu tekmelediğinde Nasir sözünü kesti, ama bakışlarını yukarı kaldırdığında, yozlaşmış çoktan geçmişti. Bir başka kuru esinti çadırın içine girdi, Nasir'in saçlarını karıştırdı ve kokuların kakofonisini karıştırdı.

"Gümüş Cadı'nın arkasında olması dışında ne olduğunu bilmiyorum ve onu yalnızca saf kalpler bulabilir."

"Sağ. Bu da gitmem gerektiği anlamına mı geliyor?" Nasir alay etti.

Onlardan üç masa ötede, geveze bir Zaram'e'li ile kamlarını ter damlalarıyla lekeleyen iri yarı bir adam arasında bir arbede başladı. Nasir, zaten dayanılmaz olan gürültünün içinde homurdanmalar, gümbürtüler ve küfürler yükselirken şakaklarını ovuşturdu.

"Kalpinizin temiz olduğunu düşündüğünüz bir anınız oldu mu?" dedi Altair, umursamadan. "Ghameq, Gümüş Cadı'ya güvenmiyor—anlayamadığım nedenlerle. Senin işin ödülü bulan kişiyi öldürmek ve ne varsa babana geri getirmek."

Ah. Şimdi *bu* Nasir'e yakışan bir görevdi.

"Görmek? Senden ne kadar nefret etse de, Ghameq'in güvendiği tek kişi sensin," diye açıkladı Altair.

kimseye güvenmiyordu . Kendi oğlu bile değil, öğüt istediği cadıyı bırakın.

Altair de aynı sonuca vararak neşesiz bir kahkaha attı. "Laa, öyle değil. Sadece zorlayabileceği ve emirlerini yerine getirirken kırılmayacak tek kişi sensin."

Sözler bir tokat gibiydi. Nasir'in alıştığı bir suçlama ama beraberinde gelen ezici korkaklık duygusu değildi. Çenesini sıkarak bakışlarını generale dikti. Kendine acıma bekleyebilirdi.

"Ve korkarım geri alacağınız her şey onun ihtiyacı olan son şey olacak," diye bitirdi Altair.

Ne için? Nasir neredeyse sordu.

Ama Altair'in gururlu yüz hatlarında bir korku vardı ve gururlu ağzında dalgalandı. Altair'in toplanmış zihninde asla ihanet etmeyeceği duygu.

Nasir'in hayal edebileceğinden daha kötü bir şey iş başındaydı.

Daama adası Sharr'da, daha az değil.

BÖLÜM 7

Zafira'nın annesi, kızının Arz'dan diğer çocukların korktuğu gibi korkmadığını her zaman biliyordu. Onun yerine Sultan Muhafızlarının fısıltılarıyla onu yatağa götürürdü ve Zafira onların gümüş kukuleları ve sert yüzleriyle peşinden koştuklarını hayal ederdi. Umm, Baba gibi hikaye toplayıcı değildi, ama anneler korkuları döndürmede her zaman iyiydi.

Artık sultan ölmüştü ve Zafira her eğimli gölgede farklı türde bir gümüş gördü.

Mektup ve gümüş pelerinli kadın.

Yatakta yatıyordu, teni saatler önce düğünde giydiği o cehennemi elbisenin dar kesiminden ağrıyordu. Yasmine her zamanki gibi bir ev ötedeydi ama arkadaşı kendini çok uzaklarda ve ulaşılmaz bir yerde hissediyordu. *Bencilsin, hepsi bu.*

Gözlerini sımsıkı kapadı ve bir inilti ile açtı ve Yasmine ve Misk'ten kafasını temizledi. Ve acı tatlı bir gülümsemeyle caddede kaybolurken iri sırt çantasını taşıyan Deen, Yasmine Misk'in evine taşınana kadar önümüzdeki birkaç gece bir arkadaşıyla kalmaya gitti.

Aşağıda tatlı kar var.

Endişelenmesi gereken başka şeyler vardı. İki gün sonraki görev gibi. Her yerin daama Sharr aracılığıyla.

İnce şilte, yataktan kaydığında eski ahşabın gıcırdamasını bastırmak için çok az şey yaptı. Yakında Deen'den gıcırdayan karyolaya bakmasını istemesi gerekecekti. Her zaman rastgele malzemelerle uğraşıyor, iki halifelik uzaktaki Pelusyalılarla paylaşmayı hayal ettiği icatlarla ortaya çıkıyordu.

Solmuş bir tunik ve ardından Baba'nın kalın pelerini giydi. Daha küçük çantasını sallayarak Baba'nın daha kalın olanını itti. Eğer Sharr'a giderse, pütürlü şey sırtında olacaktı. Fazladan giysiler, en sevdiği sabun ve Baba'nın yıllar boyunca bir araya getirdiği ender tıbbi eşyalardan oluşan setle - kumaş şeritler, tonikler, yaralar için merhemler, yanıklar için reçine ve şifalı otlar - bunların hepsini Demenhur'un bir lanetli kar uçurumu, Zafira'nın sadece hayal edebileceği bir zaman.

İçini çekerek ayakta dururken, rüzgarın uğultusunu ve ön kapının sesini duydu, ama antrede sadece Lana vardı, mecliste kıvrılmış, kucağında bir kitap. Zafira kimin geldiğini sormak için ağzını açtığında Lana'nın ne okuduğunu gördü.

Gümüş ateşin ışığında parılıyordu. *Kharra. Kharra, kharra, kharra.*

"Ne yapıyorsun?" Zafira sert bir şekilde sordu.

Lana irkildi, gözleri Zafira'nın çantasına ve av kıyafetlerine takıldı. Düğünden bir tabak aish el-saraya, ateşin ışığında parıltıya şurupla yanına oturdu.

"Bana ve Umm'a söyleyecek miydin?" diye sordu Lana, tatlı sesiyle suçlama. Mektubu havaya kaldırdı ve alnındaki çukur Zafira'yı sevdiğinden daha fazla rahatsız etti.

"Sadece bugün aldım ve sonra düğün vardı." *Ayrıca artık Umm'la gerçekten konuşamama sorunum da var.*

Lana bir an sessiz kaldı. Yüzündeki suçlama yerini acıya bırakarak Zafira'nın göğsündeki ipleri çekti. "Ama bize söyleyecek miydin?"

"Belki. Hayır. bilmiyorum. Artık önemi yok, değil mi?" Zafira yorgun bir şekilde sordu.

Elini uzattı ve Lana geri vermeden önce davetiyeyi katladı. Kırık mühür, gümüş pelerinli kadının gülümsemesi gibi parladı.

Zafira ön kapının yanında asılı duran eski battaniyeye uzandı, parmakları yanındaki tozlu paltoyu okşadı. Baba'nın ceketi. Her şey için en ayrıntılı sözlere sahipti ve rengini, Baransea'yı hiç görmemiş olmasına rağmen, en sakın günlerde, en sakın günlerde, en bulutlu gökyüzü altında Baransea'nın suları olarak tanımlardı.

Skies, bu yolculuğa çıksaydı bunu görecekti.

Baba bir öykü toplayıcısı, bir sözcük dokuyucusuydu. Rahibeler düşmeden önce hayatta değildi, ama yıllar içinde Baransea tehlikeli hale gelmeden, Arz ortaya çıkıp halifelikleri çevreleyip denizi Arawiya'dan gizlemeden önceye dair hikayeler topladı. Zafira'nın bu kadar çok şey bilmesinin nedeni onun hikayeleriydi.

Baba'nın parçaları evlerine saçılmıştı -çizmeleri, en sevdiği fincan- çünkü Zafira onlardan kurtulmaya dayanamıyordu. Aradan bunca yıl geçmesine rağmen, her akşam temizliğinde sistemli davrandı. Yerinde olmayan bir şey görmek onu sinirlendiriyordu, ancak Baba'nın eşyaları söz konusu olduğunda, parmaklarını yüzeylerinde gezdirip sonsuz bir kederi nefes nefese bırakabiliyordu.

Bu onun hatasıydı. Her zaman onun suçu olacaktı. Keşke daha güçlü olsaydı, *daha iyiydi*.

Baba beş yıl önce -ortadan kaybolmasından aylar sonra- Arz'dan eve geldiğinde, Zafira'nın ilk fark ettiği şey onun durumuydu. Elbiseleri yırtık ve yırtık pırtık, omuzları kamburlaşmıştı. Kanı gördüğünde ve yüzündeki ifadeyi anladığında, çoktan onun için harekete geçmişti. Kurtarmak için Arz'a girmeye cesaret ettiği kızına saldırmaya hazırlanıyordu.

Dakikalar sonra öldü, öldürüldü...

"Okt?"

Zafira irkildi. "Üzgünüm. Üzgünüm," dedi Lana'ya çabucak. o sıkışmış ablasının omuzlarındaki yıpranmış battaniye, midesi bir ay öncesine göre daha keskin çıkıntı yapan kemikleri sıkıştırıyordu. "Biraz uyu. Umm her an başlayabilir."

Sözlerini Umm'un odasından yumuşak bir ıslık sesi izledi. Zafira'yı ileriye doğru iten bir şey -belki de içgüdüsel- Baba'nın cam gibi gözlerini, göğsünün üzerinde bir ufka uzanan kanını hatırlamadan önce. Dişlerini sıkı ve topuklarını kazdı.

"Bunun için çok fazla." Lana, habersiz, burnunu buruşturarak battaniyeyi itti. "Sharr'a giden yol gerçekten yarından sonraki gün mü?"

Zafira gözlerini kaçırdı. "Evet."

Lana'nın hayal kırıklığı midesine bir yumruk indirdi ve kendini o gözlerle buluşmak için zorladı. Baba'nın gözleri, ciddi ve kadim.

"Üzgünüm Lana."

"Yanına birini alacak mısın?" diye sordu ve battaniyesinin altına sıkıştırdığı romana özlemle baktı ve ekledi: "Bir safi, yanınızda olması iyi bir müttefik olur."

"Kimin gittiğini bilmiyorum. Bunun gerçek olup olmadığını bile bilmiyorum. Ama ikimiz de biliyoruz ki Safin bizi umursamıyor."

Sivri kulakları, gelişmiş yetenekleri ve sonsuz yaşamlarıyla sözde büyük safin, insanların onlara en çok ihtiyaç duyduğu anda Arawiya'yı terk etmişti. Alderamin hariç, halifeler sihire, sarhoş bir adamın bardağına güvendiği gibi güvenmişti. Ve şimdi sihir gitmişti, safin eskisi kadar güzel bir hayat yaşıyordu, bencilce kaynaklarını biriktiriyordu ve Arawiya'nın acılarına burun kıvırıyordu.

Belki yardım etmek isterler ama yapamazlar, dedi Lana. "Onların bir yanda Atıklar, diğer yanda Arz var."

"Yeterince uğraşsalardı, burada olurlardı."

Lana bunu düşündü, tatlı yüz hatları düşünce içinde çarpıktı. "Sen iyi bir insansın Okht. Ama her istediğini yapamazsın."

Zafira, herhangi bir şeye şüphe bahşetmeyeli uzun zaman olduğunu fark ederek yumuşak bir gülümsemeye başladı.

Lana, Umm'un odasına giderken durakladı. "Yine de gitmene gerek yok. Bu sadece bir davet."

Ama Zafira ne zaman gitmemeyi düşünse, *nasıl* ve *neden istediğini bilme*se de, istediği bir şeyden kendini mahrum bıraktığını hissediyordu. Her nasılsa, bunu bekliyormuş gibi hissediyordu ve şimdi fırsat nihayet burada olduğu için geçmesine izin veremezdi.

Sharr'dı . _

Olabilecek en kötü şekilde tehlike ve ölümdü, yine de bu fikir kanını uğulduyordu ve bunu Lana'nın anlayacağı şekilde açıklayamıyordu.

Bu yüzden, ikisini de şaşırtarak söylediği tek şey "Yapıyorum" oldu.

Lana, Zafira dışında her yere baktı. Lana'nın baskı yapmayacağını, Lana'nın ona güvendiğini biliyordu ama kız kardeşi başını sallayıp, "Tamam," dediğinde yine de korkunç bir şekilde battığını hissetti.

"Yakında döneceğim. Sadece sooq'a gidiyorum... düşünmek için."

Zafira yavaşça uzaklaştı ve sonra hızla hareket etti. Botlarını bağladı ve beline Baba'nın jambiyesini kınına koydu. Baba ona pek çok şey öğretmişti - bir ses fısıltısı olmadan yay çekmeyi, kulaklarıyla görmeyi ve kalbiyle yön bulmayı. Arz'a ilk girişinden sonra, ona kendini nasıl koruyacağını, Arz'ın nasıl evcilleştirileceğini öğretmişti. Ama en çok vurguladığı şey *asla silahsız kalmamaktı* .

Baba, Yasmine'nin aptal dediği bir erkek gibi davranmaya devam etme arzusu hakkında şimdi ne diyecekti? Hangi Baba'nın kendisi bir keresinde onu yapmaması için teşvik etmişti? Büyünün kazanılacağını bilseydi, Sharr'a gitmesini ister miydi?

Zafira mandalı kaldırdı.

"Ok." Lana başını eğdi ve küçük bir paket yiyecek uzattı. "Düşünmene yardımcı olmak için."

Zafira onu çantasına attı. Sonra bir parmağını Lana'nın burnuna dokundurdu ve bir gülümsemeyle alnına bir öpücük kondurdu, kız kardeşini Zafira'nın görmeyi reddettiğı annesiyle bıraktı.

BÖLÜM 8

Nasir ve Altair birlikte sarayın yüksek kapılarına yaklaştıklarında, muhafızlar şaşkınlıklarını yeterince hızlı bir şekilde maskeleyemediler. Nasir de hala inanmamıştı. Bir bardak su ve bir demlik kahve için Altair'le birlikte bir meyhaneye gitmişti.

"İyi uykular Prens," diye mırıldandı Altair, başka bir koridorda geri çekilirken. "Beni hayal etmemeye çalış."

Nasir onu görmezden geldi ve kendini karanlık merdivenlerden yukarı sürükledi. *Şar. Şar. Şar.* Sanki bu kelime, içmeyi reddettiği arakla bir şekilde onu sarhoş etmişti.

Yine de odasına girdiğinde dondu, Sharr unuttu.

Biri sağındaki havayı engelledi, kısıp nefesini zorlukla tuttu. Eldivenlerinin başucundaki çekmecede boş yere saklandığını hatırlamadan önce bileğini salladı ve şansına neredeyse gülecekti. Oniks kabzasını çekerek jambiyesini kınından çıkardı ve sağına doğru yavaş bir adım atarken bir nefes verdi. Sonra bir başkası. *Nefes al.* İki adım daha. *Nefes ver.*

Nefes al. Topuğu üzerinde döndü, bıçağı daha da sıkı tuttu ve davetsiz misafiri gümüş bir ay ışığı huzmesine doğru itti. *Nefes ver.*

Kuzgun saçlar, altın ten, derinliksiz gözler. Koyu dudakların yumuşak kıvrımı.

"Kulsum," diye nefes aldı Nasir. Jambiyası yere yığıldı. Elleri kızın yüzüne kaydı ve pürüzsüz tenini avuçlarının arasına aldı. Başparmaklarını yanaklarında gezdirdi ve omuzlarındaki gerginlik çözüldü. Altair'in gözleri hizmetçi kızı takip ettiğinde Nasir'in gördüğü açlıkla ona baktı.

Belki de karanlıktı. Ya da onun yüzünde aylardır yakından görmediği arzuyu. Ya da belki de kafasındaki karışıklık ve Altair'in onun hakkında soru sorma şekliydi.

Altair'le birlikte uzaktayken neden onun odalarında olduğunu düşünmeyi bırakmadı.

Hayır - onu öptü.

Dudakları onun ağzına doğru eğildi, elleri saçlarına gitti ve vücudu onunkine bastırdı. Aynı açgözlülükle onu öptü, elleri pelerinine uzandı ve onu daha yakına çekti. O anda bir şehzade ve hizmetkar değillerdi; iki kişiydiler, eşit ve bir.

Rimaal, onu özlemişti. Bu kız, sultanın ölümünden sonra çok daha fazla hale gelen annesinin hizmetçisi. Bir kalp parçası hızlandı ve ısı onu sardı. Ama dudakları onunkilerle ayrıldığında, elleri saçlarının arasında kaybolduğunda donakaldı. Hatırladı.

Her şeyi hatırladı.

Geri çekildi ve Kulsum iri, okunamaz gözlerle baktı. Ayın gördüklerinden daha fazlasını ortaya çıkarmasını diledi.

"Git," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Hareket etmedi. İkisi de nefes almıyordu. Bu kılıçtan beter bir acıydı. Bu unutmak ve sonra her şeyi yeniden hatırlamaktı, anıların laneti.

"Almak. Dışarı." Bu sefer sözleri bir bıçak gibiydi.

Altair haklıydı: Bazı insanlar unutmayı hak etmiyordu.

Gülsüm başını eğdi. Yavaşça uzandı, sanki geri çekilecekmiş gibi ve yapmadığında, daha önce pek çok kez yaptığı gibi, parmaklarını sağ yanağında gezdirdi. Gözleri kısa bir an için çırpındı ve sonra tek kelime etmeden elbisesi dalgalanarak gitti. Ne söyleyebilirdi?

Artık bir dili yoktu ve onun yüzünden yoktu.

BÖLÜM 9

Demenhur'un üzerine gece yoğun bir şekilde çökmüş ve beraberinde hayalet bir sessizlik de getirmişti. Kar hırıltılı nefesler içinde döndü ve Zafira atkısını yüzüne çekti. Kukuletalı ve kefenliydi, yine de Avcı'yı ayırt etmek kolaydı, çünkü batı köylerinde sırtında bir ok saparıyla bir adam bulma şansı imkansızdı - kendini bile sayamıyordu. Kendi şakasına gülümsedi. Yasmine burnunu çekecekti. *Gökyüzü, o ölmedi.*

Zafira, Sukkar'ı evlerin biçimsiz dişler gibi durduğu eğimli beyaz sokaklara doğru yönlendirdi. Çölde yaygın olan bronz renkli taş ve renksiz harçtı.

Sadece, Demenhur artık eskisi gibi bir çöl vahası değildi. İçini çekti, nefesi lanetli soğukta bulutlandı ve devam etti.

Sooq ayın altında hayalet gibiydi. Kimsesiz jumu'a, birkaç saat önce gerçekleşen düğünden hiçbir iz bırakmadı. Zafira, Araby'nin rengarenk şekerçi dükkânının önünden geçti, kepenkler tıpkı sooq'daki diğer mağazaların çoğu. Dükkanın saçaklarında sallanan süsler esintiyle ürkütücü bir şekilde sallanıyordu.

Sukkar'ı işsiz batıl inançlara yemek servisiyle tanınan bir dükkanın önünde durdurdu. Karanlık pencereden, raflardan parıldayan, Arawiya'nın ne olduğunu bildiği kirli cam şişeleri gördü. Herhangi birinin, genellikle kurbanlarının sevdiklerinin yüzünü benimseyebilen dumansız ateşten yaratıklar olan ifrit'i caydırmak için bir evin dört köşesine asılmaları gerekiyordu. İnsanlar ve safin gibi büyü kullanamasa da ifrit, Eski Altı Kız Kardeş'ten önceki her iki ırktan da daha kötü bir tahribat yaratmıştı.

Altı kişiden her biri, kan yerine daha iyi bir dünya arzusuyla birleşmiş en önde gelen klanlardan geliyordu. Zafira'yı en çok ilgilendiren şey, oldukları şeydi: Si'lah, sadece insanların anlayamadığı yaratıklar. Yaratıklar, bırakın birkaç seviyeyi, yüce safin bile yan yana eşit olarak durmayı idrak edemezdi.

Rahibeler, sinsi ifrit de dahil olmak üzere düşmanlarını topladığında, bir Rahibe bir planla öne çıkana kadar onları hapsedecek yerleri yoktu. O diğerlerinden daha güçlüydü, çünkü kalbi saftı ve ideallerinde kararlıydı.

Yöneteceği ada Sharr'da, Rahibelerin halkına musallat olan yaratıkları hapse attıkları ve onun gardiyanı olarak hüküm sürdüğü, aşılmaz bir hapisane yarattı.

Dükkândan sarkan süsler sallandı, metalin metale çarpması Zafira'yı düşüncelerinden uzaklaştırdı. O cam şişelere baktı ve işe yarayıp yaramadığını merak etti. Eğer ifrit, gözle görünmeyen veya bir insan vücudunu kuşanmış Arawiya'da hâlâ dolaşıyordu.

Eşarbını ağzına geri çekti ve Sukkar'ı itmek üzereyken en öndeki küçük kil aslanları gözüne çarptı ve omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Gecenin Aslanı öldüğü için kil kedilerin neyi savuşturması gerektiğini bilmiyordu.

Aslan'ın annesi ifrit'ti ve safin babası, onun türünün geri kalanıyla birlikte sürgüne gönderilmesini engellemek için savaştı. Ama safin halifeliğinde hayat Alderamin daha zor oldu, çünkü safkan safin hiçbirinin rakip olamayacağı bir gurur taşıyordu. Babasını öldürdüler. Aslan'ı büyüden yasakladı. Çekirdeğini ezdi.

Baba, Zafira'ya baskıyı öğrettiği her zaman Aslan örneğini kullandı. Çünkü Aslan, safinin kendisini ezmesine izin vermedi. Alderamin'in en büyük varlığı olan bilgisine döndü. Yasak kan büyüsü ile kendini güçlendirerek, olan her şeyi öğrendi.

Çok geçmeden, kendisinden daha güçlü olan tek yaratık Rahibelerin kendileriydi, gerçi gazabını Yaldızlı Taht'a çevirdiğinde bu gerçek onu korkutmadı. Zafira, Aslan'ın tüm bilgisine rağmen bu kadar cüretkar bir hamle yapmasını her zaman tuhaf bulmuştur. Çünkü Rahibeler onu çabucak alt ettiler, onu Sharr'da tuzağa düşürdüler ve karanlık saltanatına son verdiler.

Yıllar sonra Sharr'ın başına bela oldu ve müdür yardım istedi. Diğer Rahibeler, Arawiya'nın büyüünün her zerresi ile onu temelli olarak yenmek için silahlanmış halde ona akın ettiler.

Kimse geri dönmedi.

Kükremesi karanlıktı. Onun sığınağı gölgelerdi. Yine de Sharr hepsini yuttu - Rahibeleri, gardıyanı, Aslanı, hatta hapishaneyi. Ama Arawiya'nın Düşüşü bir zaferdi, değil mi? İnsanlar Rahibeleri ve büyüü kaybetse bile, kayıp Demenhur'a talihsizliğin bir kadının eylemlerini takip ettiğini kanıtlamak için bir sebep vermiş olsa bile, Zafira kalbinde, Rahibelerin onları o gün koruduğunu biliyordu.

Gecenin Aslanını son nefesleriyle yenmişlerdi.

Topuklarını Sukkar'ın yanlarına bastırdı. Belki de minik aslanlar sadece süslerdi, erkeklere meydan okuyan, ancak kadınlar tarafından öldürülen bir adama karşı kazanılan zaferin gururunun bir göstergesiydi.

"Vay canına." Sukkar'ın dizginlerini, uzun zaman önce bir yangından kararmış, harap bir inşaattan önce çekti. Sooq'un arkasında, uzaktaki Selah Evi'nin güzelliğinin gölgesinde duruyordu.

Zafira, Sukkar'ı yarı kırık bir saçağın altındaki bir kirişe bağladı ve kaydı eski raylar arasında. Kapının gıcirtısı yankılandı ve karanlıkta bir şey uzaklaştı. Bir zamanlar açlığın çok büyük olduğu bir zaman vardı, batı köylerinden Demenhune, açlığın verebileceğinden daha fazlasını öldüren kokuşmuş fare etiyle ziyafet çekerti. Bu, Zafira Arz'ın çağrısına boyun eğmeden önceydi.

Arz'dan elinde üç tavşan ve yanağında bir kan lekesiyle tökezlediğinde anne ve babasının yüzlerindeki çıplak rahatlamayı hâlâ hatırlıyordu. Ne Baba ne de Umm onun nereye gittiğini bilmiyordu ama bu, ormandan dönüşü olmayan ilk kişiydi.

Günler sonra Baba, tıpkı kendi babasının ona kuzey Demenhur ormanlarında öğrettiği gibi, ona nasıl ok saplanacağını ve bir geyiği nasıl tuzağa düşüreceğini göstermişti. Ama Baba eti kasabaya götürüp köylüleri beslemeye başladığında, Zafira'ya bir kadın olarak yaptığı işe hiç saygı duyulmayacağını hatırlatan Umm oldu. Baba, Zafira'nın halifenin sadık

müminlerinin görüşlerini değıştirme, kadınlara hakları olan eşitliğı verme gücüne sahip olduğunu söyleyerek sadece gülümsemişti. Arawiya'nın diğerk halifeliklerinde aldıkları eşitlik.

Sonunda, Zafira korkuyu seçti. Bir erkek kıyafeti giydi ve babasıyla birlikte Arz'da avlanmaya devam etti ve asla kendine ait olmayan bir isim yarattı. Maskeli bir figüre aitti. Günün sonunda var olmayan bir kişi.

Bu, Baba'nın gururlu gülümsemesini ve köylülerin karınlarını doyurmak anlamına gelseydi, Zafira'nın yaşayabileceğı bir hayattı. O, Umm ve küçük Lana'nın Demenhur'a yayılan gripten hastalandığı güne kadar.

Zafira evde yatalak yatarken, yiyecek kıtlaştı. Et azaldı.

Baba, kızı gibi avlanabileceğini düşünmüştü. Bunun yerine, çıldırmış ve zar zor insan olarak geri döndü.

Zafira'nın nefesi şimdi karanlıkta esiyordu. Hangi çıtaların kırık, hangilerinin zayıf olduğunu bilerek, küf kokan merdivenlerden dikkatlice çıktı. Üç merdiven boşluğunun her biri bir seviyede boş odalarla son buluyordu. Bir zamanlar başka hilafetlerden gelenleri karşılayan bir handı. ticaret ve eğlence için ziyaret etmek. *Ya da* Yasmine'in gözünde anlamlı bir parıltıyla söylediğı gibi zevk.

En üst katta, Zafira çatıya açılan kapıyı iterek açtı ve pelerinini ani hava akımına karşı sıkıştırdı.

Avcı'dan, kendisinden çok şey bekleyen dünyadan özgür olmaya geldiğı yer burasıydı.

Ama bu gece yalnız değildi.

Sonunda bir silüet duruyordu, profili yıldızların ışığında dökülmüştü. Bir başkası da kapalı duvarlara dayanamıyor gibiydi.

"Ben sadece-" diye başladı.

"Düşün," diye tamamladı Deen onun için. Başını eğdi ve bulutlar ayrıldı, böylece ay gülümsemesini görebildi. "Biliyorum. Ama şu an benim gibi hissediyorsan, yalnız olmanı istemedim."

Zafira ne diyeceğini bilemedi. Kollarını ona dolamak istedi ama bu akşam ona bakışından sonra bu pek iyi bir fikir değildi. Bunun yerine, göğsündeki coşku dalgasıyla savaırken omzunu onunkine bastırarak yanına gitti ve birlikte Demenhur'a baktılar.

Arz'ın işgal ettiği yerde hilal şeklinde bir karanlıkla gölgelenen küçük evler sollarında uzanıyordu. Sooq tam altlarında ayrıldı ve Selah Evi ay ışığında deniz salyangozu gibi sağlarında yükseldi.

Selah Evi, saraya benzer bir şeyin mütevazı bir adıydı. Taş duvarları ufalanıyordu ve koyu çürük damarları kremaya karşı dimdik duruyordu, çünkü çöl için inşa edilmişti, bitmeyen nemli bir iklime dayanmamak için. Yine de çürümeye rağmen, muhteşemdi - karla kaplı bulutlara yükselen parlak fildişi ikiz kuleler. Aralarında, ana bina gökyüzüne doğru kavisliydi.

Eğer bu bir güzelliğe, Zafira, Thalj'daki kraliyet minaresinin, büyü ortadan kalktığından beri gölgelerde yıkanan bir fenerin bulunduğu sarayın ihtişamını hayal bile edemezdi. Sultan'ın Kalesi'ndeki sarayı hayal bile edemiyordu.

"Hep ne yapmak istedim biliyor musun?" diye sordu. Yaklaştı ve kapüşonu yüzünün üzerinden çekti.

Zafira ayın altında maruz kaldığını hissetti. İlgüdüsel olarak hızla etrafına baktı ama yalnızlardı. "Ne?" bildiğini sanarak sordu.

"Keşfet," dedi, üzgün bir ifadeyle.

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. Derin düşüncelere dalarak, eldivenli bir parmağıyla buzla kaplı korkuluklara çizgiler çizdi. "Arawiya'dan daha fazlası var, Zafira. Olmak zorunda. Dünya sadece beş halifelik, bir çorak toprak ve bir ölümcül denizden ibaret olamaz. Gezmek, yeni yerler keşfetmek istiyorum. Yeni insanlarla tanışmak."

Bu planı beğendi ve hissettiği sıcaklık herhangi bir belirtiyse, kalbi de öyle. Hayat daha basit olsaydı, o da keşfetmek isterdi. Büyüyen bir orman tarafından engellenen uzaklığa baktı. Daveti kabul ederse durdurulabilecek bir orman.

"Zaram'ı, Pelusia'yı, hatta Alderamin'e ulaşmak için çorak Çölleri bile dolaştınız. *Kum gördün* ," dedi, dilini acıtan bir kıskançlık notu. Güneşin altında pişen bir dünya hayal etti. Ayak parmaklarının arasında sürünerek ve dişlerinin arasında kıvrınarak. "Nasıl bir şey?"

"Güzel. Sonsuz. Acımasız güneşin altında sallanan özgürlük," dedi yumuşak bir sesle. "Sıcak bir baş belasıdır, ama yine de soğuk değil mi?" İcini çekti. "Ben memnunum, ben. Ama şu var ki... daha fazlasına *ihtiyaç var* ."

Deen ilk defa yaptığı şeyi istiyordu: *daha fazlasını*. Ama onu rahatsız eden başka bir şey vardı. Dudaklarını kaşlarını çatan ağırlıkta görebiliyordu. "Bu ne?"

Bilmiş ela gözlerini ona indirdi ve kız bir adım daha yaklaştığını hissetti. Bu uzayda, aya çok yakın, her şey mümkün görünüyordu. Rüzgar saçlarını savurdu. Deen dikkatli bir şekilde elini kaldırdı ve abanoz telleri kulağının arkasına sıkıştırdı. Yavaşça nefes aldı, onun yalnızlıklarının keskin bir şekilde farkına varmasını sağlayan titrek bir çekim.

"Benimle evlenir misin?" Sözler, sanki kalbi onları tatmak istiyormuş ama beyni buna izin veremeyecek kadar yorgunmuş gibi, dudaklarının arasından hızla döküldü.

Ağzını açtı. Kapattı. Bunun geleceğini biliyordu. O biliyordu. Ama bütün günlerin içinde *bugün* ? Şimdi tüm anların?

Gözleri onunkinden düştü. Dudaklarının çabası gülümsemelerle genişlediğini kaç kez izlemişti? Kaç kez onun peşinden koşmuş, hırlayarak ve çocukken ebeveynlerinin onları uyardığı Arz canavarları gibi davranmıştı? Kaç kez onu göğsüne bastırmıştı, o soğukta titrerken sıcaklığını paylaşmıştı?

Zengin safin çikolatası almak ve Zafira'nın şimdiye kadar tattığı en iyi içeceği yapmak için sahip olduğu az parayı kullanan oydu. Baba öldüğünde ve kalbi katılaştığında onu tutan kişi oydu.

Gözleri yanmaya başlayana kadar geceye baktı.

"Deen, ben..." Dili ağırlaştı. *Ben Yasmine gibi değilim*. Evlilik istemediğinden değil. Sadece *daha fazlasını istedi* . O da bunu istediğini söylemedi mi? "Henüz evlenmeye hazır değilim."

Güzel gözlerinde şüphe parladı ve Zafira'nın midesi burkuldu.

zaman hazırsın?" diye sordu.

Seninle evleneceğim, dedi bir an tereddüt etmeden. Kalbi beynine yalan söylediğini söylüyordu ama o görmezden geldi. Yalan değildi. *değildi*. Kalbinin kız kardeşi onu terk ettiğinde ve belki de kim bilir ne için suikastçılar gönderildiğinde evliliği düşünemiyordu.

Arz, lanetli olduğunu iddia eden gümüş bir kadın yarattığında. Daama Sharr'a davet edildiğinde gümüş parşömen üzerinde yandı.

Deen nefes verdi ve başını salladı, ancak gerginlik çenesinin inatçı hareketiyle daha da arttı. "Ben aptal değilim Zafira, sırf ablam kendi kendini evlendirdi diye senden benimle evlenmeni istiyorum. Ama düşündüm ki..." Duraksadı ve kadının kalbi çarpmaya başladı. "Ölüm cezasından daha iyi olacağımı düşündüm. Evliliğin sana başka bir seçenek sunacağını düşündüm. Başka bir amaç duygusu. Arz'da aradığınız şey bu değil mi?"

"Neden bahsediyorsun?" o fısıldadı. Arz'da hiçbir şey aramadı. Avlandı. Ne beklediğini bildiği gibi ne istediğini de bilmiyordu.

Ama bugün, davet - kafasına bir şey getirmişti.

"Bana söyleyecek miydin?" yerine sordu. Sesi yorgun geliyordu. İstifa. "Mektup hakkında, Zafira. Davetiye şu anda cebinizde."

Dilini ısırdı. *Lana*. Zafira odasındaiken gelen kişi Deen'di.

"Seni tanıyorum" dedi. "Seni düğünde o bakışlarla gördüm ve Yasmine yüzünden olduğunu düşündüm. Ama değildi, değil mi? Arz'a baktığında gördüğün bakışın aynısı ve ben bunu fark etmeliydim."

Kaşlarını birleştirdi. "Ne bakışı?"

"Sevinç. *Hayret*, hatta," diye fısıldadı ve çenesini sıktı.

Zafira'nın nabızı titredi. Gümüş pelerinli kadının Arz'a bakışını tarif etmek için aynı kelimeyi kullanmamış mıydı?

"Nereden geldiğini bilmiyorum ama bunun bir kaosa davetiye olduğunu biliyorum."

"Deen, bu *sihir*. Tekrar sihir yapabiliriz. Bunu nasıl istemezsin?" diye sordu. Daveti onunla paylaşmak, içinde bir tıkaç açtı ve başını arkaya atıp bağırmak istedi. Babasının uydurduğu her hikaye *gerçek olabilirdi*. Ah, eskilerin bildiği o telaşı hissetmek için neler vermezdi. Parmaklarının ucunda sihir olması için. "Düşündüğümde daha az heyecanlısın."

"Sharr ile ilgili kısmı kaçırdın mı? Ondan önce de Arz'ı geçmen gerekecek."

"Her gün oraya giderim."

"Onu geçemezsin, Zafira. Kimsede yok. Bu yolculuğun sonunda sihir yatıyor olabilir ama bu, ona ulaşacağınız anlamına gelmez. Kimseyi umutlandırmak için bir sebep yok. En azından senin." Bir elini yüzünü ovuşturdu ve Zafira onun üzgün olduğunu anladı.

"Ama bir düşün," diye ısrar etti. "Büyü, artık lanetli kar olmaması demektir. Bu, Arz'ın bizi yutmayacağı anlamına geliyor çünkü artık var olmayacak. Her zaman yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Ne pahasına?"

Aralarında soğuk bulutlar bulutlanırken Zafira gözleriyle buluştu. "Ne pahasına olursa olsun. Dünyaya bu kadarını borçluyum, değil mi? Bunu denemek için dünyaya borçluyum."

"Dünyaya hiçbir şey borçlu değilsin. Mektubun nereden geldiğini bile biliyor musun? Gerçekten bir kitapla sihrin restore edilebileceğini düşünüyor musunuz?"

Cevap vermeyince gözlerinde bir şey parladı.

Sessizlik, iç çekene kadar aralarında uzadı. "Ya, Zafira. O zaman gidecek misin? Tek basına?"

"Sanırım," dedi ama daha fazlasını söyleme ihtiyacı hissetti. "Arz bize ulaşmadan ne kadar koşabiliriz? Koşmak bir hayat değildir."

Deen'in çok üzgün görüldüğü daha fazla sessizlik. Eline uzandı ve serçe parmağını onunkinin etrafında kıvırdı, ama gözleri dudaklarına kayd ve kendisine artık ona bir kız kardeş gibi bakan çocuk olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Artık küçük bir kız olmadığını. Sadece evlilik için elini istediğini söyledi.

Bu kadar yakınlık iyiye işaret değildi.

Sanki onun düşüncelerini duyuyormuş gibi, aynı dağınık saç tutamlarını yeniden kulağının arkasına sıkıştırdı, parıldayan gözlerinde hayranlık vardı ve zar zor biraz daha yaklaştı. Zafira dilini soğuk dudaklarının üzerinde gezdirirken buldu. Alnındaki altın bukleler dokunulmak için yalvarıyordu ama gözleri ağzının doluluğuna kayd.

"Zafir," diye fısıldadı.

Benimle evlen. Daama beyni yeniden çalışmaya başladı. Bir adım geri attı, mektuptaki kelimeler nefesini boğdu.

"Yapma," dedi sessizce, sesi titremişti. Ay, gözlerini karartan arzuyu görebilecek kadar parlaktı.

Ve arkasında heybetli Selah Evi.

Kalbinde bir şey ağrıyordu ama göğsündeki kırıkları çelikleştirip arkasını döndü.

BÖLÜM 10

Sukkar'ın toynaklarının her adımında Zafira düşünmekte zorlanıyordu. Eğer gidecekse, şimdi karar vermeliydi. Gidiyorsa, her geçen an onu arayışa daha da yaklaştırıyordu. Sharr'a. Köyünden ayrılmak için.

Ağır bir nefes vererek Sukkar'ın sırtından kaydı.

Deen, kendi atı Lemun'un arkasından takip etti. İlk başta, onu gecenin geri kalanını arkadaşının yerine onun evinde geçirmeye davet eden bir barış teklifi gibi görünmüştü. Ama şimdi, o buradayken, yapabileceği tek şey endişelenmektir. Eve giden kısa yolda birden fazla sohbet başlatmıştı, ancak her konuşma, onun ağzından çıkan birkaç kelimeyle huzursuz bir sessizliğe dönüşmüştü.

Yetersiz ışık, onun evi ile Ra'ad'ların evi arasındaki cıvı cıvı sokağı aydınlattı ve bu da cılız ahırlarına yol açtı. Zafira eldivenli parmaklarını, Lana'nın hararetli çabalarına rağmen, üç saksılı bitkinin solup kahverengileştiği mutfak penceresindeki çatlakta gezdirdi. Demenhur gibi, bir zamanlar Arawiya'nın şifalarını yetiştiren halifelik.

Onları tekrar büyütebilir. Bir nefes verdi ve ahırda gözden kayboldu. İçeride, Deen iki fener yaktı ve Lemun'u Sukkar'ın yanına yerleştirdi. Zafira bir elini atının boynundan aşağı indirdi ve Sukkar onu küçük, endişeli bir homurtuyla dürttü.

Dikkate almadığı bir uyarı.

Sol tarafında bir hareket gördüğünü sandı ve kapüşonunun yüzünü örttüğünden emin olmak için içgüdüsel olarak kontrol etti. Rahatsızlık kanını koyulaştırdı, zihnini yavaşlattı.

Bir gümüş parıltı midesine korku saldı.

"Sana selâm, Avcı."

Deen bu ani sessizlikte keskin bir nefes aldı. Bu sesi ve o kelimenin kıvraklığını tanıyordu. *Avcı.* Döndü.

Ahır kapıları kimsenin girmesi için açılmamıştı, ama insan istediği gibi gerçekleşebilecekken neden kapıları kullansın? Zafira'nın teninde karanlık bir şey vızıldıyordu ve Deen onun elini tuttu. Sukkar ve Lemun panikle burnunu çekerek duvara geri döndüler.

Kadının pelerini sıvı metal gibi parıldadı ve Zafira, gençliğini ancak şimdi, çırpınan kar perdesinden kurtuldu.

Gökyüzü. O bir illüzyon değildi. Gerçekten de Arz'ın önünde durmuş ve o şifreli kelimeleri mırıldanmıştı. Mektubu gerçekten Zafira'nın çantasına koymuştu.

O neden burda? Zafira çenesini kaldırdı. Korkacak değildi.

Sukkar ve Lemun korku içinde mücadele etmeye devam ettiler. Deen, dikkatleri dağılmış bir el ile onları yatıştırmaya çalıştı ama onun endişesi protestolarını artırmaktan başka bir işe yaramadı. Kadın bileğini salladı ve atlar susmadan önce hava dalgalandı.

Numara.

Nefes almayı tamamen bıraktılar.

Deen'in gözleri kocaman oldu. Zafira kendini geri adım atmaktan zar zor tuttu.

Büyü. Olmaması gereken bir sihir. başka açıklaması yoktu kadının atları nasıl katı bir şekilde dondurduğunu. Nasıl bir anda ortaya çıkıp ortadan kaybolduğu için.

Ahırın çürüyen duvarları aniden çelik bir kafes gibi geldi.

Kadın, ürkütücü kara gözlerle Zafira'yı delip geçerek neşesiz bir şekilde güldü. Kadim gözler, diye bir başlangıçla fark etti. Genç yüzü bir oyundu. Bu kadın hangi şeytaniliğe muktedirdi?

"Ah, yaşayacaklar. Ama işittiğim için, ben veda edene kadar bu şekilde kalacaklar." Gözleri ahşabı lekeleyen siyah kalıba takıldı, burnu çürümenin kokusuyla buruştu. "Yakında olacak, umarım. Beni görmek istedin, değil mi?"

Zafira, kadının bir şekilde onun seslendirilmemiş sorusunu duyduğu gerçeğine tepki vermeyecekti. Tüm anlar arasında neden Deen'in ziyaret etmek için yanında olduğu anı seçtiğini merak etmeyecekti. Eğer yaparsa, çıldırırdı.

"Sen kimsin?"

Kadının kıpkırmızı dudakları tek taraflı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Gümüş Cadı. Uydurma, laa?"

Daha çok hayal gücü olmayan gibi. Pelerini değiştirdiğinizde ne olur? diye düşündü Zafira, kendisini şaşırtarak. Görünüşe göre bir parçası hâlâ durumunun ciddiyetini anlamamıştı.

"Peki dost musun düşman mısın?" Zafira sordu ve Deen bir şeyler mırıldandı.

Kadının gülümsemesi genişledi. "Senin gibi biri."

Zafira, Sukkar'a baktı. Bir gölgenin ipeği tenine fısıldayarak ona Arz'ı hatırlatıyor, yüreğine korku salıyordu. Fenerler titreşti.

"Ben senin gibi değilim," dedi karanlık bir sesle. Kötülük, sabah sisi gibi kadından döküldü.

Cadı mırıldandı ama itiraz etmedi. "Arz'ın halkının üzerine çökmesi uzun sürmeyecek."

Bunu Zafira biliyordu. Bilgiyle uyandı, bilgiyle yattı bilgi. Her uyandığında korku içinde nefes aldı. Ama kadının "sizin halkınız" demesinden hoşlanmadı.

"Onlar köle değiller; onlar bana ait değil."

Kadın - *cadı, gökyüzü* - kendini beğenmiş görünüyordu. "Ah, ama *sen* onlara kölesin. Onları avlarsın, beslersin, onlar için endişelenirsin. Mektubumu açtığında, ilk düşüncen onlar oldu. Krallığının bir kralı olabilir, Avcı, ama sen onun ilgili kraliçesisin."

"Mektup," dedi Zafira sıkılı dişlerinin arasından ve Deen onu geri çekmek zorunda kaldı. "Bana mektuptan bahset."

Gümüş Cadı meraklı bir bakışla yaklaştı. "Benden korkmuyorsun."

Beni korkutuyorsun. Zafira, Baba'nın sesini işiterek titrek bir nefes verdi. *Korku ölümü doğurur. Güven özgürlüğü doğurur.*

"Gördüğüm kadarıyla," dedi, "bana ihtiyacın olmasaydı beni davet etmezdin. Yani korkacak bir şeyim yok, değil mi?"

Gümüş Cadı güldü. "Kendini yeri doldurulamaz mı sanıyorsun? Arawiya'da çok avcı var kızım. Seni davet ettim çünkü listemin başındaydın. Doğrusu, korkacak çok şeyiniz var."

Benim kadar yapabilen başka bir avcı yok. Ama Zafira bu teoriyi test etmek üzere değildi. "Neden Sharr'a gidip onu kendin alıyorsun?"

"Bu kadar basit olsaydı, bu çürümenin ortasında durmazdım." Gümüş Cadı'nın kaşlarından küçümseme damlıyordu.

"Büyü yapabilen bir cadı onu geri alamıyorsa, yayı olan bir kız ne işe yarar ki?" diye sordu Zafira ve Deen'in sessiz kalmaya çalıştığını *duyabiliyordu*.

Cadı dilini şaklattı. "Bunu ne kadar çok düşünürsen," dedi, ona doğru eğilerek, "daha da delireceksin. Bilge sözler, bunlar."

"Baba'nın," diye fısıldadı Zafira.

Deen sonra taşındı. Serçe parmağını onunkinin etrafına sararak onu toprakladı.

Gümüş Cadı sırtıttı. "Yatalak olmasaydın ölmeyecek olan. Son nefesini vermesini izledim. Oldukça acımasız, annen."

Zafira'nın görüşünde kırmızı bir darbe aldı. Kadın ne zamandan beri kendisini ve ailesini gözetliyordu? *Ve neden?*

"İzlediğin için teşekkürler," diye fısıldadı.

"Arz'ı ben bile kontrol edemiyorum." Cadının ifadesi hüznü bir hal aldı. *tapıyor*. "Kaosun içinde belli bir güzellik, kontrol edilemeyende de ihtişam vardır."

"Yalan söylüyorsun," diye köpürdü Deen.

Zafira, Baba'nın cansız bedeninin görüntüsüyle donmuştu. Deen ellerini onun kollarında aşağı yukarı ovuşturdu ama Zafira kendini katlamak istedi.

Ah, konuşuyor, dedi cadı gülümseyerek ve Deen'in yutkunması duyuldu. "Ne yazık ki yalan söyleyemem."

Cadı gözünü Deen'e diktiği an, Zafira omurgasında bir ürperti hissetti. Baba hakkındaki düşünceleri uzaklaştırdı ve daha dik durdu. "Arz'ı kontrol edemiyorsan, Sharr'da nasıl bir şansım olabilir? "

Cadının kara gözleri parladı ve Zafira fazla ileri ittiğini hissetti. Kadın bir atın kalbini dondurabilseydi, Zafira kendi kalbinin göz açıp kapayıncaya kadar paramparça olacağından şüphesi yoktu. Ve Deen'in.

Onun sayesinde burada olan Deen.

"Elini zorlamıyorum, Avcı. İstersen gel, ya da kenara çekil, başka birini bulacağım. Yazık, bir kadın için böyle bir zafer talep etmek isteyeceğini düşündüm."

Zafira tereddüt etti.

Cadı bir gülümseme daha kıvırdı. "Bir düşün. Arz'ın gölgesi olmayan, Baransea'nın sınırlarınızda, sihrin elinizin altında olduğu bir yaşam. Hatta denizden geçiş sağlayacak kadar ileri gideceğim. Halifeniz sizi uğurlamaya geldiğinde, yapacağı gibi, bir ya da üç pazarlık yapmak için birinci sınıf bir konumda olacaksınız. Kazanacağın çok şey var."

Zafira'nın elini zorlamıyor olabilir ama kesinlikle ona rehberlik ediyordu.

"Neden halife? Bu tüm Arawiya içinse, padişah da işin içinde olmalıdır."

"Bir halife, kendi krallığının padişahı olduğu kadar, halifeliğinin de kralıdır. Ve ikimizin de bildiği gibi padişahın son zamanlarda karanlık fikirleri var," diye yanıtladı cadı.

Zafira, kendisine pusu kuran adamları ve ondan önce, padişahın emriyle Sarasin'in halifesini öldüren veliaht prensi hatırladı. Aslında karanlık kavramlar.

"Halifeniz ne kadar taraflı olursa olsun, o iyi bir adam. Efsanevi Avcıyı hilafetinin tehlikeli bir görevine Sharr'a göndermeden önce ona haber vermenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Kazanacak neyin var ?" diye sordu.

Cadının dikkatli ifadesi dalgalandı. Hüzün dudaklarını ısırdı ve kara gözlerinin kıvrımlarını buruşturdu.

Bir hareket. Olmak zorunda.

"Her ölümlü gibi kurtuluşu aramak yanlış mı?"

Herhangi bir ölümlü olabilir mi? Zafira, bunun Gümüş Cadı olabileceği anlamına geldiğinde titredi. Deen'e bir bakış attı ama o zar zor nefes aldı.

Zafira dikkatle, "Neyden kurtuluş aradığınıza bağlı," dedi.

"Bir zamanlar sevdiğim birine yanlış yaptım."

Zafira kaşlarını kaldırdı ve cadının kederi geldiği gibi çabucak yok oldu.

"Eğer kurtuluşa inanmıyorsan Avcı, o zaman buna inan: yıl sonunda Arz, Arawiya'nın her parçasını tüketecek. Bu yolculuğa çıkarken küçük bir risk, laa?"

O haklı. Şarr ölüm cezası olabilir, ancak Arawiya halkı *zaten* ölüme mahkum edilmişti. Bu sadece bir zaman meselesiydi - hem de çok *az* zaman. Zafira'nın beklediğinden daha az.

Çok basit görünüyordu. Adaya yolculuk yapın, Jawarat'ı bulun, lanetli Arz'ı sonlandırın ve sihri yeniden sağlayın. Ama *Şar*.

"Bir kitap sihri nasıl geri getirebilir?" diye sordu Zafira.

"Aynı şekilde bir kitap uygarlık tarihini yeniden canlandırabilir, lezzetli bir yemek hakkında talimat verebilir ya da bir zevk hikayesi anlatabilir," dedi Zafira sanki insanoğlunun bildiği en boş soruyu sordu. "Senin gibi bir kızın Arz'dan nasıl döndüğünü sorgular mısın?"

Cadı, soruları daha fazla soruyla yanıtlamakta ustaydı.

"Ve onun yalnız gitmesini mi bekliyorsun?" diye sordu. "Neden halife onunla adam göndermesin?"

"Parti isteseydim evlat, yapardım," dedi cadı. Döndü, pelerini etrafını sardı. "Ölüm onun arkadaşı olacak. Bunca zaman onu güvende tuttu. Neden şimdi dursun?"

Zafira, seçtiği kelimelerle titredi. Deen'in serçe parmağı onunkinin etrafında sıkılaştı ve o çekilene kadar onu çimdikledi. Kadının sesini bir kez daha duydu, aralarındaki mesafeye rağmen kulağına kısık bir fısıltı.

Elveda, Avcı.

Zafira'nın boğazını buz gibi bir yumruk sıktı. Nefes almakta zorlandı ve yapabildiğinde cadı gitmişti.

BÖLÜM 11

Nasir, yatağının yanında bir uşakla uyandı. Kaşlarını çattı ve elini yüzünde gezdirdi, sakalları avucunu sıyırdı.

"Bu ne?" hıçkırdı.

Adam kendi ayaklarına baktı, koyu renk saçları neredeyse yarı saydam tenini tepesine dikmişti, yanağında kızgın bir yara izi vardı. Nasir'in söyleyebildiği kadarıyla Demenhune. Sultan Kalesi'nin hizmetkarları, Alderamin dışında neredeyse her halifeden selam verdi, çünkü safın hiç kimseye boyun eğmedi. Alderamin ve Sultan Kalesi'nin Arz ve Hakim Boğazı tarafından ayrılması Ghameq'in şansydı, çünkü Nasir, aksi takdirde babasının tahtta oturacağından şüpheliydi.

"Sultan..."

"Geliyorum," diye çıkıştı Nasir.

Adam irkildi ve hızla kapıdan çıktı.

Nasir yataktan kaydı ve bitişikteki tuvalete adım attı. Midesi gurulduyordu, gümbür gümbür gümbür gümbür gümbür gümbür gümbür bir mide geliyordu ama giyinmeyi bitirdiğinde yemek için vakti olmayacağını biliyordu, çünkü padişah geç kalmaya tahammülü yoktu.

Geç kalsam ne fark ederdi ki?

Annesi ölmüştü. Kulsum en değerli varlığını kaybetmişti. Ama her zaman bir şey olurdu - padişah, Kulsum'un gözbebeklerini oyup, Haytham'ın oğlunun tırnaklarını soyabilirdi. Sultan Ghameq'in her zaman bir dileğini yerine getirmek, bir dilek dilemek için yapabileceği bir şey vardı.

Nasir, nefesi yavaşlayana kadar adımlarının yumuşak gümbürtüsüne odaklandı. Taht odasının devasa kapıları içeriye doğru sallanırken inledi ve Yıldızlı Taht'taki padişahın emirleri kabul ettiği görüldü. Hep uyanıktı, hep işteydi, gözleri hep keskindi.

Nasir, yanından geçerken emirler ona alayla bakarken bile, padişahın dikkatinin veliahttan önce kendilerine verilmiş olmasından gurur duyarak bekledi.

Sadece ikisi kaldığında, Ghameq, Nasir'in kıyafetlerine baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sen çağırdın. Nasir hatasını çok geç fark ederek, başka bir cinayet için olduğunu düşündüm," dedi.

"Sana kaç kere düşünme dedim?"

Nasir çenesini sıktı ve gevşetti. "Değişmemi ister misin?"

Ne giydiğin umurumda değil evlat, dedi padişah.

Nasir'in kulak zarlarında yankılanması *umurumda değil*.

"Yiyecek bir şeyler getir ve benimle odamda buluş. çabuk olun."

Nasir şok kısa bir sũre hareket edemedi. Sultan ona *yemek yemesini sũylemiřti*.

şaşkınlığı yũzũnde belli olmalıydı, řũnkũ padişah alay etti. "Açlığın yũzũnũ buruşturuyor. O etkisiz kafanda sana ne sũylediđimi hatırlayasın diye kafanın açık olmasına ihtiyaım var."

Tabii ki. Babasının gerçekten umursadığını bir an için bile nasıl dũřũnebilirdi?

Bu sefer gũmũř tacını başına geçirdi ve bir muhafız onu padişahın odasına aldığında Nasir'in nabzı hızlandı. Oda tam olarak önceki gũn olduğu gibi grũnũyordu. O sefil maşa bile Haytham'la grũřmelerinden sonra olduğu gibi duruyordu.

Perdeyi yana çekti ve Sultan Ghameq'in meclisinde uzandığı, bacak bacak stũne attığı ve bir elinin boynundaki madalyonun üzerinde olduğu daha kũũk bir odaya girdi. Nasir bakışlarını başka yöne çevirdi ve gözleri, ötesinde fildişi perdeli, gũmũř çiçeklerle sũslenmiř bir yatağın bulunduğu başka bir kapıya takıldı. Nasir dondu.

"Ne?" diye sordu sultan.

Nasir cevap vermek istemedi. "O zamandan beri burada değilim..."

"ldũđũnden beri," dedi padişah sert bir sesle.

Nasir bir nefes verdi ve babasına bakarak bekledi. Dilek. Aranıyor. Ve işte oradaydı, padişahın gözlerinin gri taşındaki en kũũk yarık, Nasir onu kavrayamadan gitmişti.

Diz ktũ ve o an paramparça oldu.

"Yarın gidiyorsun" dedi sultan.

"Neresi için?"

"şer."

Nasir'dan sũrpriz bekleseydi, padişah onu almayacaktı. "Ktũ", kumun lũm getirdiği Sharr için hafif bir tanımlayıcıydı, ancak Nasir, yakında adanın derinliklerinde olacağı gerçeğinden garip bir kopukluk hissetti. Mantık ona korkacak çok şeyi olduğunu sũyledi: Gönderildiği yerde tehlikeli olan o olmayacaktı. O komutan olmayacaktı.

Ama annesi ldũđũnde mantık dinlemeyi bırakmıştı.

"Gũmũř Cadı, Demenhune Avcısını, bu bũyũ kuraklığına son verecek olan kayıp Jawarat'ı geri alması için gönderiyor."

Yani Haytham'ın varsayımı doğruydu. Tũm Sultan Kalesi gibi kuru ve cansız bir esinti açık pencerenin yanından sũzũldũ.

"Avcı bir da'iradır. Pusula. Arz'da avlanmak yeterince zor, ama beş yıl boyunca başarılı bir şekilde dnũř yolunu bulmak? Oyunda sihir var. Bir da'ira, daha nadir yakınlıklardan biridir. Aklını bir nesneye vermeli ve ona yönlendirilecektir. Adamın ne olduğunu bildiğinden bile řũpheliyim, yoksa kendini bu kadar pervasızca ifşa etmezdi. Onu almak için gönderdiğim iki adam bir daha geri dönmedi." Sultan belli bir dũřũnceyle sakalını sıvazladı. "Yani onu Sharr'da yakalaman gerekecek. Jawarat'ı bulmak için onu kullan, sonra ldũr. Cadının gönderdiği herkesi de ldũrũn."

Öldür, yok et. Mantığın yerini alan şey buydu.

"Ama büyü..." diye başladı Nasir.

"Düşüncelerini sordum mu?" diye sordu sultan, onu yerine koyarak.

O bir kucak köpeğiydi. Daha fazlasını öğrenmeyi bekleyemezdi. Daha fazlasını *hak* etmiyordu .

Ama nasıl? bilmek istiyordu. Hiçbir şey yokken Demenhune Avcısı nasıl sihire sahip olabilirdi? Ghameq'in ateş çağrısının uzun süredir sürgünde olan dum sihr aracılığıyla yapıldığı açıkken, Demenhur'daki hiç kimse -ahlaki bir halifelik- büyüye dokunmayacak, hatta *dokunamayacak* mıydı?

Bu, büyüün kaybolmasıyla ilgili her şeyin siyah beyazdan daha fazlası olduğu anlamına geliyordu.

Padişah, "Cadı bana birden fazla konuda yanlış yaptı," diye devam etti. "Kitabın eline düşmesine izin verme. Varsayımlarım yanlışsa ve Avcı, amacı olan bir adamdan başka bir şey değilse, devam edin."

Devam et. "Öldür ve onunla işi bitir" için masum ifadeler.

"Anlaşıldı?"

Nasir başını eğdi. Bunu yapmak isteyip istememesi önemli değildi.

"Neden ben? Neden bir birlik olmasın?" Nasir sordu. Padişahın emrini sessizce yerine getiren tek kişi olabilir, ancak Nasir'in Rahibelerin bile dönmediği bir adada başarılı olması nasıl bekleniyordu?

"Daha stratejik bir seçenek, ama biz ölümcül bir rakiple değil, kararsız bir cadıyla uğraşıyoruz."

Gerçekten de kararsız.

Nasir solundaki fildişi perdeleri düşündü, o odada artık padişahın bile uyuduğundan şüpheliydi. O onları durduramadan kelimeler ağzından döküldü. "Ya yapmazsam?"

Sultan Ghameq'in yanıtı hemen geldi. "Hizmetçi kızınız birkaç parça daha kaybetmeye dayanabilir. Sonra Darü'l-Fevda çocuğu ve Heysem'in oğlu meselesi var. Asla gerçekten kimsesiz kalmayacaksınız. Her zaman koruman gereken hasta bir ruh bulacaksınız. Bunu göremediğimi mi sanıyorsun? Zayıfsın. Acınası.

"Ve içinde iltihaplanan mide bulandırıcı hoşgörüyü öldürmedikçe, asla benim oğlum olmaya layık olamayacaksınız."

Kötü sözler sessizlikte yankılandı.

Nasir bir zamanlar layık bir evlattı. Padişah, bir zamanlar Baba dediği bir adamdı. Sanki şimdi içinde başka bir şey kol geziyordu, Nasir'in bir zamanlar sevdiği adamı aşındırıyordu. Babasının gözlerinde bir kıvılcım, bir parıltı, bir minnet ifadesi görmek için - Nasir her şeyi *yapardı* .

Hatta ahlaksız öldürmek. Pişman olmadan cinayet. Sınırları olmayan bir canavar ol.

Odaya bir hizmetçi girdi. Nasir, elbisesinin bacaklarının etrafında hışırtısını duydu ve dönmeden onun o olduğunu anladı. Padişah onu izledi, bu yüzden Nasir yüzünü taşıladı ve soğuk bir şekilde arkasına baktı.

Kulsum öne doğru süzüldü ve padişahın önüne bir meyve tabağı koydu. Çömeldi, çenesini göğsüne yasladı, sessiz ve beklenti içinde, iki adımdan fazla uzakta değildi. Tatlı yasemin Nasir'in duyularını etkiledi. Teninin yumuşaklığını hatırladı. Acı.

Ghameq, sanki kendi kendilerine ortaya çıkmış gibi, gümüş kaselerle dolu tepsiye baktı. Dışarı çıkmak için mırıldanan bir emir - *akhraj* - verdiği tek onaydı.

Nasir, vücudundaki tüm sinirler aksini göstermesine rağmen ona bakmadı. Meyveler kaselere dizildi, çok sayıda renk incelikle dilimlendi ve cömertçe sergilendi. Bu kadar verimli topraklara sahip tek halifelik olan Pelusia'dan tazeydiler.

Sultan yedi. Üzümleri birbiri ardına ağzına atıyorlar, Haytham'ın oğlu açlıktan titriyor, uşak kirli parmaklarını yalıyor ve çocuklar develerin sırtından yuvarlanıyordu. Arawiya acı çekerken.

Nefes almak.

Nasir bir an sonra, "Eğer gidebilirsem Sultani," dedi.

Sultan ona aldırmadan çiğnedi. Nasir'in görüşüne karanlık çöktü.

Sonunda Ghameq homurdandı. "Yarın oğlum. Hazırlanmak."

"Arz'ı geçtiğimi varsayarsak, Sharr'a nasıl ulaşacağım?" Nasir sordu. Denize açılmak için gemileri yoktu. Yollarına çıkmalarına yardım edecek denizcileri yoktu.

"Gemide," diye havladı Ghameq aptalmış gibi.

Nasir, padişahın çenesindeki tiki gördüğünü sanmıyordu. "Evet, Sultanım."

Acıya yenik düşene kadar Ghameq'in emirlerine bir kez direndi. Ve buna dayandı - çoğu kişinin dayanabileceğinden daha fazla. Ta ki padişah, Nasir'in itaatini sağlamanın daha iyi bir yolunu bulana kadar.

"Yolculuğu yalnız mı yapacağım?"

Sultan gülümsedi, her zaman bir yılan gibi ve Nasir'in midesine korku yerleşti. "Altair'i al."

Nefes nefes verdi. Padişahın gözde generali, Ghameq'in gazabına uğramak için ne yapmıştı?

"Ve herkesi öldüreceğim."

"Ben de öyle dedim değil mi?" Sultan Ghameq bir avuç nar tanesi aldı.

Sharr hayaletler diyarıydı, karanın bile düşmanı olacağı bir ada. Yine de Nasir bundan korkmuyordu artık. Babasının en sevdiği generalden başlayarak kendisinden ve alacağı hayatlardan korkuyordu. Gülsüm için. Haytham'ın oğlu için.

Aksi takdirde ..., kalbindeki ses başladı.

O anda bıraktı.

BÖLÜM 12

Zafira gecenin geri kalanını gümüş pelerinli kadını düşünerek geçirmişti - gerçek, sihir kullanan , kurtuluş ve sihirden bahseden, Zafira'dan birkaç yaş büyük görünen ama sanki yüzyıllardır yaşamış gibi konuşan bir *cadıydı* . . Zafira, Deen gibi değildi. Ölümsüz safin ile bir araya gelmemişti. Demenhur'un batı köylerinin ötesindeki dünyayı tatmamıştı. Her şey hakkındaki bilgisi, sessiz gecelerde anlatılan hikayelerden gelmişti. Bir cadı anlamak için çok fazlaydı.

Deen sonunda geceyi evinde geçirmemişti.

Gümüş Cadı ortadan kaybolduktan sonra, gözlerinde uzak bir bakışla ahır duvarına yaslanmıştı.

Sonunda kendini toparladığında, Zafira onun yüzünde gördüklerinden hoşlanmadığını görebiliyordu. Ve aralarındaki sessizliği uzattığında, mahzun yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını alnına dokundurdu.

"Zafir. Zafira, bana bak."

Ama yapamadı. Ona bakamadı ve gözleri kanatlandı kapamak. Karanlıkta her şey mümkündü. Baba yaşıyordu, Ümmü kendisiydi, sihir hâlâ vardı. Ama biri ölmedikçe gözler sonsuza kadar kapalı kalamazdı.

Ve ölüler asla rüya görmezdi.

"Bu bizi çok aşar," diye fısıldamıştı onun tenine karşı.

Onların ötesinde miydi? *Kendimiz değilsek, neyin ulaşılmaz olduğuna kim karar veriyor?*

Şimdi Zafira'nın odasının kapısı açıldı ve Lana'yı yumuşak bir ışıkla çevreledi.

"Tamam mı? Yatak gıcirtısı duyduğumu sandım. Dün gece geldiğini görmedim." Yüz hatları rahatlamayla aydınlandı ve Zafira bir gülümseme takındı. "Ummi seni istedi."

Gülümsemesi yüzünden kayıp gitti. Zafira, suçluluğun derin uçurumunu görmezden gelerek, "Onun eğiliminde olduğu gibi," dedi dikkatle.

Umm'un akıl sağlığı, Baba Arz'dan sürünerek geldiğinden beri kararsızdı, ama onun nadir görülen berraklık spazmları vardı. Zafira'nın kendini zor durumda bıraktığı anlar, çünkü annesiyle yüzleşmekten daha kolaydı.

"Gitmelisin," dedi Lana sessizce, ellerini kavuşturmuş. Ölmek üzere olan ateş yüzünü gölgelere çevirdi. Suçluluk ağzını sıkıştırdı. "Ben... ona mektuptan bahsettim. Ve Şar."

Zafira iç geçirerek battaniyeleri üzerinden attı ve ayağa kalktı, soğuk eski elbisesinin ince kumaşından geçerek kemiklerine işledi. Lana ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve Zafira ön kapının yanındaki meclis yastıklarının hışırtısını duydu ve kararı ona bıraktı.

Eşikten, Umm'un odasına giden paslı kapı kolunu görebiliyordu. Her gün yanından fırçaladığı aynı kapı tokmağı, suçluluk duygusu varlığının liflerini yakıyordu.

Daha fazla yok. Sharr'a gidiyordu. O muhtemelen ölebilir. Çenesini sıkı ve Umm'un kapısına gitti. İleriye doğru attığı her adımda, başının kesilmesine zorlanan bir mahkum gibi hissetti.

Arz'a yaklaşmak onu daha az korkuttu.

Zafira nefesini tutarak kapıya uzandı. Tahta çıplak avuçlarını sıyırdı. *İterek aç, korkak.*

O itti. Kapı inledi. *Beş yıl*, ağlıyor gibiydi. *Beş yıl*. İçerideki kadın hemen başını kaldırdı, gözleri ona kilitlendi, parmakları aynı huzursuzlukla Zafira'nın damarlarında gezindi.

Hımm.

Zafira, Umm'la beş yıldır tek kelime konuşmamıştı. Beş yıl onunla aynı evde bir anneye sahip olmak, beş yıl sessizlik. Bazı günler, çığlıklar başlamadan önce Umm'un da öldüğünü düşünmek daha kolaydı.

Aynı görünüyordu. Baş, bir ceylanınki gibi ince bir boynun üzerinde asil bir şekilde tutuldu. Baba'nın sevdiği ince bir burun. Dudakları kırmızıdan daha koyu, gözleri buzluluklarını yumuşatan kirpiklerle tüylenmiş Zafira'nınki kadar parlak ve soğuk. Siyah bukleleri beyaz tüylerle kaplıydı.

O yaşlı teller midesine bir yumruktu.

"Zafira," dedi Ümmü. Sesi aynı değildi. Artık parçalanmıştı, kederden bıkmıştı.

Zafira kapıdan hareket edemedi. Nefes alamıyordu.

"Beni görmeye hiç gelmiyorsun."

Umm da asla evin içinden geçmezdi. Bu kıt duvarlar üç ruhu ve bir sürü hatırayı barındırıyordu. Zafira, Lana'nın mecliste kıvrılmış olduğu yere, arkasına hızlı bir bakış attı, görev gereği dikkat etmeden.

"Yapamam," diye nefes aldı.

Umm'un sesi yumuşaktı. "Oydu ya da sen."

Ağrı bu kadar boğucu olmasaydı, beş yıl önce yapmaları gereken bir konuşmaydı.

"Onu kurtarmalıydın," diye fısıldadı Zafira. Umm'un battaniyeleri etrafına saçılmıştı, hatta Yasmine'in kendi yaptığı uçuk pembe battaniye bile.

Umm, sonunda sesi çatlayarak, "Yaşadığı hayatın bir kısmını yaşamış olan çocuğun bağışlanıp bağışlanmaması söz konusu değildi," dedi. Bir sonraki nefesini aldığı anda, Zafira göğsündeki tıkırtıyı duydu. Acı.

Zafira yüzünü ovuşturdu ve parmakları gözyaşlarıyla ıslandı.

Umm ellerini kaldırdı. "Ya abalım, benim için ağlama."

Ah benim yabani gülüm.

Zafira yıllardır bu sevgiyi duymamıştı. Her şey boğazını tıkadı, içini kazıdı, kararlılığını parçaladı. Babası bunu en son fısıldamıştı ve sonra o, canı pahasına onun demir tutuşuyla savaşıyordu.

Umm'un jambiyesini kalbine sapladıktan sonraki o ani durgunluğu hatırladı. Red, şimdi gözünün önünden hızla geçti. Koyu kırmızı, Baba'nın göğsüne bir çizgi çizilmiş.

Zafira bir adım yaklaştı. Çömeldi. Oturdu. Her hareketinde ne kadar bencil olduğunu fark ettikçe suçluluğu arttı. Umm'un ellerine uzandı, parmaklarını annesinin serinliğine kapadı. Gözyaşları şimdi düştü. Birbiri ardına göğsündeki bir yarıktan damladılar, kalbinden akan bir nehre dönüştüler. Umm'un gözleri hüznle soldu.

"Bazen yüzünü unutuyorum," diye fısıldadı Umm.

Hafıza kaybı kadar acısız bir şey nasıl bu kadar acıtabilir? Annesinin bakışlarındaki saf umutsuzluk onu ele geçirdi.

Zafira, Baba'nın yüzünü asla unutamazdı. Baba'yı asla unutamazdı - khalas, o kadardı. Yine de yaşayan ebeveynini görmezden gelmişti. Annesini yalnız başına yas tutması için bırakmıştı. Lana, Umm'la ne kadar vakit geçirirse geçirsin, Baba son nefesini verirken orada olan kişi Zafira'ydı. Ümmü'nün kederini anlayan Zafira oldu.

Hayatını kurtaran o anne.

Acısının öfkeye dönüşmesine izin vermişti. Bu öfkenin iltihaplanmasına izin vererek onu Umm'un çektiği acıya karşı kör etti. Eğer Zafira, babasının annesinin ellerinde öldüğünü görünce üzüldüyse, sevdiğini öldürmek için kullandığı ellerle yaşamak Ümmü için nasıl bir duyguydu?

Bir aşk ile diğeri arasında seçim yapmak Ümmü için nasıl bir duyguydu?

Zafira ciğerlerine hava girmeye zorladı. Bencil, yanan gözlerini kapattı ve başını Umm'un kucağına koydu, bu jest yabancıydı. Aşına.

"Beni affet Ümmü. Bağışla beni," diye yalvardı Zafira. Sözleri defalarca tekrarladı. "Aptallığım için. Öfkem için."

Bencil. Çocukça. Nefret dolu. Gökler, Arawiya'da ondan daha kötü bir kız yoktu.

"Yalvarma çocuğum. Ben de üzgünüm," diye mırıldandı Umm ve Zafira'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. Miras aldığı buz mavisi gözlerden Zafira'ya bakarken hiçbir delilik belirtisi yoktu. "Sen bana gelmedin, ben de sana gelmedim. İkimiz de suçluyuz, değil mi?"

Hayır. Suçlu olan Zafira'ydı. Bir kızı olarak görevini yerine getirememişti.

Umm, başparmağını Zafira'nın nemli yanağında gezdirdi. "Lana bana Sharr'a gideceğini söyledi."

Gözyaşlarının Ümmü ve Baba'dan daha fazlasıyla ilgisi olduğunu düşündü. Diğer her şeydi. Yasmine'nin evliliği. Deen'in teklifi. Bu yürüyüş Sharr'a.

"Baba gibi olmayacağım. Seni incitmek için geri dönmeyeceğim. Ya galip geleceğim, ya da öleceğim." Zafira'nın sesinde çelik vardı.

"Seni durdurmaya çalışmıyorum abalım. Sadece aramanın ne için olduğunu bilmek istiyorum."

"Büyünün dönüşü," dedi Zafira. "Onu bizden alan Arz'ın yıkımı."

Umm, dudaklarını bir gülümsemeyle bükmeden önce, Zafira'da uçuşan binlerce anıyı düşündü. Orada Baba'yı görebiliyordu. Fırından yeni çıkmış sıcak ekmeği görebiliyordu. Bir koza oluşturan battaniyeler. Lana'nın küçük ellerini ve Umm'un en sevdiği ma'moul kurabiyelerini görebiliyordu.

Artık gitmişti. Hepsini. Her şey.

Arz yüzünden.

"Ölümünün intikamını al, Zafira. Babanın intikamını al ve o ormanı yok et." Umm, başparmağını tekrar yanağında gezdirerek ona bilinmeyen yoluna rehberlik etmesi için bir ışık parıltısı verdi. Zafira'nın takip etmeye yemin ettiği bir yol.

"Sana verdiğim ad kadar muzaffer ol ve çölü dize getir."

Zafira annesinin sözlerini tek tek aldı ve hepsini yuttu.

Daha sonra, Zafira yeni biçimli oklarını topladı ve kalp atışlarını taklit eden yumuşak gümbürtülerle sapanına yerleştirdi. Lana, kırılmış kalıntıları toplamadan önce beyaz bir tüyü parmaklarının arasında döndürdü.

"Yıkanacağım ve Simah ile buluşacağım," dedi esneyerek.

"Ey?"

"Öğle yemeği," dedi Lana ve Zafira gözlerini kıstığında, "Umm hasta," dedi.

"Birisi her sorduğunda koşup doktorluk oynamak zorunda değilsin. Borcunuz yok-"

"Sen de öyle," diye sözünü kesti Lana. Zafira'nın yüzündeki şaşkınlığı görünce yaklaştı ve elini tuttu. "Üzgünüm Okht, ama bu doğru, değil mi? Ben-ben daha sonra geleceğim."

Zafira kaçamadan Lana'yı kucaklaması için kendine çekti, kollarını ablasına sardı ve onu sıkıca tuttu. Fısıldamak istediği her kelimeyi aldı ve "Özür dilerim" dedi.

Lana ona bakmak için geri çekildi ve Zafira'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve Zafira bu harfler arasındaki her şeyi duydu.

Lana koridorda gözden kaybolduktan sonra, Zafira iç geçirerek minderlere gömüldü. Bir düşmana karşı hangisinin daha uygun olduğuna karar vermek için Baba'nın jambiyasını ve onun düz uçlu kuzeni olan hançeri avuçlarında tartarak aldı.

Bir düşman. Artık geyik ve tavşan avlamayacaktı. Sharr hakkındaki hikayelere inanılırsa, canavarları avlıyor olurdu. Kendi hayatı için savaşacaktı.

Kapının tıklatılmasıyla sıçradı. *Gökler, Zafira.* Gümüş Cadı'yı düşündükçe nabızı hızlandı, ama mantık ona cadının kapıyı çalmaktan çok onun önünde gerçekleşeceğini söyledi. Bu biraz mantıktı.

Zafira kapıyı çekip açtı.

Deen eşikte durdu, bukleleri karla kaplıydı. Nasıl gitmemesi gerektiğine dair sözler için kendini hazırladı. Neden kalmalı.

Ama bunun yerine, "Avcı'yı görmedin, değil mi?" dedi.

Gülümsedi ve gözleri onun rahatlamasıyla parladı.

"Son duyduğumda izin alıyordu," dedi.

Deen içeri girdi ve saçılmış tüy dikenlerinden oklarının bozulmamış beyaz tüylerine baktı. Ateşin önünde ellerini ovuşturdu ve başını eğdi. "Buna 'izin almak' denmiyor. Benimle gel."

Sadece baktı.

"Zafira olarak adım atmayalı çok uzun zaman oldu."

Süslemeleri çöp kutusuna attı. "Ama o zaman herkes ne kadar güzel olduğumu anlayacak."

Gülümsemesi yumuşaktı. "Olması gerektiği gibi."

Dün geceyi çatının tepesinde, boynundaki soğuğu düşünerek teni vızıldadı. Yüzleri ayrı nefes alır. Dudaklarının kıvrımı ve parmaklarını buklelerinin arasında gezdiren ay. "Nereye gideceğiz?"

"Hımm, bakalım. Belki Bakdaş?" diye sordu, ses tonu bunu düşündüğünü açıkça gösteriyordu.

Zafira dudaklarını bir çizgi haline getirdi ve ters ters baktı.

O güldü. "Bununla ilgili her şeyden nefret ettiğini biliyorum, ama..."

teorisinden nefret ediyorum ," diye homurdandı. "Hilafetin ne kadar soğuk olduğunu umursayarak dondurma almak için akın etme fikri."

"Sen, Zafira, çok tuhaf bir düşünce tarzın var." Deen yün şalını aldı ve ona verdi. "Bakdaş bizimdir. Demenhur'u özel yapan birkaç şeyden biri. Arawiya'nın dört bir yanından insanlar tat almak için buraya akın *ederdi* . Bir dene, hm?" Sesi yumuşadı. "Kim bilir ne zaman bir şansın daha olacak."

Sözleri onu etkiledi. Bu onun Demenhur'daki son günü olacaktı. Muhtemelen sonsuza kadar.

Bir ses ona dırdır etti ve ona Sharr'a bu yolculuğun sadece acı getirebilecek bir işin yalanı olduğunu söyledi. Ama Gümüş Cadının yüzündeki o bakışı görmüştü. Zafira, bir anlık zayıflık için kendini suçlamanın, kurtuluşu arzulamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Baba'nın buz ve karın altında mavi dudaklarla yatması onun suçuydu.

Deen onu izledi ve sessizliğe rağmen, güzel gözlerini boğan kederden onun yüzündeki her şeyi okuduğunu anladı. Yüzünün ondan önce konuşması en lanetli özelliğiydi. İnsanların ona söylemekten asla vazgeçmediği bir şey. Gerçekleşene kadar defalarca tekrarlanan bir görüş. Kapiya uzanmadan önce şalını sardı ve azalan bozuk para kesesini ona doğru fırlattı.

"Hadi dudaklarımızı donduralım."

Deen'in sırtışı onun için madeni paranın satın alabileceğinden daha önemliydi.

Evden çıktıklarında Zafira kendi içine kapandı. Fark etti, çünkü pelerinin belirsizliği etrafında değildi. Omuzları öne eğilmiş, göğsünü içine çekiyordu. Çenesini aşağı indirdi ve dudaklarını ince bir şekilde bastırdı.

Kendini soğuktan koruyamıyordu.

Derin durakladı. Yüzünü kendi seviyesine kaldırmadan önce, parmaklarının sıcaklığını çenesinde hissetti. "Zafir. Ay asla geceden korkmaz. Ceylan bilinmeyenden korkmaz. Neden zorundasın, Avcı?"

"Ama bu bir bilinmeyen değil."

"Bunlar *korkularınız* , Avcı'dan kanayan ve *size doğru gelen* . Kendinden korkma."

O denedi. Sol tarafında yan yana sıralanmış evlerin rahatsız edici asimetrisi ve Boş Orman'ın buğdaya benzer gövdeleri tarafından kırılan beyaz kar ovası gibi, aklını başka şeylerde tutmaya çalıştı. onun hakkı. Seyrek, çorak bir şeydi. Lanetli Arz'a kıyasla bir ormanın bebeği.

Deen, bir evin önünde yayılan, yapraksız ve neredeyse cansız bir çalının önünde durdu. Sormadan önce, memnun bir *aha yaptı!* ve elinde bir şeyle ona döndü.

Bir çiçek. Beyaz ve bıyıklı bir buz parçası. Gevşek bir tutuşta bir arada tutulan ipeksi yapraklar.

Zafira, Baba tarafından kurtarılan bunun gibi bir düzine yaban gülü hatırladı. Ona sınıksız sarılırken küçük avuçlarına bastırdı ve ona abal dedi. Abal'ın Altı Kız Kardeş'ten birinin adı olduğunu o zaman bile biliyordu ve bu genç benliğini güçlü hissettirdiği kadar sevildiğini de hissettirmişti.

Deen şalını geri katladı ve çiçeğe koyu renk saç tutamlarının altına sıkıştırdı ve daha elini tutmadan önce çiçek sapının dikenini kafa derisinde hissetti. "Her şeye direnen güzellik. En zorlu ortamlarda inatçı."

"Kulağa benziyor," dedi Zafira boğazındaki kayaya karşı ve en soğuk gecelerde en sıcak ateşten daha çok sevdiği gülüşüne güldü.

Sooq'a ulaştıklarında, Deen elini sıktı ve düşüncesizce kendi içine çekilmek için ne kadar hızlı olduğunu fark etti. Annesini takip eden bir kızın, küçük omuzlarının etrafında bir şalın, küçük yumruklarında saygıyla tüten dumanı tüten bir pastanın yanından geçerlerken çenesini yukarıda tuttu. Bir araba kilim taşıyan, gelirken indirimler vaat eden bir adamın yanından geçtiler ve bir bagajı merhemler, tentürler ve şifalı bitkilerle dolu olan ve Zafira'nın gözlerini patlatan fiyatları listeleyen bir adamın yanından geçtiler. Tüccarlar bağırdı. İnsanlar takas etti. Ayakkabılarının altındaki jumu'a sıcaktı. Yaşlı Adib'in ahırını meşguldü, Zafira'nın avlarının derileri erkekten kadına, kadından Adib'e geçiyor, bir fiyatta anlaşana kadar takas ve çekişmeler sürüyordu.

Zafira, "Adib'in iyi durumda olduğunu bilmek güzel," dedi.

Deen homurdandı. "Onunla uğraşmak gittikçe zorlaşıyor. Yeni bir tüccar bulmamız gerekebilir."

Onu batıl inançlıların dükkanının arkasına gizlenmiş küçük bir dükkâna yönlendirdi. Bu ahşap kapı diğerlerinden farklı olarak lavanta rengindeydi. Zafira, tam açılırken pürüzsüz yüzeye dokundu ve bir kız, kardeşi arkasında heyecanlı bir çılgılla sooq'un içinden fırladı.

Deen, Zafira'ya sırıttı. "Hazır?"

"Hiç bu kadar heyecanlı olmamıştım," diye düşündü ama birdenbire heyecanlandı. Saçında bir gül vardı ve Deen'in yüzünde bir gülümseme vardı. Önünde pastel renkli bir kapı ve göğsüne bir yuva oyan sıcaklık vardı. Parmaklarında bir şey tıngırdattı ve bu duyguyu şişelemek ve sonsuza dek beslemek istedi.

Bir dondurma salonunun ısınmasını beklemiyordu. Bu kadar insanlarla dolu olmak ve geniş gülümsemeler. Çırpınan kaşıklar ve mücevherli metal kaseler. Deen onu meclisin bir köşesine çekti ve o ayakkabılarını çıkardı ve bacaklarını altına katlayarak kollarını alçak masanın üzerine koydu. Her şey çok... *temizdi*.

"Hangi aromayı denemek istersin?" diye sordu Deen, gözlerindeki ışığı karartmadı.

Zafira ağzını büktü. "Dondurma?"

"Sade öyle." Güldü ve sipariş alan iki adamın Deen'i birkaç dinarı geçerken isimleriyle selamladığı tezgaha gitti. Üçüncü bir figür daha geride durmuş, bir avuç dolusu yapışkan beyaz kremayı çektiyordu. Erkeklerle aynı kıyafeti giydi.

O. Gökyüzü. Deen dönüp karşısına otururken Zafira işçileri daha yakından inceledi.

"Bakdaş'ı kim yönetiyor?" Zafira sordu, iki kız yanlarına oturdu ve üçüncüsü onlar için sipariş vermeye gitti. Soğuğa rağmen mekan cıvıl cıvıldı. Bu yer *mutluydu* , ona sahip olmadığı şeyi hatırlatıyordu: huzur, mutluluk, bir hayat. Tek yaptığı avlanmak ve bir sonraki av için hazırlanmaktı.

"Nesiller boyu aynı ailede. Neden bu ani ilgi?"

"Arkadaki," dedi alçak sesle, "bir kadın."

Deen üçlüye baktı ve yüzüne gurur yayıldı. "Onlar iyi insanlar."

Zafira bir ses çıkardı. "Kardeşlerinin onlarla çalışmasına izin vermek muhteşem bir başarı değil."

"Hayır - ama halifenize karşı gelmektir," dedi Deen ve buna itiraz edemezdi.

Genç bir çocuk onlara bir tabak getirdi. Zafira'nın önüne bir kaşık koydu, ardından üzeri rendelenmiş antep fıstığı ve kolay kolay bulunamayacak, göz kamaştırıcı bir kiraz şekerlemesiyle dolu, kabarık beyaz kremayla dolu metal bir kase koydu.

Deen onu izledi. "Eski dilde emaa denir. Dondurma ile aynı şey değil ama Bakdaş'ı özel yapan da bu. Onu buzla donduruyorlar ve serbest bırakmak için ellerini kullanıyorlar."

Zafira farkı anlamak için dondurma yememişti. Yumuşaklığına ve şekere benzer çekimine şaşırarak, sadece *hmm* ve kaşığını beyaz damlanın içine soktu. Hafifçe gül suyu kokuyordu.

"Bakma," diye emretti.

Deen ona mahcup bir şekilde sırttı ve omuz silkerek ağzına bir kaşık emaa attı. Kaşığı dudaklarına dokundurdu, soğuk tenini dondurdu. Ağzına daldırmadan önce titredi, bal ve gülün patlamasına, şekerin dilini tatlandırmasına, şekerlemenin soğuğu köreltmesine şaşırdı.

"Peki?" Deen, ne zaman bir ısırıktan fazlasını yediğini sordu.

Zafira sadece sırtıtabildi ve Deen'in yüzündeki geri kalanını toplarken gözleri parladı.

Bu onun ilk ve son kase emaa olabilir. En son bu kadar sıradan bir anda böyle sınırsız bir mutluluğu hissedebiliyordu. Deen'in gülümsemesini son kez görebildi ve dudaklarını dondurdu.

Şimdi olmaz, diye fısıldadı Deen, kasesini parmak boğumlarıyla yaklaştırarak. Parmaklarının arkasını onun yanağında gezdirdi ve Zafira onları görebilecek insanları düşünmedi bile. Bu.

Ağır düşüncelerini bir kenara itti ve elinde kase, dişlerinin arasında fındık ve dilinde bal ile meclisin yastığına sırtını dayadı. O anda o, Deen ve bir zamanlar lanetlediği ama şimdi sevmeye başladığı dondurma vardı.

Çocuk çok geçmeden boş kasesini almak için geri döndü ve sonra eve gitmeden önce sooq'tan birkaç şey alarak ayrıldılar. Evine yaklaştıklarında, Deen arkadaşının yaşadığı sokağa dönmeden önce durakladı.

Bakışlarını tuttu, sesi yumuşaktı. "Yarın?"

"Yarın," dedi başını sallayarak ve sonra o gitti.

Yükselen ayın önünde bulutlar uçtu, yaklaşan geceyi kararttı ve Arz, maviye karşı siyah, sivri dişlerden oluşan bir ağza benziyordu. Mutfak penceresinden ışık sızdı ve Zafira, Lana'nın evde olduğuna sevindi.

Bir el omzuna düştüğünde ahırda Sukkar'ı kontrol etmeyi yeni bitirmişti. Ay ışığına karşı parıldayan bronz saçların parıltısını yakalamadan önce geri çekildi.

"Beni korkuttun," diye haykırdı Zafira fısıltıyla. Saçındaki gül karlara düştü, taç yaprakları saçıldı.

Yasmine bir kuş gibi yaklaşırken başını eğdi. "Eğlenceli. Nadiren korkarsın." Sesi düzdü ve yüzündeki ifade bundan sonra ne olacağını Zafira'ya anlatıyordu.

Şimdi değil , demek istedi. Bakdaş'ın büyüünü bir süre daha yaşatmak istedi.

"Gidiyorsun değil mi?" Yasemin sordu. "Şar'a. Sormadan önce, evet, biliyorum. Kharra. Bu kanayan, buz beyinli köydeki herkes, sen bana söylemeden önce bilirdi. Deen kafasını kullanmasaydı, asla bileceğimi sanmıyorum."

"Düğün geceni mahvetmediğim için üzölmemi ister misin?" Zafira köpürdü, morali bozuldu. Yasmine'in yüz hatlarında öfke parladı. "Bu benim Arz'ı alaşağı etme şansım. Büyüyü geri getirmek için. Arz'ı benden daha iyi tanıyan kimse yok. Arz sorun olmasa bile burada oturamam. Beni tanırsın Yasemin. Burada oturup hiçbir şey yapamam."

Arz, rüzgar kol ve bacaklarında kıvrılırken uzun sessizlikte inledi. Zafira akşam emaa yerken uzaklaşırken ne kadar yakınlaşmıştı?

"Annen ne olacak? Ya Lana?"

Zafira hafifçe güldü. "Yarın halifeyle buluştuğumda ondan Ümmi'ye bakacak biriyle birlikte onlara daha iyi bir yer vermesini isteyeceğim. Kabul ederse Lana birkaç gün içinde bir kız kardeşi olduğunu bile unutacak."

Yasemin sadece arkasına baktı. *Ey.*

"Ve sen - sende Misk var. Ve senin erkek kardeşin. Halifeye soracağım-"

"Halifeden bir hediyenin senin yerine geçeceğini mi sanıyorsun? O kadar bencil olduğumu mu düşünüyorsun?" Yasmine bir dizi küfür ekleyerek hırladı.

Zafira başını salladı ve aralarındaki sessizlik, yaşadığı her şeyden daha acı vericiydi. Karanlıkta bir uçurum gibi uzanıyordu, üzerindeki köprü bir iplikten daha geniş değildi.

" Orada *ölebilirsin* , Zafira."

Zafira hala cevap vermedi. Hala dilinde bal tadı vardı.

Köprü çöktü.

"Söyleyebileceğim bir şey yok, değil mi?" diye sordu Yasmine, sonunda köpüren histerik bir kahkahayla.

Zafira yorgun bir gülümseme takındı.

Yasmine'in gözlerinde parlayan yaşlar düşmeden önce, Zafira aralarındaki mesafeyi kapattı. Tereddüt etti ve Yasmine'in omzunu sıktı. "Kocanız sizi bekliyor."

Önce Zafira arkasını döndü, arkadaşının yokluğu kalbinin derinliklerinde bir ağırlık, geçmişte Bakdaş.

BÖLÜM 13

"Kalk," dedi Nasir.

Altair yatağına yayılmıştı, alay etmekten zevk alan dengeli adama hiç benzemiyordu.

"O donuk, düz ses. Yemin ederim, bu başlı başına bir tehdit," diye gakladı Altair, başına bir yastık çekerek. Üzerinde bir çift zümrüt sirvalden başka bir şey yoktu, kamısı görünmüyordu.

"Endişelenmemi mi istiyorsun?" Nasir alay etti. "Sen de geliyorsun."

Altair, "Sultan'ın dişleri, neden bu kadar ıssız olduğumu merak ediyorum," diye homurdandı. "Bana biraz qahwa getir, olur mu?"

Nasir perdeleri açtı ve Altair'in yüzüne bir ışık huzmesi çarptı. Nasir, Altair'in bu kadar temiz olmasını hiç beklemediği odalarını ilk ziyaretiydi. Kendi odaları kadar monotondular. Bitişikteki banyodan ikiz kadın kahkahası yankılandı ve Altair gülümsedi.

Nasir kaşlarını çattı, kulakları yanıyordu.

"Kızlarından birine benziyor muyum?" O sordu. "Kahwa'yı kendin getir. İç, kafana at, bir köşede ağla, umurumda değil. Ama güneş doğarken yola çıkıyoruz, bu da sarayı yakında terk etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Arz'ı geçmenin ne kadar süreceğini bilmiyorum ve Avcı'dan ve diğer her kimseden sonra o sefil adaya varmak istemiyorum."

Altair yastığının üzerinden baktı. "Öldürmeye başlamak için çok heveslisin, değil mi?"

Nasir, Altair'in kafasına bir el çantası fırlattı. "Alacakaranlıkta biniyoruz. Hazırlanmak."

"Ama tabii Sultani. bekleyemem."

Nasir kaşlarını çattı. Altair, Nasir söz konusu olduğunda asla unvanlarla uğraşmadı ve onun kullanımı şimdi Nasir'i saygısızlığından daha fazla rahatsız etti. Altair'in hırıltılı kahkahasıyla kapıyı kapattı.

Ama Altair'in kabul odalarına yeni biri girdiğinde adımları sendeledi.

"Kulsum?"

Organı göğsünde yarışa sadece onun adı yolladı. Düşünceleri dururken siyah gözleri parladı. *Altair'in odalarında Kulsum?* Kapıya doğru adımlarını hızlandırarak onu arkasına aldı. Parmaklarının havayı taradığını ve kendisine uzandığını hissetti. Onu bıçaklamak.

Sessiz, her zaman sessiz.

Kapı sertçe kapanırken arkasına bakmadı.

Nasir, birkaç erzak ve yedek kıyafet içeren bir sırt çantasıyla birlikte silahları üzerine aldı.

Bu yolculuğun birkaç haftadan fazla sürmeyecek şekilde hızlı olmasını bekliyordu. Doğrudan Arz'dan geçin, Sharr'a yelken açın, Avcıyı takip edin ve kayıp Jawarat'ı geri getirin.

Ağır bir ayın ışığının altında, Nasir gri bir aygırı eyerledi ve Altair onun yanına bir kükreme eyerledi. General, esrarengiz teçhizatıyla garip bir görüntüydü, zırhı o kadar inceydi ki insan onun var olduğunu hayal bile edemezdi.

Karıştırmak için, tehditkar görünmek için bir haşhaşın kıyafeti yapıldı. vücudu boyunca gizlenmiş sayısız silaha rağmen. Ama tipik Altair tarzında, ona tekrar bir bakış attıracak bir şey vardı. Daha fazla tenin parıldaması için, kararan dış cübbeyi bir kenara atmıştı. Ön kollarına deri eldivenler sıkıca sarılmış olsa da, kordonlu kollarının geri kalanı çıplaktı ve başının etrafına kırmızı çerçeveli bir sarık şekillendi. Ortasının etrafındaki geleneksel kuşak da tamamen kırmızıydı ve gülünç renkli sirvaliyle çatışıyordu.

"Gece at binmeye hazır mısın Sultani?" ima ederek sordu.

"İmalarını partilerin için sakla Altair."

"Ah, demek babanın görüldüğü kadar aptal değilsin," dedi Altair gülerek. "Avcı ile tanışana kadar sabırsızlanıyorum. Sizi, 'O her zaman bu kadar huysuz değildir' diyerek tanıştırmak zorunda kalacağım. Sonra tekrar, daha az konuşan ve daha çok cinayet işleyen insanlardan biri."

Nasir aygırını mahmuzlayarak, "Onu korkutmamakla iyi etmiş olacaksın," dedi.

"Shukrun, habibi," diye seslendi Altair, arkasından. "Her zamanki gibi sevecen."

Kumlar, gecenin içinde ölmekte olan közler gibi parlıyordu. Konaklar ay ışığında parlıyordu ve gecekonduların kireçtaşı ürkütücü ve ıssız görünüyordu.

Ay yükselip soğuğun çölü kasıp kavurmaya başladığı şimdi değil, etrafta onları görececek kimse olmayacaktı. Nasir'in kalbi, gün doğarken Arz'ı geçme düşüncesiyle tekledi, ama başka seçeneği yoktu. Kulsum'un kara gözleri zihninde parladı. Haytham'ın oğlunun küçük omuzlarının yumuşak kıvrımı.

Asla bir seçeneği yoktu.

Arz'ı geçecek ve ne durumda olursa olsun gün doğumunda Baransea ile buluşacaktı.

BÖLÜM 14

Zafira kendine bakan bir çift kedi gözüyle uyandı. Sarsılarak uzaklaştı. "Yasemin!"

Yasmine bir lanetle cevap verdi. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve omuzlarına ağır bir yük binmiş gibi görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Zafira, sesi uykudan sertti. "Olmamalı mı-"

"Kocamla mı? Yemin ederim, beni gördüğünde söyleyeceğin tek şey bu."

Zafira tekrar yastıklara gömüldü ve tekrar doğrulmadan önce pencereye bir bakış attı. Gitmesi gerekti. "Zorundayım-"

"Gitmek? Kharra, biliyorum. Bu yüzden geldim. Seni son bir kez görmek için." Yasmine bakışlarını ellerine indirdi. Düğününden gelen kına çoktan solmuştu, kızıl şimdi parlak bir kırmızı tonuna sahipti. Zafira'nın yatağının kenarına oturdu, şilte ağırlığı altında eğildi.

"Ailem öldüğünde ve Deen krallığı keşfetmeye gitmek için bizi terk ettiğinde hatırlıyor musun? Çölün karşısındaki o kervana katıldığında mı? hala sahibim Getirdiği o teneke sıcak çikolatada biraz kaldı ve ben de senin yaladığın boş bal şişesini kurtardım." Yasmine hafifçe güldü ve ardından içini çekti. "Bir kaşık kakao ve boş bir bal şişesiyle hatırlayacaklarım ne tuhaf, değil mi?"

Zafira yataktan fırlamadan önce bu sözleri çözmeye çalıştı.

"Öleceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu. Titreyerek yükseltilmiş küvete girdi. Yasmine'in muhtemelen getirdiği soğuk suda kar yığınları hâlâ yüzüyordu.

"Yaşamayı mı umuyorsun? Arz'da kaybolman yeterince korkutucu," dedi Yasmine ve Zafira onun yatakta yattığını duydu.

Zafira ona baktı. "Bugün çok iyimsersin."

Yasemin omuz silkti. "Kalbinin kız kardeşi her gün bir ölüm dileğine razı olmuyor."

"Ölmek gibi bir isteğim yok Yasmine. Arz'ı ve bu yüzden Sharr'ı geçme şansımın daha yüksek olduğunu biliyoruz. Tamamen farklı olabilir, ama kimsenin yapmadığı bir *şansım var*. Her iki durumda da, Arz bizi yutmadan önce bir yıl daha görmeyeceğiz."

Zafira kıyafetlerine uzanıp donarken aralarında sessizlik çılgılık attı. Kendine bıraktığı kamış bu değildi. Bu Yasmine'nin düğününde giydiği elbiseydi, sadece çok daha kısaydı. Derin mavi omzundaki keskin kıvrımlara dokundu ve yukarı baktı.

Yasemin gülümsedi. "Bu elbiseyi ne kadar sevdiğini biliyorum ve biraz dar olduğunu da biliyorum. Yani, ben... kısalttım ve biraz daha gevşek yaptım. Eğer dünyayı kurtaracaksan, bunu şık bir şekilde yapsan iyi olur."

Zafira hafifçe güldü ve kumaşı teninde yumuşak bir şekilde başının üzerinden geçirdi. Daha hafifti ama Sharr, Demenhur gibi karlı bir karmaşa değildi. Pelerini, o gidene kadar soğuğa dayanmasına yardım edecekti.

"Bana söz ver," dedi Yasmine usulca, "eğer ölürsen, bana geri dönmek için savaşarak öleceksin."

Zafira gülümsemeye çalıştı. "Sana veda öpücüğü verirdim ama kocan bundan hoşlanmazdı."

Yasmine bir kakhaha patlattı ve ileri atılarak kollarını ona doladı. Zafira hangisinin daha çok titrediğinden emin değildi. Yasmine geri çekildi ve alnını alnına bastırdı ve Zafira portakal çiçeği ve baharatın kokusunu son bir kez içine çekti.

"Geri dön Zafira. Ne olursa olsun. Muzaffer ya da değil, geri dön."

Soğuk su Zafira'nın tenini uyuşturmuştu ama sonraki sözlerini düşünürken kanı alev alev yanıyordu çünkü veda etmekte hiçbir zaman iyi değildi. "Ölmeyi düşünmüyorum. O daama Jawarat'ı bulup geri dönmeyi planlıyorum."

Ancak o sözleri söyledikten sonra onlara inandı.

Yasmine sessizce arkasından giderken Zafira bir kesinlik duygusuyla odasından çıktı. Ama Umm'un odasına bir göz attığında, sözlerinin gücü azaldı, Umm'un uyku hali onlara veda etmeyi reddetti. Zafira annesini özleyeceğini düşünmemişti ama önceki gün yaptıkları konuşma onu yarı yolda bırakmıştı.

Lana'nın küçük gölgesi ona doğru süründü. Paltosu yüzünden şişmişti, elbisenin etek ucu açıktı. Kıpır kıpır parmaklarıyla yeşil şalını kavradı, parmak boğumları soğuğun izin verdiğinden daha beyazdı.

Zafira çantasını omzunun üzerinden salladı. "Başka bir yerde yaşamaya hazır mısınız?" Halife ile karşılaştığında bu soruyu ona nasıl soracağından hâlâ emin değildi. *Gökler, halife.*

"Sen bir yerde ölürken mi?" Lana omuz silkti ve dudağını ısırıldı.

"Al bakalım! Sonunda doğru sorular soruluyor," diye tezahürat yaptı Yasmine.

"Neden? Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Sahip olduğumuz tek şans benim," dedi Zafira, parmak boğumlarını Baba'nın mavi ceketinin üzerinde gezdirirken. *Baba'nın alacağı tek intikam.*

"Lanetli bir yerde ölürek mi? Seni şehit olarak selamlayacaklar ve kutlayacaklar. Senin hakkında konuş. Kitaplarda böyle oluyor. Ama sen öleceksin ve ben... Tamam, yalnız olacağım," diye fısıldadı Lana.

Zafira'nın gözleri yandı. "Baba'nın isteyeceği şey buydu."

Lana, sesini kısıtarak, "Oraya Baba adına girme," diye yalvardı. "Öldü."

"Haklı," dedi Yasmine yumuşak bir sesle. "Hayatını riske atacaksan, bu senin iradene bağlı *olmalı*. Yaşayanlar, ölümlere verilen sözlerle hayatta kalamaz."

Sadece Baba yüzünden değildi. Neden anlamadılar? Büyüydü. Bu onların *hayatta kalmasıydı*.

"Büyü istemiyor musun?" diye sordu Zafira, hararetle. Lana'ya baktı. "Baba'nın hikayelerini düşünün - onları deneyimleyebilir, hissedebiliriz. Onları *yaşa*. Sonunda neyle doğduğumuzu öğreneceğiz."

"Sihirsiz bir hayat o kadar da kötü değil."

"Bizden çölü çalan, sihirsiz bir hayattır. Ve Baba. Ve um. Anne baban da Yasmine. Arz'ın büyümesine neden olan şey bu."

"Baba gitti, Okht. Ve Yasmine'nin ailesi öldü. Arz büyüyebilir. Başka bir yere taşınabiliriz." Lana'nın gözleri yaşlarla parladı. Arz'ın takip etmeyeceği hiçbir yere gidemeyeceklerini anlamıyordu; Arawiya'da kimse yapamazdı. "Sihirli bir hayat, içinde sen yoksan benim için hiçbir şey ifade etmez."

Lana'nın sözleri Zafira'nın kalbinde bir uçurum oluşturdu. Ablasının saçını alnından alıp bir kulağının arkasına sıkıştırdı. Parmaklarını hala bir bebeğinki kadar yumuşak olan çilli cildinde gezdirdi.

Her şeyin doğru olacağını söylemedi. Geri döneceğini söylemedi. Ya da Lana güvende olurdu. Yalan vaatlerle nefesini boşa harcamazdı.

"Hadi gidip halifeyle tanışalım."

BÖLÜM 15

"Eminim yorulduk. Yorgun musun Nasır?" diye sordu Altair, uluyan rüzgarın sessizliğini bozarak.

Nasir, Altair'in kendisine unvanıyla değil adıyla hitap ettiğini kaydetti. Kumla bulanmış keffiyesini yüzünden indirdi.

Arz... gitmişti.

Onun yerine doğudan batıya uzanan benekli siyah taşlardan bir dere uzanıyordu. Ama Nasir'in bakışlarını çeken bu değildi. Laa, su yaptı. Güneş ışınlarının altında kristal gibi bir gök mavisi çizgisi gökyüzüyle buluştu. Bu erken saatte bile sertti ve Nasir ne kadar uzağa bakarsa dünya o kadar sallanıyordu. Görünürde buna tanık olacak bir adam ya da ev yoktu, sadece sonsuz kumlar yanmış odunsuydu.

Taşlı kıyıyı aşan su, annesinin *ölmeden önce hakkında hikayeler mırıldandığı yabancı bir sest*i . Ölmeden önce. Sürpriz, onu elinden kaçırıyor, gerçek anıların sahte olanların yanından geçmesine neden oluyordu. Nasir çenesini sıktı ve yaratık hareket etsin diye atın dizginlerini çekti.

Suyun bariz yumuşaklığı, katı bir vahşeti maskeliyordu. Arz ortaya çıktıktan ve kraliyet minareleri karardıktan sonra, denizin başlı başına bir canavara dönüştüğü söylendi. *Senin gibi*. Yine de Nasir'in aksine bu canavarın hangi efendiye cevap verdiğini bilmiyordu.

Ne de onu olduğu gibi canavar yapan kimdi.

"Şu zarif kıvrımlara bak. Güzel bir kadın," diye ıslık çaldı Altair, elini alnına götürerek. Nasir güneşe karşı gözlerini kıstı. Büyük bir gemi biraz sağa doğru akıntıya karşı sallandı. İyi gerçekten. "Belki de hepsi bir seraptır."

Nasir, bir hareket gözüne çarptığında sustu. Bir gümüş parıltısı ve bir beyaz parıltı ve her şey birdenbire hastalıklı bir anlam kazandı.

"Bu bir serap değil," dedi Nasir soğukkanlılıkla.

Altair'in tavrı, Nasir'in Gümüş Cadı'ya bakışını takip ettiğinde sertleşti.

Flaşlar içinde hareket etti. Uzaktaydı, sonra yaklaştı ve sonra doğrudan onun önündeydi. Üç kez göz kırptı ve Nasir onun kusursuz yüzüne baktı, atı terle ıslanmış, böğürleri havadaydı.

Uzuvlarının kontrolünü kaybetti ve kadının boynunu uzatmak zorunda kalmaması için kendini kumun üzerinde dururken buldu. Atlar geri çekildiler. Bütün bunlar onun aramasıyla oldu, ama ondan bir seğirmesi bile yoktu. Gücünün sınırı yok muydu?

"Babanız Arz'dan geçip Sharr'a yüzmenizi mi bekliyordu?" Cadı sordu, kara gözleri Altair'i değerlendirmek için Nasir'den uzaklaştı.

"O benim babam değil," dedi Altair, sesinde zehir vardı.

"Yine de prensinizin yanında eşit olarak duruyorsunuz."

"Ve eğer bu onu rahatsız ettiyse, eminim bunu belli ederdi," dedi Altair sert bir şekilde. "Devlet kurmanın bir yolu var..."

Altair, diye uyardı Nasir.

Cadının bakışları parladı. "Gerçekten General, komutanınızı dinleyin."

Güneş yükselirken siyah taşlar parıltıyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi Nasir, sesini düz tutarak. Gitmeleri gerekiyordu.

"Ben ne istiyorum? Buradayım çünkü Ghameq benim müdahaleme güvendi. Arz'a ayak basmış olsaydınız, ikiniz de ölmüş olurdunuz. Ben senin düşmanın değilim prensim."

Nasir dilini ısırdı - Ghameq *onu* bir geminin bekleyeceğine söz vermişti. Arz'dan bahsetmemişti bile.

Cadı ona bilmiş bir bakış attı ve kıpkırmızı dudaklarını bükerek gümüş pelerininin kıvrımlarından bir nesne çıkardı. Kenarları gümüş telkari ile oyulmuş koyu kırmızı bir disk. "Pusula. En çok arzu ettiğiniz şeyi bulmanıza yardımcı olmak için."

"Jawarat," dedi Nasir ve ondan almadan önce fazladan bir vuruş bekledi. Elinde *bir şeyin* en bariz tıkırtısıyla vızıldadı .

Cadı sadece gülümsedi. "Eminim Ghameq sizi buraya yolculuk boyunca yetecek kadar tehditle gönderdi. O zavallı kız şimdiden dilini kaybetti."

Nasir, Altair'in odasındaki Kulsum'u hatırlayarak kaşlarını çatı. Altair yataktayken. "O beni ilgilendirmez. O artık generale ait."

"Ah. Demek kolundaki mürekkebin sebebi o ."

Nasir zaten indirilmiş olan kolunu çekiştirdi ve dişlerini gıcırdattı. *Cadı*. Su taşlara çarptı. Bir yerlerde bir akbaba çılgık atarak taze bir cesedin etrafında döndü.

"Ayrıca zindanlarda genç bir çocuk olduğunu duydum. *Büyüyüp* bağlanacağınız ruh sıkıntısı yok gibi görünüyor" dedi . "Yolculuğunuz için bazı tavsiyeler: Merhametinizi bastırın. Çatalla. İstismar et. Seni kimin eğittiğini hatırla, hashashin. Onun imajını zedeleme."

Nasir duraksadı ve gözlerini onunkilere kaldırdı. Artık bakışlarında neşe yoktu, sadece soğukkanlı bir değerlendirme vardı.

"Sen kimsin?" O sordu.

"Senin gibi biri." Döndü ve geri çekilen omuzlarının kıvrımı neredeyse bir meydan okuma gibi görünüyordu. "Gemiye hoş geldiniz."

Gözlerini kırptı ve Gümüş Cadı gözden kayboldu.

BÖLÜM 16

Zafira sık sık Arz'ın Baba'nın kanaması gibi kanamasını hayal ederdi. Karanlık ağaçlar rüyalarında hep kırmızı çiçek açardı.

Şimdi gitmişlerdi.

Kukuletasının gölgeleri altında binlerce kez gözlerini kırptı ama Arz ortadan kaybolmuştu. Keskin soğuk burun deliklerini yaktı ve bir rahatlama dalgası bekleyerek durakladı. *O zaman neden kayıp hissediyorum?*

Karlı ovaya un bulaşmış elbiseleri ve yağlı elbiseleri olan dükkân sahipleri dağılmıştı. Yürüyüşü bilmiyorlardı. Arz'ın sooq'ta yokluğunu fark etmişler ve aceleyle buraya gelmişlerdi, yüksek sesler soğuk havayı bulandırıyordu. Heyecanlarına rağmen kimse karın temiz bir bıçak darbesi gibi bittiği doğal olmayan çizgiyi aşamadı.

Zafira, Sukkar'dan aşağı atlayarak Lana'nın da aynısını yapmasına yardım etti. Sukkar'ın burnuna acele bir öpücük kondurduğunda, Sukkar onu merakla dürttü, çünkü o bile Zafira'nın ona karşı cimri davrandığını biliyordu.

Yanında Yasmine ve Misk kendi kısıraklarından indiler ve Deen, bir ısıklık çılmadan önce Lemun'un eyerine bağlı çantayı karıştırdı. "Şimdi bu bir manzara."

Yasmine onaylarcasına mırıldandı ama kendini farklı tuttu. Biraz kırılğan, biraz hassas.

Benden dolayı. Zafira, Lana'yı kalabalığın önüne sürükledi, üç hırçın adamı ve küçük bir terziyi geçti, iplik parçaları ona solucanlar gibi yapışmıştı.

Siyah bir sınırda durdular. Arz'ın bir zamanlar gökyüzüne uzandığı yerde, siyah çakıl taşları zemini kapladı ve ormandan hiçbir iz kalmadı. Başboş ağaç yok, ölü dal yığını yok, çalı ya da böğürtlen yok. Varlığını ima edecek hiçbir şey yok.

Tamamen yok olmuştu, ardında tuhaf taşlar kalmıştı.

Deen yanına gitti ve sabah ışığına karşı gözlerini kısarak ona baktığında, onun da Gümüş Cadı ile karşılaşmalarını yeniden yaşadığını biliyordu. Hissettiği şeyin *kayıp* olmadığını fark etti. Gözlerine nasıl görünse de, orada olan bir şeyin tanıdık varlığıydı.

"Hissediyor musun?" Lana taşlardan birini almak için eğildiğinde Deen'e mırıldandı. *Ağaçların fısıltısı ve yaprakların fırçası.*

Başıyla onayladı ve kadın yalnız olmadığı için artan suçluluk, bencil coşkuyu bastırdı.

Deen gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Gümüş Cadı bile bütün bir ormanı kalıcı olarak yok edecek kadar güçlü olamaz."

Zafira, "Belki değil, ama bu yolculuğun başlangıcını kolaylaştırıyor," dedi. Midesinde huzursuzluk uçuştu. Gümüş Cadı bütün bir ormanı yok edebiliyorsa, neden bir kitap alamıyor?

"Hangi güven verici değil," diye kabul etti. "Ama bu senin seçtiğin şey, değil mi? Ve yalan söyleyemiyorsa..." Sustu.

"Buna inandın mı? Ya yalan söylerse alevler içinde mi yanacak?"

Ona sahte bir kahkaha attı. "Yalan söyleyemez. Bazı yaratıklar yapamaz. Safin gibi."

Zafira uzaklaşırken yavaş bir nefes verdi. Sanki insan olmayan yaratıklarla tanışmak günlük bir şeymiş gibi.

Tuzla ağır bir esinti Zafira'nın tenini okşadı. Arz'ın yokluğuna o kadar dalmıştı ki, ortadan kaybolmasının ona ne verdiğini fark etmemişti: Deniz. Daama Baransea, cadının sözüne sadık kalarak, pırıl pırıl bir geminin sularında sallandığı yer. Hızlı bir koşudan başka bir şey görünmüyordu - bir yalan, çünkü Arz çok daha büyüktü.

Zafira, Baba'yı yanında hayal etti, sonunda çok sevdiği denizi, hakkında sayısız hikayeler uydurduğu enginliği gördü. Deniz *fikrini* sevmişti, çünkü onu hiç görmemişti. Asla yapmazdı.

"Gerçek," diye fısıldadı Lana, on dört yıldır küçücük bir şey. Parmaklarını Zafira'nın pelerinine doladı.

"Varlığından şüphe mi ettin?"

Dalgalar, her biri sonuncusunu taklit ederek öne doğru sıçradı ve Zafira ne kadar uzun süre baktıysa, onlarla birlikte hareket ettiğini o kadar çok hissetti.

"Bilmiyorum. Her zaman bir hikayeydi," dedi Lana ona bakarak. Gözlerindeki melankoli Zafira'nın göğsünü bıçakladı. Parmak parmak, Lana çekildi. Zafira bir şekilde onu üzdüğünü hissetti.

Kız kardeşinin kurtarılmış taşını Deen'e ve ardından beyaz bağcıklı soluk mavi bir elbise içinde her zamanki gibi büyüleyici görünen Yasmine'e göstermesini izledi. Misk'in çakıl taşına uzanışını, Lana'dan utangaç bir gülümseme çizdiğini izledi. Bu utangaçlık sadece bir gün sürecek ve ardından Deen, Yasmine ve Misk onun ailesi olacaktı.

Zafira, bir hatıra.

Denize döndüğünde, onun önünde dalgalandığını görünce şaşırdı. Kalbini bir kez daha dikkatlice mühürleyerek sildiğı gözyaşlarına şaşırdı.

Deniz sıvı mücevherler gibi parlıyordu, özgürlük, Arz'ın sahip olduğı gibi çağırıyordu. Adına çok benzeyen yumuşak dalgalar arasında bir mırıltı, ona seslendi.

Rüzgarda çanlar. Adı bir esinti içinde.

"Avcı," diye tısladı Yasmine.

Sessizlik çöktü ve sırtına atılan sayısız taş gibi gözlerin ağırlığını hissetti. Siyah çakıl taşları çizmelerinin altında düzensiz duruyordu. Zafira gözlerini kırptırdı ve göğsündeki ağrıya, nabzının hızlanmasına anlam vermeye çalıştı. *O fısıltı.*

Yasmine sanki topraktan kökler çıkacak ve Zafira'yı bütün olarak yutacakmış gibi görünüyordu. *Güvenli*, demek istedi Zafira ama Gümüş Cadı'nın gülümsemesinden şüphesi yoktu. Kadın ne zaman yakınında olsa hissettiğı o karanlık kıvılcımı.

Bir korna sessizliği bozduğunda bir açıklama yapmaktan kurtuldu; Bir kervan yüne sarılı yarım düzine deveyle yaklaşırken, kısa süre sonra uluma ve ilahiler izledi.

Zafira şu ilahiyi anlamlandırdı: *Seyyidi. Seyyidi. Seyyidi.*

Demenhur Halifesi gelmişti.

Yasmine, Zafira'yı kalabalığın önüne çekti. Bir çocuk kapşonunun altına bakmaya çalıştı ama o kumaşı çekştirerek yüzünü daha da gizledi. Yumruklarını sıkı ve iki yanında açtı, eldivenlerinin pürüzsüz derisi parmaklarının etrafında şekillendi. Deen'e ihtiyatlı bir bakış attı.

Zaten onu izliyordu, gözleri düşünceli karanlıktı.

Bir adam develerin birinden aşağı atlarken kervanı kargaşa sardı. Başının üstüne kırmızı-beyaz kareli keffiyah giymişti. Küçük bir sakal çenesini çerçeveliyordu. İnce bir burun, yontulmuş elmacık kemikleri - yakışıklı bir adamdı.

Ancak gözleri havanın boğazına takılmasına neden oldu. Aynı perili bakış Lana'nın gözlerinde olmasaydı, Zafira mutlak umutsuzluğu anlayamazdı. Lanet kime dokunmamıştı? Acı çektiğinden daha iyi durumda olanlar bile.

"Bu adam kim?" diye sordu Zafira, Deen'e doğru eğilerek.

Bakışlarında bir şey titreşti. "Haysem. Halifenin danışmanı. Rahmetli danışman babası onu halifeyle tanıştırmadan önce, Demenhur'un en iyi şahinlerinden biriydi."

"Ey." Zafira, bırakın onun için bir şeyler kazanması için bir kuşa güvenmeyi, eğlence ve spor için her şeyi yaptığı bir hayatı hayal bile edemiyordu.

Esmer mavi sarıklı yaşlı bir adam, geleneksel bir vapurdan geliyordu - devenin tepesindeki küçük, çadırlı bir koltuk. Katmanlı gri gömleği, karı takip ederken karardı ve onu olduğundan daha yaşlı gösterdi. İnsanlar kendilerini karda sıırıslıkam ederek dizlerinin üstüne çöktü. Diğerleri iki parmağını kaşlarına kaldırdı, başları aşağıdaydı.

Halife. Elbisesinin, Rahibelere karşı nefretinin ve Demenhur'daki yüzlerce kadına karşı baskının nedeni.

Kayıp Arz onu şaşırtmıştı ve Silver Witch'in onunla Zafira'dan daha fazla tartışıp konuşmadığını merak etti. Kapüşonlu bakışları küçük kalabalığın üzerinde gezindi ve onun üzerinde durdu. Avcı. Yasmine'nin kolunu tuttu.

"Büyü kayb olduğundan beri, sen bizim tek ışık kaynağımızsın," diye seslendi. "Sonunda. Buraya gel oğlum."

Beni tanıyor , diye düşündü, beyni ona bunun erkeklerle kadınlar arasındaki dengesizlikten sorumlu eski deli olduğunu hatırlatmadan önce. Lana elini tuttu ama Yasmine başını salladı. *Yalla* , diye bağırdı bakışları. Deen dudaklarını büzerek Zafira'nın endişesini on kat paylaştı. Misk merakla izledi.

Zafira parmak uçlarında öne doğru sallandı. Çizmelerinin altındaki buz çatırdadı. Hava hala asılıydı. Pelerinine düzinelerce göz sıkılmıştı ve kalbi ellerine de geçebilirdi; parmaklarında titrediğini hissetti.

Garip sessizlik, develerinden inen bir grup asker tarafından bozuldu. Başka bir halifeliğin lehçesinin belirgin kıvraklığında Zafira, arkadaşlarıyla birlikte gülen koyu tenli bir adama başını salladı. Demenhur üniforması giymesine rağmen bir Pelusian. Yarım aylık bir yolculukla Pelusia'da doğan bir adam nasıl Demenhur'a gelmişti?

Zafira, Pelusyalılara derin bir saygı duyuyordu. Verimli toprakları bocalıyor olsa da, tüm Arawiya'yı beslediler. Onlar olmadan, krallık da sahip oldukları mekanik ilerlemelerden

yoksun kalacaktı. Gibi zenginlerin sahip olduğu avizeler veya metinleri büyötmek ve ateş yakmak için Nemrut merceğı.

Zafira durdu. *Halife, halife, halife.*

Sesini alçaltmadığını fark edince boğazını temizleyerek, "Sayyidi," diye mırıldandı. Derisi yandı ve soğuk sızdığında dişlerini gıcırdatarak tek dizinin üzerine çöktü.

Halife, sıcaklıkla dolu alçak bir gümbürtüyle güldü. Deen'in Zaram'dan getirdiğı o değerli bal şişesini hatırlattı. Ne kadar denerse denesin, öfkesini toplayamadı.

Demenhur Halifesi Ayman al-Ziya, "Lütfen kalkın," dedi.

Zafira dikkatle durdu, elleri iki yanında, başlığı kafa derisine çarpıyordu. Sınırlarından utanmadan halifeyi inceledi. Yüzü kırışıklarla sarkmıştı ama kahverengi gözleri bir oyundan heyecan duyan bir çocuğunki gibi parlıyordu. Çenesinden uçlarını silen uzun bir sakal yarası.

"Ve biraz saygı göster." Sözler o kesik aksanla söylendi - o asker grubundan Pelusian. Arawiya'nın tamamı aynı dili konuşuyordu, her dilde küçük farklılıklar vardı ama Zafira'nın kelimeler arasında okuma yapmak için yardıma ihtiyacı yoktu.

Kapüşonunu bırak demek istediğı buydu.

Bir bıçağın keskinliğiyle sessizlik çöktü. Gözler onun üzerine düştü, izliyor, bekliyor, yanıyordu. Sayısız. Kulaklarında kan uğulduyordu.

O kıpırdamayınca, Pelusian homurdandı ve ayaklarını karıştırdı.

Parmaklar kapüşonunu okşadı.

Çizmelerinin altında kar küt küt atıyordu.

Soğuk göğsüne saplandı.

"Yeter," diye gürlledi halife. Zafira irkildi. "Haytham, beni bu adamlardan kurtar. Saygı kazanılır Pelusian ve sende kesinlikle saygı yok."

Kimse hareket etmedi. Kimse *nefes almadı*.

Zafira nefes verdi ve dünya yeniden harekete geçti. Parmakları kapüşonunu aşağı atmak için seğırdi. *Gurur* duy, dedi Yasmine defalarca. Ama o olamazdı. O gururlu değildi. O *korkuyordu*.

Kadın olmaktan korkuyordu. Yasmine'in hayal kırıklığı sırtına ağır bir şekilde oturdu.

Aşağıda tatlı kar var. Bir asker az önce başlığını indirmesini emretti ve halife onun adına ona sert çıkıştı. Haytham, asker grubunu sürekli bağırarak uzaklaştırırken Zafira gözlerinin ucuyla izledi. Son emrini, Zafira'nın bir tıslama yakaladığı bir cevap izledi: "Dama nisaya benziyor." Gerçekten de, o "kanlı bir kadındı" ve bu, daha iyisini bilmediğı için Pelusian'ın kaybıydı.

"Zamanı geldiğinde, Hunter, bunu bileceksin. O zamana kadar kukuletalı bir çocuk bana uyar," dedi halife yumuşak bir sesle. Nazikçe.

Bir nefes çekti. Konuşmak zorunda olduğı ender anlardan nefret ediyordu ve şimdi, bu kadar çok kişinin huzurunda bunu daha da zor buluyordu. Daha da fazla, çünkü Deen, Yasmine ve Lana da buradaydı.

"Şükrun seyyidi," dedi sesini olabildiğince alçaltarak. Boğazından gürlüyordu, zar zor deşifresi mümkün değildi.

Tekrar diz çökmesine fırsat vermeden onu durdurdu. Herkes halifenin damarlarında kraliyet kanı olmadığını biliyordu - hiçbirisi yoktu. Sultanın aşık olduğı ve Arawiya tacını

kendisine verdiği Sultan Ghameq bile değil. Kızkardeşler asla ölmeyi beklemiyorlardı ve hepsi ortadan kaybolduğunda tahtlarını başaracak kimse yoktu.

İnsanlar Rahibeler kadar güçlü değildi ve Sultan'ın Kalesi'ndeki bir konsey yeterli değildi. Böylece her hilafette halk, Rahibelerin en güvendiği adamlarına yöneldi. Burada, Ayman'ın babası olmuştu. Eyman'ı tahtta tutan eski halifeye olan sevgisiydi.

"Minarelerimiz bir kez daha aydınlansın," dedi halife, sesi alçak, sözler yalnızca ona yönelikti. "Sonunda bu lanetten kurtulabiliriz. Gümüş daveti kabul ediyor musun, Hunter?"

Zafira'nın dudaklarında bir kahkaha koptu ve onu yuttu. Neden hep en uygunsuz zamanlarda gülmek istiyordu? Kalbi boğazına kadar yükselmeye başladı.

Evet de. Evet , dalgalı dalgalar anlamına geliyordu. Gelecek için sihir. Baba'nın her hikayesi bir gerçektir. Onu kaçıran ormanın intikamı.

Canım yandı.

Zafira'nın parmak uçlarında bir titreme başladı. Boynundaki bir tık, çılgın bir melodiyle dans etti. Vücudunun üst yarısı bunu onaylarcasına öne eğildi ama geri kalanı kendini tuttu. Köylerden toplananlar ne olduğunu anlamadan seyrettiler ama Halifenin yanında duran Heysem'in bakışları ona ağır bir ağırlık verdi.

Arz'ı fethetmek yeterli değildi. Gökyüzü. Bu - beklediği şey buydu.

Zafira derin bir nefes aldı ve kalbinin çarptığını hissetti. Başını salladı. Hayatını sefil bir davaya mühürlemek. Halkının geleceği için. *Büyü için.*

Haytham'ın rahat nefesi halifeninkileri yankıladı.

Daha önce hiçbir erkeğin yapmadığını yapacaktı. Bu, Arawiya halkının hayatta kalma şansı olduğu anlamına geliyordu. Arz'dan daha uzun yaşama, damarlarında büyü kükremesini hissetme şansı.

Ama sonra.

Kendi çizmeleri kadar kendisinin de bildiği çizmeler, onu önsezilerle doldurarak yanına gitti. O soluna baktığı gibi o da sağına baktı.

Deen.

BÖLÜM 17

Zafira omuzlarını düzeltmeye çalıştı ama sıkıştı. Bazen karda bulduğu küçük kuşlar gibi. *Bir kaşık kakao ve boş bir bal şişesiyle hatırlayacaklarım çok tuhaf.*

Yasemin biliyordu.

"Deen Ra'ad?" diye sordu Haytam.

Soru, Zafira'yı düşüncelerinden uzaklaştırdı. Haytham'ın Deen'i bildiğini bilmiyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Deen başını kaldırarak, Göreve katılmak istiyorum, dedi.

Onun sesi. Onun sözleri. Zafira başını sallayınca yıpranan tüm sinir uçları sonunda patladı.

"Bir asker kaçığı neden gitmek istesin ki?" yakındaki bir asker bağırdı. Görünüşe göre onlar da görevi biliyorlardı. Kalabalığın arasından havayı yanlış düşüncelerle kirleten mırıltılar yükseldi. "Hilafetinden daha erken vazgeçerdi..."

"Yeter! Saflarımızdan şerefle terhis edildi!" Haytham bağırdı.

Deen, ebeveynlerinin ölümünden sonra neredeyse bir asker kaçığı olacaktı, ancak halife ona bazılarının çok kolay kabul ettiğini düşündüğü bir terhis verdiğinde şerefsizliği kurtardı.

Haytham, hiç de kaba olmayan bir tavırla, "Yalnızca Avcı davet edildi," dedi.

Deen'in nefesini duyabiliyordu. O ürpertici beraberliği çok iyi biliyordu. Daha önce teklif etmişti aynı beraberlik. Dokunabilecek, fısıldayarak yalvaracak kadar yakındı, ama halife önlerinde duruyordu ve Avcı, bin kişinin gücünü alırken onun her hareketi.

"Onu yalnız mı göndermeyi düşünüyorsun?" Deen eşit bir şekilde sordu.

Haytham'ın bunu düşünmediği açıktı. "Hizmetimizde hâlâ birçok kalifiye adam var."

Deen başını eğdi. "Güç olarak üstün olabilirler ama bağlılıkları Demenhur'a, Arawiya'ya dayanıyor."

Yüksek sesle, net bir şekilde konuştu ama Zafira bu tonu biliyordu, yüzeyin altında uğuldayan korku. "Benim gibi birine ihtiyacın var."

"Ben takip etmiyorum," dedi Haytham yavaşça.

"Avcıdan daha başarılı olabilecek başka kimse olmadığı gibi" -durdu ve ürpertici bir beraberlik daha oldu- "Arawiya'da Avcı'ya benden daha sadık kimse yoktur."

Sessizlik içinde Zafira'nın kalbinin kırıkları parçalandı.

Düşmüş.

ağladı.

Boğuldu.

Tekerleklerin Haytham'ın kafasında dönmesini ve Deen'in sözlerinin mantığının çarpmasını izledi. İnsanlar mırıldandı, fısıltıları havada vızıldıyordu. Dizlerinin üstüne çöküp çılgılık atmak istedi.

Haytham nefes aldı. Ağzını açarak onu lanetledi. Lanet olsun , *onunla* evlenmek isteyen adam.

"Çok iyi" dedi. Sesi çok uzaklardan geliyordu. *Sharr, Sharr, Sharr* poundu nabızı *Deen, Deen, Deen'e* döndü . "Hunter'a katılabilirsin. Seyyidi Eyman, gözlerini Arawiya'yı yeniden şereflelendirecek olan iki kişiye çevir."

Halife gülümsedi. Haytham ışınlandı. İkisi de az önce ne yapıldığını anlamadı.

Zafira bir mezarın ağır sessizliğini hissetti.

Aniden arkasını döndü. Deen onu bir bez bebek gibi takip etti ama mektupları birbirine dizmeye başlarsa tırnaklarının güzel yüzünde biteceğinden korktu, bu yüzden ağzını kapalı tuttu. Çünkü burada, erkek olması gereken yerde, hataları göze alamazdı. Yasmine'in gözyaşlarıyla lekeli yüzüne baktı ve döndü, Arz'ın kısa süre önce cılız sandıkların üzerinde durduğu yere doğru yöneldi.

Tanıdıktı. Topraklama oldu. Onu korkuttu.

Uzakta, dalgalar tembelce kara taşlara çarpıyor, uzanıyor ve geri çekiliyordu. Gemi yana yattı ve doğruldu.

O zaman, Gümüş Cadı'nın, Deen ve Zafira'nın birlikte, تنها, düşünce ve duyguların ham olduğu ahıra varmak için o anı neden seçtiğini biliyordu. esnek. Sadece bir davetiye göndermişti, ama her zaman Deen'in yolculuğun bir parçası olmasını amaçlamıştı.

Padişahın bilemeyeceğine söz vermişti, ancak Arz'ın bütün bir bölümünün ortadan kaybolduğunu ve ünlü Avcı'nın Baransea'de bir gemiye bindiğini öğreneceğine hiç şüphe yoktu.

Yalan söylemeden aldatarak, gümüş ağında başka hangi planları ördü?

"Oldukça güzel bir manzara, değil mi?" diye sordu biri, yanına adım atarak. Haytham. Yan tarafında kötü bir kılıç asılıydı, beyaz kabzası eski dilden sözcüklerle oyulmuş.

Denizi güzel olarak tanımlayabilir mi? Evet, çok öyle. Ama bu bir erkeğin kullanacağı bir kelime miydi? Beyni düşünmeyi reddetti, bu yüzden başıyla onayladı.

Bu kadar yakınken erkek olmadığını anlamak zor olmayacaktı, bu yüzden kendini dikkatli tuttu. Haytham gülümsedi, gözleri bir yol boyunca yüzü - dudakları, burnu, geri kalanını gizleyen kukuleta. Hassas hatlarının Demenhur'da ortak bir özelliği olduğu için şanslıydı ve bu...

"Düşündüğümden daha gençsin."

Nefes almayı bıraktı. *Genç bir çocuk için* geçebilirim . Uzun boylu olmasına rağmen. Haytham ağzını açtı. Zafira yutkundu.

"Halife yaşlı bir adam," dedi Haytham sonunda ve rahatlayarak nefesini verdi. "Topraklarımızın ve tüm Arawiya'nın harap olmasından dolayı cesareti kırıldı. Batı köyleri için yaptıklarınızı takdir ediyor, ancak yaptıklarınızdan dolayı sizi ödüllendirme şansı olmadı. Seninle ilk kez böyle tanışmak istemiyordu."

Zafira dudaklarını incelterek gülümsemeye çalıştı. "Önemli değil efendi."

"Lütfen, Haytham halleder," dedi.

Arkalarında birkaç yol, halife kemiklerine kadar inen bir öksürük kesti.

Haytham dönüp ona baktı. "Buz tahtımızın bir varisi olduğunu biliyor muydun?"

Zafira onun düşünce değişikliği karşısında gözlerini kırıştırdı ve tenine bir huzursuzluk yayıldı. "Halifenin çocuksuz olduğunu sanıyordum."

"Arawiya'nın geri kalanı gibi," dedi Haytham. "Görüyorsun, varis bir kız. Babası tarafından dışlandı, çünkü bir kız nasıl olur da bütün bir halifeliğin kontrolünü ele geçirebilir?"

"Bir kadın nasıl bir şey yapabilir ki?" Zafira, şaşkınlığını gizleyen öfkeyle ısırdı.

"Her zaman birinin meseleleri kendi eline almasını istemişimdir," dedi garip bir sesle. Konuşurken onu inceledi. "Bir beden sadece bir beden olduğunu ve insanın fiillerini nefsin belirlediğini halifemize ispat etmek. Yine de buradayız, değil mi Avcı?"

Panik onu yakaladı, boğazına tırmandı. "Nasıl?" o fısıldadı.

"Tecrübe etmek. Bir kadını siyaset ve savaş stratejisi öğretmenleri önüne çıkarmanın, onu erkek gibi giydirmekten daha iyi bir yolu var mı?"

Zafira o kızı, müstakbel halifeyi düşündü.

Haytham, "Var olmayan bir adama yer açtın," diye devam etti. "Elimden geleni yapacağım, halifenin kızını rolü için haklı olarak hazırlayacağım, ama eğer olduğun şeyi kucaklamayı kalbinde bulabilirsen, dünya bunun için daha iyi olacak."

Gökyüzünden kar uçtu ve öfke gözlerini yaktı. Bu sorumluluğu ona nasıl yükleyebilirdi? Yeterince yapmıyor muydu?

"Değerli Avcımız Haytham'ı ödünç alabilir miyim?"

Halife. Haytham, uzaklaşmadan önce çok kısa bir süre dondu ve Halife, Haytham'ın yerini Zafira'nın yanında alırken gülümsedi. Deen onlara katıldı ve onun dikkatini çekmeye çalıştı.

Onu görmezden geldi. Bir an onunla evlenmek ve dünyayı keşfetmek istemişti, bir an sonra yaşlı bir adam gibi uzanıp ölmeye hazırdı.

Ama Deen'in bir ölüm arzusu varsa, onu kim durduracaktı?

Eşleşecek biri vardı.

Halife yıpranmış avucunda bir kar tanesi yakaladı. "Kayıp Jawarat'a karşı zafer talep edeceğinize inanıyorum. Zaramelilerin gaddarlığına, Sarasinlerin kurnazlığına, Pelusyalıların bilgeliğine ve gücüne ya da Kızılağaç safinin deneyimine sahip olmayabiliriz, ama ikiniz de iyi niyetlere, iyi kalplere sahibiz."

İki adam Zafira ve Deen'e birer el çantası verdi.

Halife, "Salves, hurma ve korunmuş et" diye açıkladı.

"Bir isteğim var," dedi Zafira çabucak, sesi boğuktu. "Mümkünse seyyidi" diye ekledi.

Başını eğdi ve devam etmek için izin aldı.

"Ailelerimizin -benim ve Deen Ra'ad'ın- sarayınızda barınmasını istiyorum." Sesini dikkatli bir hisırtıyla tuttu. "Thalj'da. Ve hasta olan anneme bak."

Halife sustu.

Zafira haddini aştığını hissetti. *Gökler, Zafira. Talj?* dudağını endişelendirdi ve bakışlarını Haytham'a çevirdi, ama o şimdi gergin bir duygunun resmiydi, sanki birini bekliyormuş gibi uzaklara bakıyordu. Zafira, gergin duruşu ona geçmeden başını çevirdi.

Halife sonunda, "Ailelerinize Thalj sarayında ikamet izni vermek, aslan yürekli kurtarıcılar için yapabileceğim en az şey," dedi. "Ve hasta bir anne için hemşire bulmak basit bir mesele."

Dudaklarını bir gülümsemeye dönüştüremeden rahatlamasını bastırarak başını salladı. "Bir şey daha var. Benim avlarım olmadan batıdaki köyler..."

Bununla da ilgileneneğiz, dedi. "Kolay olmayacak, ancak mağazalarımızdan daha fazla tahıl ve mümkün olduğunda geyik eti sağlayacağız."

Zafira nefesini verdi.

Halife, "Emin ol, korkusuzum, her şeyin icabına bakacağız" diye söz verdi.

Her şey. Tek yapması gereken Baransea'yi geçmek, Sharr'ı geçmek ve kitapla geri dönmektir. Yada öl. Yeterince basit.

Zafira'nın göğsü daraldı. Deen diğerlerine döndü ve veda ederken Misk'le burun buruna geldi, sonra Yasmine'e şiddetli bir kucaklamada oyalandı, yüzündeki ifade Zafira'nın göğsüne bir ağırlık çöktü. Lana'yı kendine çekti, şalını düzeltti ve onlara Sukkar ve Lemun'a bakmaları için son dakika talimatları verdi.

Zafira uzaktan izledi çünkü yaklaşamıyordu. Onları bir daha asla göremeyebilir. Lana'nın ellerini asla tutamayabilir veya Yasmine'in sesini duymayabilir. Ama nasıl veda edeceğini bilmiyordu. Bu yüzden dolu dolu baktı ve gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Halife gülümsedi ve Zafira ona, laa, korkusuz olmadıklarını söylemek istedi.

"İster kahraman olarak dön, ister şehit olarak dön, ebediyen ruhumuzda olacaksın." Sonraki sözleri ona yönelikti. "Arawiya seninle olsun aslan yürekli."

Bir tür görevden almaydı. Geri dönmesi beklenmeyen bir askere veda edildi.

Bir tahta, gemiyi çakıllı kıyıya bağladı. Zafira, Lana'nın omuzlarını kavrayan Yasmine'e baktı, Misk arkalarındaydı. Ağır başlığına rağmen bakışlarını tuttu ve sarığının püskülleri soğuk esintiyle dalgalanırken küçük bir baş salladı. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi yüzünde garip bir ifade vardı. *Kim olduğumu biliyor.*

Elveda, diye fısıldadı, taşları dikkatlice geçip eskiden Arz olan yere girmeden önce. Taze kemikler gibi takırdayarak çizmelerinin altına kaydılar. Yolun dörtte biri bile şaşırtıcı derecede temizdi. Üzerlerine yaprak bile konmaz.

Sonsuz gibi gelen bir sürenin ardından kıyıya ulaştı, Deen sessizce onu takip etti. Suya dokunacakmış gibi eğildi, ama adam onu gemiye yönlendirdi, onun tuhafliklarına gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kadın onun dokunuşuyla sarsıldı. Tahta ağırlığının altında gıcırdadı ve ev dediği yerden uzaklaştıkça bir hoşçakal diye inledi.

Gemi hoş geldin dercesine sallandı ve kendi kendine hareket eden bir canavarın tepesinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesine rağmen, bu farklı hissettiriyordu. Sanki midesi bağlanmamıştı. Korkuluğu kavradı.

Uzaktaki kardan düzinelerce onu ve Deen'i izledi. Yasmine'in gözlerinde parlayan yaşların parıltısını seçemeyecek kadar uzaktaydı. Ailesinden zaten çok uzakta. Bakışlarını başka yöne çevirerek, parıldayan gemiye, doğal olmayan bir şekilde mükemmelliğe baktı. Zafira kime teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu.

Buzdan bir gülümsemeyle, gücü sınırsız, emrinde zahmetsiz olan o kadın.

Önlerinden sandık taşıyan bir adam geçti ve Deen başını salladı. "Onlarda bir sorun var. Yani, bu gemi gerçek olamaz. Gümüş Cadı'nın işiydi. Belki erkekler de gerçek değildir.

Sandıklar ve etrafta taşıdıkları başka şeyler için bir nedenimiz yok. Hareket ediyorlar, hiçbir şey yapmıyorlar ve içimde bu geminin kendi kendine açılacağına dair bir his var."

Zafira, onları Baransea'den geçen bir serap fikrinden hoşlanmadı. İllüzyonlu adamlarla dolu bir illüzyon. Titremesini bastırdı ama yine de başka bir şey hissedemeyecek kadar kızgındı.

Deen bir süre sonra içini çekti. "Bana kızmaya hakkın yok. Sen de benim gibi yapmaya karar verdin."

"Hayır, dolmuş. Bunu yapmaya karar verdin *çünkü* ben yaptım!" bağırdı.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar, gergin nefesleri soğuk havayı bulandırdı. Gözleri yandı, ağzının kıvrımını takip etti, her zaman çok hızlı gülümserdi. Sakalın gölgesi, tenini koyulaştırıyor. Kaşlarının arasındaki kırışık şimdi öfkeyle çatılmıştı. Işığı yakalamak için sarığından kayan o serseri bronz bukleler.

Önlüğü ve her zaman giydiği paltosu olmadan farklı görünüyordu. Bol pantolonunu dana derisi çizmelerinin içine sokmuştu. Başının etrafındaki gevşek çivit sarığı koyu renk keten bir gömlek tamamlıyordu.

Sırtına bir balta dayamıştı—Zafira onu kendi seçtiği silahla görmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir keresinde Zarame'li bir dövüşçü tarafından eğitilmiş olmakla övünüyordu, çünkü sadece onlar tabar konusunda yetenekliydi. Ama bu daha önceydi. Geçmiş Deen.

Artık onun sayesinde buradaydı. Korkularını bir kenara bırakmış ve onun yüzünden daama hayatını adamıştı. Bu onun hatasıydı.

Dövüş ondan fırladı. "Gelme."

Cevap verdiği soru hemen geldi. "Neden?"

Zafira gökyüzüne, gemiye ve sonra doğrudan ona baktı. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Zaten kaybetmiş olanı kaybedemezsin." Derin yavaşça başını salladı.

Zafira geri çekildi. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. Sonra rüyasını düşündü ve "Hayır, hayır, sorun değil. bilmek istemiyorum."

Sanki dünyası durup yeniden başlamamış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Sharr'ın hikayeleri korkunçtu, ama Baransea'ninkiler de aynı derecede korkunçtu. Gemileri ve denizin kendisini yutacak kadar büyük yaratıklardan bahsettiler. Sayıca çok daha küçük olanlardan yiyip yiyebilecek kadar Bir gemi, içindekiler habersizce boş boş boş boş boş boş boş boş gezer. Sular sahte bir masumiyet içinde tembelce gemiye çarpıyordu.

"Bizim hakkımızda hikayeler anlatacaklar," diye ikna etti.

Onu görmezden gelmeyi düşündü, ama şimdi bu işte birlikteydiler. Gönülsüzce ona baktı, gözlerinde bir rahatlama titreştiğinde göğsünde bir şeyler hafiflememiş gibi yaptı.

Zafira tek kaşını kaldırarak, "Kendini boşuna düşünmedim," dedi.

O güldü. "Erkekler böyledir."

Güldü. "Tabar'ınızla yeniden tanıştığınızı görüyorum."

Sırıtmadan önce yüzünde bir şey parladı ve Zafira bunun birbirlerini affettikleri an olduğunu biliyordu.

"Aslında. Sadece on beş ok getirdiğini görüyorum?" Hafifçe omzuna vurdu ve kalbi ısındı. "Ya ıskalarsan, Hunter?"

"Beni tanıyorsun, Ra'ad. Asla kaçırmam."

BÖLÜM 18

Nasir'in cebindeki pusula, Gümüş Cadı'yı hayal etmediğinin tek kanıtıydı. Kefiyesini çantasına tıktı ve evin yolunu bulmak için gri aygırın kulağına fısıldadı.

Demenhune Avcısı halifeliğinde bir gemiye mi binmişti? Haytham, halifesini, Ghameq'in çalınan Sarasin güçlerinin batı köylerinin yakınındaki herkesi öldüreceği Arz'a mı götürmüştü?

Çocuklar, yaşlılar, masumlar. Ölümün sonu yoktu.

Nasir çenesini tuttu. "Harekete geçmemiz gerekiyor. Gemi kendi kendine yelken açmayacak."

"Bana gemiye binebileceğini söyleme prensim," dedi Altair.

Nasir, Gümüş Cadı'nın kullandığı isimle kaşlarını çatı. "Ben yapmadım..."

"Ah, bir şey yapmana gerek kalmayacak. Bakmak! Adamlar senin emrini yerine getirsin."

Deniz meltemi Nasir'in saçlarını karıştırdı. Gemide adamlar *vardı* ama onlarla ilgili bir şey, gemiye binerken duraklamasına neden oldu.

"Bunlar erkek değil." Güverteyi geçerek dümende bir figürün durduğu yere gitti. "Gölge vermiyorlar."

"Ahh, hayaletlerle dolu bir gemide olacağımızı bilerek şimdi daha güvende hissediyorum," dedi Altair abartılı bir gülümsemeyle. Adamlardan birine doğru yürüdü ve havayı kavrayarak elini onun içinden geçirdi. "Boynunu bile sıkabilirim ve o hiçbir şey hissetmez... Ben de hissetmem, zaten."

Nasir içini çekti. Hayalet adamlar sessizce tahtayı kaldırdı ve demirlemeleri serbest bıraktı. Bir jest veya iletişim sesi olmadan mükemmel bir eşzamanlılık içinde hareket etmelerini ne kadar uzun süre izlediye, bu onu daha çok sinirlendiriyordu.

Uzaklara baktı. "Uyanık ol, olur mu?"

Çünkü Arz kara büyüünün tadıya ve Sharr şeytanın vücut bulmuş hali olsaydı, aralarındaki deniz de aynı derecede menfur olurdu. Yayını tuttu ama Altair'e baktığında kaşları düştü. "Bir yay getirdin... oksuz."

Altair bir sırtış attı, bakışlarında hesap yapan bir şey vardı. "Yedecek çok şeyin var, değil mi?"

Nasir burnundan nefes aldı ve Altair'e Altair'in ne kadar dayanmasını beklediğini gösteren beş siyah-gümüş ok verdi.

Bir ok saplarken Nasir'in bakışlarıyla şaşırtıcı derecede gerçek bir bakışla karşılaştı. "Uyarı olacağım Sultani."

Bir kez daha cetvel ve özne. Altair'in Nasir'in onu öldürme emrini bildiğini hissediyordu. O gece Daama Faris'te yüzündeki korkuya bakılırsa Altair açıkça bundan fazlasını biliyordu. Yaklaşan sonunu biliyorsa neden gelsin?

Ama sorgulamak zayıflık göstermektir ve merakı ne kadar büyük olursa olsun Nasir zayıf biri değildi.

"Gidiyoruz çocuklar," diye seslendi Altair ve gemi Nasir'in midesiyle birlikte sallandı.

Sharr ortalıkta görünmüyordu. Önlerinde uzun bir yolculuk vardı ama Nasir bunun normal bir gemideki kadar uzun süreceğini düşünmemişti. Hayır, bu yolculuk Gümüş Cadı'nın ve sahip olduğu iğrenç gücün zamanını takip edecekti.

Sanki Nasir'in Avcı'yı bulmasını *istiyor gibiydi*. Onu takip etmek için. Onu öldürmek.

Sultan Kalesi'nin kıyıları giderek küçüldü.

"Bu yolculukta korkmamız gereken ne var Sultani?" Altair sordu.

Nasir, generalin kendisiyle alay ettiği hissine kapıldı, çünkü Altair, karanın ve denizin yapısı hakkında ondan daha fazlasını biliyor olmalıydı. Ancak geminin adamları donuk gözlerinde en ufak bir duygu kıpırtısı olmadan devam ederken, Nasir kendini aptal ağzını açarken buldu, ortaya çıkarmaması gereken uzun zamandır gömülü hikayelerden isimler sayıyordu. "Bahamut ve dandan hikayeleri var."

Altair'in alnı kırıştı. Başı göğsüne doğru eğildi ve omuzları titreyerek öne doğru eğildi. *Deniz tutması*. Ve yelken açtıktan hemen sonra, zayıf piç. Nasir korkuluktan kalkma zahmetine girmedi. Kalp atışlarının ardından Altair doğruldu, yüzü efordan kızarmıştı.

Hasta değildi. Kontrolsüz bir şekilde gülüyordu.

Nasir kaşlarını çatı.

"Dikkat et, güçlü dandan!" Altair bağırdı. "Yaratığın kendi isminden dolayı utanç içinde saklandığını hayal ediyorum." Yine gülmekten kırıldı. "Dandan mı? Dandan!"

Cevap olarak, gemi sıçradı. Nasir korkuluğu kavradı.

Altair homurdandı. "Oh, kıyıya çok yakın olan korkunç dandanımızdan güvende olacaksın. Sultanın dişleri, şuna bak."

Sultan Kalesi kıyılarında şiddetli bir çatırtı havayı doldurdu. Arz geri geliyordu. Ağaçlar yerden fıskırdı, her yere siyah çakıl taşları fırlattı. Hava kararmaya başladı. Gövdeler yükseldi, uzuvlar birbirine dolandı, büküldü, zıpladı. Dallardan çiy gibi damlayan yapraklar.

Sadece nefesler içinde, Arz geri dönmüştü, sanki hiç gitmemiş gibi görünüyordu.

Gümüş Cadı Arz'ı -rimaal'ı evcilleştirip *ortadan* kaldırabilirse- Nasir güçlerinin boyutunu hayal bile edemezdi. Ama onun bile boyun eğdiremediği Sharr'dı. Sonunda ölümüyle karşılaşabileceği yer Sharr'dı. Yıllarca babasının ellerinde ölümü bekledikten sonra bir adada ölebilirdi ve kimse bunu bilemezdi. Kimsenin umurunda olmadığı için değil.

"Cadiya onun hakkında böyle söylememeliydin." Altair düşüncelerini böldü, sesi bir kenarda kaldı.

Nasir tek kaşını kaldırdı ve cilalamak için oniks kabzalı jambiyasını tırabzana dayadı.
"Ne?"

"Kulsum."

Durdurdu. "Tek söylediğim, onun beni ilgilendirmediği idi."

"İnsanları kullanıyorsunuz ve onları atıyorsunuz. Kimse seni ilgilendirmiyor Nasir," dedi Altair soğukkanlılıkla.

Sanki biliyormuş gibi. Sanki Nasir'in başından geçenleri biliyormuş gibi.

Altair ve ağzı.

Nasir bir an dişlerinin arasından havayı geçirmeye çalışırken, sonra iri adamı tırabzana doğru itti, bıçağı boğazının düz sütununa dayadı.

"Bırakın," diye nefes aldı Nasir, "size bir hikaye anlatayım, General."

Altair'in gözleri parladı. *İyi.* Altair'in ondan bir kez olsun korkması iyi oldu.

"Bir zamanlar Sultan Kalesi'nde bir kız varmış. Gecelerini, başım kucağında ve parmakları saçlarımdayken yıldızların altında şarkı söylerdi. En çok değer verdiği şeyi kaybedene kadar. Çünkü onu sevdim. Çünkü bencildim. " Nasir son sözlerini yüzüne tükürdü. "Ölseydi daha az yas tutardım."

Çekti. Altair kıyafetlerini düzeltti, rüzgar sarığının saçaklarıyla oynuyordu. Dalgalar çarpı ve bir yerlerde Kulsum padişaha bir tepsi taşıyordu.

"Her zaman bencil olacaksın," dedi Altair, sesi tuhaf bir seviyedeydi. "Neden yanında eşit durduğumu biliyor musun, küçük prens? Çünkü ben dokunulmaz. Çünkü ben kimsenin elinde olmayan adamım. Onun seni ilgilendirmediğini söylemekle kalmadın, kendini beğenmişliğiyle Kulsum'un benimle olan ilişkisini de ifşa ettin. *Altair'in kızı umursadığını yazan* bir tabela da taşıyabilirdin."

Nasir sustu. Altair'in Kulsum'a gerçekten değer verip vermediği önemsizdi.

Altair, Nasir'in yüzündeki anlayışı gördü. "İyi ki seni ilgilendirmez *Sultani*."

BÖLÜM 19

Zafira on yedi yıl boyunca her gün kar görmüştü. Ailesini bir kez bile güneşin batışı kadar uzun süre terk etmemişti. Ve şimdi bir gemi onu sürüklemek üzereydi. Lana'dan, Yasmine, annesi. Misk de. Göğsünde bir yanma oldu. *Kayıp*.

Deen onun omzunu sıktı. Bu yeni güneşin altında güçlü ve güçlü görünüyordu. Daha önce onu tanımlamak için kullandığı bir kelime de değildi. Ama bugün farklı görünüyordu. Bugün onu olması gerektiği gibi görmediği için kendini aptal gibi hissetti.

Gözlerin nasıl çalıştığı komik.

"Güvende olacaklar. Thalj'a gitmiştim, hatırladın mı? Kar çok daha az ve koşullar daha iyi. Daha fazla yiyecek, soğuktan daha az can kaybı. Onlara sarayda bakılacak," diye yatıştırdı Deen. "Bunu istemen akıllıcaydı."

Demenhur küçülürken kalbi Arz'da yüzüyormuş gibi hızla atmaya başladı. Yasmine ve Lana birbirlerine sokuldular, Misk arkalarında. Zafira Deen öne çıktıktan sonra Yasmine ile konuşmamıştı. Kızmıştı. *Hâlâ* kızgın olmalıydı , ama şimdi sadece hissizdi.

Gözüne bir hareket takıldı - kervanın develeri ve gri ve mavi üniformaları içindeki askerler. Dastarlar. Deen sadakat ve başarıdan bahsettiğinde hiçbiri öne çıkmamıştı.

Halife onların arasında güvenle yuvalandı. Sadece erkeklerin krallıklarını kurtarabileceğine dair çarpık bir fikre sahip adam. Şimdi Zafira bir şey hissetti: bir öfke dalgası, bir meydan okuma parıltısı.

Bakışları, başka bir maskeli kız yüzünden ihanetle suçlanma riskiyle karşı karşıya olan Haytham'a çarptı. Bu kadar perili görünmesine şaşmamalı. Yasmine'nin sözleri zihninde yankılandı: *Ne bekliyorsun?*

Göğsünde bir gümbürtü başladı, parmaklarına gitti. *Bu*. Bunca yıldır beklediği şey buydu.

Hunter ve Zafira'yı bir ve aynı hale getirmenin zamanı gelmişti.

Korkacak bir şeyi yoktu - halife şimdi ona ulaşamazdı. O *zalim* değildi . Ailesinin güvenliği konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ellerini kapşonuna kaldırdı.

Parmaklarının arasından rüzgar.

Cildine karşı bez.

Dilinde ağır bir tuz.

Zafira binti Iskandar kapüşonunu düşürdü. Saçlarını serbest bıraktı ve siyah bir yele dalgalar halinde arkasından yuvarlandı. Deen'in nefesi kesildi.

Saçları güneşin sıcağı altında parlıyordu. Annesinden miras kalan dul kadının alnına battı. Tokayı gevşetti ve vücudunu örtmek için giydiğı pelerin güverteye düştü.

Küçük bir karanlık bez parçası, yıllarca kılık değıştirmiş.

Zafira uzaktan bile Yasmine ve Lana'nın geniş sırtışlarını görebiliyordu. Misk havaya bir yumruk attı. Diğerkleri huşu içinde izledi - *daama huşu* - ve *Deen'in* arkasına saklanmamak için içindeki her şeyi aldı. Rahatlama omuzlarını sarstı, çünkü haberler çabucak yayılacaktı ve bir hikaye sadece anlatıcı tarafından sallandı. Gökler, haber Sultan'ın Kalesi'ne kadar yayılabilir.

Haytham iki parmağını alnının üstünden selamladı, keffiyesinin uçları esintiyle dalgalandı. Zafira neredeyse sırttı.

Ama halife.

Omuzlarındaki battaniye, yüz hatlarını çarpıtan öfkesini zar zor gizledi. Zafira yıllardır Arz'da avlanıyordu. Bir kadının davranışlarının kötü niyet ortaya çıkarmadığının kanıtıydı. Yine de oradaydı, inançsızdı. Sinirli.

Karşısında dursaydı, hayatından endişe ederdi.

Yanındaki adamlar karışık duygular içindeydi. Bazıları çok mutlu görünüyordu. Bazıları öttü. Diğerk ifadeler kararmıştı, uzaklardan bile görebildiğı asık suratlı ağızlarla.

Ama halife.

Bu tek duygu gösterisiyle, her zaferi -karanlığa göğüs germek, Arz'dan dönmek, halkını beslemek- üzerine basılmış ve bir kenara atılmıştı. Çünkü o bir kadındı. Böyle bir adaletsizliğin kemiklerine kök salmasına nasıl izin verebilirdi?

Ona bir kadının neler yapabileceğini göstereceğim. Bu düşünceyle kendini ürküttü, sert ve öfkeli. Çünkü Arz'ı fethetmek yeterli değildi. şimdi Sharr'a gidiyordu.

Babasına adaleti getirecekti, krallara ve cadılara lanet olsun.

Ve döndüğünde elinde sihirle tahtını bir halifeye verecekti. Arawiya'ya büyü yapacak ve padişahın önünde eğilmesini sağlayacaktı.

Zafira çenesini kaldırdı ve meydan okuyan bir vedayla halifenin bakışlarıyla karşılaştı ve Arz yeniden canlandı.

BÖLÜM 20

Nasir, padişahın adetlerini öğrendiğinde ve padişah da kendi yolunu öğrendiğinde on yedi yaşındaydı. Ghameq, Nasir'in vücuduna uygulandığında acının artık işe yaramadığını fark ettiğinde.

Çünkü sultan, oğlunun vücudunun güçlü, yenilmez ve dayanıklı olmasını sağlamıştı.

O zaman padişah, Nasir'in ne kadar uğraşırsa uğraşsın sarsamadığı şefkati öğrendi. Ne kadar mırıldansa da, kendi kendine buna inanmasını söyleyerek, ter içinde uyanarak, adrenalin pompalayarak uyandığında tekrarladığı şeyi anlayana kadar.

Merhamet öldürür.

Ama Sultan'ın Kalesi'ndeki hiçbir şey kolay değildi, hele ölüm.

Annesinin cenazesinden sonraki ilk gece, Nasir tek başına acı çekmiş, kendi kendine bu içsel, görünmez acının sonsuz olmadığını söylemişti.

İkinci gece, gölgelerde birinin onu bu kadar bilinçli yapan haşhaşin eğitimi için kendine lanet ettiğini hissetmişti.

Üçüncü gece yaklaşmıştı, gölgeler teniyle aynıydı, gözleri loş bir ayın altında parlıyordu.

Dördüncü gece boncuklu eteklerini toplamış ve sarayın arkasındaki çöl kum tepelerine bakan duvara onun yanına yerleşmişti. O, hizmetçisi, onun yanında eşit olarak oturuyor. Tek kelime edemeyecek kadar şok olmuştu, yoksa yine pişman olacağı bir şey söylerdi.

Beşinci gece, dudakları onun adını oluşturdu. *Gülsum*. Ve o zaman ağzını açıp ona çok güzel bir ses hediye etti, onunki gibi kararmış bir kalbin duymasına izin verilmemeliydi. Kısa süre sonra dudakları şarkı söylemekten daha fazlası için ayrıldı.

Babası onları parmakları saçlarında, dudakları nefes nefese, sesi annesinden öğrendiği ürkütücü melodiden çiğken bulana kadar devam etti.

Bundan sonraki her şey, Nasir sadece flaşlarla hatırladı.

İkisi, duvardan aşağı tökezleyerek. İkisi, önce yan yana, sonra arka arkaya, efendi ve uşak olarak dururlar. Babası ışıktan nefret ettiği için meşaleler söner. Ateşte altın olan bir bıçak vurmaya hazırды.

Ağzı aralandı. Gözler korkuttu. Vücut gevşekliğı. Gözyaşları akıyor.

Sonunda ona hediye edilen gümüş bir kutuda dili.

Tahta basamaklardan çıkarken gemi sallandı. Gece, denizle birlikte yalpalayarak, savrulup dönerek, gözkapaklarının ardında yanan o süslü gümüş kutuyla zar zor uyumuştı.

Aşk zayıflar içindi, şefkat yük altında olanlar içindi. Keşke kalbinden kurtulabilseydi ve bu cehennemi laneti kaybedebilseydi. Babasını mutlu edecekti.

Babasının onu sevmesini sağlayabilir.

Korkulukta eğildi, öfkeyle o kadar dalmıştı ki görüşü karardı. Babası Haytham'ın oğlunu açlıktan öldürmek istediye, öyle olsun. Babası Altair'in ölmesini isteseydi, Nasir'in kendisi kafasını keserdi. Babası Jawarat'ı isteseydi, Avcı'nın cesediyle birlikte onu çok yakında bulacaktı.

Nasir'in midesi denizle bulandı ama kendini daha sakin hissetti. Rahat.

Erken güneşe rağmen dünya karardı. Gemi, deniz, soludukları havanın ta kendisi gölgeyle dönüyordu. Nasir onu uzaklaştırmaya çalışırken gemi sallandı.

Altair, dalgaların çarpması üzerine bağırdı ve dünya yeniden doğruldu, gölgeler Nasir'in düşüncelerinin bir ürünüydü. Generalin Nasir'den önce kalkması nadirdi.

"Aaa! Nasir!" Geminin diğer tarafında, Altair bir ok hazırladı.

Nasir güvertayı yuvarladı. Deniz öfkeli dalgalanmalarla dalgalandı ve kalbi hevesle tanıdığı bir duyguyla hızlandı: korkuyu küçümsemek değil, heyecan.

Kana susamışlık.

General, bir gün önce Kulsum'dan bahsetmesinin Nasir'e kim olduğunu ve ne yapmak için eğitildiğini hatırlattığını bilmiyordu. Bu şefkat onu hiçbir yere götürmezdi.

Altair, konuşmadan önce Nasir'i inceledi ve sesinin ritmi bildiğini *söyledi* . "Sanırım dandanla tanışıyoruz."

Gemilerinin iki katı yüksekliğinde bir canavar sudan yükseldi. Sallandı, korkunç bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

Nasir gülümseyerek karşılık verdi.

BÖLÜM 21

Zafira daha gençken gökyüzü daha parlaktı, kar büyülüydü. Baba'nın hikayeleri onu sıcaklık ve merakla sarardı. Ancak şimdi karı bir engel ve gökyüzünü bir kafes olarak görüyordu.

O zaman bile hikayeleri kan ve karanlık, dehşet ve dehşetle doluydu. Ümm ne zaman alaycı bir gülümsemeyle onu azarlasa, Baba yalanların küçük kızını hiçbir yere götürmediğini söylerdi. Zafira'nın hala bebek gibi yumuşak ellerine bir yay koyduğunda ve ona bir oku nasıl gevşeteceğini öğrettiğinde de söylediği buydu. Ve böylece her şeye masumiyet perdesi ile baktığı yıllarda bile ona gerçek verildi.

Ona Baransea'ya tapan Zaramalılardan bahsetmişti. Ticaretle denizciydiler ve vahşi olduklarından hiçbir şeyin önlerinde duramayacağına inanıyorlardı. Böylece Arz, Baransea'yı çaldığında, en iyi erkek ve kadınlarından oluşan bir grup, güçlü yumruklarıyla tabarları kaldırdı ve lanetli ormana saldırdı. Arawiya onların aptallığına güldü ama Zaramlılar kararlıydı.

Ağaç ardına doğradılar, karanlık denizde karşılaştıkları tüm fırtınalardan daha yoğundu. Bazıları, Arz'ın ağaçlarının, Zaramlılar onları devirirken bile yükseldiğini söylüyor. Ama bir vasiyet yeterliydi. Doğradılar ve doğradılar. Düştü ve düştü. Zaram'ın kararmış kıyılarını kaplayan gök mavisi suları görünce zafer kazanarak çökene kadar.

Asla geri dönmediler. Karanlığın onları umutsuzluğa mı sürüklediğini yoksa rahatlayarak denize mi daldıklarını kimse bilmiyordu. Arz'ı ikiye bölen karanlık patikadan denize ulaşmak isteyen herkesin duyabileceği söylenirdi: Zaramalı Düşmüşlerin sonuna kadar cesur çılgınlıklarını ve haykırımlarını.

Zafira bu cesaretin nereden geldiğini şimdi anlamıştı. Bu özgürlüğü, bu gücü tatmış olsaydı, o da Arz'dan geçmek için savaşacaktı. Dilinde deniz spreyi, saçında rüzgar, teninde güneş vardı.

Yine de kabaran dalgalara baktıkça Lana ve Yasmine'i daha çok düşündü ve nefes alması daha da zorlaştı. Arz'daki avları sırasında, ailesinden uzak olması onu kendinden daha çok onlar için endişelendirdiğinde olduğu gibi midesi bulandı. Çünkü yanlarında olsaydı, güvende olurlardı. Onlarla birlikte olsaydı, neler olduğunu *anlardı*.

Tüm Arz onları ayırdığı için bu his on kat arttı.

Ve sadece gece gökyüzüne süzülürken daha da kötüleşti - evden uzaktaki ilk gecesi. Böylece, denizle birlikte gelen hafif sallanmaya ve ani sarsıntılara alışarak geminin

göbeğine indi. Gümüş Cadı onunla ilgilenecekti, biliyordu. Çünkü kadının bir şeye ihtiyacı vardı.

Bu düşünce onu daha güvende hissettirmedi.

Bir şey ona cadının çok çabaladığını söyledi. Kendini tutma biçiminde çok fazla kötülük vardı, sadece kurtuluş için çok fazla. Belki de kaybolan Jawarat, Arawiya'ya sihri geri getirebilirdi, ama bundan daha fazlasıydı.

Zafira bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

Bu da cadının eline *geçmeden* onu bulup halifeye geri götürmesi gerektiği anlamına geliyordu . Onun üzerinde.

Eğer böyle bir şey mümkün olsaydı.

Ertesi sabah uyandığında, karşısındaki kabin boştu, Deen'in saçılmış koyu renkli çarşafı ona kıpkırmızı bir gülümsemeyi hatırlatıyordu. Tahta bir sandığın üzerine çöktüğünde, fenerini yanına koyarak içini çekerek ambara gitti. Pelerinini açıp göğsüne dayadı, saçları karanlıktan bir perdeydi, düşüncelerinde Arz'ın geri dönüşünün şiddeti titreşiyordu - orman keskin kenarlı mızraklar gibi gökyüzüne uzanırken çatırdayan dallar ve inleyen uzuvlar. Onu en çok rahatsız eden şey, Arz'ın geri dönüşünün ona gösterdiği şeydi: Bütün dünlerinin ötesinde duran bir duvardı. Yolculuğu onu yarınlarına götürecek.

Muhtemelen yarınlarının sonuncusu.

Eğer gemiye binmeseydi, Arz'da avlanmaya, halkına yardım etmeye, her zaman yaptığı gibi o çağrıştıran karanlığı görmezden gelmeye devam edecekti. Sürünen ormanı, onları, kemiklerini ve hepsini yutana kadar görmezden gelmek.

Ama ah, birkaç gün içinde her şey nasıl da değişmişti.

Merdivenler ağır çizmelerle gıcırdadığında doğruldu.

"Kendini suçluyorsun," dedi Deen, yüzünde endişeyle selamlayarak.

"Yapmam gerekiyor, değil mi?" Gözleriyle buluşmak için mücadele etti. "Ben bu gemiye adım atmasaydım, sen olmazdın."

"Suçlanacak biri varsa, o cadıdır." Onun yanına oturdu.

"Onu haklı çıkarmaktan korkuyorum."

Halifeden bahsettiğini biliyordu. "Ölmeyi beklemiyorsun değil mi? Onu haklı çıkarmanın tek yolu ölmek. Ve ölümün yüzüne yumruk atmak konusunda bir tutkun var."

Küçük bir gülümseme attı. "Bana bakmak zorunda değilsin."

"Bunu dünya için kaçırmazdım" dedi.

Bu onun bir kısmından bir kahkaha attı. "Çok sıradansın, Deen."

Omuz silkti. "Gördüğüm kadarıyla, ifadeler herkes tarafından aşırı kullanıldığı için banal hale geliyor. O yüzden bıkmaya kadar tekrar tekrar söyleyeceğim."

Dudaklarını büken gülümseme gözlerini hüzünlendirdi.

Zafira'yı Avcı'dan yıllardır ayıran tek küçük toka olan pelerininin kopçasıyla oynadı.

Deen'e, onun özensiz sarılmış sarığına baktı ve onu düzeltmek için gülünç bir dürtü hissetti. Düşüncelerindeki değişikliği fark ederek sustu. Nasıl oldu da onun hakkında bu kadar çok şey fark etti?

Beyaz boğumlu parmaklarında sıkıdığı pelerine uzanırken gözleri onunkileri tuttu. "Seni ondan kurtaracağım."

Kendini aptal, gülünç derecede zayıf hissederek başını salladı. "Ben giyeceğim."

Onu çıkarırken hissettikleri her şey yok olmuştu. O hâlâ Zafira'ydı. Hala elinde bir yay ve adına bir geyik eti yığını olan bir kız.

Ayağa kalkana kadar bir an sessiz kaldı. "Çok iyi."

Saçlarını örmeye başladı ve sıcak eller onunkileri kapattığında durdu.

"Bana izin ver?" usulca sordu. "Bunu senin için taçlandıracağım bile."

Başını salladı. Deen'in parmakları hünerliydi, çünkü bu onun saçlarını ilk örüşü değildi, ama şimdi farklı hissettiriyordu, bir tür melankoli ile dolanmış gibiydi. O, ne kadar uzun süre uğraşırsa o kadar berraklık ve uyku arasında gidip geliyordu.

O hissedene kadar.

Yumuşak, zar zor orada. Dudaklarının fırçası boynunun arkasına değdi.

Zafira kaskatı kesildi ve onun da kaskatı kesildiğini hissetti. Döndü ve onunla göz göze geldi.

"Kaç kere olursa olsun, hep aynı," diye mırıldandı. "Soğuk gökyüzünün altında çakmaktaşına çarpmaya benzer, çarpıcı ve çarpıcı, ta ki o sevindirici kıvılcım canlanana kadar. Bir bilsen."

Neyden bahsettiğini bilmiyordu ama ona bu *kadar çok bakarken soracak kelimeleri bulamıyordu*.

"Bakışlarının ağırlığını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bir bilsen," dedi yarı kendi kendine.

Ey. Ağzını büzdü. Boynu dudaklarının dokunuşundan yanıyordu ve soğuk ufkun üzerindeki ilk güneş gibi sıcaklıkla dolup taşıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Ben de üzgünüm, dedi sessizce, ama Deen Ra'ad'ın asla özür dileyecek bir şeyi olmadı. Fazla saftı. Çok mükemmel. Karanlığın tadını çıkaran bu dünya için fazla iyi.

"Bazen yıllar önce ağaçlardan yardım ettiğim kız olmadığını unutuyorum. Kendini çamura bulayan ve benim de onun kadar pis olmamı sağlayan kız," dedi Deen yumuşak bir sesle.

Bir kahkaha patlattı ve saç örgüsünü bir taç haline getirdi.

"Artık bir kadınsın. Arawiya'yı değiştirecek Avcı."

Sessizlik sözlerini kaldırdı, geminin göbeğinin karanlık sınırları içinde yankılandı. Onları yapabileceği güzelliğin yarısında döndüremeyeceğini bile bile kelimeleri nasıl çağırabilirdi? Ama onun düşüncelerini gördü. Her kavramı yerine oturduğunda görür ve en küçük gülümsemeyi solurdu.

Gemi yalpalayarak durma noktasına geldi.

Buradaydı. Burada. Burada. Burada.

Bakışlarını onun güzel yüzünden çekip pelerininini giydi. Zayıflayan fenere uzandığında parmakları titredi ve bir kez daha Avcı olarak ayağa kalktı.

BÖLÜM 22

Nasir dandanı hiç görmemişti, sadece hikayelerini duymuştu. Daha önce, hikaye olan yalanları coşkuyla dinlerdi.

Önlerindeki yaratık kesinlikle bir dandandı. Denizden yükselirken titreyen yılan gibiydi, efsane dışı bir şeydi. Arz yüzünden, yaratığın onlarca yıldır dinlenmiş olması muhtemeldi. Doymak bilmeyen açlıkta.

Nasir'in boyunun iki katı genişliğindeydi, gövdesinin büyük kısmı gemiyi sallayan dalgaların altında gizlenmişti. Kalın pullar üst üste binmiş, güneşin parıltısının altında derin bir yanardöner mavi-yeşil parlıyordu.

Altair ısıklık çaldı. "Böyle bir güzelliğin böyle saçma bir isimle ilişkilendirilmesi ne yazık."

Yaratığın kafası sallandı, iki derinliksiz siyah göz bir ileri bir geri hareket etti. Ağzından tuhaf bir tıslama kaçtı, daralmış yüzünün iki yanında solungaçları büzüştü.

"Görebileceğini sanmıyorum," diye mırıldandı Nasir. Sesi üzerine, yaratığın kafası neredeyse masum bir hareketle yana doğru eğildi.

Altair geri çekildi, ayak sesleri yavaş ve ölçülüydü, yayını çekip yaratığın gözleri ya da solungaçları için düzleştirmeden önce, Nasir anlayamadı.

Hala işlerine devam eden habersiz ekibe bir bakış attı. Gözlerini kırptırdılar ve ışıkla parladılar, sağlam ama eterik. Dandan onları fark ettiğinden daha fazla fark *etmedi*.

Nasir düzenli bir nefes aldı ve kendi okunu savurdu. "Yapmalıyız-"

Yaratık, denizin derinliklerinde kumu dalgalandıracak kadar tiz bir çığlık attı. Sağır edici bir sessizlik ve tuzlu bir rüzgarla birlikte çığlık biter bitmez yeniden başladı.

Dandan geri çekildi ve onlara doğru fırladı, çeneleri jilet gibi keskin dişleri ve ağzı açık bir kara deliği ortaya çıkarmak için ayrıldı. İçeride yeşil bir dil kamçlandı.

Nasir ve Altair oklarını serbest bıraktılar.

İkisi de eğildi.

Nasir küfretti ve geminin yan tarafına doğru eğildi.

Dandan'ın başı ana yelkeni deldi ve güverteye düşerken direği de parçaladı. Altair bağırırdı. Gemi korkunç bir gıcırtyla yana yatarken, su ahşabı kayganlaştırdı ve Nasir'in giysilerini ıslattı.

Dandan, uzaktan görüldüğünden bile daha büyük, tıslayarak ve çığlıklar atarak başını salladı. Nasir'e doğru kayarken hayalet ekibin içinden geçti. *Kharra*. Ayağa fırladı ve kenara fırladı ama dandan daha hızlıydı.

Çok daha hızlı.

Geminin duvarına atıldı. Yayı elinden düştü ve güvertede kaydı. Yaratıkla tırabzanlar arasında sıkışıp kalmış, midesine kemikler gibi saplanan pullarla nefes almakta zorlanıyordu.

Yanında bir solungaç açıldı ve dandan'ın dumanı tüten nefesi onu neredeyse boğacaktı. Başka bir yarık açılınca ve derinliksiz bir kara delik ona baktığında geri çekildi. *Bir göz ve solungaç bu kadar yakınsa, o zaman ağzı...*

Yaratık tekrar çılgık attı. Ses patladı ve Nasir bağırdı sürpriz, dişlerini gıcırdatırken ellerini kulaklarına kenetledi. Kırmızı ve siyah, vizyonunun üzerinde çizgiler halinde belirdi. Dandan'ın çılgılığını izleyen ani sessizlik de sağır ediciydi.

Canavar başını kaldırdı, tüm zaman boyunca sallandı ve ona bakmak için büküldü.

Göremiyor , diye hatırlattı Nasir, kulakları çınlamaya devam ederken. Sallandı ve sabit kaldı. Ancak yaratık dişlerini gösterdiğinde Nasir duyduğu hikayelerden pek emin değildi.

Biri bağırana kadar.

"Aaa! Dandan! Annen sana böyle aptalca bir isim verirken ne düşünüyordu?"

Altair, aptal.

Dandan sustu. Solungaçlarını kasti ve siyah gözlerini kıstı.

"Dandan, ey! Dandaaan," diye şarkı söyledi Altair. "Şuna bak, ne kadar yeşil ve mavi. Ne isim! Ne utanç! Annene ve kardeşine acıyorum. Vay canına!"

Yaratık başını salladı, vücudu dalgalandı ve Altair daha gülünç şarkı söylemeye devam etti.

Nasir, Altair'in ailesini unutarak utandırmasını engellemek için ağzını açtı ama dandan'ın gözleri başının arkasına kaydı. Kıvrıldı, yeşil pullar zengin bir adamın çatısına gevşek kiremitler gibi düştü. Gıcırdayan bir çılgık attı ve gemiyi sallayan şiddetli bir su sıçramasıyla denize geri süzüldü.

Altair kaosun diğer ucundan ona sııttı.

"Prenslik, bir dandanı böyle yenersiniz."

Nasir, yaratığın türünden daha fazlasıyla geri dönmesini umarak sınırın üzerinden baktı.

"Öldü?" diye sordu, inanamayarak.

Altair de ona katıldı. "Korkmuyor. Oysa unutmuştum. Hikayeler, çünkü biz ona *den* dan diyoruz. Şarkının sesi yüzünden sakat kalıyorlar - ondan *ölebilirler*."

Nasir, "biz"in kimi içerdiğini merak etti. Sormaya cesaret edemedi. "'dendan' ve 'dandan' çok farklı olduğu için hatırlayamıyorsun," diye alay etti onun yerine.

Altair onu görmezden geldi. "Gecenin köründe, kimsenin onları göremediği veya yakın olduklarını bilmediği zaman, bütün gemileri yutarlardı. Kaptanlar, tüm yolculuk boyunca şarkı söyleyen bakireleri işe almayı öğrenene kadar, zavallı ruhlar. Ama birileri Baransea'ye yelken açmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, yaratık muhtemelen tüm gece ve gündüz kavramını terk etti ve bizi algıladığı anda saldırdı."

Göz kamaştırıcı güneş Nasir'in kıyafetlerini çoktan kurutmuştu ve şimdi omurgasından aşağı terler akıyordu. Gemi sallandı.

Hırpalanmış, kırılmış gemileri.

Nasir ortalığı incelemek için döndü, kulakları hala çınılıyordu ama kırık direk tamir edilmişti ve yırtık yelken rüzgarda zarar görmeden dalgalandı. Her şey parladı. Güverte altına giden merdivenlere doğru yürüdü ve yayını aldı ve rahatsız edilmemiş mürettebatı incelerken arkasına astı. Tıpkı babasına ve o sefil madalyona her yaklaştığında yaptığı gibi, teni sihrin özüyle sürünüyordu.

"Aaa! Prenslik."

"Bana bunu bir kez daha söyle ve..." Nasir, Altair'in gördüğünü görünce durdu: güneşin altında titreyen sivri uçlu bir karanlık sürüsü.

Şar.

Act II A Long Way from Home**ACT II**

EVDEN UZUN YOL

23. BÖLÜM

Gemi durmuştu, ancak Deen sanki gemi bir atmış gibi "Atından iniyoruz" dediğinde, Zafira, aralarındaki su ile kavurucu güneşin gizlediği kara kütlesi arasında şaşırırdı.

Ama Deen'in dudakları boynunda. O sözler kulaklarında.

"Oraya kayıkla gitmemiz gerekecek," diye yanıtladı, kadın daha sormadan, sanki ruhunu bir parça açıp ona daha önce hiç duymadığı şeyleri söylememiş gibi gayet rahattı.

Batma tehlikesi olan küçük tekneye bindi ve öfkesi düşüncelerini bozdu. Sahip olduğu şeyi söylediği ve tamamen şaşkın kaldığı için ona öfke. Gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar açmadan önce nefes aldı. Bu Deen'di. Onun Deen'i. Kendini ağır hissetmesine gerek yoktu.

Kayık suya dokundu ve kürekleri tuttu. İkisini de neredeyse suya gönderecek birkaç tuhaf karışıklıktan sonra, sonunda ritmi deşifre etti ve onları ileri doğru kürek çekmeye başladı.

"Bizi ta Demenhur'a geri götüreceğini düşünmüştüm," diye alay etti, kendini anında yeniden rahat hissederek.

"Ha, ha," diye mırıldandı, ağzından bir kahkaha yükseldi.

Güneş gözden kaybolduğunda ikisi de soluk soluğa kaldılar ve keskin parıltısını görüşlerinden uzaklaştırdı.

Şar.

Bir canavarın dişleri gibi sivri uçlu, yüksek bir yapı, seyrek bulutlara ulaştı. Harçla bir arada tutulan kesme taşlardan yapılmış bir duvar fark etti. Bir zamanlar kireçtaşı renginde olabilirdi ama şimdi griydi, çakıllı yüzey boyunca sürünen siyah damarlar vardı. Yaşlanan çatlakların arkasındaki açık karanlık parlardı ve göz kırptı.

Uzaklara baktı. Her zaman ikna edici olan karanlığın nesi vardı?

Deen onları kıyıda kürek çekmeye devam etti, gemi arkalarında küçüldü. Deniz söz konusu olduğunda o da onun kadar tecrübesizdi ve küçük tekneye su doldu. Deniz bile ona yalvardı. *Sadece bir dokunuş*, çağırıyor gibiydi. Yaklaştı ve tekne onunla birlikte devrildi.

"Zafir!"

Deen'in bağıışıyla dimdik oturdu, başını panik içinde eğdi ve kendisine burada ondan kaçacak bir erkek olmadığını hatırlatmak zorunda kaldı. Onu evlendirmek için za'eem yok.

"Nasıl bir his olduğunu görmek istedim," dedi pelerinini kavrayarak.

"Lütfen burada çılgın fikirlerinizi test etmeyin."

Kapüşonu, ona verdiği solgun bakışın çoğunu gizledi. "Sıra."

O güldü. "Ama tabii ki seyyida."

O zaman duvarın ne işe yaradığını anladı: bir şeyi içeride tutmak. Bir zamanlar görkemli ve heybetli duran hapishane kalesinin kalıntısı. Kendi içinde bir dünya.

Zafira'nın daha uzun yaşayacağından emin olmadığı bir dünya.

Kıyıya ulaştıklarında Zafira kendi teriyle sıırsıklam olmuştu. Kumlara ayak bastığında sallandı. Tahıllar yer değiştirip battı, altında yaşayan bir şey, tüm boşlukları yuttu.

Botlarımın altında kum var Baba. Gözlerinde bir şey battı.

Yavaş yavaş kumun ritmine göre nasıl dans edileceğini anlayarak tökezledi. Vardiya ve lavabo. Bu engel sona erdiğinde, tahıllar ayaklarını tabanlarından geçirdi ve eldivenleri boğuldu. Onları çantasına tıktı.

Deen, duvarı incelerken bir elini alnına götürerek, Pelerinini de çıkarmalısın, dedi. Ona gözlerini kısarak baktı. "Bu sadece başlangıç. Anlayışım doğruysa, taşın ötesinde bir çöl var." Ona şüpheli yeşil bir renk tonu olan bir şişe uzattı ve şişeyi ebeveynlerinin eczane sandığından tanıdı. "Bu güneş için yeterince yıpranmış değiliz."

Yasmine'i düşünerek merhemi tenine sürdü. Lana'nın ayrılık hıçkırıklarından. Dün Haytham endişeli bir bekleyişle ufka bakarken başına gelen garip sinir nöbetinden. Sanki Arz'dan daha kötü bir şeyi bekliyormuş gibi.

"Zafir." Deen'in sesi yumuşaktı. "Bu yola başlama. Şimdi değil."

Şimdi değil. Şimdi değil. Şimdi değil.

"Deniyorum," diye fısıldadı.

Duvar, tabanında yayılan çalılar ve taşa karşı koyu renkli yaprakları yelpazeleyen birkaç palmye ağacı dışında, soğuk ve cansız bir şekilde dikildi.

"Nasıl atlatacağız? Bunu daama hashashins gibi ölçeklendiremeyiz, "dedi Deen. Zafira kollarını kavuşturmak ve Gümüş Cadı'yı çağırmak için yarı yarıya karar verdi. *Çağırılabilirse.*

Zafira ona güvenmiyordu. Bazen en doğru sözler sadece ayrıntılı yalanlardı. Ve eğer birinin yalan söylemesi yasaklandıysa, bu, kelimeleri bir araya getirmenin yeni bir yolunu öğrenmek için daha fazla nedendi.

Yapıya çapraz olarak kesilmiş gölgeli bir oyuk. "Orada," dedi işaret ederek. "Sanırım bunlar merdivenler."

"Ya o merdivenlerden yukarı çıkarsak ve giriş bulamazsak, Avcı?" Deen şüpheli bir tavırla sordu. "Ahh, keşke bir haritamız olsaydı."

Zafira Avcıydı. Mutlak karanlıkta geyik bulabilir ve her şeye rağmen eve dönebilirdi. Yolunu bulmak için asla bir pusulaya ihtiyacı olmamıştı ve şimdi kesinlikle bir haritaya ihtiyacı olmayacaktı. Yanından geçerek merdivenlerin başına kadar geldi.

Derisinin altında bir şey vızıldıyor, damarlarındaki kanın yanında hızla akıyordu. Anlayamadığı bir enerji artışı. Onu sıkıştırdı ve koyu renkli basamakları çıkmaya başladı, ayak seslerinin altında kum çatırdadı.

Ve sadık olan Deen onu takip etti.

BÖLÜM 24

Nasir, gemiyi adadan en az bir fersah uzaklıkta demirlerlerken hayalet adamlarla iletişim kurmanın hiçbir yolu yoktu, ancak dördü küçük bir teknenin yanında denize indirilmeyi bekliyorlardı, bu yüzden gidecekleri yerin orası olduğunu düşündü. .

"Umarım kürek çekebilirsin prensim," dedi Altair, peşinden tırmanarak.

Nasir, böyle bir şey yapmayacağını açıkça belirterek küreklerden en uzak tarafa yerleşti.

Altair diğer uçta oturdu ve Nasir'in bakışlarına uydu. Mürettebat onları denize indirdi ve kayık iki ağırlıkla devrilirken su içeriye doldu.

Ah, dedi Altair bir hışımla ve kürekleri kaptı ve adaya doğru kürek çekmeye başlamadan önce Nasir'e ürkütücü bir bakış fırlattı.

Nasir, Arawiya'nın veliaht prensiydi. Kürek çekmezdi.

Onlar yaklaştıkça, Sharr daha da ıssız görünüyordu. Kalenin duvarları parçalanıyordu ve dışarıda tuttukları tek şey deniz ve esintiydi.

Nasir, "Umarım tırmanabilirsin," dedi.

"Maymun gibi mi görünüyorum?" Altair sordu.

"Bu maymun için bir utanç olur," diye yanıtladı Nasir ve Altair'in sahte dehşetini görmezden gelerek kayıktan indi.

Altair sonunda peşinden gittiğinde, küreklerden birini yanında taşıdı. Su, soluk ahşabın üzerinden damladı ve kumun üzerinde cızırdadı. "Sence bunu saklamalı mıyız? Düşmanlarımızı savuşturmak için faydalı olabilir."

Nasir ona bir bakış attı. " *Düşmanlarımızı alt etmeyeceğiz* . Nesin sen çocuk?"

"İyi. Bir başkası gelirse beni suçlama," diye arkasından Altair seslendi.

Nasir, küreğin kayığa geri dönen sesini duydu. Kesinlikle başka kimsenin gelmemesini umuyordu. Avcı yeterli olacaktır.

"Öyleyse, saldırıyı içermiyorsa plan ne?" Altair sordu.

Nasir, kuzeye doğru giden yolunu çizerken taş yapıyı inceleyerek eğimli kum ovasını tırmandı.

Altair, "Bir giriş olup olmadığını görebiliriz," diye önerdi.

Nasir, "Sen oradayken bize bir han ve kavrulmuş geyik eti bulsak iyi olur," dedi. Saçları yanmadan önce sarığını başına sardı. "Duvarın ötesine geçmemiz ve sonra güneye gitmemiz gerekiyor."

"Güneş ışığı?" Altair, ağır çizmeleri kuma batarken Nasir'i takip ederken sordu. "Pusulane diyor? Jawarat'ın orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nasir, Gümüş Cadı'ya güvendiği kadar o pusulaya da güvenmiyordu. "Hayır, ama Avcı orada olacak."

Ama büyülü pusulayı test etmek için iyi bir yol *olurdu* . Hangi güneyi işaret etti.

"Ve bunu nasıl biliyorsun?"

"Çünkü sarhoşsun, Demenhur Sultan Kalesi'nin güneyinde ve onlar buraya en hızlı, yani en düz yoldan yelken açarlardı. Hesaplayamaz mısın?" dedi Nasir.

Altair tek kaşını kaldırdı ve tırmanmaya başlamadan önce bir an bunu düşündü, iri yarı figürü göz önüne alındığında Nasir'in beklediğinden daha hızlıydı.

"Öyleyse işe koyuluyoruz değil mi Sultani?" aşağı çağırdı. Bulutsuz gökyüzünde bir akbaba çember çizdi, şimdiden ölümü bekliyordu.

Nasir parmaklarının altındaki taş taneciklerini hissetti.

Altair çok yakında sırasını alacaktı.

BÖLÜM 25

Zafira bir tatmin duygusuyla duvarın tepesine ulaştı. Bir engel aşağı, sadece bin tane daha var. Ya da önemli ölçüde daha az, eğer bir sonraki engel onu öldürdüyse.

Deen arkasından bir ses çıkardı ve kız ona döndü. Baktığı şeye.

Şar.

Önlerinde uzanan bir çöl, ufku tozdan bir perdeyle örtülüydü. Rüzgârın buğuladığı, uzaktan düzensiz taş formları yükseliyordu. Kara buğday rengi kum tepeleri yükseldi ve düştü. Cömert bir güneşin altında göz kırpan koyu bir denizdi. Kumdu , *ölüydü* ama Zafira'nın yüreği bu manzara karşısında gümbürdüyordu.

Harabeler doğrudan altlarında açıldı. Oyma kemerleri ve kafesli pencereleri olan sütunları olan bir taş hayvanat bahçesi. Minareler manzarayı noktaliyordu. Bu bir hapisane değildi - bir metropoldü. Yaşam alanları, bir sooq'u kaplayan eski püskü kumaş, bir zamanlar güzel olabilecek yapılara giden geniş basamaklar.

İnsanlar bunu yapmıştı. Kumlara meydan okudular ve güneşlere meydan okudular. Hepsi, görkemli görkemli yapıları hayata geçirmek için.

Gardiyan onları hücrelerde kilitli tutmamıştı - sürgüne gönderilen yaratıklara yaşayacakları, çalışacakları, kalacakları bir yer *vermişti* .

Deen huşu içinde, "Bu kadar şanlı bir şekilde işkence gören bir şey görmemiştim," diye mırıldandı. Bir esinti sarığının ucunu salladı ve pelerinini dalgalandırdı. Hala ona her baktığında dudaklarının yankısını boynunda hissediyordu. "Burada yaşadılar, Zafira."

Aceleyle onu susturma ihtiyacı hissetti, çünkü izleniyor olmanın keskin hissini sezdi. Çöl çok hareketsizdi; taş nefesini tuttu. Her gölgeli eğim büküldü ve işaret etti. "Bence bir yerde uzun süre kalmamalıyız."

"Ligler için etrafta kimse yok."

"Canavarlar nereye gitti sanıyorsun?"

Adada özgürce dolaşmış olabilirler ama bu onların daha az kötü oldukları anlamına gelmiyordu. Ve eğer çocukluğunun fısıldadığı hikayeler doğruysa, Sharr onlarla doluydu. Ifrit, kim herhangi birinin şeklini alabilir. Öldüren gölgeler. Naddaha olarak bilinen sirenler. Diğer yılanları utandıran bashmu. Ve isimlerini hatırlayamadığı diğer şeyler.

Korkulması gereken topraktı. Kara büyü üfledi, çünkü Kadim Rahibeler Gecenin Aslanını yenmeye geldiklerinde yanlarında sihir getirmişlerdi ve Sharr hepsini yutmuştu. Zafira yayını çözdü ve bir ok taktı.

"Ahh, nereye gideceğimi bile bilmiyorum," dedi Deen.

Ona komik bir bakış attı. "Plan merkeze gitmek," dedi ve onu aşağı doğru inen ve iki farklı yöne dönen bir yola yönlendirdi. Damarlarındaki o gümbürtü onun seçimine gülümsedi. Onu dinlediği için mutluydu.

"Merkez? Nereden geldiğimizi bile bilmiyorum - güneyden mi? Kuzey? Ve Jawarat'ın bu merkezde olduğunu kim söyledi, güya oraya *doğru* gidiyoruz?"

"Arz gibi; bunun hakkında ne kadar çok düşünürsen o kadar çıldırırısın. Ama merkezde olacağına dair bir his var." Gölgelere adım attı, dudağının üstünde boncuk boncuk terler vardı. Dünya daha sıcak oldu. Sıcak. Gölgeler tehlikeye karşı uyardı.

"Zafira," dedi Deen.

Durup dönmesi gerekiyordu çünkü erkekti, o dönene kadar devam etmeyecekti. Arkasından pusulayı kaydırıldığını gördü.

"Bu *Sharr* . Haritamız yok. Bir çıkış yolu bilmiyoruz. Senin fikrine dayanarak bu yerin daha derinlerine mi ineceğiz gerçekten? Bir his mi?"

"Evet," dedi ciddi bir şekilde. Yüz hatları düzleşti ve aceleyle ekledi, "Giderken pusulanı kontrol edebilirsin. Daha iyi bir fikrin yoksa."

Yüzü, yerini nadir görülen bir öfke ifadesine bıraktı. Onu gülümsetti.

"Hayır, hayır, bilmiyorum" dedi.

Şar'ı uykusundan uyandırmışlardı. Bunu, aralarında fısıldaşarak geçen taşın iniltisinden biliyordu. Sıçrayan enkazdan gölgelere ve duvara sürtündüklerinde duvarın solumalarına, ayrılan parmaklarını kumla kaplayarak.

Sadece daha olumlu bir tarafta uyanmasını umabilirdi.

Çukurdan çorak bir vahşi doğaya çıktılar. Kalıntılar yakından daha da perili görünüyordu ve kirlettiği ihtişamı umursamadan tozlar dönüyordu.

Ama ısı.

Onu kuşattı, tenine asla mümkün olduğunu düşünmediği bir şekilde kuruluk yağdırdı. Bir insan nasıl böyle bir kuruluk *hissedebilir* ? Bir ağırlıktı. Uzakta dalgalanan bunaltıcı bir şey.

Deen, onun bakışlarını takip ederek, "Sadece çölde sıcağı görebilirsin," dedi.

"Bunlar harabe olmasaydı, umurumda olmazdı," dedi Zafira, elini tozlu taşta gezdirerek. Yakasını çekti. Issızlık her yerde dolaştı.

"Seni kimse yargılamayacak." Pelerinini işaret etti.

Uzaklara baktı. "Bana zaman ver."

Başını salladı ve uzun süre önce taşlaşmış olan köhne basamakların ve ahşabın üzerinden tırmanarak ilerlemeye devam ettiler. Zafira geçtikleri sütunlara baktı. Bunu büyü mü yaratmıştı? Yoksa emek mi? Hikayeler , Sharr'ın sadece bir hapisane olarak kullanıldığından asla bahsetmedi.

Hareketi duydu ve bir taş levhanın altında seğirten bir akrep kuyruğunun kıvrıldığını gördü. Zafira'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, titremesini zar zor bastırarak ilerledi.

Kuruyan boğazı için artık tükürük toplayamadığında, rotalarından biraz ötede mavi bir parıltı gördü ve yanındaki keçi derisini görmezden gelerek tökezledi.

Deen onun kolunu tuttu. "Bir serap, Zafira." Sağlarına doğru başını salladı. "Bu tarafta bir vaha var."

"Nasıl bileceksin?" Zafira sadece hikayelerdeki serapları duymuştu. Her zaman büyülü, mucizeviydiler. Şimdi bir alay gibi görünüyordu. Kumların onları yutabilmesi için susamışları öne çekmenin bir yolu.

Üç kuşun çevrelediği gökyüzünü işaret etti. Sonra aşağıda, bir hurma ağacının kavisli olduğu yer. "Hayat."

Küçük havuza ulaştıklarında Zafira yeşillik karşısında şaşırdı. Yabani eğrelti otları ve parlak çalılar. Su o kadar berraktı ki bulutları bir ayna kadar saf bir şekilde yansıtıyordu. Ama Deen avuçlarını tutup bir şeyler içmek için eğildiğinde, Zafira parıldayan suların altında parıldayan ve ona Gümüş Cadı'yı hatırlatan siyah taşları gördü.

"Peki, Avcı? Ne diyorsun?" diye alay etti, suyun parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi.

"Ben içmem," dedi dudaklarını bükerek. Yanında asılı olan keçi derisini ona uzattı.

"Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorsun, değil mi?" dedi kendini bir yudumla sınırlayarak.

"Susuzluktan ve açlıktan ölene kadar ölecekmiş gibi yapacağım," dedi derisini kapatarak.

Jambiyasını döndürdü ve ileriye baktı. "Umarım o noktaya asla gelmez."

Zafira'nın yapmadığı bir şey varsa, o da umuttu. Umut da aşk kadar bir hastalıktı.

Etraflarındaki çöle ve onları sessizce izleyen gözlere ortaklaşa uyum sağlayarak sessizce ilerlediler. İfrit mi? Daha kötüsü?

"Pusulanız ilerlememizi nasıl değerlendiriyor?" Zafira bir süre sonra alay etti.

Deen diski cebine geri koydu ve gözlerini hızla kırıştıtarak ona baktı. "Benim ne? Ne hakkında gevezelik ettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Kafasının yanına vurdu ve o güldü, ses içini evin kalıntılarıyla doldurdu. Onun burada olduğuna sevindi. Bu keşfedilmemiş yerde yalnız olmadığına sevindim.

Zafira okunu çentikli, gergin ve hazır tuttu, ama en azından bir fersahlık sessizlik içinde yürüdükten sonra, güneşin şimdi nerede olduğunu anlamanın hiçbir yolu olmadığı için omuzlarını gevşetti. Belki de onları takip eden gözleri hayal etti, çünkü bir an arkadan ona sıkıldılar ve bir sonraki an onu önden deldiler.

Belki Sharr'ın hikayeleri sadece abartıydı. Belki de tehlikenin boyutu bir seraba kapılmak ya da bir kum fırtınasına yakalanmaktı.

Ya da beklediği sesi duyana kadar kendini buna inandırdı. Uzakta ama kollarının arkasındaki tüyleri diken diken edecek kadar yakın.

Sessiz kalmaya çalışan birinin sesi.

BÖLÜM 26

Nasir, Avcı'nın çoğunun ağır bir pelerin ve kukuletanın altında gizlendiğini fark etse de, iki Demenhune eterik tenleri ve aristokratik yüz hatlarıyla hayaletler gibi bir araya geldiler. Aptalın bu sıcakta boğulduğuna şüphe yok.

Ancak Nasir'in duydukları doğruysa, Avcı kimliğini ortaya çıkarmaktansa bir ter havuzuna dönüşecekti. Avcı'nın eşlik etmesini beklemiyordu - kolayca düzeltilebilecek bir hata.

Avcı harabeler arasında sessizce süzüldü ve arkadaşı onun arkasından sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi ilerliyordu. Nasir yayını çözdü.

Altair onun bakışlarını takip etti. "Gözler ödülde?"

Rimaal, bu adam.

Altair, Nasir'in oklarından birini kenetledi. "Asla bilemezsin," diye açıkladı zorla sırtarak. "Avcı'nın asla ıskalamadığını duydum ve sevgili prensimin onun ince dallarından biri tarafından kazığa vurulmasından nefret ederim."

Altair pek çok şey duymuş gibiydi ve tavernadaki o geceden beri Nasir, düşündüğü generalı merak etmeye başlamıştı. kadın ve içki dışında her şeyden habersiz. Altair bilgisini kiminle paylaştı—Ghameq? Olası olmayan.

Altair yıpranmış bir kemerin altına eğildi. Nasir enkaz yığınına kenara çekerek kendine ait bir ok hazırladı. Nefesini verdi ve hedefini Avcı'nın ardından gözlerinde... *özlem* dolu bir bakışla bakan ikinci Demenhune'a hizaladı .

Yoğunluğu Nasir'in duraklamasına neden oldu. Bu onun durdurma şansıydı. Babasının tutuşunu kırmak ve hâlâ kara kalbinin bir köşesinde tuttuğu insanlık parçalarını elinde tutmak için.

Ancak Nasir, sürpriz unsurunu kaybetmeden önce bir atış yaptı, bir ok. Nefes aldı. Aklını temizledi.

Sultan Kalesi'ndeki Pelusyalılar tarafından tasarlanan hashaşın kirişi ses çıkarmadan geriliyordu. Hedefini gördü ve işittiğinde ipi serbest bırakmak üzereydi: daha az sessiz olan başka bir kirişin sıkıca çekildiğinin sesi. Avcı ve arkadaşı önündeydi ve Altair solundaydı, yani—

Başka biri, görüş alanından gizlendi. Nabızı hızlandı. Ghameq'in onu uyardığı diğerlerinden biri. Ya da daha kötüsü, bir ifrit. Kireçtaşı sütunlarının arasından bir okun karanlık ucu görünüyordu.

Altair'de seviye atladı.

Nasir çenesini kaldırdı ama hedefini değıştirmede.

Bilinmeyen okçu Altair'i öldürseydi, Nasir generalin parıldayan gözlerindeki ışığın solduğunu görmek zorunda kalmayacaktı. *pırlı mı?* Nasir korkak değildi. Altair'in henüz ölmemiş olmasının tek nedeni Nasir'in ona ihtiyacı olmasıydı. Altair, *Nasir'in* öldüreceğiydi. Ne kadar çekici gelse de, başka birinin işini onun için yapmasını istemiyordu.

Okçunun kirişinin gerildiğini duydu, nişan zayıf ama gerçekte.

Altair'in kalbine doğrultulan oktan habersiz olduğunu gördü.

Nefes nefes verdi.

Üç ok aynı anda uçtu.

27. BÖLÜM

Zafira bir kırıışın çıtırtısını duydu: üç kez. Ondan sonra her şey hızla oldu. Ona doğru dönen oku gördü.

Sonra Deen, bağılıyor. Eller omuzlarında, onu iterek. Kendi yayını, uçmasına izin verdiği bir okla donanmıştı, göremediğı, düşünemediğı için kalbinin yönlendirmesine izin verdi. Arkasında başka bir şeyin hışırtısı. Yer yüzüne çarpıyor. Kum, yanasına sürtünerek. Taş, kemiklerine karşı sert. Ses, ses, ses, kulak zarlarına çarpıyor.

Ve daha sonra,
sessizlik.

Her şey bir gürültüyle geri dönmeden önce: nefes nefese kalmış bir nefes. *Numara.*

Zafira ayağı fırladı. Açgözlü çöl çoktan kanı yutmuş, kumları siyaha dönmüştü. Görüşü dalgalandı.

Hayır hayır hayır.

"Seni aptal. Sana söyledim, *sana söyledim.* " Yanına düştü ve oku aradı. Sadece bir an için umut etmeye, dilemeye cesaret etti.

Sadece acı çekmek. Çünkü ok tam kalbinin altından vurmuştu. *Deen. Deen. Deen.*

Gülümsemeye çalıştı ama bu bir yüz buruşturma gibiydi. Yüzü solmuştu, ela gözleri kararmıştı, teni terle kaplıydı ve kan lekeleri vardı. O, başını salladı. Çok geçti. Baba'nın Arz'dan tökezleyerek çıktığı ve onu kurtaramadığı zamanki gibi. Umm'un kalbini deldiğı ve Zafira'nın onu kurtaramadığı zamanki gibi.

Baba öldükten sonraki geceleri, Deen'in anne ve babasının öldükten sonraki geceleri, birbirlerine sarılıp sadece diğerinin varlığıyla korkuları kovaladıkları o geceleri hatırladı. Yıllar ve yıllar, nereye bakarsa baksın her yerdeydi.

Cebinden bir şey çıkarırken öksürerek boğuştu. Güneşte kör oldu. Altın bir zincir ve sonunda bir yüzük. Gevşek ve titreyen bir yumrukla uzattı.

"Asla takamazsın," diye soludu, "parmağına."

Zincir avucundan erimiş altın gibi damladı ve o, ıslak parmaklarına kum yapışarak onu aldı. Altın bant sallandı, kusursuz ve kusursuz. Zafira gibisi yok.

"Bir an, Arawiya'yı keşfetmek istedin, evlilik istedin, beni *istedin* . Sonra arkanı döndün ve bu yolculuğa katıldın. *Bunun* için her şeyi bir kenara attın ."

Deen'in gözleri yavaşça yüzünü taradı. Zafira patlayacağını düşündü. *Keşke bilseydin.*

"Neden, Derin?" o yalvardı. "Neden bu adaya geldin?"

"Senin için, bin kere," diye boğuldu, ama o bu sözlerin geri kalanını biliyordu. Daha önce defalarca söylediği sözler. Gözleri titredi. *Bin lig ve bin kum. Senin için bin kere güneşe meydan okurum.*

Hep imkansızı istiyordu. Hep veremeyeceği şeyleri ister. Dudaklarını yanağına değdirdi ve nefesini verdi. Bu sefer daha fazlası için aç değildi. Kaybettiklerini özlemişti.

Ve bu yolculuğa çıktıklarında bunu ona söylememiş miydi?

"Jawarat'ı bul, Zafira. Güven..."

Ona uzandı ve parmaklarının yüzünün yan tarafında gezinmesine izin verdi. Elini düşürdü ve serçe parmağını onunkinin etrafına doladı, tutuşu şimdiden sendelemeye başladı.

"Bugün o gündü," diye fısıldadı. O küçük parmak onunkinden uzaklaşmadan önce son bir kez nefes aldı. Kimseye zarar vermeyen ve çok seven o güzel kalpten önce durdu.

Elveda, diye fısıldadı, bekledi, bekledi, gözyaşlarının dökülmesini bekledi. Ama oldukları yerde kaldılar, kalbini boğdular.

Yasmine'in dolabında duran kakao tenekesini, boş bal şişesini düşündü. Belirsiz bir şekilde kan bağının işe yaradığını biliyor muydu?

şeyi , her şeyi yapacağını bilerek dün gemiye binmesi hatasıydı .

Öfke, ham ve aptalca, parmaklarının arasından titriyordu.

Bizim hakkımızda hikayeler anlatacaklar , demişti.

Bir zamanlar geleceği olan bir çocuk varmış.

Ta ki geriye sadece geçmiş kalana kadar.

Uyuyormuş gibi sakın görünüyordu. Ama Zafira baktıkça daha çok hissetti: yalnızlık.

Vücudunun her uzvunu sarıyor, onu bacaklarının altındaki kuma kadar ağırlaştırıyordu. Evinden uzakta, kimsenin onu bulamayacağı bir yerdeydi. Onu seven tek adam ölmüştü.

Evet, Deen. Yasmine kalbinin kız kardeşiyse, en iyi arkadaştan daha fazlasıysa, Deen onun en iyi arkadaşıydı. Deen onun her şeyiydi, Yasmine'den sonra ikinciydi.

Ruhların en iyisine böyle bir adaletsizlik nasıl mümkün olabilirdi?

O artık bir bedendi. Et, artık sesinde parlamayan ve sözlerine gülümsemeyen güzel özelliklerle şekillendi. Zafira sonunda hıçkırdı.

Bir şey çatladı.

Başını kaldırdı. Şu anda dışarıda kimin olduğu umurunda değildi. Her kimse onun ölmesini istemiş olmalı , Deen değil. Kesinlikle okçu başka vardı yedek ok? Bir kahkaha patlattı: Cadı yalan söylemişti. Başka biri *gönderilmişti* .

O ikinci varlık da vardı - Deen okun önüne atlarken arkasında duyduğu hışırtı.

Çatlama şimdi daha da artıyordu, ona bir uluma eşlik ediyordu. Titredi ve dizlerinin üzerine kalktı.

Gölgeler yerden kıvrılarak Deen'in uzuvlarına ve gövdesine dolandı. İndigo sarı, birleşen siyah, bronz buklelerin koyulaşmasıyla birleşti. Kumlar bir esintinin altındaki su gibi kıpırdadı. Siyah tutamlar açıldı ve üzerine örtüldü.

Sharr cesedini alıyordu.

Zafira ayağa fırladı ama tereddüt etti. Bu şekilde bir cenaze törenine benziyordu, ya da onun şaşkın beyni ona söyledi. Gölgeleer onu daha da derinlere, kumun içine doğru sürüklerken, ok değışen ışıhta parladı.

Ok. Zafira yaklaştı ve oku Deen'in göğsünün sınırlarından kurtarmaya çalıştı. Boş bir şekilde patladı ve kalbi haykırdı, ama koyu gümüş renkli tüylü abanoz gövdenin üst yarısı ihtiyacı olan şeydi.

Jambiyasını ve çantasını aldı ama sevgili tabarını almaya cesaret edemedi.

Sharr onu seven adamı yutarken, Zafira geri çekildi, ondan geriye hiçbir iz kalmayana kadar. Boşluk onu tekrar çekiştirdi, kollarını ağırlaştırdı ve gözlerini yaktı. Hiçbir şeyi ve her şeyi aynı anda hissetmiyordu.

Zinciri boynuna doladı, yüzük göğsüne düştü. İçinde şu sözler vardı: "senin için, bin kere." Yanağını ısırdı. Kayıp Jawarat'ı bulacaktı. Ama önce, Deen'in ölümünün intikamını alacaktı. Kırık oku güneşin öpücüğüne doğru tuttu ve dünya kararırken hareketsiz kaldı.

Gölgeleer yükselmeye başladı, rüzgarda kumlarla birleşti. Yoğunlaşan havada alçak bir inilti yayıldı ve neler olduğunu anladığında kan dolaşımına panik yayıldı.

Sharr beslenmişti.

28. BÖLÜM

Nasir'in oku doğrudan ifritin kafatasından geçmişti. Bunun bir ifrit olduğunu biliyordu çünkü Altair mide bulandırıcı bir törpüyle düşmeden önce insan formu karanlık bir şeye dönüşmüştü.

Nasir'de bir şeyler yapan bir ses başını arkaya attı.

Altair ölüyordu.

Avcı'dan da bir ok karşılık vermişti. Karanlık bir pencereyi yakınlaştırmıştı, ama son anda dönmemiş olsaydı Nasir'in kalbini çarpacaktı. Avcı'nın çatışmanın ortasında doğruyu hedeflediği gerçeği onun gözünden kaçmamıştı.

General, dar kemerli geçidin gölgelerinden ona baktı.

Nasir, sıkıldığı dişlerden kelimeleri zorladı. "Aklını mı kaçırdın? Avcı'yı neredeyse öldürüyordun."

Altair yüzüne korkunç bir gülümseme yerleştirdi. "Ama yapmadım, değil mi?"

Jawarat'ı bulmak için tek biletlere olan Avcı'yı kaybetmeye bu kadar yakındılar ve o piç kendini beğenmiş miydi ?

Nasir, generalin omzunun altından çıkan oku yakaladı ve büküldü. Altair ayağa kalktı, dişleri acıyla gıcırdattı, elleri titriyordu.

Nasir, "Savaş," dedi ve küfretti. Acı istiyordu. Hatırlaması ve unutması için acıya *ihtiyacı vardı* . Diğer Demenhune müdahale etmeseydi, Avcı ölecekti. Tüm görev tehlikeye girdi.

Altair kıpırdamadı.

Nasir hırladı, tekrar oka uzandı. Altair'in gözleri karanlıkta parladı ve general onu taş a ittiğinde Nasir bir memnuniyet artışı hissetti, çarpmanın etkisiyle toz bulutları buğulandı. Efor, Altair'in yarısından kan fışkırmasına neden oldu ve Nasir başını damlayan kırmızıdan kurtardı.

"Bana dokunma," diye hırladı Altair, Nasir'in teninde sıcak bir nefesle. Gözlerinin mavisinde karanlık benekler yüzüyordu.

"Devam et," diye alay etti Nasir usulca. "Kalbinizin istediği şekilde acı verin."

Altair'in devasa elleri Nasir'in boynuna dolandı, parmakları kaygan teninde titreşti, Nasir bir karıncalanma... *korku hissedene kadar gerildi* .

Hoş bir telaştı, duyularını yükselten bir ani. Neredeyse gülümsedi.

Ama sonra Altair bir şey hatırlayarak gözlerini kırptı ve hiçbir şey olmamış gibi tekrar taşın üzerine düştü. "Onu öldürmeye çalışmıyordum."

Nasir yavaşça doğruldu, kafa karışıklığı yine duyularını köreltiyordu. Generale ihtiyatla baktı. "Bir oku serbest bıraktığınız zaman olan budur. Bir şey ölecek. Berbat bir nişancı olman kimsenin suçu değil."

"Öldür beni," diye homurdandı Altair aniden, yüzünü buruşturarak omzunun etrafındaki deriyi bastırdı.

Nasir'in Altair'den beklediği her şeyden—

Altair neşesiz bir kahkaha attı. "Gerçekten buraya babanın planlarından habersiz geleceğimi mi düşündün? Avcı'yı ve Ghameq'in onun ne düşündüğünü biliyorum. Sana ne yapmanı söylediğini biliyorum. Bitsin artık Sultani."

Başlığı şiddetle tükürdü.

Nasir alçak sesle, "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. "Sadece varsayıyorsun."

Altair tıslayarak oku omzundan çekti ve kan serbestçe aktı. Şaft ve kanatçık, ifritin olduğu kadar sıradan bir şekilde kabaca inşa edildi. Ama yaratık neden Nasir'i değil de Altair'i hedef almıştı? Ghameq'in Sharr üzerinde herhangi bir kontrolü varmış gibi değildi.

Altair'in ağzı, kendini tutmadan önce bir hırlamayla büküldü. "Benim... gözlerim var... her yerde."

Oku enkazın arasına attı ve yana doğru yükseldi, dilini dişlerinin arasında tutarak çantasını daha da yaklaştırdı. Derisindeki ter, küçük kemerden süzülen ışıkla parlıyordu.

Nasir, "Bana bir casusun olduğunu söylemek istiyorsun," dedi.

General çantasını karıştırırken, "Birçok," diye homurdandı.

Nasir, iki gün önce padişahın kendisini çağırdığı o sabahı düşündü. Ghameq'in odasının sert zemininde diz çökmüş, bu yürüyüşle ilgili emirleri dinlemişti. Bir hizmetçi odaya girdiğinde elinde bir meyve tepsisi vardı. Oyalandığında, bakhour'u yaktı ve odayı şehvetli kokusuyla doldurdu.

Nasir, Altair ile Daama Faris'teyken Nasir'in odasında dayken.

Rimaal.

Kharra.

Bu olamazdı. İnançsızlık kara ellerini ciğerlerine sardı.

"Kulsum," diye hırladı Nasir. "O senin casusun mu?"

Altair onu izliyordu. "Sana kendi isteğiyle geldiğini mi sandın? Ailesinden çalınan ve sizin gibilerin kölesi olan birinin bir canavara aşık olabileceğini gerçekten düşündünüz mü?" Alay etti ve dişlerini kullanarak bir kumaş şeridi yırttı.

Nasir içinde bir şeyin aynı şekilde yırtıldığını, pürüzlü kenarları ve gevşek kalıntıları hissetti.

Onun bir canavar olduğunu biliyordu. Hatta kabul etti. Ama Gülsüm...

"Babanın söylediğinden daha aptalsın."

Nasir donuk bir şekilde arkasına baktı. icabına baktığını düşünmeyi seviyordu. yaşadığı ve kaçındığı onca şeyden sonra duygu olan zayıflık. Ama *Gülsüm*. Gülsüm farklıydı. Onu bu sonsuz umutsuzluktan kurtaran kişi Kulsum'du.

Kulsum onu sevmişti. Babasının ona gümüş kutuyu hediye ettiği o berbat geceden sonra bile ona gelmişti.

Yoksa bunu da Altair mi yapıyordu?

Nasir sevebileceği, onu sevebilecek birini bulmanın neredeyse imkansız olduğunu biliyordu. Biliyordu, yine de sadece sevgiyle açıkça göremeyecek kadar kör olmuştı. *Uydurma* sevgi.

Ellerini yumruk yaptı ve zaten alçalmış olan kollarını çekti. O yıllar bir nedenden dolayı geçmişte kaldı. Sağ kolundaki kelimelerin bir nedeni vardı. Şimdi önemli olan şuydu: O hiçbirini sevmiyordu ve hiçbirini onu sevmiyordu. Aşk bir hayaldi.

Hayat, bu korkunç varoluş devam edecekti.

"Kalk," dedi Nasir.

Altair yarasını sarmayı bitirmişti ve kan kaybından solmuştu. Nasir, bir an olsun sakatlığının iyileşmesine yardım etmesi gerektiğini düşündü. Ama vuruş -her şey gibi Altair vurulduğunda onu yakalayan panik gibi- geçti ve bir daha hiçbir şey hissetmedi.

General, kanlı kumaşın geri kalanını bir kenara attı. "Hala bana ihtiyacın olduğuna karar verdin mi?"

Nasir, casusluğuna tepki verme zevkini ona yaşatmazdı. Kulsum'a. *Benim hakkımda casusluk yapacak ne var ki?* "Hala karar veriyor."

Altair ayağa kalktı. Sağ kolunu sımsıkı tutuyordu, gömleği kırmızıya boyanmıştı. "Beni merak etme Sultani. Senin hayal gücünden yoksun zihninin kavrayabileceğinden daha hızlı iyileşiyorum."

"Sağ. Çünkü sen bir çeşit efsanevi yaratıksın."

"Şaşıracaksın."

"Seninle ilgili hiçbir şey beni şaşırtamaz."

"Öldü, değil mi? Demenhune," dedi Altair. Sesi pişmanlık gibi bir şeyle yumuşamıştı.

Nasir'in kaşları çatıldı. "Onu tanıyordun."

Altair yarı omuz silkerek cevap verdi. Hilafetleri aşan gizemli bilgisinin bir başka parçası. "O" -durdu ve cevabını kısalttı- "bir keresinde bir kurtarma görevinde yer aldı. İyi bir adam."

"Bir kurtarma görevi. Sen." Nasir alay etti. Ve bir *Demenhune ile* ? Neyin kurtarılması? Nasir sorulara karşı yanağını ısırdı.

"Öpüp söylemem prensim."

Nasir alayla esnedi.

"Pekala," dedi Altair zorla tezahüratla. "Yine ikimiz ve benim, ne güzel bir çiftiz."

Nasir ona ekinleri soldurabilecek bir görünüm verdi. "Sonsuz havlamaya devam et, sadece birimiz kalacak."

Altair gülümsedi. "Ah, ama Sharr'a ayak bastığım anda zaten ölmüştüm. Yol boyunca biraz eğlenebilir miyiz, laa?"

İkisi de Nasir'in Altair'in hayatını kurtardığından bahsetmedi. Ya da bir ifrit buna teşebbüs etmişti.

Nasir, onu son anda hedefini değiştirmeye neyin teşvik ettiğini bilmiyordu. Sözleri onu aşağılamak için harcanan adamı kurtarmak için. Her şeye rağmen Sharr'daki tek müttefiki oydu.

Nasir konuşmaktan yorulmuştu. Duygu. Düşünmek.

"Avcı şimdi tetikte olacak ve senin huysuzluğunla yeterince zaman kaybettik."

Güneş kararmış ve kumlardan gölgeler yükselmişti. Sharr, canlanıyor. Ne olursa olsun, Nasir'in görevi hâlâ duruyordu.

Avcı'nın avlanma zamanı gelmişti.

BÖLÜM 29

Zafira takip ediliyordu ama tek düşünebildiği Sharr'dı. Deen'in kanını akıtmak ve daha fazlasını istemek, kumları karartmak, güneşi korkutmak.

Taş basamakları tırmandı, kırık sütunların yanından geçti ve aşınmış ahşaptan yapılmış eski püskü tezgahlardan geçerek yoluna devam etti. Takip edilmeseydi, Sharr'ın terk edilmiş sooo'unu düşünmek için bir dakikasını alırdı.

Rüzgar uludu ve sonraki beş adımın ötesini zar zor görebiliyordu. Pelerini onu boğuyor, ısıyla işbirliği yapan bir canavardı. Ama takipçisinin kim olduğunu bilmesini istemedi ve bu yüzden inatla elinin tersiyle teri sildi ve çöle küfretti.

Bir şey yapmak istiyorsan git Demenhur'u erit.

Gölgeler gülerek kıpırdandı.

Bir, iki kez tökezledi - çizmesi göremediği bir basamağa takıldı ve kaba taştan bir eğimden aşağı yuvarlandı. Bir dizi çıkardı sadece Yasmine'in kullanacağı küfürler, kireçtaşı onu daha fazla kuma tükürene kadar kelimeler harabelerde yankılandı, bir akrep bir kertenkele mızraklayıp nefesini ciğerlerinden koparana kadar. Bir tıslamayla uzaklaştı.

Ve sonra: bir hışırtı. *Önden* . _ Arkasında değil, peşindekilerin olması gereken yerde.

Titreyen parmaklarını kenetleyerek, hırpalanmış kemiklerle yavaşça ayağa kalktı. O daama Avcısıydı - bu kadar sarsılmak onun gibi değildi. Kafesli iki kemer arasında bir yarık fark ederek oyuğa eğildi ve jambiyasını dikkatlice kaydırarak bekledi.

Evet, hayvanları öldürmüştü, ama asla yaşayan, nefes alan bir insan değildi. Yine de yapması gerekiyorsa, diğeri bir tehditse, o zaman hazırды. Babası ona iyi öğretmişti.

Kum kımıldadı ve bir adam, daha önce defalarca yaptığı gibi, bronz bukleler parıldayan bukleler gibi arkasına bakarak toz sisinden adımını atarken nefesini tuttu. Serçe parmağının kendisinininkiyle ördüğünü, göğsündeki yüzüğünü düşündü.

Deen.

Çıldırıyordu. Bir delinin kızı, bir delinin kızıydı. Delilik onun kanında yaşıyordu. Bunun tek açıklaması buydu.

Ama sağlam, gerçek, *canlı görünüyordu* . Onun öldüğünü görmüş, Sharr'ın onu alıp götürdüğü hareketsiz formuna bakmıştı.

Hayır. Sharr onu götürmemişti. Sharr onu iyileştirmiş ve ona geri vermişti.

Sessizliğe aldırmadan, hiç düşünmeden ayağa kalktı. Botlarının sesiyle döndü.

"Deen," dedi.

Belki de onu garip bir şekilde hareketsiz gösteren bir ışık hilesiydi. Belki de onun hareketsiz göğsüne çok uzun süre baktığı içindi. ki şimdi bile öyle görünüyordu. Kim başka birinin nefes aldığından emin olmak istedi?

Elini kaldırdı, uzun parmakları kararsız bir şekilde kıvrıldı. Bu hareketle ilgili bir şey duraklamasına neden oldu, ama onun tereddüt ettiğini, onunla ilgili her şeyi nasıl fark ettiğini fark etti ve gülümsedi.

Deen gülümsedi, güneşle savaşabilecek türden bir gülümsemeydi ve her şey yolundaydı.

BÖLÜM 30

Nasir neredeyse yüksek sesle hırladı.

Bir Avcının aptalı deliydi. Çirkin ve karanlık yaratığa tanık oldu ve jambiyesini kınına soktu.

Savunmasını rahatlattı.

Yaklaştım.

Nasir harap bir girişten izledi, hayal kırıklığı onu gerginleştirdi.

İfrit dikkatle yürüdü. Kızkardeşler tarafından Sharr'da hapsedilen dumansız ateşten bir yaratıktı. Ve kararan gökyüzüyle birlikte, gölgelerden uzaklaşan sadece ifrit değildi.

"Gerçekten Avcı'nın ifriti olduğu gibi gördüğünü mü düşünüyorsun?" Altair dikkatlice omzunu çevirerek sordu.

Nasir'in umurunda değildi. Daha fazla beklerse Avcı'yı öldürecek ve Jawarat'a giden tek yol da ölecekti. Adam neden hep tehlikedeydi?

Yayı kaldırdı, pusula cebinde ağırdı. Altair'e Sharr'ın duvarına tırmandıklarından beri pusulanın iki kez yön değiştirdiğini söylemedi.

Onu iki kez Avcı'ya götürdüğünü.

Bir çılgılığın başlangıcı Nasir'in düşüncelerini dağıttı.

BÖLÜM 31

Zafira, Deen'in öldüğünü ikinci kez görüyordu. Elbette böyle bir işkencenin bir sonu vardı.

Ok yine kalbinin altından vurdu. Daha önce olduğu gibi aynı ok, sivriltilmiş gümüş tüylü abanoz. Bir öfke ifadesi, Deen'in yüz hatlarını olduğu gibi çarpıttı. Yüzünde daha önce hiç görmediği bir şiddet.

Yine de düşerken, kalbi sesini kontrol altına aldı ve beyni durdurmadan önce yarım bir çılgılık attı. Bu onun çıkardığı bir ses değildi.

Fakat.

Gözlerinin önünde çürüyordu. *Değiştirme*. Saçları, başı kelleşene kadar inceldi, bedeni sooq'un gölgelerine düşerken gözleri derinden siyaha karardı.

Bir küfürle geri çekildi. Deen'in ölümü onu o kadar üzmüştü ki gardını indirdi ve Sharr'ın tuzağına düştü. Bir ifrit. Umutsuzluk ve kederle beslenen yaratıklar. Sharr, Deen'in cesedini gömmemişti, hatta yememişti.

Onu çalmıştı.

Arkasında bir şey kırıldı ve Zafira sustu. Başka bir çıtırtı - duyulması gereken kasıtlı bir ses.

Teraslı taş üzerine ağır çizmeler. Onu şimdi ifritten kim kurtarmışsa ve Deen'i daha önce öldürmüşse. Yayı için arkasına uzandı ve...

"Donmak."

Soğuk bir sestti, alçak tınısına rağmen kendini tekrar etme gereği duymadan emirler vermeye alışmıştı. Dondu, eli başının üstünde asılı kaldı, önce onu yavaşça yumruk haline getirdi.

"Hareket etme, Avcı."

Bunun üzerine sertleşti.

"Ününüz sizden önce gelir."

Gözleri, siyah-gümüş okun alay ettiği ifritin cesedine takıldı. *Gerçek* gümüş, anlamı olan birine aitti. Siyah ve gümüş, siyah ve gümüş. Hafızasını zorladı. Bu renkleri biliyordu. İnsanların o yatıştırıcı kıvılcımla nerede konuştuğunu biliyordu.

Nefesi kesildi. *Sarasin*.

"Ridani bırak'."

Rida'. Başlık için Sarasin. Sarasin, onu Arz'ın kıyısında pusuya düşürenler gibi. Sultanın kendisi gibi.

"Rıdanı bırak" dedim.

Adamın onu arkadan öldürme ihtimalini tarttı. Korkunç bir hareket, ama bir Sarasin'i yapmaktan kaçınabileceği bir hareket değil. Ne de olsa onu Deen'den önce neredeyse öldürüyordu...

Hayır, ölecekse Deen'i Arawiya'dan kimin çaldığını çok erken görmek istiyordu.

Döndü ve kapüşonunu düşürdü.

İki tane vardı. Hem genç. Dumanlı sürme gözlerini çerçeveledi ve Zafira belli belirsiz Yasmine'in bunu ne kadar onaylayacağını düşündü. Arawiya'nın güneşten öptüğü teni ve ağzında eğlenen bir bükülme ile daha büyük olanı daha adil ve daha güzeldi. Sarığı dikkatlice başının etrafına dağılmıştı, başıboş derin altın telleri dışarı bakıyordu. Sağ omzunda bir parça kan lekesi, Aceyleyle sarılmış bir kumaş, yeni bir yarayı işaret ediyordu ve mücevherlerle bezeli bir jambiya, kaslı bir uyluğa oturdu, sirwal'ı zengin bir mor renk tonu.

Diğer adam daha zayıftı, omuzlarının keskin kesiminden ve çenesinden güç dalgalanıyordu. Alnının tozunu alan saçlar adayı ören gölgeler kadar koyuydu, teni onu pusuya düşüren adamların daha derin zeytiniydi. Siyah-gri kareli bir keffiyah başını çevreledi, saçakları boynuna fısıldıyordu.

Daha önce görmediği bir takım elbise giymişti, şaşırtıcı bir şekilde silahsızdı, gerçi asıl amacı da buydu: masum görünmek. Yüzünün sağ tarafında alnından yanağının üstüne kadar bir yara izi vardı - sağ gözünün hâlâ sağlam olması şaşırtıcıydı.

Onun gözleri. Soğuk bir rüzgarda sürüklenen bir ateşin ölü külleri gibi çalkantılı bir griydiler. Kalbine bir ok doğrultulmuş olan oydu, kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

Kadınken bir erkek tarafından değerlendirilmek yeniydi. İnsanların gölgeli figürüne bakmasına o kadar alışmıştı ki neredeyse kendi içine kapanacaktı. Ama Deen'in parmaklarının hayaletini çenesinde hissetti ve doğruldu, Sarasin kelimeler bulmaya çalışırken kendi kendine sıırtmaya izin verdi.

"Sen bir kızsın."

BÖLÜM 32

Nasir, babasının ünlü Demenhune Avcısı'nın bir kız olduğunu bildiğinden şüpheliydi. Ghameq'in Avcı'nın ne olduğunu umursayacağını bile düşünmüyordu.

"Ve sen bir katilsin," diye karşılık verdi, hiç duraksamadan. Sözleri, Demenhur'un sert kıvraklığıyla şekillendi. Çenesini kaldırdı ve kendisine doğrultulan oka aldırmadan bakışlarıyla karşılaştı.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu, her ikisi de erkeksi görünümüne yardımcı olabilecek özelliklerdi. İki el çantası taşıyordu, sirvalı esnek botların içine tıklıymıştı, her iki bacağına da deri kılıflar geçirilmişti. Gevşek qamisi, yumruğunu indirdiğinde pelerini tarafından gizlenen siyah bir kuşakla sıkılmıştı.

Demenhune ile daha önce tanışmıştı ama hiçbirisi onun gibi değildi. Elmacık kemiklerinden, dudaklarının kesiminden burnunun ucuna ve başının etrafındaki hızlı bir örgüyle taçlandırılmış koyu renk saçlarının sertliğine kadar her şeyi sertti. Bir aç profil, bir buz çalışması. bakışları bile öyleydi tutması zor, soluk mavi parçalar, soğuk ve duygusuz, solgun yanaklarını tüyleyen kirpiklerle çevrili.

Bakışlarını Altair'e kaydırıp ve sonra ona geri dönerek ince kaşlarını kaldırdı. "Devam etmek."

Sesi bile buz gibiydi. Yayı indirdi ve kaşları daha da yükseldi.

"Artık durma," dedi. "Daha önce beni hedefliyordun, değil mi? Atışını yap, jaban. yılmayacağım."

Nasir "korkak" kelimesini duyunca daha da sıkılaştı.

"Fikrini değiştirdi," dedi Altair, uzun adımlarla ona yaklaşarak. Altair, tanıdığı kadınları genellikle eriten gülümsemesini sıvazlarken Nasir dudaklarını büzdü. "Altair el-Badawi."

Sessizlik. Bakışlarını tekrar Altair'e kaydırıp. Dikkatli bir kayma, soğuk, kasıtlı bir kaymaydı. Öfke çenesine vuruyordu, üzüntü yüz hatlarına ağırlık veriyordu.

"İşe yarıyor mu?" diye sordu. Rüzgar uluyarak saçlarını yüzüne savuruyordu.

"Hmm?"

"Fazla yakına adım atmak ve o uysal gülümsemeyi çekmek. Çalışıyor mu?"

Nasir burnunu ısırdı.

Ama Altair her zamanki gibi çabuk iyileşti. "Ara sıra. Ama türünün tek örneğisin, değil mi Avcı?"

Sözcük karşısında kaskatı kesildi ve ifritin kararmış cesedine doğru geri adım attı. Nasir, göğsüne isabet eden bir okun bir ifriti öldüreceğinden emin değildi, ama yaratığın hâlâ hayatta olabileceği konusunda onu uyarmak üzere değildi.

Ona. Avcı bir kızdı.

"Şimdi burunlarımızı çarpıp en iyi arkadaş olmamızı mı istiyorsun? Sen öldürdükten sonra"—kendisi ve arkasından bakan adam arasındaki ilişkiyi, açıkça karşılık vermediği—"en iyi arkadaşım mı?" diye nasıl adlandıracağından emin olamayarak boğuldu.

Yalanlar. O korkunç bir yalancıydı.

Altair kollarını kavuşturdu. "Korkarım arkadaş edinmek için Sharr'dan daha iyi yerler var. Bir ittifak önermek için buradayız... Arkadaşım ve ben sizinle aynı şeye doğru gidiyoruz."

"Kayıp Jawarat," dedi.

Onayladı.

Onun küçümseyici bakışı karşısında Altair'in ağzı, onun bir sırtışla savaştığını gösteren işaretlerle çarpıktı.

"Buraya geldin, beni öldürmeye çalıştın, onun yerine arkadaşımı öldürdün ve şimdi benim... müttefikim mi olmak istiyorsun? Siz Sarasinler, göründüklerinden daha barbarsınız."

"Belki." Altair başını eğdi ve oyuncu tavrı yok oldu. "Bana göre seni öldürüp yolumuza devam edebiliriz. Ama üçümüz birlikte daha iyi bir şansımız olabilir." Düşen ifrit'e başını salladı, şimdi değişen kumlar tarafından gizlendi. "Hayatını kurtardık."

Kızın en açık hatları vardı - Nasir onun teklifi düşündüğünü *görebiliyordu*.

Gözlerini ona kaldırdı, o buz parçaları gerçek tehdidi fark etti. Nasir'in çentikli oku, onun Demenhune'u öldürdüğünü varsaymasına neden olmuştu.

"Ya Jawarat'ı bulduğumuzda?" diye sordu.

Değilse, *ne zaman*. Kendine güvenen bir kadından daha saygın ve tehlikeli bir şey yoktu.

Bu sefer konuşan Nasir oldu. "O zaman karar veririz."

BÖLÜM 33

Zafira'nın damarlarında alev alev yanan kumlardan daha sert bir öfke yanıyordu. Gümüş Cadı, Deen ve daama Sarasins'i göndermişti.

Neden ittifak? Onu bu taş ve kum uçurumunda avlayabilirlerse, Jawarat'ı kendileri bulabilirler. Onun için hiçbir sebepleri yoktu. Demenhune Avcısı olmanın Sharr'da hiçbir değeri yoktu. Herkesin kafasında kar, yüzünde gülümseme olan bir halifelikten başka bir kız değildi. Daha uzun olan ona gerçek bir soyadı bile vermedi; *el-Badawi* "göçebe" anlamına geliyordu. Erkeklerin kökenlerini gizlemek istediklerinde kullandıkları ortak bir isim.

O bir yem ya da bir kalkandı.

Ama sefil daveti kabul etme kararında olduğu gibi, şimdi öl ya da sonra ölecekti. Sarasinler onu Deen'in suratını giyen ifritten kurtarmasaydı, *çoktan* ölmüş olacaktı.

Ölümünü uzatmak, ona bu karmaşadan bir çıkış yolu düşünmesi için zaman verdi. Daha da iyisi: Deen'in intikamını almanın bir yolu.

Bu yüzden başını salladı ve koyu saçlı olan başını salladı. Bu kesinlikle bir yemin değildi. Sadece kafalarının eğimleri tarafından bir arada tutulan kırılğan bir anlaşma. Ona yaptıkları komik bakışları görmezden gelerek kıkırdadı.

"Artık hepimiz müttefik olduğumuza göre, bize adını söylemeye ne dersin?" Altair, sanki onu öldürmekle tehdit etmemiş gibi konuşmaya başladı. "Kötü şöhretli Avcı'nın bu kadar güzel olacağını hiç düşünmemiştim."

Zafira gözlerini devirdi. "Hep bu kadar çok mu konuşuyorsun?"

Kaşlarını çattı, aşağı dönük dudaklardan oluşan mükemmel bir yarım daire. "Bence benim küçük konuşmamı bunun ölümcül sessizliğine tercih edersin."

Koyu saçlı olan onu inceledi, gözlerinin grisi artık yılmaz bir çelik gibiydi. Yüzündeki o korkunç yara izi parlıyordu. Konuşamıyor olabilirdi ama kafası kelimelerle doluydu. Zafira onun gibi insanların tehlikeli olduğunu biliyordu.

Altair, elinin bir uzantısı gibi kavisli bir pala kullanarak onlara liderlik etmeye başladı. Birini de diğerinin içinde tutuyordu ama omzuna sarılı bandaj neden kullanmadığını açıkça gösteriyordu. İri kollarındaki kaslar, onları saran kordonlara karşı esnedi ve Zafira gözlerini kaçırdı. Böyle kasları geliştirmek için ne kadar yemesi gerekiyordu?

"Beni izlediğini görüyorum, Avcı. Endişelenme," dedi Altair, yarasına bakarak. "En kısa zamanda yeni gibi olacağım." Yoldaşına göz attı. "Kadınların neden bana bu kadar çok odaklandığını hiç merak ettin mi?"

"Belki de kayıp, kuduz bir köpeğe benzediğin için," diye önerdi koyu renk saçlı olan, tam bir ciddiyetle.

Zafira bir kakhaha attı ve Altair komik bir surat asarak ona döndü. İki Sarasin arasındaki ilişkiden emin değildi. Kardeş gibi görünmüyorlardı, arkadaş gibi de görünmüyorlardı, yine de onun kabul ettiğinden şüphe duyduğu karşılıklı bir saygıları vardı. Biri diğeri üzerinde güç sahibiydi, ancak hangisinin olduğunu ayırt edemiyordu.

Katiller, diye hatırlattı kendine. Tek önemli olan buydu. Ve gümüş tüylü ve ince tahtalı oklar herhangi bir gösterge olsaydı, Zafira'nın hayal bile edemeyeceği kadar çok araca sahiptiler.

Kısa bir sessizlikten sonra konuştu. "Zafir."

"Kim o?"

"Adımı sordun," dedi. Uzakta kum dans ediyor, güneş ışınlarının altında parlıyordu. Dünya hâlâ o ve Deen'in ilk geldikleri zamandan bir ton daha karanlıktı. Ona verdiği yüzüğün serinliğine dokundu ve hareketsiz göğsünü hatırlayınca neredeyse sallanacaktı. Boğazında biriken gözyaşlarından.

Altair umursamazca başını salladı. "Görünüşe göre annen sana adını verirken sultanın izinden gidiyormuş."

Göz kırptı. "Ey?"

"Zafira 'galip' anlamına gelir." Altair alnındaki ter boncuklarını silmek için sarığının ucunu kullandı. Kumaş koyu renkliydi ve kenarları kırmızıydı. Bir yılanı andırıyordu, canlı renkleri olan, aynı anda hem zehirli hem de çekici. "Sevgili veliahtımızın adı Nasir de öyle. Görüyorsun, Huntress, isimler hakkında bir iki şey biliyorum."

"Çok fazla şey hakkında bir iki şey biliyor," diye homurdandı diğeri.

"Oh, hadi şimdi, hashaşın. Sesinde duyduğum kıskançlık mı?"

Bir suikastçı. Bu onun kıyafetini ve hesaplanmış hareketlerini açıklıyordu. Altair onu öldürmekle tehdit etmemiş olsaydı, Deen'i öldürdüğünü varsaymak kolay olurdu .

"Prensın adının ne olduğunu biliyorum," dedi.

Altair ona komik bir bakış attı ve haşhaş sadece başka yöne baktı.

Parçalanmış taşlar ve küçük kum tepeleriyle dolu kemerli bir yoldan doğuya döndüler. Altair giderken ölü sarmaşıkları parçaladı ve Zafira'nın onu yıkıntıları temizlemesi için bırakmasından ne kadar mutlu olursa olsun, bulması gereken bir Jawarat vardı.

Ve planlamak için bir kaçış.

"Bu tarafa gitmemiz gerekiyor," dedi kuzeye dönerek ve gölgelerden çıkarak.

Sarasinler bir bakış paylaştı.

"Jawarat'ın merkeze daha yakın olacağına dair bir his var" diye ekledi.

Haşın, Altair'in yoluna baktı. "Gideceğimiz yer orası."

Alçak, ölü sesi, "Hayır, o yol bizi adanın eteklerine götürecektir" diye yanıtlamadan önce onu titretti.

"Pusulanız bunu mu söylüyor?" Altair sordu. "Sen... bir tane aldın mı?"

"Almak mı?" tekrarladı, sonra Deen'in pusulasını hatırladı ve her şeyi yeniden hatırlayınca kalbi ikiye bölündü. Altair onun sıkıntısını görmeden, hashaşın soğuk ve hesaplayıcı bakışlarıyla onu okuyamadan başını salladı.

Eldivenli avucunda kıpkırmızı ve gümüşten bir pusulayla yaklaştı. Bu ona Gümüş Cadı'yı hatırlattı.

Altair omzunun üzerinden baktı. "Nereyi gösteriyor?"

"Kırılmış," dedi ve kapağı kapattı.

Yalancı. Noktanın değiştiğini gördü.

"Pusulaya ihtiyacımız yok," dedi. "Nereye gittiğimi biliyorum. Her zaman nereye gittiğimi biliyordum."

Nasıl olduğunu bilmiyordu. Bir keresinde bunu deneyime bağladı. Bir fırıncının günlük irmiği partisini yapmadan önce asla irmiği ölçmemesi gibi. Ona nereye gideceğini göstermek için bir araca hiç ihtiyacı olmamıştı. Ama bir fırıncı, vahşi, haritası çıkarılmamış bir labirentle karşı karşıya kalsaydı, en azından tereddüt etmez miydi? O zaman bir alete ihtiyacı olmaz mıydı?

Zafira, Sharr'ın harabelerinde hangi yolu seçeceğini iki kez düşünmemişti. Ama kanındaki o tuhaf çılgınlık ancak gitmek istediği yöne döndüğünde yatıştı.

"Ah evet. Gel, nasıl hissettiğine göre yoluna karar veren kızı takip edelim," dedi Altair, onu düşüncelerinden uzaklaştırarak.

Gözlerini devirdi ve onları geride bıraktı. Ama Deen de böyle bir şey söylememiş miydi? Yolu onu öldürmüştü.

Durduğu gibi, palaların kınını duydu, ardından çizmelerin kuma sıçramış taş üzerinde sürüklenmesi. Devi ve hırıltılı yoldaşını ölüme götürmek o kadar da kötü olmazdı.

Ne düşündüğünü biliyorum, dedi Altair, her zaman tatlı bir şekilde.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi diğeri.

Zafira adını sorma zahmetine girmedi.

"Neden hep seninle konuştuğumu düşünüyorsun?"

"Seni dinliyor gibi mi görünüyor?"

"Erkekler neden biz bakmadıkça kadınların onları duyamayacağını düşünüyor?" Zafira sırtıttı.

Dakikalar sonra, hiçbir şey duymadı ve onları hemen arkasında, ölüm sessizliği içinde görmek için döndü. Yani önceki karıştırma bir *oyundu*. Ona neden ihtiyaç duyduklarının gizemi onu gerginleştirdi.

Zafira, Baba'nın jambiyesine uyluğuna dokundu. "Peki? Onunla dışarı."

"Ne ile? Vakit geçirmek için şarkı söylememi ister misin?" Altair sordu.

"Görünürde zihin okumanın sonuçları," diye mırıldandı.

"Ah, sadece cinayetlerimizi ligler boyunca planladığını görüyorum," dedi Altair. "Hatırlaman gereken küçük bir şey, Avcı: yüzün senden önce düşünür," diye eklerken sesinde bir keskinlik vardı.

Zafira, "Seninkinin aksine benim beynim, benden önce çalışıyor," diye karşılık verdi. Yüzünün ondan önce konuştuğunu biliyordu. Herkes biliyordu. Ama bunu en iyi Deen biliyordu.

Altair güldü. "Aynı fikirde olmam benim için karakteristik olmaz."

Taş yapıların örtüsünden uzaklaşmaya devam ederlerken, fark etmeyeceğini düşündüklerinde iki genç adamın paylaştığı her ağırlıklı bakışın tamamen farkındaydı. Siyah saçlı olanın onu nasıl izlediğinin daha da farkındaydı.

Zafira kum ve amansız taş arasında ne kadar uzun süre gidip gelirse, nefes almak o kadar zorlaştı. Kapşonu bir kafese dönüştü ve göz kapaklarının arasından ter sızarken gözleri yandı. Dünya bir kereden fazla eğildi; ufuk dalgalandı.

Dilini çatlamış dudaklarında gezdirdi.

Suçlu. Baktığı her yerde su vardı.

Bir serap, Zafira. Bu bir serap.

"Avcı?" Altair, kendisini dik tutmak için bir kafese tutunduğunda yanında durdu. Kadın ona sabırsız bir el salladı ve o, arkasından kumları karıştırarak omuz silkerek devam etti.

Nefes almak. Zavallı pelerinini çıkar. Artık ne anlamı vardı ki? Kız olduğunu biliyorlardı. Parmaklarını pelerininin serin tokasına kaldırdı ve... *hayır* . Bir pelerin tarafından alt edilemezdi. Biraz sıcağa dayanabilirdi.

Yanına bir gölge düştü ve Zafira siyah saçlı haşhaşine keskin bir bakış attı. Kadın onunla göz göze geldiğinde, yüz hatlarında zar zor bir değişiklik oldu. Bir şaşkınlık ve bir öfke karışımı. Gözlerini kırptığında koyu kirpiklerinin tenine değme biçiminde bir güvenlik açığı vardı.

"Pelerinini çıkar" dedi.

Boğazı kapandı ve başı döndü. Cildine kum sıçradı.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı nefesi daralırken.

Bir yanıt mırıldandı, ama kadının tek duyduğu, güneş göz kırpıp karanlığa gömülmeden önceki o gümüşü kıvılcımdı.

Zafira sonunda Arawiyans'ın ayı neden kutladığını anladı. Bu manzara insanları neden ağlattı?

Çöl oldu. Güneş ufka batana ve ay karanlık gökyüzünü süpürüp onlara soğuk dokunuşunu verene kadar onları çekirdeklerine çeken bunaltıcı sıcaklık. Demenhur'da güneşin utangaçlığından dolayı takdir etmedikleri bir güzellikti.

O görkemli beyaz küreyi görmek hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Moss sırtının altında soğuktu. Üzerine eğilmiş, aya karşı bir silüet oluşturmuş bir figür. Nemli bir bezi alına sürdü ve kaşlarını çattı. Uyandığını görünce dudaklarını Koyu saçlı haşhaş. Altair ortalıkta görünmüyordu.

Gökyüzü. Bayılmıştı. İki Sarasinli adamla bilinmeyen bir adanın ortasında bayılmıştı. Panik göğsünü sıkıştırdı ve o geri çekildi, çizme topukluları kire battı, yosunlar avuçlarına yapıştı.

Ayın altında yemyeşil bitkilerle çevrili bir su birikintisi karanlık bir şekilde parılıyordu. Küçük vahanın ötesinde, görebildiği kadarıyla kum tepeleri uzanıyordu. Pelerini yandan katlanmıştı. Çantaları da oradaydı, el değmemiş.

Ay, haşhaşini gölgede bırakarak yüzünün çukurlarını keskinleştirdi. "Sıcaktan bayıldın ve seni yakalamasaydım kafatasını çatlatacaktın. Altair seni buraya taşıdı. Pelerinini çıkardım." Başını çevirdi ve elini boynuna götürdü. "Başka hiçbir şey."

Sesi karanlıkla birlikte dönüyordu, neredeyse sessizdi. Sanki konuşma fikri onu utandırıyordu.

"Sen kimsin?" ona sordu. Uzattığı elindeki kumaşa aldırmadan kollarını kendi üzerinde kavuşturdu.

Yanına bıraktı. "Işığın eğimine bağlı."

Desolation sözlerini bağladı.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldayarak tekrar sordu. *Neden beni öldürmeye çalıştın? Neden benimle ilgilendin?*

Dudakları ayrıldı.

"Ah, seyyida, ay gibi solgun varlığıyla bizi kutsar!" Altair, mavi ışıkla yıkanarak gölgelerden çıkarken seslendi. Zafira onun çıplak göğsünü görünce neredeyse tükürecekti. Altın, yontulmuş — *gökyüzü* . Utanmaz adam sırtıttı. "Zaman konusunda da. Harekete geçmemiz gerekiyor."

"Bu gece burada kalıyoruz. Dinlenmeye ihtiyacı var," dedi hashashin.

Şimdi Zafira ona şaşkınlıkla baktı. Altair'in çıkardığı sese bakılırsa, hashashinin kendi ihtiyaçları dışında kimsenin ihtiyaçlarını nadiren dikkate aldığı açıktı.

"Ben nöbet tutacağım," diye devam etti.

Altair vücudunu sildi. "Ama tabii ki, sul-"

Haşin hırılayarak onun sözünü kesti ve Zafira kaşlarını kaldırdı. Altair abartılı bir iç çekti ve iki parmaklı bir selamla karşılık verdi.

Sarasinler için bazen garip bir şekilde... normal görünüyordu. Zafira bakışlarını kaçırmaya çalışırken Altair yarasının etrafına yeni bir bandaj sardı. Bej rengi püsküllü, mavi ve yeşilden girift bir şekilde dokunmuş bir halı olan karyolasını açmadan önce kıyafetlerini giydi. Sonra arkasına yaslandı, kollarını başının arkasında bir kıvılcımla çaprazladı. Kharra. Zafira kendine ait bir yatak örtüsü getirmemişti.

Altair de aynı şeyi fark ederek pis pis sırtıttı. "Paylaşabiliriz."

"Ah, hayır, shukrun," dedi çabucak, pelerinine geri dönerken içindeki alevi yumuşatarak. Deen, gerekirse yatağını verir ve kumda yatardı. Deen'in çantasını kaptı ve aşındırıcı bir taşla dayadı. Deen. Deen. Deen. Ondan geriye sadece dokunduğu şeyler kalmıştı. Bir teneke kakao ve bir şişe bal, ikisi de onsuz dünya kadar boş. Gözlerini kapattı.

Hayır . Düşmanın ortasında yine gözlerini kapatmazdı. Bir görevi vardı. Hayatta kalması gerekiyordu.

Geceyi bir ürperti sardı ve kollarını dizlerine doladı. Kısa bir süre önce ona sıcak çarpmasına neden olan aynı çölün şimdi onu titretmesi ne tuhaftı.

Altair yüzünde ciddiyet gibi bir ifadeyle ona döndü. "Üzgünüm." Deen'in çantasına baktı. "Arkadaşın hakkında."

Önde, haşhaş kısa bir kayayı temizledi ve sırtı ona dönük olarak oturdu. Kapüşonunu kafasına çekti ve gözlerinin üzerine düşmesine izin verdi. Sarasinlerin hayata ne kadar değer verdiği buydu. Öldür ve özür dile. Düşmüş bir ruhu bir kelimeyle telafi et.

Hissettiği yorgunluk ne olursa olsun, kısa sürede uyuşturan bir kedere kapıldı. Parmağını yüzüğün içine soktu ve derisini yazıya sürttü. "Senin için, bin kere." Altair'in bakışlarını üzerinde hissetti ama yine de şüphe etti. kaybetmeyi biliyordu. Haşin'in kafasının arkasına baktı ve onun da bunu yaşamadığını tahmin etti.

Sarasinler gerçekten kalpsizdi.

Sonunda, Altair'in nefesi yavaşladı ve tetikte kalmak için kaybedeceği bir savaşa girdi. Giysilerin hışırtısı geceyi bıçakladığında uyanık olup olmadığından bile emin olmadan daha çok savaştı. Hashashin vahadan uzaklaşırken kukuletalı gözlerle izledi.

Gözlerindeki parıltıdan Zafira, Altair'e odaklandığını görebiliyordu. Uzun bir an sonra, bakışları ona kaydı ve kadın kaskatı kesildi, ama o bunu fark etmemiş gibiydi.

Yıllar gibi gelen bir süre sonra içini çekti, ağırlaştı ve teslim oldu ve yeniden geceyle yüzleşti.

Zafira, uykudan önce o tuhaf insan sesinin onu sürüklediğini düşündü.

BÖLÜM 34

Kız uykusunda konuştu.

Rimaal, bir kız. Avcı. Altair'i kakhahalarla güldürecek küfürlerle dolu kelime dizileri mırıldandı; "şimdi değil" kelimeleri; ve bir isim, tekrar tekrar. Nasir tahmin ederse, Deen Altair'in öldürdüğü Deen'di ve bu Deen'in sadece bir arkadaş olduğundan şüpheliydi.

O da bir kardeş için mırıldandı. İkisi. İsimleri bir gülümsemeyle fısıltı oluşturan kız kardeşler ağzının kenarlarında seğirdi. Aynı anneden doğmuş bir erkek veya kız kardeşe sahip olmak nasıldı? Nasir'in yaşadığı her ilişki ya uydurulmuş ya da kısa ömürlü olmuştur.

Yüz hatları uyku tarafından körelmiş olan Altair'in üzerinde durdu ve sarığının kumaşının kaydığı boynunun pürüzsüz sütununa baktı. Kolay olurdu. Temiz bir kesim, ağrısız.

Bu babasını gururlandıracaktı.

Nasir'in Altair'in çıplak pazısını çizmesinin ucuyla dürtmesine neden olan bu son düşünceydi. Altair'in sağ gözü anında açıldı ve Nasir çenesini sıktı - bunu bilmesi gerekirdi.

Altair, "Bir an yapabileceğini düşündüm," dedi.

"Ne yap?" kız sordu. Dişlerini misvakla fırçalarken esnedi.

Altair'in ağzı bir sırıtişla kıvrıldı. "Öp beni."

Nasir onu tekmeledi ve Altair'in kakhahası daha da arttı.

Nasir, "Şimdi gidiyoruz," dedi.

Tekrar onunla göz göze geldi ve adımları sendeledi. Babası ve ölmüş annesi dışında, doğrudan gözlerinin içine bakan sadece iki kişi vardı: Altair ve Kulsum, ama o da sadece kısa bir süre için.

Sanki bakışlarını tutmak onun gibi bir canavarı gözetlemek kadar acı vericiydi.

Bu düşünce hattını kapattı ve yayını kılıfına koydu. Güneş hala ufukta ilerliyordu, bu yüzden hava serindi. Boynundaki keffiyeyi çözdü ve başına bir türban ördü.

Altair, onlara şüpheyile bakan kıza pidesinden ve üçlü sukkary hurmasından bir pay uzattı.

"Tamamen güvenli," dedi.

"Kendi yemeğim gibi," diye yanıtladı, daha koyu safavi tarihleri için çantasını karıştırarak.

"Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Altair, yemeği görmezden gelen Nasir'e uzatarak. Altair omuz silkti ve ağzına biraz pide doldurdu, kısa kesilmiş sakalından kırıntıları aldı.

"Açlıktan ölene kadar ölecekmiş gibi yapacağım." Sanki bu sözleri söylemek acı veriyormuş gibi dudaklarını ısırdı. Gözleri kapandı, burun delikleri genişledi.

Altair kaşlarını kaldırdı.

Nasir eldivenlerini düzelterek, "Uykuyu bitirdiysen," dedi, "daha yüksek bir yere ulaşmamız ve rotamızı çizmemiz gerekiyor."

"Evet," diye tersledi, gözleri uçarak açık, mavi ateşten ikiz tırpanlar.

Ürktü; bununla gurur duymuyordu.

Altair sessizliği umursamadan palalarını çekerken Steel tısladı. Nasir, *iki* palasının da şaşkınlıkla kaydetti. *Çok çabuk iyileşti.*

Altair'in arkasından gürültüyle takip eden Altair, Altair'le yaptığı alışverişe hâlâ şaşkıncı. Nasir ona ayak uydurması için duyduğu dürtüye karşı dişlerini gıcırdattı ama ona ne yapacağını söyleyecek bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Bu kadarını biliyordu.

Neredeyse düşüncelerine yanıt olarak, onun beyaz oklarından birini hazırladığını duydu, ayak sesleri onun varlığının fısıltısını zar zor duyana kadar aydınlandı - anlarda Arawiya'daki herkesin bildiği Avcı haline geldi. Avcı çok az kişi biliyordu .

Tüm Demenhune hayaletlere benziyordu ama Avcı da hayalet gibi hareket ediyordu.

Nasir, ayaklarının altındaki sonsuz ve sürekli değişen kumlar olmadan yaşamının nasıl bir şey olduğunu merak etti. Güneşin tenini derinleştirmeden ve insanın ruhuna kök salmadan. Güneşin ısısı sıırıslıkla olurken ve ayın soğuğu okşarken itme ve çekme olmadan.

Geriye baktığında kadının kendisini izlediğini, bir kez olsun okunamaz halde olduğunu gördü. Dudakları büzüldü.

Pusula beni neden sana getirdi? sormak istedi.

Önce uzağa baktı.

BÖLÜM 35

Zafira, pelerinini giyip tekrar bayılırsa aptal olurdu, bu yüzden büyük bir isteksizlikle pelerinini üstünü örttü. Kuşağının kıvrımlarını düzeltmeden önce tuniğinin kollarını düzeltti ve eşarbını yeniden sardı. Kendini çıplak hissetti. Işık. Farklı.

Ama dünya değişiyordu ve uyum sağlaması gerekiyordu. Değişmeye *devam* etti. Sharr, Deen'i yuttuğundan beri, ada daha karanlıktı ve ne kadar ileri gitmeye cesaret ederlerse, o kadar çok kararıyordu.

Bugünkü plan, Altair'in vahadan gördüğü küçük kasabaya ulaşmaktı, burada minarelerden birinden araziye inceleyeceklerdi. Zafira, enkazın arasından süzülerek ve molozların üzerinden süzülerek onları takip eden Sarasinleri inceledi. Esmer olan çok fazla şey fark etti - bir kez kıyafetlerini değerlendirmek için onu birkaç kez izlerken yakaladı ve bundan ne çıkaracağından emin değildi.

İkisinin de ne kadar uyumlu olduklarını fark etmediklerini ya da eskisi kadar çekismeyeceklerini düşünmüyordu. Ya da belki Altair biliyordu ve diğerinin kendisi dışında hiçbir şeye ve her şeye karşı bariz bir nefreti vardı.

Ama dün geceki dokunuşu nazikti, sözleri neredeyse nazikti.

Zamanı geldiğinde, Deen'in ölümünün intikamını alması gerekecekti. Hangisinin onu öldürdüğünden emin değildi ama hedef Deen olamazdı - *onun* kalbine doğru vızıldayan kara okun önüne atlamıştı. Ve şimdi Sarasinler onu öldürme şansına sahip olduklarına göre, bunu kullanmıyorlardı. Hatta dün onu *kurtarmışlardı*.

Haşin bir kolunu onun karnına attı ve keskin bir hava girişiyle uzaklaşmadan önce, sanki ne yaptığının farkına varmamış gibi, onu yapana kadar ona bir ısı şoku gönderdi. Bir kez daha, o tuhaf insan sesi duraklamasına neden oldu.

Onu neden durdurduğunu anlamadan önce.

Kendisine en yakın duvarı kavradı ve kalbi çarparak geri döndü. Görünüşe göre kasabaya ulaşmışlardı. Dalgın dalgın dalgın dalgın minareye de tırmandı.

Çıkıntının parçalandığı kulenin kenarına sendeledi, bütün bir kısmı rüzgar tarafından ufalandı. Bir adım daha atsaydı, ölümüne düşerdi. Kalbi boğazına tıkanmış, parmak uçlarında küt küt atmıştı.

"Önce, senin bir kadın olduğunu öğreniyorum. Sonra bayılırsın. Şimdi kendini bir kuleden aşağı atmaya çalışıyorsun," dedi Altair gülerek. "Eğlence asla durmaz."

Zafira kırmızı gördü. Görüşünde parladı ve göz kapaklarının arkasında parladı. Deen'i öldürmek yeterli değil miydi? Şimdi de neredeyse ölümüne düştüğü için mi gülüyordu?

Bir ok sapladı ve öfkeyle onlara döndü.

Toz, mavi gökyüzünde dönüyor, rüzgarın ıslığına çalıyordu. Altair gülümseyerek ellerini kaldırdı. Esmer haşhaş kaşlarını hafifçe kaldırdı. Arkasındaki taş duvar sağlam duruyor ve onları güneşten koruyordu.

"Bana kim olduğunu söyle," dedi ona, sesi şaşırtıcı bir şekilde pürüzsüzdü, "yoksa boğazına bir ok saplarım."

"Bildiğini sanıyordum," dedi başını iki yana sallayarak.

"Düşünme," diye çıkıştı.

Önce oka, sonra ona geri kaymadan önce hissiz gözlerinde bir şey paramparça oldu.

"Adımı söylesem eğilir misin?" Sesi yumuşaktı. Melankolik bir okşama. Yüzünde anlayış belirlediğinde çenesini kaldırdı. "Yoksa kaçarsınız?"

Ok, elinde titredi.

Haşin. Gümüş tüylü. Sesindeki otorite. Onun adı .

Veliaht Prens Nasır Ghameq. Ölüm Prensi. Sarığının ucu esintiyle dalgalandı.

Aşağıda tatlı kar var.

Ok serbest bıraktı. Sarığını yakaladı, onu arkasındaki taşa tutturdu ve ona, yanından geçip merdiven boşluğuna gitmesi için gereken anı verdi. Her bir taş adımı dişlerini yerinden oynatana kadar sarstı ve kendini gölgeli koridorda neredeyse görünmez olan kumlu parmaklığa doğru kaldırmadan önce üçluden aşağı kaydı. *Nefes almak*. İki büküm oldu, ter tenini yaktı. Gölgeler kollarının etrafında kıvrıldı ve o onlardan uzaklaştı.

Daama veliaht prensi. Yarı safin, yarı insan. Ona istediği gibi emir vermesine şaşmamalı.

Öldürdüklerini vücudunda saydığı, kollarıyla başladığı, ancak çok erken boşaldığı, çünkü hiçbir işi yarım bırakmadığı söylendi. Vücudu da kalbi kadar siyahtı.

"Kharra, kharra, kharra," diye küfrederek tekrar havalandı.

Sert eller onu ortasından yakaladı ve merdiven boşluğu duvarına doğru itti.

Altair *al Badawi* .

General el-Badawi: Adına bağlı olmayan hiç kimsenin oğlu değil. Yasmine ve Deen'in anne babasını öldüren ordunun komutanı olabilir.

Birlikte seyahat ettiği adamların ikisi de soğukkanlı katillerdi.

"Merdiven boşluğunu terk ettiğinde seni vuracak," diye uyardı Altair, onu serbest bırakarak.

"Yapacak mı? Yoksa yapacak mısınız?" köpürdü.

Sertleşti. "Yay kullanmakta pek beceriksizim."

"Ve şimdi benim güvenliğim için mi endişeleniyorsun?"

"Her zaman senin güvenliğin için endişelendim," diye mırıldandı ve merdivenlerden yukarı baktı. "Çabuk ol Sultani!"

Sultani. Zafira hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Gümüş Cadı Sarasinleri Sharr'a göndermekle kalmamış, tüm Arawiya'daki en kötü iki Sarasin'i de göndermişti. Sultanın değerli generali. Padişahın kendi daama oğlu.

"Gümüş Cadı bana yalan söyledi. Sultanın bilmesini istemediğini söyledi," diye fısıldadı.

"Gümüş kadın yalan söyleyemez, Avcı. Bunu biraz daha farklı ifade ederdi."

"Neden? Seni neden gönderdi?" Neler olduğunu anlaması gerekiyordu.

"O yapmadı." Prens görüş alanına girdiğinde Altair omuz silkti. *Gökyüzü*. Prens. Adı onunla aynı anlamı paylaşan Prens Nasir Ghameq. Kimin elleri kırmızıya boyanmıştı.

Alnına dokunuşu nazikti.

Gözlerini kendi külleriyle buluşturdu. Sarığının ucu yırtılmıştı ama gördüğünde tatmin olamıyordu.

Altair onu öne doğru dürttü ve o tekrar basamakları indi.

O boyun eğmeyecekti. Onlara hizmetçileri olduklarından farklı davranmazdı. Ona döndü. Daama prensine. "Eğer seni Gümüş Cadı göndermediyse, kim gönderdi?"

"Sultan," dedi ciddi bir şekilde. "Görevinizi öğrendi ve kimse cadılara güvenmediğinden beni gönderdi."

Zafira cadıya güvenmişti. Tamamen değil ama daama gemisine binmeye yetecek kadar. Ne diye sormadan önce ? Altair araya girdi, "Ve ben. Bu yüzden bir daha onu öldürmeyi düşündüğünüzde, önce daha az önemli olandan kurtulmanız gerektiğini bilin."

"Arz'ı nasıl geçtin?"

Prens başını eğdi. "Ghameq bildiğine güveniyordu. Arz'ı geçmemize yardım etti ve bize bir gemi hediye etti, sanırım senin için yaptığı gibi."

"Ama bu mantıklı değil," dedi. Gümüş Cadı, yolculuğu padişahdan uzak tutmak istiyorsa neden veliahtı tercih etsin? Zafira, Gümüş Cadı'ya gelince biraz şüpheyeye düştü, ama aynı anda hem padişahdan uzak durmak hem de oğluna yardım etmek için hiçbir sebep yoktu.

Hayır, sebebi ne olursa olsun, prens ve Altair'in kendisiyle ilgiliydi.

"Kimse senden bunu anlamlandırmanı istemedi," dedi aynı monoton sesle ve Altair onu tekrar merdivenlerden aşağı itti.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir sonraki vahaya," dedi prens ağzında alaycı bir bükülme ile.

"Ve daha sonra?" diye sordu.

"Ve sonra Jawarat'ı bulacağız."

"Ve daha sonra?" *beni öldürür müsün*

Neşe onun sesine dokundu. "Kader sadece bilir."

"Hep bu kadar dayanılmaz mısınız?" diye mırıldandı, atkısını düzeltti.

"Acıktığında iki kat daha kötü," diye teklif etti Altair.

Zafira hırlayarak geri çekildi. İkisi de çekilmez çocuklardı. Ölüm sayılarıyla.

BÖLÜM 36

Avcı'nın bakışları cinayeti yaktı ama o döndü ve Nasir'in nefes almasına izin vererek zarif bir cesaretle devam etti. Ona baktığında düşünmek zor geliyordu.

Laa, *daha* çok düşünmeye karar verdi.

Kafası karışmakta haklıydı. Sultan, Gümüş Cadı'ya güvenmediği için onu ve Altair'i göndermişti, ama sonra cadının kendisi dönüp onlara yardım *etmişti* . Sadece Arz ve gemiyle değil, cebindeki pusulayla da. O ayrılık sözleri.

Bir şey eksikti. Önemli birşey.

Minarenin sınırlarından çıktıklarında Avcı, kulenin etrafını döndü ve onu çevreleyen harap mahalleleri geçti. Hareketleri her zaman kesindi, hesapsız hesaplıydı. Tüm formu, ondan önce nereye gideceğini biliyordu ve sanki tüm hayatını kumların içinde yaşamış gibi kumlarda yürüdü.

"Çok dikkatli bakarsan, kaybolabilir," diye kulağına sahte bir şekilde Altair fısıldadı.

"Çok konuşursan sen de ortadan kaybolabilirsin," diye karşılık verdi Nasir, bunu bu kadar çabuk düşünmesinden memnundu ve ona yetişmek için Altair'i geride bıraktı.

Yaklaştığında dudaklarını büzdü ve neden ağzını açtığını bilmiyordu.

"Ünlü bir katil olmak beni tek kişi yapmaz."

"Sen en kötüsüsün," dedi hırıltılı bir sesle.

Nasir, hoş karşılamadığı bir şeyin acısını hissetti.

"Deen'i öldürdün."

İnkâr etmedi. *Niyetler eyleme benzer.*

"O Sarasinleri ölüme sen götürdün," diye karşı çıktı. Sürpriz gözlerini büyüttü. "Daha 1 hafta bile olmadı."

"Bu bir savunma eylemiydi, müzakere değil." *İşte orada.* Beklediği yarık, kendini toparlamadan önce sesindeki kırılma. "Bir hevesle insanları öldürmeye gitmiyorum."

"Ben de. Hashashinler cinayetin vahşetini desteklemiyor. Bizler, gölgelerden çalışan öldürme şairleriyiz. Bir iz, düşene kadar kaderini nadiren bilir." Bir zamanlar haşhaşın inancında saygı vardı. Bir saygınlık düzeyi.

İşkence ve eziyetten zevk alan Zaramalıların aksine. Halifeliklerinde, yarışmacıların bir arenada yarıştığı, tezahürat yapan insanlarla, hatta küçük çocuklarla dolu kalabalığın olduğu turnuvalara ev sahipliği yaptılar.

Yine de, ona yönelttiği iğrenmeyi ve "Hayır," derken sesindeki tiksintiyi hak ettiğini düşündü. Ölüm ölümdür Sultani."

Prenslikten hiç bu kadar nefret etmemişti.

"Bunu duyuyor musun?" Rüzgar ani bir ulumaya dönüşmeden önce Altair seslendi.

Nasir'in görüşüne kum çarptı ve sarığını yeniden sardı. boynunda ve başında kukuleta gibi. Bir fırtınanın haber vermeden ortaya çıkmasını garip bulurdu, ama bu Sharr'dı. Ve sonra, umber yağmurunun arasından onları gördü.

Beş silüet, erkeklerin hesabıyla sinsice dolaşıyordu. Nasir gözlerini kıstı. Hayır, erkeklerden daha kötü - uzun kulaklarında altın yüzükler parıltıyordu. Safin.

"Gömleklerine ne oldu?" diye sordu Avcı geri çekilerek.

"Onlar giymiyorlar," diye açıkladı Altair samimi bir şekilde.

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldandı ve Nasir kılıcını çekerken keskin bir bakış fırlattı. "Ne yapıyorsun? Onlar insan."

Nasir başını eğip "Safin," diye düzeltti. "Ve seni temin ederim, onlar arkadaş canlısı tipler değiller."

Altair kollarını esnetti. "Safin burada isteyerek yaşayamaz ve burada olmak için tek isteksiz sebep, hücrelere kilitlenmiş olmalarıdır, ki bir çömlek kahva olduklarına bahse girerim. O halde bir ok tut, Avcı."

Sadece Altair acı kahveye çok değer verirdi.

"Safin," diye mırıldandı korkuyla. "Belki de sadece özgür olmak istiyorlardır. Onları öldürmek zorunda değiliz."

Gerçekten bu kadar kapalı mıydı?

Nasir, "Öldür ya da öl," dedi. "Üç kişiyiz ve beş kişiyiz. Yardım etsen de etmesen de ölecekler. Sana sadece katılma seçeneği sunuyorum ve eğer kenara çekilirsen kimse şaşırmasın." "Safin çok korkutucu olabilir" dediğinde kendi kendine sırıttı.

Onu Çöllere lanetleyen bir dizi laneti serbest bıraktı.

Boğazına tırmanan kahrkaha onu korkuttu.

"Bunun için seni öldürtebilirim," diye mırıldandı.

Bir kalp atışından başka bir şey için hasta görünüyordu. "Bir prence küfretmek için ölmeyeceğimi bilecek kadar uzun süre ihtimallere meydan okudum."

Sonra bir ok sapladı ve hiç umursamadan sapından nefes aldı. Neredeyse onu gülümsetecekti.

Beş safin önlerinde durdu, palaları pas bakırıyla süslenmişti.

Önce Altair konuştu, sesi gergin havayı dağıttı. "En yakın hanın nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Ortadaki kişi, "Ve burada bizi kurtarmaya geldiğini sanıyordum," dedi. Halkının kendine has alaycı tonuyla konuşmasına rağmen, sözlerinde Alderamin'in can sıkıcı derecede yavaş kıvraklığı yoktu.

Nasir, nedenini bilmeseydi de, "Bir nedenden dolayı burada hapsedildiniz," dedi.

Sağındaki safi güldü, kuru ve kızgın. "Bir günahın sonsuza kadar bedeli mi olmalı? Adalet bu mu?"

"Üzgünüz," dedi Avcı.

Nasir yayını indirirken kaşlarını kaldırdı. O üzgün değildi.

"Bizimle gel," diye devam etti, "aradığımızı bulduğumuzda sana yardım edeceğiz."

Safi ona yaklaştığında Nasir ve Altair sustu. Nefesini tamamen keserek bakışlarını onun gömleksiz durumundan kaçırmaya çalıştı.

"Biz ölümlülerden yardım almayız," diye hırladı.

Sonra hamle yaptı.

Avcı daha hızlıydı. Diğer dördü harekete geçmeye hazırlanırken, onun kavrayışının altına eğildi ve erişemeyeceği bir yere fırladı. Nasir onlardan birine bıçak fırlattı, sonra iki eliyle palasını kavradı ve bıçağının paslı olanı ikiye ayıracağından emin olarak diğerini salladı.

Yapmadım.

Çelik çarpıştı ve safi hırladı, normalde safinin olduğundan daha az zarıftı. Nasir, safinin hızlı darbelerini savuşturmak için kılıcının düz tarafını kullanarak geri sıçradı. Rüzgâr, gözünün önüne kum savurarak yükseldi ve ağzını sarığının kıvrımlarının altına eğdi. Altair'in ikiz kılıçlarının kendine özgü baskınları ve çınlamaları harabelerde yankılandı.

Safin yıpranmış ve dayanıklıydı. Değerli düşman, eşit olarak eşleştirilselerdi.

Nasir'in düşüncelerine cevap verircesine, başka bir figür kavgaya karıştı, kalçasında kırmızı bir kuşak. Elinde bir mızrağı döndürdü, altın ucu kırık gün ışığında parlıyordu.

İnsan. Koyu teni, kırmızı kıyafeti ve kısa kafasına bakılırsa: Pelusian.

"Sultan'ın dişleri. Dokuz Elit'ten biri," diye bağırdı Altair, sesi rüzgar tarafından boğuktu. "Evden çok uzaktasınız hanımefendi."

"Hepimiz değil miyiz?" diye bağırdı.

Nasir, Altair'in hızlı diline sırtıttığını yakaladı.

General, "Ayrıca çok yalnız," dedi.

Mızrağını yana doğru savurdu, rakibini tartarken çenesi aşağıdaydı. "Hafif seyahat etmeyi severim."

Metal Nasir'in kafasına doğru savruldu ve tekrar saldırganına odaklandı, karşılıklı vuruşu safinin çıplak kolunu zar zor sıyırdı. Peluslu halifenin kendi seçkin savaşçılarından biri buraya gelmiş olsa da, bu savaşta müttefik olacak gibi görünüyordu. Sağında, Avcı yay ipini geri çekti, beyaz uçlu bir okun sapını soludu, yüzünün alt yarısı atkısının altına sıkıştırıldı.

Hedefi alçaktı, ölümcül değildi. Rimaal, bu kız.

"Ogle sonra, prensim," diye bağırdı Altair kulağına.

Nasir başka bir bıçak fırlattı ve sonra Avcı'yı gördü, o...

Koşma?

Nasir, safinin bıçağından saptı. *Kendini öldürtecek.* Dişlerini gıcırdattı ve hamle yaptı. Hızlı, kesin. Palasını mide bulandırıcı bir kemik gıcırtısı ile safinin göğsüne sapladı ve onu yere itti. Ölümsüz boğuldu, püskürdü ve sonra artık nefes almadı.

Biri vuruldu.

Nasir, Altair'in palalarının ikiz tıslamalarının yanından hızla geçti ve Pelusian'ı kaybeden bir savaşta kilitli buldu.

"Kitaplarına bağlı kalmalıydın, insan," diye hırladı safi ona.

Elindeki mızrak sendeledi, safinin palası ona doğru indi. dişlerini gıcırdatıp geri iterken. Sol kolundaki kızgın bir kesikten kan damladı. Kıvraktı ama safi kaslıydı.

Ve Avcı onu kurtaracaktı. Safi'nin sırtını hedefleyerek çentikli okunu kaldırdı.
Ateş etti.

Ok, Pelusian'ın kurtulması için yeterli zaman kazandırarak omzuna çarptı. Safi kadim dilde küfrederken, Pelusyalı, şaşkınlığını zar zor gizleyerek Avcı'ya küçük bir teşekkür etmek için duraksadı.

Bu insanlar Nasir'in düşmanıydı. Buraya onları öldürmek için gelmişti.

Arkasında hava sıkıştı ve döndü, çeliği başka bir safi ile çarpıştı. *Neden ölmeyecekler?* Çenesini sıktı ve kılıcını serbest bıraktı ve başka tarafa bakmaya cesaret ettiğinde Avcı'yı gördü.

Kumun üzerinde, uzun vücudu ilk konuşan safinin altına kısıtılmıştı, paslı palasını vurmak için kaldırdı.

BÖLÜM 37

Zafira güçlükle nefes alıyordu. Prens, hurmaların tatlılığını tartıyormuş gibi ölümden söz etmişti. Ve şimdi biri gibi eziliyordu.

Kızılağaç safisiyle ilk kez karşılaşmayı umduğu şey bu değildi. Bu kadar *çıplak biriyle* karşılaşmayı da hiç beklemiyordu . Güneşten bakır gibi olan gövdesi terden parlıyordu. Yüzü yandı ve Yasmine'in çok uzun zaman önce hissettirdiği bir zamanda yapacağını ilan ettiği gibi, sonunda kızaracağı acıklı anın bu olup olmadığını merak etti.

Onu tutmak için uğraştı ama o böylesine naif bir şekilde ölmeyi reddetti. *Boğularak ölüm. Çünkü üzerime yarı çıplak bir safi oturdu.* Palasının tutuşunu kırmayı başarak itti. Kafasıyla kumları yarıp geçti.

Dizlerini onun taş gibi sert vücuduna vururken hırladı ve onu tarttı. Gözleri pis sarığının kıvrımları arasında kısıldı. Geri kalanı yokken yüzünün bu kadar kapalı olması tuhaf.

Tatlı kar, *sıcaktı* . Başını boynundaki ellere doğru kaldırdı ve dişleriyle yıpranmış ciltle birleşerek savurdu.

Safi çirkin bir hırlamayla uzaklaştı. "Seni deşeceğim ve etinden ziyafet çekeceğim."

Sözleri üzerine gözleri büyüdü. Safin'in gaddar olması gerekmiyordu. Toplanmış, akıllı, boş ve zariftiler. Bu safinler canavardı. Dizlerini tekrar dürttü, bu sefer masum uzuvlarıyla bağlantı kurdu. O uludu ve kumlara yuvarlandı.

Bu sefer onu *sıkıştırdı* . İyileştiği an onu uçuracaktı, ama o anına sahip olacaktı. Safin ya da başka hiç kimse bu gece ona ziyafet çekmeyecekti.

Tırnaklarıyla kaydıldı. Şimdi korkmaktan çok tiksiniyordu. Acı vermeyi nerede öğrendiğini merak ederek ona bir yumruk attı. O Avcıydı. Tavşanları ve geyikleri mümkün olan en az acıyla öldürdü.

Uzaktan bağırışlar ve küfürler yankılandı ve Altair'in sesini hüzünlü bir şekilde algıladı. Birden ortaya çıkan Pelusian kadın da kavga ediyordu. Zafira'nın kulaklarında kan kükredi. Prens muhtemelen kırık bir sütuna yaslanmış, her şeyin kendi kendine çözülmesini bekliyordu.

"Benim çektiğim gibi acı çek Demenhune. Ben burada can veririm," diye hırladı safi düşmüş kılıcına uzanırken.

Zafira jambiyasını kınından çıkardı, ama bir hançer bir pala ile boy ölçüşemezdi. Onu tekmeledi, ciğerlerindeki havayı yırttı. Taş üzerine düştü, kemikleri sarsıldı, dişleri

takırdadı. Kılıcı ona doğru savurdu, keskinleştirilmiş ucu boynuna doğru dümdüz kesiyordu.

Terör onu parçaladı.

Öldür ya da öl. Ölüm Prensi'nin tok sesi kulaklarında cınladı.

Prens can sıkıntısıyla seyrederken, bir haydut safi tarafından paramparça olmayacaktı.

Safi palasını tekrar tekrar indirip her vuruşunda kum ve gevşek taş parçaları fırlatırken Zafira bir kez sağa, sonra sola yuvarlandı. Gözlerinde çılgın bir bakış vardı.

Ayaklarına tekme attı ve tökezledi, hızla doğruldu. Bıçağı tekrar aşağı eğildi.

Sahibim

Dışına çıkmak

yol.

Ama gidecek hiçbir yer yoktu. Taşlar her iki tarafa sarılmış, sırtına bastırılmıştı. Panik cildini pençeledi. Karanlık, ışığın gitmeyi reddettiği yerden dalga geçiyordu, gölgeler çılgınca çalkalanıyordu. *Onunla dövüş. Yapman gerekeni yap.*

Zafira bacaklarından bir iple onu aşağı çekti. Nefes nefese kaldı. Bıçağını havaya kaldırdı. Ellerini içgüdüsel olarak büktü.

"Sen-" Safi sıvıya benzer bir şeyi karıştırarak boğuldu.

Baba. Baba. Üzgünüm.

Yapışkanlık parmaklarına yayıldı ve ağırlık kemiklerine yerleşerek onu enkazın üzerinde ağırlaştırdı. Kırmızı gördü. Düşünceleri titredi, karardı. Safi, onun kadar şaşırarak düştü.

Ölü.

Zafira'nın elinden.

Parmaklarından damlayan, tırnaklarının altından sızan kana alışıktı, ama hislilerin kanına değil. Şiddetten bir ölümden.

Jambiyasını düşürdü ve gakladı. Çığlık atmak istedi. *Bunu ben yaptım.* Artık ruhu kararmışken bu ne anlama geliyordu? *Öldür ya da öl.* Prensi dinlediği, her zaman bir uzlaşma olduğunu hatırlamadığı için aptaldı. Safiyi sakatlayabilirdi, yapabilirdi...

Kumlar esneyerek açıldı, ama ada ölü safiyi yutarken o tepki veremeyecek kadar uyuşmuştu. Sharr ondan memnundu. Rüzgar ulumasıyla ona teşekkür etti.

Zafira, adanın doymasını izlemekle yetindi, prensin ruhunun içlerinde en karanlık olanı olduğundan emindi.

38. BÖLÜM

Nefes nefes verdi. Normalden daha uzun değildi. Avcı hayatta ve görünüşte zarar görmemiş olduğu için kesinlikle rahat bir nefes almamıştı. Bir sooq tezgahının arasında kaybolmuş bir kız gibi kendi içine büzüşmesini izledi.

"Ahh, savaşta biraz daha yararlı olacağını düşündüm," dedi Altair.

Nasir ona bir bakış attı. "Ona senden daha çok ihtiyacım var."

"Bana hakaret etmemişsin gibi davranacağım."

Nasir çizmesinin ucuyla biraz kum kaydırды ama öldürülen beş safin ve paslı palaları gitmişti, beşi de ada tarafından tüketilmişti.

"Sultan'ın dişleri, Şarr kadını da mı yedi?" Altair etrafına bakınarak sordu.

Pelusian hiçbir yerde görünmüyordu. Altair ondan bahsetmemiş olsaydı, Nasir, Sharr'ın onun ahlaksız zihnine oyunlar oynayarak onu çağırdığını düşünecekti. Her zaman izleyen Sharr. Avcı, adanın eğlenmesi için zayıflıklarını gösterirken.

"Avcı," dedi Nasir, ama o sadece gözlerini kapatıp başını eğdi. gökyüzüne. Soğuk bakışları olmadan sıcaklığın yükseldiğine yemin edebilirdi. Gözleri, sağ köprücük kemiğinin üzerindeki küçük bir karanlık nokta dışında kusursuz bir şekilde boynunun pürüzsüz sütununa kaydı. Doğum lekesi.

Yüzüne bakmak için kendini zorladı.

"Safin için saklanmak için tuhaf bir yer," diye yorum yaptı Altair, gürültülü bir şekilde takırtı yaptığı gölgelere bir şey tekmeleyerek.

"Korunaklı, ifritten uzak. Su ve oyun için bir vahaya yeterince yakın. Garip değil - asal. Nasir, "Asla ayrılma umutları yoktu, yoksa bu kadar şiddetli olmazlardı" dedi.

Avcı çantasına uzandı ama ellerini indirdi ve kanlı hallerini görünce gözlerini tekrar kapattı. Rimaal. Harekete geçmeleri gerekiyordu.

Nasir onu takip etti. "Kendin için üzölmeyi bırak."

Gözleri açıldı ve ayağa fırladı, dudakları çiğ ve kırmızıydı. "Ah, laa. Ben emir almak için burada değilim. Senden ve sevgili generalinden ne yapacağımı, nereye gideceğimi, ne zaman hareket edeceğimi söylemenden bıktım usandım. Tehditlerin benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Bir adım daha yaklaştı ve o geri çekildi, anında pişman oldu.

"İtaatkar olmamı istiyorsan Prens, beni öldür ve cesedimi taşı."

Sesi sessizlikte yankılandı. Ağzı öfkeyle çarpıktı, gözleri buzdan bir ateşle parlıyordu. Nasir geri dönmeliydi.

Nasıl görüldüğüne dair hislere kapılmamalıydı. Nasıl bir çırpıda Ölüm Prensi'ni yere attığını ve sözleriyle onun varlığını çiğnediğini.

Ama yaptı. Böylece sandık haini onu güldürdü.

39. BÖLÜM

Zafira bir kavga için gerildi. Prensın onu yere itmesi ve ölü safının yapmak istediğı gibi kafasını kesmesi için. Yüzüne gülmesini beklemiyordu.

Sanki boğazı gülmeye alışık değilmış, gülmenin ne demek olduğunu unutmuş gibi, şaşkınlıkla cınlayan hırıltılı bir sestı. Sonra kalbi, aklının yapmasına izin verdiğı saçma şeyi azarladı ve durdu.

Bir kalbi varsa, öyleydi.

Ama Altair keçi postunu kapatıp dudaklarını şapırdattığında, kara gözlerindeki kakhaha hâlâ parlıyordu. Prens—hayır, *Nasır* ; kafasında ona “prens” demek dayanılmayacak kadar fazlaydı—kendininkinin kapağını açıp ona uzatmadan önce Altair'in keçi derisine baktı.

"Ellerimde kan var," dedi yumuşak bir sesle.

Bakışlarını tuttu ve uzun, temiz parmaklarını uzattı. Eldivensiz. "Benim de."

Ölüm Prensı. Bir uçurum olsaydı, bunun bir hatırlatma olduğunu düşünürdü. gözlerinde açılmamıştı. Yüz hatlarını duygulardan uzak tutmakta ustaydı ama o taştan gözler ona birçok kez ihanet etmişti.

"Ölümsüz müsün?" diye sordu birden. "Tam kanlı safın gibi mi?"

"Öğrenmenin tek bir yolu var, değil mi?" dedi rüzgarla birlikte dönen o sesle.

Keçi postunu onun için devirdi ve kırmızı lekelerin sonuncusu parmaklarından çıktığında, kadın sert ellerini çekti. *Herkesin solgun* olduğu Demenhur'da kendini bir anormal gibi hissediyorsa, burada daha da kötü hissediyordu, Sarasinlerin koyu kumları ve daha koyu tenleri arasında.

Altair temizlenmiş jambiyasını uzattı. "Tebrikler, Avcı. Sen resmen bir katilsin. Kulübe hoşgeldin."

Nasir ona soğuk bir şekilde baktı. Neredeyse bıçağı geri almadı. Baba bıçağı.

Bir adam öldürdüm. Ölümsüz bir safı. Suçları önemli değildi - onun gibi nefes alan, bir zamanlar bir ailesi ve kendi hayalleri olabilecek başka biriydi.

"Onlarla silahlı olarak karşılaşmamalıydık. Şimdi hayatta olabilirler," dedi bir an için bu iki Sarasin'in de onun safın kadar düşmanı olduğunu unutarak.

"Önce saldırdılar. Öldür ya da öl, hatırladın mı?" dedi Altair.

"Ne, sen onun ağızlığı mısın?"

General ona sinsi bir sırıtış attı. "Konuşmaktan mı bahsediyoruz? Ya da diğer ağız maceraları? Çünkü-"

Nasir, "Senin ağız maceralarını kimse bilmek istemiyor," diye araya girdi.

Altair içini çekerek uzaklaştı. "O zaman başka zaman. Belki huysuz uyurken."

Zafira, Altair'in veliaht prense bu kadar kolay hakaret etmesini garip buldu. General olabilir ama prensin arkadaşları olduğu bilinmiyordu. Ya da hayranlar. Onu kimse sevmedi ve o da kimseyi sevmedi, khalas—son. Ve Beraberlikte ne kadar hızlı olduğunu düşünürsek, Altair'in bu kadar uzun süre hayatta kalması şaşırtıcıydı.

Öldüren şairler. Göğsündeki yüzük bir hatırlatmaydı: Asla güvende değildi.

"Ah, prensim?" Altair aradı ve Nasir'in yüz hatları gerginleşti. "İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, sayımı kaybetmiş gibiyim." Zafira, Altair'in safin kampının ortasında durduğu yere döndü. "Kaç safin öldürdük?"

"Beş?" Zafira teklif etti ve sonra onun ne gördüğünü gördü.

Safin, harabelerde kendilerine bir ev yaratmıştı. Yatak işlevi gören düzleştirilmiş taşlar, kararmış kadehler ve tabaklar yan tarafta yatıyordu. Her şey yedi numara. *Yedi?*

Rüzgarların hala kumları karıştırdığı önlerinde ayak sesleri duyulurken Nasir kılıcını kavradı. Zafira gerildi ama yayını kapma isteğini güçlkle toplayabildi. Bu iş bitmeden daha kaç hayatı sona erecekti? Buraya hayatından endişe ederek *gelmişti*. Bu sonsuz derecede daha kötüydü.

Kalan iki safin hızla onlara doğru koştu ve Zafira onların ne kadar çevik olduklarını ilk kez fark etti - şimdiye kadar insanların hareket ettiğini gördüğünden çok daha hızlıydı.

Altair palalarını sırtındaki ikiz kınından çekti ama her iki safin de ondan sadece birkaç adım önce donup gözlerini büyüterek panikledi.

İkiz gıcırtilarla, ipleri kesilmiş kuklalar gibi kuma buruştular.

Açık ağızlarından köpükler damlıyordu.

Ölüm onların son nefeslerini çaldı.

Ardında mavi dallar parıldıyordu. *Ne büyüsü—*

Tozun içinden iki figür çıktı. Pelusyalı, altın uçlu mızrağı yanından kavramıştı. Diğer silahsızdı, adımlarını belirleyen zarafet ve yüzünde geniş bir sırıtış vardı.

"Pekala, buradayım. Diğer iki dileğin neydi?"

BÖLÜM 40

Gece, ufku tüylerle kapladı, gökyüzünü kömür ve böğürtlen karışımına boyarken, birkaç yıldız göz kırpıp utangaç bir selamlayla dans etti. Tuhaf bir gökyüzüydü; renkleri ayırt edecek kadar aydınlık, yıldızları barındıracak kadar karanlık. Bir çöl gökyüzü.

Gergin sessizliğin ortasında Zafira, ne kadar az kontrole sahip olduğunu görünce şaşırdı. Mızraklar, kılıçlar, çifte palalar ve... *büyücülük* karşısında o bir hiçti. O, çiğnenmesi gereken bir çimen yaprağıydı.

Ya da daha kötüsü, kesin.

Bu insanlar nereden geliyordu? Önce Pelusia'lı bir savaşçı, şimdi de Sharr'ın yıkımı arasında tuhaf görünen sık giysiler içinde bir adam.

Zafira kıpırdayamadan Nasir onun koluna kenetlendi ve onu yıkıntıların gölgelerine daha da çekti. Bir ıslık sesiyle serbest bıraktı. "Ne yapıyorsun?"

"Gitme," dedi basitçe.

"Neyden? Arkadaşımdan ne haber?"

"Arkadaş mı?" diye sordu, böyle bir şeye sahip olma fikrine şaşırmış göründü.

Yeni gelene çılgınca sırtan Altair'e çılgınca işaret etti. Nasir sustu, ona bu tanıdıktan habersiz olduğu hissini verdi.

Altair yeni gelenin omzuna vurdu. Sesi sevimliydi. "Biraz daha olsaydı cesedimi bulurdun."

"Bin bir özür dilerim. Bildiğin gibi yaşlılık," diye yanıtladı yeni gelen, ancak Altair'den daha yaşlı görünmüyordu. Sesi, Yasmine, Deen ve Lana'nın sonsuz gökyüzünün altında Demenhur'un daha sıcak gecelerinden birinde içtikleri o çikolatalı içecek gibi titriyordu ve pürüzsüzdü.

"Kim o?" diye fısıldadı Zafira.

Nasir ona baktı. "Bilseydim, sana söyleyeceğimi mi sandın?"

Yani bilmiyordu. "Altair onu tanıyor. Senin de yapacağını hayal ettim. Sen prensisin."

Ay ışığında gözlerinde bir şey takıldı. "Korkarım bu kadarım." Sonra ağzını sıkılaştırdı, bu kadarını söylediği için kendine kızdı. "Gitmemiz gerek."

Arkalarındaki gölgeler kıpırdandı. "Ve şimdi tam olarak nereye gitmeyi planlıyorsun, acınası hayatlarınızı kurtardık?"

Pelusian. O kadar hızlı konuşuyordu ki nefes alacak zaman bulması bir mucizeydi. Nasir eldiveninin kılıcını uzattı ama kadın etkilenmemiş bir şekilde sadece Zafira'ya baktı. Bir kadın değil - bir kız. Muhtemelen ondan bir yaş ya da daha büyüktü.

"Beni neden kurtardın? Kim olduğumu bilmiyorsun," diye sordu Pelusian, kırılmış başı parlayarak. Kolunun üst kısmına uzun bir altın kelepçe takmıştı.

Pelusian'da üç sektör vardı: çiftçiler, mucitler ve bilginlerden oluşan bilginler ve savaşçılar. Kolluğundaki çapraz mızrak amblemi, onu halifenin Dokuz Elit'inin bir savaşçısı olarak işaret ediyordu. Yine de kollarından biri -omuzdan parmak ucuna kadar- eski dilde, bir bilgeliğin işaretiyle mürekkepleydi, çünkü yalnızca onlar bilgi birikimine değer veriyorlardı. vücutlarını onunla lekeleyecek kadar eskiler. Araması değiştiğinde değiştirmiş miydi?

"Sen benim düşmanım mısın?" diye sordu Zafira ve Nasir bıkkın bir hırıltı çıkardı.

Pelusian'ın dolgun dudaklarında bir sırıtış oynadı. "Demenhune Avcısı fikrinden hiç hoşlanmadım ve prensimiz kolunu kıpırdatmadan önce seni yere mızrakla vurabilirdim, yani düşmanın olmak bu demekse, sanırım öyleyim."

Zafira soğukkanlılığını korumakta zorlandı.

"Peki? Neden bunu yaptın?"

Zafira ağzını açtı ama sadece bir fısıltıdan bir ses çıktı. Nasir'in bakışlarının üzerinde ağırlaştığını hissederek başını salladı. "Çünkü yapılacak doğru şey buydu."

Pelusian'ın yüzünde bir şey titreşti. "Onur öldü kızım."

"Şükran da öldü mü, nerelisin?" Zafira sırtıttı.

Bir an için, Pelusian'ın o mızrağı ayağına geçirebileceğini düşündü ama o sadece bir kahkaha patlattı ve başını indirmeden önce o vahşi çubuğu iki eliyle kavradı. "Kifah Derviş, krallığın güneyinde, Pelusia'lı büyük Halife Ghada bint Jund'a Dokuz'un yemini." Başını Altair'e ve birkaç adım ötedeki yeni gelene doğru salladı ve dostluğu geldiği kadar çabuk yok oldu. "Şimdi hareket et."

Nasir çenesini tuttu ve ses çıkarmadan ileri doğru yürüdü. Zafira, Kifah'a nereden, nasıl ve neden geldiğini sormak için döndü, ama kız, kanlı kolunun etine çok fazla çekinmeden dişli bir iğne sokmakla meşguldü. Zafira'nın gözleri büyüdü.

Kendimi nelere kaptırdım?

Yeni gelen Nasir'e, "Ah, bize katılmaya karar verdiniz," dedi. Zafira'nın yalnızca Baba'nın hikayelerindeki insanlara atfettiği kedi zarafetiyle hareket etti. Damalı keffiyesi, siyah cevherden süslü bir halka ile yerinde tutuldu, yüzü teninde kesilen koyu sakalla vurgulandı, Nasir'inkine çok benziyordu, ancak çok daha yontulmuş bir stile sahipti. Altın teni parlıyordu ay ışığı, Pelusian olamayacak kadar adil. Sol gözünün çevresinde kavisli bir dövme, mürekkep donuk altın, neredeyse bronz.

"Sen kimsin?" diye sordu Zafira.

Sürmeli gözleri kızın üzerine düştü ve gülümsedi, dişleri parıldıadı.

Onu güvende hissettiren bir gülümsemedir. Her şeyi sorgulamasına neden olan bir gülümseme.

Benim adım Benyamin Haadi, dedi.

Sonra, serseri safını öldürmelerine yardım eden adam, keffiyesinin uçlarını kaldırıp türban gibi başının etrafına sardı ve bir kulağının tepesinden parıldayan iki altın yüzük çıkardı.

Uzatılmış bir kulak. *Bir safi.*

41. BÖLÜM

Benyamin Haadi dilek gerçekleştiren bir cin değildi. Kendini beğenmiş, ölümsüz ve Alderamin'den bir safiydi. Aynı zamanda Nasir'in kuzeni ve Kızılağaç halifesinin oğluydu. Nasir, sultanın kız kardeşinin oğlunu bilmesine rağmen, Arz'ın Sultan Kalesi ile Alderamin arasındaki çifte bariyeri, ikisinin hiç karşılaşmadıkları anlamına geliyordu.

Tüm kibirli safinler gibi Benyamin de insanlardan daha hızlı, daha hızlı ve daha akıllıydı. Keşke o safin kanından daha fazlası Nasir'e taşınsaydı.

Altair'le bağlantısı neydi? Ayrıca buraya nasıl *gelmişti* ? Gümüş Cadı da safinle toplanmaz, safin de padişahla toplanmak için kendini alçaltır.

"Ve işte burada, gölgelerden oluşan bir vahadayız, sanki bir çukurdaki hayvanlarmışız gibi birbirimizi parçalamaya hazırlanıyoruz."

"Kelimeleri aşırı kullanmanın deniz tutmasının bir yan etkisi olduğunu sanıyordum. Bu kadar konuşacağını bilseydim gelmezdim," diye inledi Kifah.

Benyamin bunu düşünüyor gibiydi. "Eğer bir kişiye güzel konuşma yeteneği verildiyse, neden bundan hiç faydalanmasın?"

"Belki de herkes senin sesini senin kadar sevmediği için?" Avcı düz bir şekilde yanıtladı. Kaşlarını çatı.

"Sesinin sesini beğeniyorum. Güzel bir aksan gibisi yoktur," diye düşündü Altair. "Ne düşünüyorsun prenses?"

Nasir dişlerini sıkarak, "Sanırım," dedi, "benim fikrimi sormayı bırakmalısın."

Altair içini çekti. "Ve bir gevezeyle seyahat etmenin zor olduğunu mu düşündün?" Kifah'a saygıyla baktı. "Sen kim olabilirsin, One of Nine?"

"Adını hiç sormadım," dedi ona bir bakış atarak. İki vuruştan fazla kıpırdamadan duramadı, uzuvlarında titreyen huzursuz bir enerji.

"İşte bu yüzden centilmenlik yapıyorum," dedi anlamlı bir şekilde. "Ben-"

Gözlerini devirdi. "Kifah Derviş ve umurumda değil."

Benyamin bir eli kesenin ortasında kemerli bir şekilde ortalıkta geziniyordu. Zavallı ve silahsızdı. Kifah, Altair'in önünde durup başını eğdiğinde bile, onun yanında kaldı, sessizlikte aralarında bir şey geçiyordu. Nasir gözlerini kıstı.

Avcı nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve öfkeyle yayına bir ok sapladı. Diğerleri yüzünü ona döndü.

"Ahh, başka bir sorgulama zamanı," dedi Altair neşeyle. "Bence-"

"Düşünme," diye çıkıştı.

Nasir, kendisine daha önce defalarca yöneltilmiş sözler karşısında irkildi.

Altair şeytani bir sırıtışla iki parmağını alına kaldırdı. Hedefini dördü arasında kaydırды.

"Seni kim gönderdi." Sesi bir soru değil, ağırbaşlı bir monotondur. Çenesini hafifçe kaldırmasında cesaret vardı. Ağzındaki basına güven.

Benyamin hafifçe başını salladı. "Kimse yapmadı."

"O zaman buraya nasıl geldin?"

"Gemide," dedi Kifah kendini beğenmiş bir şekilde, kolunu kumaşa sararken. Benyamin gülümsedi.

Nasir, Avcı'nın sabrının tükendiğini görebiliyordu ama safinle başa çıkmanın tek bir yolu vardı: gururlarına meydan okumak.

Görünüşe göre Avcı da bu idrake varmış gibiydi: "Arz'da ellerin ve dizlerin üzerinde sürünerek mi geçtin?"

Benyamin'in yüz hatlarında dehşet parladı ve Altair bir kahkaha patlattı. Nasir, bir gülümseme çatlağı gizlemek için başını eğdi.

"Karavanlar sık sık Çöller'den geçerler. Onlardan birine katıldım ve halifelerinden saygıdeğer Dokuzlarından birinden yardım istemek için Pelusia'da durdum. Kifah ve ben birlikte Zaram'a gittik, istekli bir denizcinin izini sürdük ve Zaramalı Düşmüşler'in yolunu geçtik. Hayatlarınızı kurtarmak için zamanında geldik ve şimdi karşınızdayım, mükemmelliğin vücut bulmuş hali."

Kifah, "Son kısım tartışmalı" dedi.

"Ah, ama kesinlikle reddedilemez."

Yani Nasir ve Avcı'nın sahip olduğu iyilikleri görmemişti. Kaybolan Arz yok, hayalet gemi yok. Kuzeni buraya gelmek için çok uğraşmıştı, bu da onun için iyi bir nedeni olduğu anlamına geliyordu.

Ve bir Pelusian ve bir Zaramese mürettebatının yardımını alarak, beş halifeliğin de bu adaya karışmasını sağlamıştı.

Nasir, "Bizi iki haydut safinden kurtarmak için bu kadar ileri gittin," dedi.

Benyamin'in tavrı soğudu. "Nasıl gördüğünüze bağlı olarak ek bir bonus."

Nasir, "Görevi çok az kişi biliyor," diye ısrar etti. "Çorakları, Pelusia'yı ve Zaram'ı geçmen için haberler Alderamin'e zamanında ulaşmış olamaz."

Benyamin, "Yeterince örümcekle arkadaş olun, biri yeterince tüy döker," dedi.

Sözler Nasir'i anlamlı bir şekilde tokatladı.

Altair.

Altair, Benyamin'in örümceklerinden biriydi. Her hareketi özenle kasıtlı olan Altair. Nasir, sunucu kızı ve papirüs artıklarını hatırladı—Altair bir meyhaneye sadece bir içki için adım bile atmadı. Arawiya'nın ne kadarı padişahın emretmediği bir yönde bükülmüştür?

Onları öldürmeli. Onları öldür ve Avcıyı al. Sultanın gözünde yapılacak doğru şey buydu.

Nasir uzun zamandır kendi gözleriyle bakmamıştı.

Benyamin onu yakından izledi ve Nasir, safinin koyu renkli bakışlarında bir değişiklik fark etti. İçlerinde bir şeyler yumuşamıştı.

"Rahat ol Prens. Korkarım konuşacak çok şeyimiz var."

42. BÖLÜM

Benyamin onları tepe gibi sivri uçlu bir çıkıntının yanından geçirirken Zafira mesafesini korudu. Nasir'in safiyi ortadan kaldırmasını bekleyip duruyordu, ama haşhaş bir kez olsun uysal görünüyordu.

Bir daire içinde genişleyen bir taş yığını, yumuşak gri belli belirsiz tanıdıktı ve Sharr'ın birçok kahverengi tonu arasında eşit derecede uygunsuzdu.

"Bir jumu'a mı?" Altair sordu.

Daha önce gördüğü yer orasıydı. Yasmine'nin düğününde gerçekleşen ile neredeyse aynıydı. Zafira, Rahibelerin Sharr'a da jumu'a taşları koyduğunu bilmiyordu.

"Aslında. Seni kurtarmak için yolda geçtik" dedi Benyamin.

Nasir, "Fazla kibirlenme, safi," dedi. "Senin türünden iki tane daha idare edebilirdik."

"Semantik," diye yanıtladı Benyamin, ağzının bir tuhaflığıyla.

Yer sarsıldığında Zafira dondu - o kadar şiddetle titredi ki çenesinde titreme hissetti. Taştaki oymalar derinleşti ve dalgalandı.

"Kharra," diye mırıldandı Nasir, tüm suçlamayı reddederek başını hızla sallayan Benyamin'e keskin bir bakış fırlatarak.

Zafira, toplanan prensin küfredeceğini asla hayal etmemişti, ama onun bile sınırları olduğunu düşündü.

Altair nefesinin altından kıkırdadı. "Daha kötüye gidiyorsun Sultani. Sonraki-"

Gri taş karanlıkta sular altında kaldı. *Gölgeler*. Rüzgar elbiseleriyle savaştı, saçlarını çekiştirdi ve bir çılgılık sessizliği böldü. Gece inanılmayacak kadar siyahlaşırken Zafira eğildi.

Uzun kanatları Baransea'nin dalgaları gibi kımıldar, gücü bir şahininki kadar koyu, keskin kenarlı tüylerde dalgalanan bir yaratık gökyüzünde fırladı. Ağzında gün batımının tonlarında bir gaga şeklindedir. Altair ılık çaldı.

"Bir rukh," diye şaşırıldı Zafira, tekrar çılgılık atıp bulutlara yükselirken.

Altair, "'Hançerli pençeli dev kuş'tan başka bir isme ihtiyacı yok," dedi.

"Neyle karşı karşıya olduğunu bilmek yardımcı olur," diye karşı çıktı, bir bakışla onu hızaya getirirken kuştan daha fazlasına atıfta bulundu.

"Haklı," dedi Kifah gökyüzü açılırken. Anlar içinde, rukh ufukta zar zor bir nokta, karanlık gökyüzünde siyah bir yıldız oldu. "Ama umalım ki yakın zamanda böyle bir şeyle karşı karşıya kalmayız. Halifeyi sadece yem olsun diye terk etmedim."

"Hikayeler onları her zaman bir fili pençelerine alacak kadar büyük ve güçlü olarak tanımladı. Bu kadar büyük *olduğunu* hiç bilmiyordum," diye devam etti Zafira.

Altair esneyerek, "Hikayeler, fillerin uzak doğudaki efsanevi bir adada ayak bastığını da söylüyor, ama bunlardan herhangi birini sadece sen ilginç bulabilirsin, Avcı," dedi.

O gecenin geri kalanını jumu'a'da geçirdiler. Zafira, gözleri kapanırken uyanık kalmaya çalışarak çevredeki çıkıntıya yaslandı. Benyamin, yolculuğundan yorulduğunu iddia etti ve prensin gözlerinde parlayan cinayeti umursamadan taşın ortasında uyudu.

Cevaplaması gereken o kadar çok sorusu vardı ki. *Çok* fazla soru. Bir safi bunca yolu bir söylenti kakofonisine dayanarak gelmez. Ne olursa olsun, hem Benyamin hem de *Nasir* ondan daha yetenekliydi, peki Gümüş Cadı onu neden göndermişti? Bunu anlamlandırmaya çalıştıkça başı daha çok dönüyordu.

Jambiyasını safinin kusursuz boynuna dayaması gerekse bile cevaplarını alacaktı. Yasmine kafasında *birileri şiddet görüyor, diye seslendi*.

Bir noktada uyuyakalmış olmalı, çünkü çok geçmeden ışık seyrek bulutların arasından süzülüyordu, erken güneşin cimri ısısı içini sıcak bir ürperti gönderiyordu.

Bu ona Demenhur'da, Lana'nın eline tereyağlı ve pütürlü, buharı tüten hardaları koyduğu, bir başka av gününe hazırlanırken ağzında eriyen pastayı hatırlattığı soğuk sabahları hatırlattı. Kurutulmuş hurma olmayan yiyecekleri ve bir adamı manipüle edecek kadar sert ekmeği özlemişti. Uykulu köyünü özlemişti.

Daama Prensi Ölüm diğer uçtaki çıkıntıya yaslandı, bir bacağını katladı, kollarını kavuşturdu. Başı göğe eğikti, gözleri kapalıydı. Bir gecede kimseyi öldürmeye çalışmamıştı, bu da büyük ihtimalle plan yaptığı anlamına geliyordu. Kolayca ilerideki harabelere girip gözden kaybolabilirdi, ama birden fazla kez onu tam tetikte yakaladı, üzerine yerleşene ve duruşu tekrar tembelleşene kadar jumu'a'yı taradı.

Ölüm Prensi onu öldürmeyecekse neden onu arasın ki?

Omuzlarını yuvarladı ve taş tırmanmadan önce bir damla su döktü. Deen'in yüzüğünün soğuk metalini dudaklarına bastırdı ve araziye gözden geçirerek boğazında kabaran kederi bastırdı.

Kalıntılar mesafe boyunca dağılmıştı. Bütün bölümler tamamen kumla kaplıydı, kum tepeleri dalgalar halinde yükseliyor ve düşüyordu. Dün minareden gördükleri büyük vahayı, güneşin altında dalgalanan yeşil ve mavi bir parçayı gördü.

"İlgi çekici bir şey casusluk mu?" diye sordu Benyamin.

Aşağı atladı ve ellerinin tozunu aldı. Avuçlarına kum yapışmıştı.

Safin ile tanıştığına ve birini öldürdüğüne hâlâ inanamıyordu. karnına bir yumruk gibi. İncelemesine gülümsedi. Ona yakışıklı demek yalan olurdu, çünkü yontulmuş yüz hatları ve sanatsal bir sakalın vurguladığı kusursuz altın rengi teniyle son derece güzeldi. Koyu renk gözlerini çevreleyen sürme saftı ve sağ kulağının üst kısmını delen iki altın yüzük göz kırpiyordu. Gökler, Kızılağaç muhtemelen bütün sabahları bir aynanın önünde geçirdi.

"Buradan çok uzakta olmayan bir vaha var," dedi gözlerini kaçırarak.

"Sıra oraya gideceğiz," dedi başını sallayarak ve başını ona doğru eğdi. "Demenhune Avcısı'nın bir Avcı olduğunu hiç düşünmedim."

Ağzını eğdi. "Bir örümceği yeterince yaklaştırmaya çalışmak zor olmalı."

"Oh, üzerinde bir örümcek vardı, Avcı. Sadece çevrendekilerin sadakatini hafife aldım."

Boğazı sıkıştı - Demenhur'daki çevresine yeni gelen yalnızca bir kişi vardı. Kimliğini öğrenebilecek olan ancak kalbinin kız kardeşi bu bilgiyi paylaşabilirdi. Deen sırrı yeni arkadaşıyla paylaşmıştı.

Misk.

Benyamin'in onun mahvolduğunu görmesine izin vermeyecekti. "Zaramalı Düşmüşler'in yolunu gerçekten geçtin mi?"

"Gerçekten," dedi onunla ilgili olarak. "Kifah yanımda olduğu için şanslıydım."

Gözleri, erken ışıktaki parıltıya bronz mürekkeple dövmesine kaydılar. Safaitic olduğunu fark etti. İki harften oluşan basit bir kelime, kaf düzgün bir şekilde yuvarlanırken gözünü çerçeveleyen *ha'nın eğriliği, iki i'jam uçan kuşlar gibi.*

Hak . "Gerçek" için eski dil.

Koyu renk gözleri ve mutlak zarafeti ile safi ona büyük bir kediyi hatırlattı. Daha fazla soru sormadan önce, ince gövdesine pelerin kalıbını dökerek sessizce uzaklaştı.

Herkese yaklaşmasını işaret etti ve Zafira'nın gözleri parladı. Nasir adımlarından emin, kıvrak adımlarla onlara doğru yürüdü. Altair başını ona doğru eğdi ve ona gizlice bir bakış atmadan önce fısıldadı.

İyi o zaman.

Karanlıkta tavşan ve geyik avlayan kızdan daha güçlüydüler. Ölü safin bile daha iyi savaşçılardı.

Ama bir görevi vardı. Yayı, jambiyası ve şansı vardı.

Hesabını yapacaktı.

43. BÖLÜM

Nasir artık padişahın Altair'i neden öldürmek istediğini anlamıştı. Benyamin'in örümceğiydi ama Sultan'ın Kalesi'nde kendi sır ağını örmüştü. Nasir, ne kadar çok sır olduğunu bilmiyordu. Sadece General el-Badawi'nin Sharr'da Nasir'in bir sonraki öldüreceği bilgisinden daha fazlasıyla buraya geldiğini biliyordu.

Avcı'nın kaçacağını bir kereden fazla düşünmüştü. Gözleri çıkıntılı taşa kayardı, vücudunun üst yarısı tırtıklı tepelere doğru eğilirdi, vücudu kendisiyle savaşırdı. Alt dudağının bir yanını ağzına alır, derin düşüncelere dalar.

Yüzüğü boynuna takar ve bir, iki kez, buz gibi gözleri acıdan kısıtılmış halde, solgun parmağının üzerinden geçirirdi.

"Gördüğünü görüyorum," Altair dün nefesinin altında şarkı söylemişti.

Nasir onu görmezden gelmişti. Böyle şeyleri fark etmek onun işiydi.

Kendi kendine, kadının kaçmamasını sağlamak için izlediğini söyledi. Ama içgüdüğü ona yapamayacağını söylediğinde bile, kendini yine de onu ararken, onu incelerken buldu. Avcı.

Omuzlarının gururlu kıvrımı onu cesaretlendiriyordu. Ağzının kesimi, dudakları sürekli çiğnemekten kararmıştı.

Sanki onun düşüncelerini duyuyormuş gibi başını kaldırdı, gözleri Kifah'ın altın uçlu mızrağını, Altair'in çıplak kollarını geçip ona kondu. Çenesini güçlkle kaldırdı ve Nasir'in hafif bir eğimi olduğu gibi göstermesi biraz zaman aldı: bir cesaret gösterisi.

O halde Altair'in şirketini neden tercih ettiğini biliyordu. Bakışları neden onu arıyordu. Çünkü ikisi de, Arawiya'daki diğer herkesin yaptığı gibi onu bir canavar olarak gören bir korku perdesiyle ona bakmadı.

"Pekala, zumra-"

Uzaktaki bir çığlık Benyamin'in sözlerini kesti. Umutsuzluk ya da ıstırap değildi. Bu bir öfke kükremesiydi, intikam vaat ediyordu. Adanın bir hatırlatıcısı - onun enginliği, onun *başkalığı* . Ve burada Sharr'da Nasir bir tehdit değil, bir avdı. Ensesinin arkasındaki tüyler diken diken olmuştu. "Bildiğimiz çöl yaratıklarının çok azı Şar'da kaldı."

Altair bir ses çıkardı. "Burada hırlayan prensin korkunç olduğunu düşündüm."

Nasir onu duymazdan geldi ve Kifah, "Zumra?" diye sordu.

Nasir, " Çete için eski bir dil ," dedi.

"Okuldaki Safaitic'i idare edebilirim, shukrun," diye ısırdı.

Eldivenlerini giyerken Nasir, neden konuşmaya zahmet ettiğini defalarca merak etti.

Avcı, "Ben herhangi bir çeteye katılmıyorum," dedi. "Yalnız çalışıyorum ve çalışmaya devam edeceğim..."

"Güven, Avcı," dedi Benyamin yumuşak bir sesle.

Bakışlarında bir şey parçalandı. anma. Bir anı. Parmakları yüzüğe gitti ve Nasir başka tarafa baktı.

Safi, "Hepimiz farklı sayılarla geldik," diye devam etti. "Sen, gümüş bir harfle; prens ve general, her biri kendi emirleriyle; Kifah ve ben, tüm anlaşmaları yoluna koyma fikriyle. Size kayıp Jawarat'ı avlamanız söylendi ve işte burada, alevi kovalayan güveler gibi, topraklarımız üzerinde onlarca yıldır devam eden laneti kırmak için körü körüne bir seraba uzanıyorsunuz."

Nasir dudaklarını birbirine bastırdı. Kifah kollarını kavuşturdu ve ayağını yere vurdu.

Benyamin, Nasir ve Avcı'nın arasına baktı. "İkiniz de yalan söyleyemeyen yalancıyla karşılaştınız. İkiniz de tam gerçeği alamadınız. Yine de onun sözlerinin cazibesine kapıldın."

Avcı keskin bir nefes aldı ve Nasir bakışlarının ağırlığını hissederek onu yavaşça parçaladı.

Gümüş Cadı'nın kendisine yardım edeceğine güvenen padişaktan emir almıştı. Onun sözlerine yenik mi düşmüştü? Avucuna bastırdığı pusulaya mı?

Ne kadar sallarsa sallasın yine de Avcı'yı işaret ediyordu.

"O kader gününde sihrin nereye gittiğini biliyor musun?" Güneş gökyüzüne yükselirken, ışınlarının ritmi hızlanırken Benyamin sordu.

"Kayboldu," dedi Avcı.

"Bir şeyi yok etmek için sihire ihtiyacın var," dedi Kifah.

"Ahh, bilmeceleri severim," dedi Altair.

Nasir, "Hikayenin sonunu duymamızı istiyorsan, gitmemiz gerek, yoksa son sözlerini yalnızca cıvıl cıvıl cesetlerimiz duyacak," dedi Nasir. Hikayenin *geri* kalanını duymak istiyordu. Babasının emirlerine devam etmeden önce anlamak istedi. Ama bunu itiraf etmeden önce kendi boğazını kesecekti.

Kifah kıkırdadı. "Veliaht prensin espri anlayışı olduğunu kim bilebilirdi?"

"Ah, düzgün bir kahvaltı yaptıktan sonra daha da komik oluyor," diye teklifte bulundu Altair.

Benyamin'e bakmadan önce Avcı'nın dudaklarının kenarlarında bir şey oynadı. "Vahanın sığınağına gidebiliriz. O zaman her şeyi bilmeyi beklerim."

Safi bir yay açtı. "Ama tabii ki seyyida."

BÖLÜM 44

Palmiye ağaçlarının örtülü gölgelerinin altında, Kifah ona suyun güvenli olduğuna dair güvence verdikten sonra Zafira keçi postunu yeniden doldurdu. Kum, çizmelerinin içine süzüldü ve kuşağının kıvrımları arasında toplandı. Dilinde hafif ağırlığını tattı ve yanaklarında onun kumunu hissetti. Her *yerdeydi* .

Ağaçların arasından bir esinti ılık çaldı ve daha pelerininin çantasında olduğunu hatırlamadan kapüşonuna uzandı. Deen'in parmakları, kendini katlayamadan çenesini gölgeledi.

Altair yalnız bir şeftali ağacı buldu, burada bir miktar bulanık meyve topladı ve beşi arasında dağıttı.

Kifah mızrağıyla bir ritim tutturdu ve Zafira, Pelusian'ın kolundaki birkaç kılıftan birinden küçük siyah bir bıçak çekmesini izleyerek uzaklaştı. *Bir yıldırım bıçağı* , diye fark etti Zafira. Doğanın gazabıyla dövülmüş, denge hiçbir şeyle eşleşmemiştir. Kan keskinleştirdi; yaş onu güçlendirdi. Bıçaklar nadirdi, çünkü demirciler pusuda beklemek zorundaydı. ta ki gök gürültüsü ve sağanak yağmur altında kara cevheri toplamak için acele etmeden önce bir dağa yıldırım çarpıncaya kadar.

Görünen o ki, halifenin Dokuz Elitinden biri olmanın faydaları vardı.

Benyamin çantasından bir kat bez çıkardı. Zafira, safinin boşuna olduğunu biliyordu, ama Sharr'a bir halı getirmeye yetecek kadar mı? Kırışıklıkları dikkatlice düzeltti ve kırmızı örgünün ortasında bağdaş kurup oturmadan önce bir böceği nazıkçe kenara fırlattı, herkesi beklerken yumruklarından kum damlattı. Nasir kollarını kavuşturdu ve çıkıntı yapan bir taşa yaslanarak mutlu bir katılımcı olmayacağını açıkça belirtti.

"Büyü kaybolmadı zumra. Taşındı," diye başladı Benyamin, mavi sulara bir şeftali çekirdeği atlayarak. Sanki zayıf, silahsız benliğine karşı silah kullanan birbirine uymayan bir grup insan değil, bir çocuk güruhuymuşlar gibi onlara "zumra" diyordu.

"Gecenin Aslanı'na karşı yapılan ikinci savaşta Şarr'ın muhafızı yardım çağırdığında, Rahibeler buraya büyü getirdiler. Ve onların ölümüyle sihir kaybolmadı, ancak yükü mutlu bir şekilde taşıyan Sharr'a düştü.

"Hapishanenin yaratıklarını -insanlar, safin, ifrit, bashmu- önüne çıkan her şeyi yuttu ve yine de adanın açlığı dindirilemedi. Baransea'yı lekeledi, Arz'ı doğurdu. Ve Sharr büyüünün kontrolünde ne kadar uzun süre kalırsa, Arz o kadar uzağa büyüyecek ve topraklarımız o kadar kötüleşecek."

"Ne için?" diye sordu Zafira. "Sharr ne istiyor?"

Benyamin'in gözlerinde bir parıltı vardı. "Sen, Avcı, kendi iyiliğin için fazla akıllısın."

Geri çekildi ve Altair ile Benyamin'in paylaştığı bakışı neredeyse kaçıracaktı.

"Eğer Sharr'da sihir varsa," diye başladı Altair ve Zafira, bir şeyi maskeleyerek için acele ettiğini hissetti, "o zaman onu kullanabiliriz."

"En azından dum sihr aracılığıyla," dedi Kifah.

"Numara!" Benyamin sanki biri avucunu kesmiş ve onu kullanmaya zorlamış gibi görünüyordu. "Kan büyüü yasaktır. *Kesinlikle* yasak. Onu emreden kimsenin cezası yoktur. Fiyat her zaman harika."

"Bu yüzden mi sadece Safai'de yapılıyor..."

"Batıl inanç. Kan büyüü yasak çünkü kontrol edilemez. Fiyat bir kan örneği, başka bir şey değil," dedi Nasir bıkkınlıkla.

"Kan büyüünü daha fazla tartışmayacağız," dedi Benyamin, Zafira'ya dönmeden önce sertçe.

Gözlerindeki bakışa göre, Benyamin'in dum sihr korkusunda daha fazla bir şey olduğundan şüpheleniyordu. Kişisel bir şey.

"Altair, doğuştan sahip olduğumuz yakınlıklardan bahsediyordu," diye sakince devam etti safi, ancak Zafira hafif bir huzursuzluk dalgası duymuştu. "Özellikle doğduğun uzmanlık alanı, sevgili Demenhune."

Zafira gözlerini kıstı. Nasir sertleşti.

"Bende sihir var" dedi. Sözleri tereddütlüydü. İnanmayan.

"Bir *yakınlığın var* ," diye düzeltti Benyamin başını eğerek. "Herkes gibi. Bir zamanlar kraliyet minarelerini aydınlatan büyüün yakıtı olmayınca, yakınlıklarımız uykuya daldı. Sürekli açlık.

"Arz'ı bu kadar çekici yapan da bu - Sharr'ın bir uzantısı. Arawiya'nın bir zamanlar yaptığı büyüü içeren aynı ada. Arz'a yaklaştığımızda, yakınlıklarımız pençelerini keserek bizi lanetli ormana mahmuzladı. Birçoğu fısıltılarına yenik düştü ve uzun süredir bastırığımız yakınlıklarımızı serbest bırakma şansı için içeri girdi. Güç kullanmış olabilirler. Ateş deyip su da çağırılmış olabilirler ama Arz öyle bir şey ki bir daha geri dönemezler. Aksine, sen Avcı: Senin yakınlığın, tekrar tekrar geri dönmene izin veren şeydi."

Her zaman yolunu bulacaksın. Gümüş Cadı'nın ilk karşılaşmalarındaki sözleri. Zafira'nın gerçekten de Arz'dan tek parça olarak dönüp dönmediğini görmeye gelmişti.

Bir esinti hurma ağacının yapraklarını havalandırdı, tenini serinletti ve bir kuş kanatlarını çırparak gökyüzüne çıktı.

Benyamin diğerlerine baktı. "Burada, Sharr'da, Arz'ın tuzağına düşmeden, hepimiz *güçlerimizi* kullanabiliriz. Avcı'nın tek farkı, yakınlığını yıllardır kontrol altında tutması."

Arz'a teşekkürler. *Gökyüzü.* O lanetli orman, sihirle uğuldayan bir ülkeydi. *Yıllardır* girmeyi göze aldığı bir yer .

"Benim yakınlığım nedir?" diye sordu. Nefes almak giderek zorlaşıyordu.

Benyamin onu düşündü, kahverengi gözlü. "Prensimize buradan sorabilirsiniz. O ve Altair doğru fikre sahipti."

Sarasin de en ufak bir şaşırmamıştı. Aralarında çılgınca baktı ve ayağa fırladı, neredeyse kumda tökezledi. Altın saçaklı halısında sakince oturan Benyamin'e gözlerini dikti.

"Söyle bana," diye nefes aldı. "Ben neyim?"

"Bir da'ira."

"Bir ne?" dedi usulca, akıl sağlığının sınırlarının çözüldüğünü hissederek.

"Fırtınada pusula, karanlıkta rehber sensin. Her zaman yolunu bulacaksın, Zafira binti Iskandar."

Sözleri kafasında bir davula dönüştü.

Hayır, o çölde bir aslan sürüsünün karşısında savunmasız bir ceylandı. Gözlerini prence ve generaline çevirerek uzaklaştı. Sonra Kifah ve Benyamin'e.

Ve bir ceylanın en iyi yaptığı şeyi yaptı. O koştu.

BÖLÜM 45

Zafira, onların çağrılarını görmezden gelerek, Arawiya'nın veliaht prensinin ona gözünü kırpmadan, kanını kavurarak nasıl baktığını görmezden gelerek, vahanın yeşilliklerinde koştu.

"Bırak onu," dedi yumuşak bir sesle ve duraksadı. "Zamana ihtiyacı var."

Zafira, Altair'in buna ne dediğini duymak için beklemedi. Kendini bir dizi hurma ağacının arasına sıkıştırdı ve nefesini düzenlerken sırtını dikenli bir ağaç gövdesine bastırdı. Ağaçlar onu kucaklarken fısıldayarak karşıladılar. *Uzakta kal. Dinlenmek.*

Gölgeler onun sıkıntısını taklit ediyordu. Dizlerinin üzerine çöktüğünde hurma ağaçları soldu.

Gözlerini kırptı ve tekrar doğruldular.

Bir da'ira. Eski Safai kelimesini dilinin üzerinde çevirdi. Bir *pusula* .

Bu yüzden bu terk edilmiş adada Jawarat'ı nasıl bulacağını hiç düşünmemişti. Çünkü yakınlığı onu her zaman bir yere götürmüştü. Onu yıllardır *yönlendiriyordu* .

Yön duygusu bir his ya da çılgın bir fikir değildi. içinde avlandı Arz, onun yüzünden görünmez oldu. Bu yüzden Arz'dan kurtuldu.

Baba.

Gökler, Baba ne zaman Arz'a gitse, onunla birlikte olmuştu. Hedefine rehberlik ediyor, öldürdüklerini görüyor, liderliğini takip ediyor. Sonuncusuna kadar. Onu çıldırtan girişim, ideallerini çarpıttı.

Keşke bilseydi.

"Ah, aşağıda tatlı kar," diye soludu, onu doğru yola yönlendirirken kan dolaşımındaki çılgın uğultuyu hatırlayarak.

Parmak uçlarıyla kullanabileceği her şeyden - ateş, karanlık, illüzyonlar - ona *yön bahşedilmişti* . Yönün *bir* yakınlık olduğunu bile bilmiyordu .

Ağaçlardan histerik bir kahkaha yankılandı ve Zafira, kahkahanın kendi kırık benliğinden sıyrıldığını fark etmeden önce yayını çekti. Dudaklarının arasından bir hıçkırık kaçtı. Bu zayıflık ona ait değildi. Kalbinin parçalarını çekiştirirken yönünü şaşırdı.

Her şey bir anda anlam kazandı. Sarasinler neden onu Demenhur'da kaçırmaya çalıştılar? Altair ve prens neden onunla "müttefik" olmuştu: böylece onu Jawarat'ı bulmak için kullanabilirlerdi. Nasir'in her an onu izleyen gri gözlerini hatırlayınca titredi. Onu neden izlediğini, onu ifritten neden kurtardığını şimdi anlıyordu.

Bir varlığı koruyordu.

O başından beri biliyordu, yani padişah da biliyordu. Ya da en azından padişahın bir varsayımı ve ona göre hareket etme gücü vardı.

Hepsi aynı krallığa sadıktı, ancak Gümüş Cadı ve padişah birbirleriyle çelişiyor gibiydi. Burada iki taraf vardı. Zafira'nın anlamadığı bir düşmanlık. Prens ve generalin onu neden öldürmeye çalıştığını bile anlayamamıştı.

Belki de iki taraf da ondan yana değildi.

Gümüş Cadı'nın avcılar listesinin *başında değildi* — liste oydu. Jawarat'ı bulabilen bilinen tek avcı ve eğer o hiç batmasaydı. Arz'a ayak bastıysa, başarılarını hiç belli etmemiş olsaydı, Gümüş Cadı bunu asla bilmeyecekti. Sultan habersiz olurdu. Jawarat, başka bir da'ira onların yakınlığını açığa vurana kadar kayıp kalacaktı. Daha fazlası olsaydı.

Gökyüzü. Yakınlıklar, güçler. Artık var olmayan sihir.

Yatmaya ihtiyacı vardı. O neydi, yaşlı bir adam mı? Yatmasına gerek yoktu.

Durgunlukta bir patikanın açıldığı önündeki yeşil yapraklarda görkemli altın kıvrımları parlıyordu. Rengarenk çiçekler yaprakları saçarak, onu yumuşak çanlarla yakıştırdı. *Özgür ol, Avcı.*

Diğerlerine ihtiyacı yoktu, diye hatırlattı gölgeler ona. Vahadan vahaya, harabeden harabeye kendi yolunu çizebilir ve o sefil kitabı bulabilirdi. Kimin kiminle ittifak kurduğunu ve diğerlerinden hangisinin onun ölümünü planladığını düşünmeden tek başına Arawiya'ya büyüü geri getirebilirdi.

Fakat.

O kumaşın tenine nazıkçe dokunuşunu hatırladı. Prensın gözlerindeki hüzn. Altair'in gülüşü. Benyamin'in ısrarı. Kifah'ın kara gözlerine musallat olan gölge.

Cevaplara ihtiyacı vardı. Benyamin'in sahip olduğu cevaplar.

Bunun pişman olacağı bir karar olmadığını umarak geri döndü.

46. BÖLÜM

onun geri dönmesini bekleyerek -*umut* ederek- ağaçlara baktı . Nadir bir şey, onun için. Umut.

Benyamin'in suçu olsa da, Nasir... onların küçük sohbetinden bir şeyler öğrenmişti. Safi ona asla sormaya cesaret edemediği soruların cevaplarını vermişti.

"Bütün bu gerilim beni yaşılandırıyor," dedi Altair, elinde bıçaklarla kollarını esneterek. Aynı anda ne kadar neşeli ve ölümcül olabileceği endişe vericiydi.

"Yaş tipik olarak bilgeliğe yol açar," diye belirtti Kifah, yüzündeki ifade Altair'in akıllıca olmadığını gösteriyordu.

"Bunu geveze bir safi ile birlikte etiketleyen kız söylüyor. Hem sen neden geldin?" Altair ona dönerek sordu. Uzatılmış bıçaklarından kaçmadı.

Kifah onu bir an inceledi ve sonra omuz silkti. "Büyü. İntikam. Olağan."

Altair güldü ve Nasir kendi dudaklarının yukarı kıvrılmasına engel olmaya çalıştı. Rimaal. Daha önce hiç bu kadar çok gülümsemeyi bastırmak zorunda kalmamıştı. Benyamin kaşlarını çatarak vahada volta attı.

Sonunda Avcı ortaya çıktı, her şeye ürktücü bir sessizlikle baktı. Nasir'in midesinde huzursuzluk kıpırdandı. O farkına varmadan omuzları öne doğru kıvrıldı ve doğrulup çenesini kaldırdı.

Benyamin gözlerini parlatılmış altın rengine çevirerek dikkatleri üzerine çekti. "Özür dilemek istedim," dedi ona yavaşça. "Safin, insan duygularını görmezden gelme eğilimindedir. Sana böylesine ağır bir vahiy yüklemekten önce biraz düşünmeliydim."

Benyamin'in insan olmadığını unutmak kolaydı. Gümüş Cadı gibi. Nasir'in benliğinin yarısı gibi.

Altair, Nasir'in kulağına eğilerek, "Ben haşhaş değilim, ama mütevazı gözlemlerime göre, gözlerini ondan alamıyorsun," dedi.

"Kıskanç?" Nasir sordu. Sarığının yırtık ucu hafif esintiyle titredi, kumaşı boynunda yumuşacıktı.

"Bana bu kadar baktığını bilmeseydim olurum."

Nasir'in kaşları çatıldı. "Ona ihtiyacım var."

"İş söz konusu olduğunda her erkeğin söylediği şey..."

Nasir, "Ağzını kapat ya da başka yerde kullan," diye hırladı. Ahmakla neden konuşma zahmetine girdiğine hayret etti.

Altair dudaklarını kapatmış gibi yaptı ama sessizliği ölmekte olan bir böcekten daha uzun sürmedi. "Oi, her ne düşünüyorsan, ben değildim."

"Kapa çeneni," dedi Avcı, yaklaştığında.

Altair, Nasir'i tatmin edecek şekilde irkildi.

"Geri döndüm çünkü başka türlü beni takip edeceğini biliyorum ve ikinizin boynumdan aşağı nefes almasından bıktım."

"Bir erkeğin boynundan nefes almasının nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" Nasir sordu. *Az önce ne dedin aptal?* Altair ile çok fazla zaman geçiriyordu.

General bile şaşırmış görünüyordu. Kifah homurdandı ve Benyamin sabır için göklere dua etti.

Avcı durakladı ve Nasir, bir anıyı hatırladığı anı tam olarak gördü. Düşünceleriniz yüzünüzde canlandığında hayat ne kadar zordu? Parmakları yüzüğe gitti ve gerisini ona anlattı.

Hatasını anlayınca meydan okurcasına gözleriyle buluştu. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Senin aptal acıma alaycılığınla."

Güldü, kuru bir sesle. "Kendini ona aşık mı sandın?"

Cevap vermedi ve sessizliği onu daha fazla itirdi, çünkü diğerleri izledi. Çünkü o babasının oğluydu.

Yaklaştı. "Sana bir sır vereyim Avcı: Ölü adam seni sevdi ama sen sevmedin."

Kifah elini kel kafasına dayayarak, Kanayan Guljul, onu rahat bırak, dedi.

"Ölüm insan hayatında kesin olan tek şeydir. Olduğunda neden hala bir sürpriz olarak geliyor?" O sordu.

"Aşk ya da kayıp hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tısladı Avcı ve Nasir bakışlarından kaçtı, o kadar soğuktu ki yandı. "Muhtemelen her gece farklı bir kadını deviren, ancak onu gün doğarken öldüren ayrıcalıklı kişilerdensin."

Nasir kurt gibi bir gülümseme takındı. "Öyleyse kendini Şehrazad olarak hayal et?"

Altair'e dönmeden önce yüzünde çok tuhaf bir ifade belirdi. "Bana ver."

"Ben mi? Ne?" Altair gözlerini kocaman açarak tökezledi. Ona doğru yürüdü ve palalarından birine uzandı. O daha uzundu, ama o yeterince uzundu. Parmak uçlarında durdu ve kılıcını yavaş bir tıslamayla çekip omzunu çentikledi.

Kifah, Altair'in şaşkınlığına tek kaşını kaldırdı. "Bu ilginç olacak."

Avcı duruşunu düzeltti. Bakışlarındaki bir şey Nasir'in duraklamasına neden oldu. Öfkeden daha karmaşık bir şeydi, çünkü öfkeyi nasıl yeneceğini biliyordu.

Vahşi bir şey.

Elini kılıcına bıraktı, vücudu uğulduyor, kan akıyordu, meydan okuma için minnettarım. Benyamin kumları karıştırarak aralarına koştu, ama Nasir savaşta sakinleşmişti ve durmak üzere değildi.

"Bir kenara çekil, Kızılağaç. O bir kadın, yıpranmış yaşlı bir adam değil. Senin korumana ihtiyacı yok."

Benyamin başını eğdi. "Korumaya ihtiyacı olduğunu düşündüren *ne* ?"

47. BÖLÜM

Zafira'nın bir palanın nasıl kullanılacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Ama ne kadar zor olabilir? Jambiyasının iki katı uzunluğundaydı.

Tamam. Belki üçlü.

Kumun yansımasıyla bükülmüş altın gibi göz kırptı. Deen'le bıçak konusunda iyi olduğunu bilecek kadar sık dövüşmüştü. Beyninin daha iyi yarısının söyleyeceğini söylemesine rağmen, sefil prensin ona blöf yapmamasını umdu. Ama kalbi Arz'da avlanmasına yol açıysa, kalbine bir bıçak çekemez miydi?

Karanlık düşüncelerine gözlerini kırıştırdı. Duygu, harekete geçmek için korkunç bir şeydi. Ama Deen'e hakaret etmişti. Daha da kötüsü, *haklıydı* : Deen'i asla Deen'in istediği gibi sevmemişti.

Benjamin alnında endişeyle uzaklaştığında, Zafira onun fikirlerinin de kendisine ait olduğunu biliyordu. Çantalarını kuma fırlattı ve palasını biraz daha yükseğe kaldırdı.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin miyiz?" Altair özellikle kimseye sormadı.

"Artık neyin iyi bir fikir olduğunu bilmiyorum," dedi Kifah kuru bir sesle. "Ben *Sharr'dayım* ."

Nasir kılıcını gösterişli bir şekilde çekti, kabzası havada dönerken mafsallarında dans ediyordu. Yüzünde Zafira'nın tamamen gülünç olduğunu iddia eden bir bakış parladı. Onunla ilk tanıştığında gizliliği ve gölgeleri tercih eden bir prens için, şimdi ilgiden zevk alıyor gibiydi.

İçini bir korku kapladı, memnuniyetle karşıladığı bir heyecanla titredi. Hikayeleri biliyordu. Ölüm Prensi'nin bıçak konusunda ne kadar usta olduğunu biliyordu.

Yaklaştı.

Ve herşey

etkilenmiş

hızlı bir şekilde.

Kılıcını kaldırdı ve o da aynısını yaptı, siyah kabza eldivenlerine karıştı. Hava, metal metale çarparak dişlerini, beynini, aptallığını ve - gökleri, ne aptaldı, sarsana kadar parıltıyan bir çelik bulanıklığıydı.

Ama onu öldürmeyecekti. Ona ihtiyacı vardı. Hepsini yaptı. *Onlara* ihtiyacı yoktu.

İhtiyacı olan tek kişi onun yüzünden ölmüştü.

Tüm ağırlığını çarpışan kılıçların arkasına verdi ve itti. Nasir daha güçlüydü, daha uzundu, daha genişti ama kıl payı geriye kaydı. Karşı savaşıırken öldürmeye alışık olmayan en büyük suikastçıydı.

Yenilenmiş bir şevkle yeniden itti.

"Ne kadar sevimli." Fısıltılı bir kahkahayla kendini geri çekti.

Tökezledi, ayağa kalkmak için elini kaba taş a bastırdı. Adam palasına tekrar çarpmadan önce hırladı ve kolunu kaldırdı, güç dişlerini takırdattı. *Kendini tutmuyor.*

Ona ihtiyacı yok muydu?

Zafira solmuş gibi yaptı ama tepki vermedi. Sonra doğruyu yaptı ve o daha o daha farkına varmadan onun hareketini tahmin ederek eğlenerek kaşını kaldırdı. Altair güldü. Boynu yandı.

Bıçakları tekrar çarpıştılar ve adam yaklaştı.

"Kim olduğumu biliyorsun. Vazgeç, Avcı," diye mırıldandı, karanlık sesi onun içinden gürleyerek.

Başka bir greve hazırlandığı anda fırsatını gördü. Çünkü o Demenhune Avcısıydı. Hızlı. Kesin. eğitimsiz. Eğitimli, metodik bir suikastçıya rakip olabilir.

Öne fırladı ve kollarının altına eğildi. Nefesi teninin üzerinde hızla geçti ve botunu bacağına geçirip çekti. Burun delikleri genişleyerek geriye doğru eğildi. Onun zaferini gördü ve hırladı, boğuk bir gümbürtüyle sırtüstü düşmeden önce son bir dövüşte bacaklarını kendi bacaklarının arasına kenetledi.

Ve onun tepesinde, nefesi ciğerlerinden çekildi.

Düşmesini durdurmak için bir elini onun omzuna attı, ama bacakları birbirine dolanmış uzuvlardı ve altlarına kum batıyordu. Gövdesi onunkine sürtündü, hain yüzük kalbine yerleşti, ağır nefesiyle inip kalkıyordu. Yüzleri sadece nefesler arasındaydı. Pelerininin koruması olmadan, ona her dokunuşu sanki tamamen çıplakmış gibi geliyordu. Zafira'nın göğsünde kalp atışları dört nala gidiyordu.

"Biraz daha yaklaşırsam gözlerimi kapatmak zorunda kalacağım," dedi Altair yüksek bir fısıltıyla.

Ve prens sırtıtmaya cesaret etti.

Bir yalan , dedi kekeleyen zihni, çünkü o açık mutsuzluk gözlerine yansıyor, ölü alevlerin ve cansız taşların rengi.

"Haydi, ıstırabıma bir son ver," dedi yumuşak bir sesle. Soğuk sözler tenini okşadı. Öldürücü haşhaşının nazik olmaması gerekiyordu.

Ancak o zaman palasını onun boğazına bastırıldığını fark etti, tıpkı avlanırken jambiya'sını avlarının boğazına dayadığı gibi.

Zafira, boğazının pürüzsüz sütununu izleyerek bıçağı boynunun derisine daha da bastırdı. Altın rengi teninde tüyler diken diken oldu ve içinde parmaklarını yumuşatmak için delice bir dürtü vardı. Onlara ağzına dokunmak.

Nefesini yuttu ve dişlerini gıcırdattı. Deen'in boğazı bir daha asla sallanmayacak. Onun yüzünden. Altındaki bu katil yüzünden.

Vahanın ağaçları nefesini tutarak bekledi. Ama Zafira'nın tüm odağı boğazına değen parıldayan metale odaklandı.

Zarar verenlerle eşit olmayın. Deen'in sözleri, Zafira yıllar ve yıllar önce bir kura oyunu sırasında Deen'in burnunu kıran sarı dişli çocuğa meydan okumayı kendine görev edindiğinde.

Zafira o gri gözlere baktı ve içlerindeki küller bakışlarının altında dağıldı. Bıçağı kaldırdı.

Yaralı yüzünde tek bir şaşkınlık ifadesi parlamadı. Zafira çığlığını bir hırıltı ile yuttu.

"Üç şey. Wahid, bana dokunma. Ithnayn, bana bakma. Thalatha, beni düşünme bile." Zafira ayağa kalktı, sırf ölçü olsun diye dizlerini onun bacaklarına gömerken onun acı tıslamasından zevk aldı.

Ayağa kalktı ve alnının üzerinde iki parmağıyla onu alaylı bir şekilde selamladı. "Nasıl istersen."

Onu buz gibi bir bakışla sabitlemeden önce bakışlarını diğerlerinde gezdirdi. "Dilekler gerçek olsaydı, ölmüş olurdun."

BÖLÜM 48

Nasir hala metalin soğuk öpücüğünü boynunda yanık hayaleti gibi hissediyordu.

En son bir kadın ya da herhangi biri boynuna bıçak dayadığında Nasir eğitimdeydi. Ondan sonra, annesi onun karanlıkta bir fısıltıdan farksız olduğundan emin olduktan sonra kimse yaklaşmadı. Ama Avcı'nın eğitimi yoktu. Bu vahşilik onu ele geçirdi, sakinliğini sarstı ve bir okul bahçesindeki çocuklarmış gibi ona çelme taktı.

Boynu hala metalin öpücüğünü hissediyor olabilirdi ama geri kalanı utancın sıcaklığını hissediyordu.

"Ahh, iyi bir fikir tartışmasının başka şeylerle bitmesine bayılıyorum." Avcı tek kelime etmeden palasını geri verdiğinde Altair sırttı.

"Şimdi ne var?" diye sordu Kifah. Bıçağın kabzası parmak eklemlerinde dans ediyor ve altın manşeti güneşte bir fener gibi parlıyordu. "Geri kalanımız ölümlerimiz için düelloya mı başlayacak?"

"Artık düello yapmak yok." Benyamin çileden çıkmış bir anne gibi içini çekti. Onun bakışlar, öğleden sonra olmamasına rağmen, dünyanın bir gölge daha kararttığı çevrelerine doğru kaymaya devam etti.

"Evet, sevgili safimizi dinleyin. Şimdi birbirimizi öldürürsek, ifrit çaldığında kimi yem olarak kullanacağız?" diye bağırdı Altair.

"Siz belki?" diye sordu Avcı kıyafetlerini düzeltirken. Nasir, onun yüzündeki en açık renk tonu hayal edip etmediğini merak etti. "Onları bir süre meşgul edecek kadar büyüksün."

Altair sarığını düzeltti, gözlerinde bir parıltı vardı. "Birini bir süre meşgul edecek kadar büyüğüm."

Nasir ağzını tıkadı ve Kifah kekeledi. Avcı sadece tepkilerine şaşırılmış görünüyordu. *Kapalı.*

Benyamin, Altair'e bir bakış attı ama sözlerin kaymasına izin verdi. "Hareket etmeye başlamalıyız."

Avcı, çelik gibi bir ses tonuyla, "Hiçbir yere gitmiyoruz, safi," dedi.

Ona döndü. "Bunu bir canavarmışım gibi söylüyorsun."

"Belki öylesin." Omuz silkti ve Kifah bir kahkaha patlattı.

İnanılmaz görünüyordu. "Halkınız önümde eğilecekti."

"Halkımın da beyinleri kar var. Ne olmuş yani?" diye karşılık verdi. "Cevapları alana kadar gitmiyoruz."

Benyamin başını salladı. "Yakında, sevgili Demenhune. Ağaçlar kıvrılır ve gölgelerin bir efendisi vardır. Zamanı geldiğinde konuşacağız."

Sözleri üzerine titredi ve diğerleri sustu. Sharr daha da uğursuz olmaya başladı.

Nasir bir şekilde bu ustanın Gümüş Cadı olmadığını ve kesinlikle Ghameq olmadığını biliyordu, çünkü babasının erişimi bu kadar uzağa gidemezdi. Bu usta, o gece tavernada Altair'in yüzünde korku yaratmıştı.

Bu usta Sharr'ı olduğu gibi bir canavara dönüştürdü.

Avcı, arkasından hızla "Yalla, zumra" diye çağıran Benyamin'den gelen bir mırıltıdan sonra palmiye ağaçlarının arasında gözden kayboldu.

Haydi, çete.

Nasir kendini tuttu. Bir haşhaşinin gücü gizlilik ve yalnızlıkta yatar. Hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu: Kuzeni ortaya çıktı, Altair nefes aldı, Avcı bir kızdı - *laa, kadın*.

Üzerine düştüğünde hissettiği utançtan başka bir şey varsa, o da tamamen kadın olduğuydu. Nasir çok yavaş bir nefes verdi.

Ve şimdi Benyamin daha büyük bir tehdide karşı uyarıda bulunuyordu.

Altair, Benyamin ve Kifah geldikten sonra ilk kez yalnız kaldıklarında Nasir'e baktı. "Peki?"

Nasir başını eğdi. "Pelusian'la ben ilgileneneğim..."

Altair hırladı ve onu ağaçların arasına itti. Güneş ışığı karanlık dalların arkasında kayboldu. Nasir ayağa fırladı ve dişlerini sıkarak döndü. Palasını çekerken görüşü karardı.

Altair'in gözlerinde öfke parladı. "Plan değişikliği? Önce beni öldüreceksin, öyle mi? Bu artık Jawarat'ı bulup sevgili babana geri dönmekle ilgili değil, seni aptal."

Nasir nefesini kontrol etmeye çalıştı ama karanlık artmıştı ve çevredeki ağaçların ötesini zar zor görebiliyordu. Yüreğine korku çarpıyordu.

Nasir alçak sesle, "Yardım çağır, örümcek," dedi.

"Başkasının kulağına fısıldamamı kışkırdın mı? Sana söyledim - ne yaparsam krallığın iyiliği için yaparım."

Nasir'in umurunda değildi. "Sen daha kolunu bile kaldırmadan boğazını kesebilirim."

Altair kıpkırmızı bir şekilde ellerini kaldırdı. "Her ne pahasına olursa olsun."

Nasir zihninde kılıcını kaldırdığını, geri kaldırdığını, ileri doğru savurduğunu gördü. Altair'in boynunda kırmızı bir ufuk gördü ve gök mavisi gözlerinin solması. Ruhu özgürce kaçarken dalgalanma. Gördü, yaptı. Avcı'nın cesediyle birlikte.

Ama kılıcı artık çok ağırdı.

Ellerinde nabız atıyordu ve ter omurgasından aşağı süzülüyordu. Benyamin onlara doğru koşarken neredeyse tökezledi, görüş alanına girdiğinde dudaklarını çekiştirmekten korkuyordu. Avcı ve Kifah onu gölgeledi.

"Annenin oğlu hâlâ içeride Prens," dedi Benyamin temkinli bir şekilde, sanki Nasir bir hayvanmış gibi ürkütmekten korkuyordu.

Başka biri olsaydı Nasir onu keserdi ama Benyamin'in sultana üzerinde bir iddiası vardı. Nasir, Altair'in bakışlarını tuttu ve yavaşça palasını kınına soktu.

"Bırak etrafa bir baksın. Duruma göre düşman değil müttefik olduğumuzu görsün ve cinayeti rahat bıraksın. Kalbini güvene açsın. Belki de arayışın için geldiğin şeyden daha fazlası vardır."

Safinin tuhaf sözleri Nasir'e kızıl pusulayı hatırlattı.

Çalılardan arasında bir şey hışırdadı, ayakların altında kum kıpırdadı. Nasir dondu ve diğerleri yavaş yavaş esmerleşmiş palmiye ağaçlarına döndüler. Bir şeyin *hışırtısı* hızla yanından geçerken Nasir'in teninde belirgin bir bulanıklık vardı.

Ve ağaçlardan gölgeler yağdı.

BÖLÜM 49

Zafira, Sharr'dan çok şey beklemeye başlamıştı. Ama Yasmine'in tüm eterik güzelliğiyle, çıplak ayaklarının altındaki kumla kendisine doğru sürüklendiğini görmeyi hiç beklemiyordu.

Boğazından boğuk bir ses kaçtı. Yasemin de değil.

Benjamin bileğinin derisine dokundu ve Zafira pelerini, eldivenlerini diledi. Sesi kulağına çarpmıştı.

"Avcı, bana bak."

Zafira gözlerini kırptı ve Deen'in bir okla delindiğini gördü. Baba, ağaçlardan elleri ve dizleri üzerinde sürünerek. Kirli. Kanlı.

Ölü.

Benjamin onu salladı. "Avcı. *Bakmak. anda. Ben mi.* "

Gözlerindeki sempatiden, onunla bir çocukmuş gibi konuşma şeklinden nefret ediyordu.

"Bu kadar. Yavaşça nefes al. Düşündüğün kişi bu değil. Hatırlıyor musun? Dinliyor musun?"

Yasemin. Yasemin. Yasemin.

"O değil," diye nazikçe devam etti.

O? Hayır, bu onundu. Bu çok tatlıydı Yasmine. Ağzı bozuk Yasmine. Evli Yasemin.

"Nefes al, Avcı. Kolay Şimdi. Bu gerçek değil."

Ancak o zaman sadece *bir* Yasmine olmadığını fark etti. Çok fazla vardı. Ve Zafira'nın bakışları şişman ağaçlara karşı ürkütücü bir şekilde birinden diğerine kayarken, yüzlerin değiştiğini gördü.

"İfrit," diye fısıldadı. Tatlı bir rahatlama dizlerini büktü ve dünya yeniden odak noktasına dönerken en yakındaki gövdeyi kavradı.

Benjamin bir eliyle onu omuzlarına doladı. "Uyarmana ihtiyacım var."

"Tam?" Kifah'ın sesi çatladı. Bir sevgili mi görüyordu? Bir erkek kardeş? Bir arkadaş?

İfrit onları yavaşça sararak değişmeye devam etti. Lana, Din, Ümmü, Haytham, Baba. Baba'ya benzeyende Benjamin kaskatı kesildi.

"Onu da görüyor musun?" diye sordu parmaklarının titremesini isteyerek. Artık vahanın sonunu göremiyordu. Güneş tamamen kaybolmuş gibiydi.

Benjamin, "Birini görüyorum ama senin gördüğün kişiyi değil," diye boğuldu.

Sevilen birinin yüzünü çıkarmak için bir ruha ulaşmak müstehcen bir şeydi. Bir ifrit aynı anda yüz yüzü canlandırabilirdi - hepsi bakanın gözündeydi. Tabii kurban hilelerin ötesini görecektik kadar güçlü değilse. O zaman insan hiçbir şey görmezdi.

"Çevremiz kuşatıldı." Nasir'in yumuşak mırıltısı biraz arkadan geliyordu.

Zafira karanlık tarafından yutulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ama bu, yüreğine korkunun girmesini engellemedi. Kene , *tik, tik* biraz daha hızlı gidiyor, tutamadığı bir ateş. *Bir heyecan .*

Karanlıkta hayatta kalabilirdi; her zaman yapardı.

Ama diğerleri olabilir mi?

Sana ihtiyaçları var , dedi kafasındaki bir ses. Onu *umursamadılar* . Ve patlatılmış Jawarat'ı bulduğunda hepsinin onu öldürmek için sıraya girme ihtimali yüksekti.

Ağaçların arasından kolayca kayabilir ve çöle kaçabilirdi.

Yine de gözlerini kırptığında, Altair'in hareketsiz göğsüne saplanan bir bıçak gördü. Kifah'ın kırılmayan gözlerini ve Benyamin'in midesinin paramparça olduğunu gördü. Prens'in hüznü gri gözlerini gördü, ölümden daha soğuk. Bu iyiliğin karşılığını asla ödemeyecek olsalar bile onları bırakamazdı.

Hızlı bir manevrayla bir oku kaldırdı ve yayına soktu, geri çekerken omuzlarının arasına aşinalık yerleşti.

"Sırt sırta," diye mırıldandı Altair ve Zafira, generalin daha fazla emir vermek için dilini ısırması gerekip gerekmediğini merak etti.

İfritlerden biri tısladı. Bir başkası bağırdı, sözcükler eski dilde çarpıtıldı.

"Fark etmediysen, senden ve prensinden daha çok biz varız," dedi Kifah, sesine yükselen bir sesle, huzursuzluğunu bir çarpışmanın adrenaliniyle bozdu.

Beşi kendilerini bir halkada yeniden düzenlediler, sırtları birbirlerine döndüler. Zafira avlarının sakinliğini yatıştırmaya çalıştı ama düşünceleri yatışmıyordu. Dünya vızıldıyordu ve o doğru düşünemiyordu. Küçük açıklığa daha fazla gölge girdi. Zafira bile görmekte güçlük çekiyordu.

Yine de, beşine karşı on iki ifrit saydı.

Ona en yakın olanı, sanki bir emri dinliyormuş gibi, saçlarında beyaz çizgiler olan başını eğerken Umm'un yüzünü giydi. *Gerçek değil, gerçek değil, gerçek değil.*

Sonra dünya ateş oldu.

BÖLÜM 50

Dünya yandı ama en azından Nasir görebiliyordu. İyimserliği karşısında dudağı kıvrıldı. Benyamin ile vakit geçirmek ona iyi gelmiyordu.

Ağırlıklı karanlığın kalıntılarına karşı gözlerini kırptı ve turuncu alevler içinde parıldarken sahneyi aldı. Dumansız ateşten yaratıklar ilk başta silahsız göründü, ta ki Nasir *onların* silah olduklarını anlayana kadar. Palmiye ağaçlarının arasından fırladılar ve sanki ruhaniymiş gibi kumların üzerinde süzöldüler. Elllerinde karanlıkta titreşen ateşten çubuklar belirdi. Sıcak bunaldı ve nefes almayı zorlaştırdı.

Tepkilerinden, diğerlerinin ifriti tanıdıkları insanlar olarak gördüğü açıktı, ama Nasir onları oldukları gibi gördü: her zaman gözden kaybolan meçhul varlıklar. Tam bir tanesini gördüğünü sandığı anda görüşü karardı. *Oradaydılar, her zaman* oradaydılar, ama asla tam olarak görememişlerdi. Onunki kadar karanlık ve kapalı bir kalbe sahip olmanın hediyesiydi.

Altair bir ses çıkardı. ıstırap.

"Birini görüyor musun?" Kifah ona yumuşak bir sesle sordu. Kara gözleri ani alevlerde parladı.

"Annem, nefret ettiğim adam tarafından öldürülmeden önce."

Nasir, Altair'in ailesi veya sevmediği kişiler hakkında Nasir dışında hiçbir şey bilmiyordu. General bir nefes verdi ve gölgelere doğru vızıldayan ilk okunu ateşledi. Bir gün Altair bir okçu olamayacağını öğrenecekti.

Uluyan bir feryat ani karanlığı delip geçerken Nasir kılıcını döndürdü. Düşüncelerini sakinleştirdi ve her şey bulanıklaştı, diğerleri unutuldu. Bir hashaşın tek başına çalıştı. Bir hashaşın kendisinden başka kimseye aldırış etmezdi. Bir hashaşın, görevi her şeyin önüne koyar.

Bir ateş sopası ona doğru hızla geldi ve eğildi, yere saçılan keskin yapraklara dizini sürterek palasını yukarı ve sola savurdu. Havada tısladı, ifrit erişilemezdi.

İleri atıldı, ama ifrit ortadan kaybolmuştu. Başka bir çıtanın ısısı Nasir'in boynunu öptü ve o döndü, ama sadece karanlık gözlerini kırptı. Parıldayan saçlara bir bakış attı, vurmak için kaldırılan çifte palaları. Altair. Ama general, bir nefesle bir sonraki arasında görüş alanından kayboldu.

Sıcağa ve yakıcı havaya rağmen Nasir'in omurgasına bir ürperti oturdu.

İfritler sadece silahlarını saldırmak için kullanmıyorlardı; kör etmek için kullanıyorlardı.

Zafira, ifritin oynadığı oyunu biliyordu. Gözleri karanlığa her alıştığında, ateşli silahlarını ateşlediler, saldırdılar ve döngüye yeniden başladılar.

Gözdağı vermek istediler ama o Demenhune Avcısıydı. Kanayan siyahı biliyordu.

Yavaşça nefes aldı. Baba'nın sesi kulağındaydı. Giriş çıkış yolunu bulan o olabiliirdi, ama onun karanlıkla bütünleşmesine yardım etmişti. *İçeri al, abal. Kalbin senden istediği şey ol.*

Etrafını saran kaosta -bağırışlar, titreyen alevler, ter ve korku kokusu- Zafira, gölgelerin işaret edip fısıldadığı o durgunluk damarını buldu. Zafira karanlığı soludu.

O karanlıktı .

Marhaba, karanlık, daama arkadaşım.

Etrafını saran savaşa rağmen bir sevinç dalgası hissetti. Her dikkatli nefes alışta, dünya odaklandı, ta ki Zafira etraflarını saran ifriti görene kadar.

İki adım ötede bir ifrit, Nasir'e bir sopayı savurdu, sanki karanlıktan yapılmış gibi tek bir akıcı hareketle kaçındı. Zafira odağını başka bir ifrit'e kaydırdı, bu bir çıtayı sallıyordu. Görme yeteneğini fark etmeden önce iki, belki üç atış yaptı ve bundan en iyi şekilde yararlanacaktı.

Şaşırtıcı bir an için sevdiği kimsenin yüzünü görmedi - hiçbir şey görmedi. Yüzsüz bir yüz. Mızrağı elinde dans ederken teni terden parlayan Kifah'a döndü.

İfrit asasını patlatamadan önce Zafira, yaratığın gözlerinin arasına isabet eden okunu serbest bıraktı. Ölmekte olan uluması kaosu parçaladı.

Her şey ve herkes durakladı.

Sakin ol. Karanlığın nabız gibi atan gelgitlerini fark etti. Kollarının etrafına kıvrılan siyah dallar, tenine sürtündü.

Altair'e tehlikeli bir şekilde yakın bir ifrit vurarak başka bir ok daha serbest bıraktı. Bunu yaptı: ifrit ona döndü.

Diğerleri tuttu. Benyamin kalçasındaki kemerden şişeler çıkardı. Zahmetsizce fırlatmadan önce iğne uçlu bıçakların etrafına bir şeyler şeritler halinde sardı. Demek narin safi, dövüşçü yapısı olmadan böyle dövüşüyordu . Kötüler. Zehir.

Başını kaldırdı ve ona özellikle yönlendirilmiş bir gülümseme gönderdi. solunda çok uzakta, ateş ışığında parlayan dövme. Zafira sırtarak geri döndü. Kedi zarafetine rağmen kesinlikle bir kedi kadar iyi göremiyordu.

Diğer tarafında, muhtemelen Altair olan biri kükredi ve Zafira, yalnızca Nasir olabilecek tek bir palanın hızlı darbelerini duydu. Gözünün ucuyla Kifah'ın bir dövüşçünün duruşuna geçtiğini ve mızrağını hareketli bir kalkan oluşturacak kadar hızlı döndürdüğünü gördü.

Zafira, kendisine yalnızca Jawarat'ı bulmak için ihtiyaç duyduklarını ve umursadıkları için kimsenin ona yardım etmediğini hatırlattı. Ama o zaman onlara minnettardı, çünkü yaratıkların odağı ondan uzaklaşmıştı.

Bir ok daha sapladı ve ateş etti.

Nasir, Avcı'nın yetenekli olduğunu biliyordu. Düşmenin ortasındaiken, Demenhune arkadaşı onun için bir ok aldığında nişan aldığı görmüştü. Çevikti, savaşta kıvraktı. Ama onu tekrar görmek: hızlı ok akışı - her biri kendi işaretini buluyordu - ona hissettirdi... bunun ona hissettirdiklerinden hoşlanmadı.

Yaratıklar silahlarını el başına bir değnek olacak şekilde ikiye katladığında ve Avcı bile yorulmaya başladığında dört ifrit'e indiler. Nasir palasını bir ifrit ile yırttı ve Benyamin'i bir başkasının üzerine gelen değnekten uzaklaştırdı.

Onlara yardım ettiği aklına geldi. Bu onları öldürmemekten daha kötüydü.

Nasir palasını savurdu ve başka bir ateşli silahla kilitlendi. Ifrit gözünü korkutmak için yüzünü yaklaştırdı ama Nasir hiçbir şey görmedi.

Isı, susuz kalmış köpekler gibi ellerini yaladığında iradesi titriyordu.

Ve sonra onun tutuşu

başlamak

Titremek.

Laa. Bu kelime, kalp dediği o sürekli hareket eden karanlık kütlenin derinliklerinde yankılandı. Sadece kendi kılıcını tutuşunu kaybetmek için bu kadar ileri gelemeydi.

Ağırlığını kılıcın arkasına attı ve odağını kaybederken çevresinden savaş sesleri yükseldi. Bir kükreme, bir tıslama. Metalin çınlaması. Hareketin hışırtısı, itiş kakış. Karanlık bir kahkaha, kulaklarına uğulduyor.

Ve sonra, hiçbir şey.

Öne tökezledi, ifrit gitti. Hayır, gitmedi.

Sahibi kadar zarif, kafasında bozulmamış beyaz bir okla ayaklarının dibinde seğiriyor. Kharra.

Bir kan borcu.

Nasir bir nefes verdi. *Öldür ya da öl.*

Kaydedin ve kurtulun.

Nasir'in boynundan ter damlıyordu. Onu aradı ve zorlukla görememesine rağmen, bakışlarının kavganın ortasında kilitlendiğini hissetti. Ve gururu geri gelmeden önce, başının küçük bir ucuyla onu onayladı.

Avcı başını salladı.

51. BÖLÜM

Zafira son ifriti attığı an, Altair hareketsiz boğazlarını son bir kez kesmek için üzerlerinden geçti. Hava yanmış et kokuyordu. Zafira'nın sorgulayıcı bakışı üzerine Benyamin topuklarına yaslandı ve "Onları sadece safin çeliği öldürür" dedi.

Yine de, görev tamamlanır tamamlanmaz vahanın dışına çıktılar.

Kifah gökyüzüne bakarak, "Şer, akrabasını öldürdüğümüz için üzgün," dedi. Zafira, Sharr'ın ziyafet çekeceği daha çok şey olduğu için mutlu olacağını düşünürdü ama Kifah'ın kara gözleri neşeden yoksundu.

Uzakta kum dalgaları ilerliyordu, umber artık gri gökyüzü yüzünden terk edilmiş bir gölgeydi. Çizikler, çizikler ve birkaç yanık dışında, herkes biraz yorgun olsa da hayatta kalmayı başarmıştı. Altair onlarla kurutulmuş keçi eti dilimlerini paylaştı ve Nasir bile isteksizce kabul etti.

"Eee, sevgili Demenhune? Hangi yoldan ilerleyeceğiz?" Benyamin dikkatle sordu. Sesi, ölümün sessizliğinde ürkütücü bir şekilde kaydı.

Zafira başını salladı. Ne olduğunu bilmemekten yorulmuştu. "Cevaba ihtiyacım var-"

"Ve onları alacaksın," dedi daha bitirmeden. "Gece için durduğumuzda."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama safin'in yalan söyleyemediğini hatırladı. Bu yüzden yayını bağladı ve kol ve bacalarını gevşetti, kum çanını ve gölgelerin fısıltısını eleyerek geçerken başını sıraladı.

Orası. Kan dolaşımında vızıldayan bir iplik, damarlarında gezinen bir mırıltı. Onu ileriye doğru çeken bir çılgınlık. Kan dolaşımındaki o ısrarlı uğultuyu yıllarca tatmıştı ve şimdi biliyordu. *Bu* sihirdi.

Bu düşünceyle heyecan toplayamadı. Saldırı sırasında karanlığı kabul ettiğinden beri, biraz daha az korkmuş ama aynı zamanda biraz daha az *bütünlük hissediyordu*. Sanki işgal ettiği alan şimdi başka bir şeyle paylaşılmıştı. Başka *biri*. Nefesini dışarı verdi ve sağlarına doğru genişleyen harabelere doğru ilerlemeye başladı ve diğerleri de onun arkasından adımlarını attılar.

"Ve şimdi Demenhune Avcısı ve Ölüm Prensi ile birlikte yeniden yola çıkıyoruz," dedi Kifah, prenze uzun bir bakış atarak. "Bir katil."

"Katil'in göreceli bir terim olduğunu düşünüyorum. Ayaklarıyla kaç tane böcek öldürdün?" Altair sordu.

Kifah homurdandı ve Zafira mızrağının bacağına isabet eden ritmik *vuruşunu duydu*. Nasır sessizdi. Zafira yüzünü görmek için dönmedi ama katil olarak adlandırılmanın canını yakıp yakmadığını merak etti. Yalan gibi değildi.

Gölgelerde bir şey gıcırdadığında düşünceleri ele geçirildi.

Zafira, "Sanırım bilmediğim bir katildense iki ayaklı bir katili tercih ederim," dedi.

"Sonunda, bir mantığın sesi!" Benyamin, Altair'in bacaklar hakkında yaptığı müstehcen yorumu görmezden gelerek haykırdı.

Onlar hareket ederken, Sharr'ın durgunluğu, kendisinden *pek* çok kişiyi öldürdüğü için bir suçlama gibi geldi. Koyu kumlara ve akıldan çıkmayan harabelere daha fazla haksızlık ederlerse ne olacağını düşünmekten hoşlanmıyordu. İfritin onları neden pusuya düşürdüğünü de düşünmek istemiyordu.

Yine de... bir saldırı gibi hissetmemişti. Daha çok bir test olmuştu. Biri karanlığın kendi sınırlarından izlediği. *Geçtiği biri* .

Parçalanan taş levhalara ulaştıklarında gölgeler dikleşti.

Nasir, "Bu gece burada kalıyoruz," dedi ve tüm sesler kesildi. Yalvarmadı, talep etmedi, sormadı. Sesi bir emirdi ve kampı hazırlamaya başlarlarken kimse onu sorgulamadı.

Ayın altındaki taş kalıntıların girintilerinde kamp kurdular ve Zafira en yüksek noktaya çıkıp onun parıltısının altında kıvrılmak istedi. Gölgelerin ona nasıl seslendiğini anlamak için.

Diğerleri muhtemelen onu takip edeceklerdi, pusulalarının yanlış gideceğinden endişelendiler, bu yüzden içini çekerek ateşin önüne yerleşti ve ellerini ovuşturdu. Soğuk, Demenhur'un havasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi, ama amansız çölün bu kadar soğuk olmasını garip buldu.

Kemiklerine bir yorgunluk çökmüştü ve cevaplarını aldıktan sonra dinlenmek için can atıyordu.

Diğerleri ateşin etrafına şilteler açtı. Kifah, kimin avlanacağını sorduğunda bir hamle yapmayan Zafira'yı gördükten sonra üçlü tavşan avladı.

"Etkilendim, Dokuzdan Biri," dedi Altair, tavşanları inceleyerek. "Hiçbir şey bu yaratıklardan kaçamaz."

"Ben bir hiçim, değil mi?" Kifah mızrağını temizlerken sordu. Sadece bir çitanın kaçabileceği tavşanları tuzağa düşürmüş birini bulmak için nefes nefese baktı.

Altair avının derisini yüzdü ve Kifah onları ağız sulandıran mükemmellikte kızarttı. Kifah yemek pişirirken belli bir heyecan patlaması oldu ve Zafira, huzursuzluğu ancak savaşta önlenen savaşçının yemeklerle uğraşırken bu kadar mutlu olmasını çekici buldu.

Kifah, Pelusia'dan kendi baharatlarını bile getirmişti - bir kimyon karışımı, sumak, kakule ve Zafira'nın ayırt edemediği diğer şeyler - ki bunları gönülsüzce karneye ayırdı. Koku, Zafira'yı Yasmine'nin düğününe, Deen'in onunkinin etrafında kıvrılan serçe parmağına götürdü.

Şimdi çok uzak geliyordu. Farklı bir hayat.

Altair sarığını çözmüş ve bir kısmını soğuğa karşı boynuna sarmıştı. Garip bir şekilde, Zafira, vahanın sularından gömleksiz döndüğü o gece bile onu sarıksız görmemişti. Yanına bağdaş kurarak oturdu ve tavşanın kendisine düşen kısmını yaladı.

"Bunun sarımsak ve harissa ile kavrulmuş güçlü bir kuzu budu olduğunu farz edeceğim," dedi arzuyla kavrulmuş deriyi dişleriyle yırtarken.

"Baharatlarımdan nesi var?" Kifah kaşlarını çatarak sordu.

Altair ürkmüş bir geyiğe benziyordu. "Onlar en leziz. Dil sürçmesi beynimin suçu değil."

Kifah *hmm* ed. "Görünüşe göre yanlış yere koymuşsun."

"Sevgili Kifah Darwish, birçok imlanızı sevimli buluyorum."

Kifah, generali ilk kez görüyormuş gibi değerlendirdi. "Adımı hatırlıyorsun."

Zafira burnunu buruşturdu. "Benimkini sarımsaksız alacağım."

"Sarımsak sevmez misin?" Altair kaşlarını kaldırarak sordu. "En azından ifrit olmadığınızdan eminiz."

"Sarımsak gibi mi? Ne, sordun mu?"

Altair, gerçekçi bir şekilde, "Kokulu her şey gibi ifrit," dedi.

Zafira'nın kaşları düzleşti. "Yani berbat koktuğunu kabul ediyorsun ama yine de can atıyorsun."

"Yemekleri yiyorum, teneffüs etmiyorum. Her şey lezzetle ilgili. Değil mi, One of Nine?"

Kifah, sanki bu çok önemli bir konuşmaymış gibi başını salladı ve Zafira abartılı bir tiksintiyle arkasını döndü. Benyamin bir duvara yaslandı, bir ayağını dayadı, elinde deri kaplı bir kitaptı. Sadece bir safi Sharr'ı okumaya vakit bulabilirdi. Ateşin çıtırtısı sessizliği kapladı ve Bir an sonra Altair, Sultan'ın Kalesi'nde olsaydı neleri yutacağını bir listesiyle devam etti.

"Uğruna her birinizi tek tek öldüreceğim bir tatlı var. Peynirden yapılmış ve şurupla ıslatılmış bir hamur işi ve..."

"Ben künefenin ne olduğunu biliyorum. Biz batılı Demenhune köyü fakir olabiliriz ama padişahın lezzetlerini yedik," dedi Zafira.

"Oh iyi. Bir an için orada perişan görünüyordun," dedi Altair sırtarak.

Zafira ona bir taş fırlattı. "Bunun için canımı verir miydin bilmiyorum ama sanırım barbarlar böyle çalışır."

Bir eli geniş göğsüne koyarak, "Beni yaraladın, Avcı," diye alay etti. Sonra kaşlarını çattı ve kolunu kayanın çarptığı yeri ovuşturdu.

Zafira onunla konuşmaması gerektiğini biliyordu. Onun kurnaz olduğunu biliyordu ve kendisine çekildiğini bildiği gibi ondan da yavaş yavaş bilgi toplayacaktı. Ama alaycı ve umursamaz bir şekilde konuştuğunda, Zafira ona doğru çekildi. Karanlık geri çekildi ve onun büyüleyici sırtışıları göğsünden bir ağırlık kaldırdı.

Ona Yasmine'yi hatırlattı.

Onun arkadaşı olmadığını unutmaya başlamıştı. Bu onun zumra'sı değildi. Koşullar gereği müttefiklerdi, başka bir şey değil.

Zafira, Altair'in tavrının prensi kendi tarafına yapıştırdığından şüpheleniyordu. Hırıltısına ve soğukkanlı kayıtsızlığına rağmen, Nasir, *Altair'in* alay hareketlerine muhtemelen bu konuda bir şey yapamadığı için değil, onları canı çektiği için tahammül etti.

O öğleden sonradan beri bininci kez, nefes nefese prensi ifritten kurtarma kararını sorguladı. Karşılığında ne yapmıştı? Başını salladı. *Ne bekliyordun, bir öpücük mü?*

Biraz uzakta, düşmüş bir sütuna oturdu, yavaş yavaş yiyordu, karanlık bir düşünceye dalmıştı. Zafira titreyen ışıhta silüetini zar zor seçebiliyordu ama bakışlarının parıltısı aralarında sürüklenirken yeterince netti. Ona da takıldığını hissetti ve tepki olarak derisinin altından bir şey fırladı.

Günün erken saatlerinde kendi kavgaları sırasında onu yere düşürdüğü an aklına geldi. Bedeni, aralarında pelerininin bariyeri olmadan onunkinin altında. Dudakları tenine yakın. Derinliksiz gözleri karanlık ve bilgili. Tutuş şekli, nefes alışı hızlanmıştı. Göğsünde bir şey çatırdadı.

O bir katil.

Ve onun olduğunu unutmaya başlamıştı.

52. BÖLÜM

Nasir diğerlerinin eğlenmesini izledi. Sadece bir tavşan üçlüsüydü, beş aç için yetersiz et. Yine de büyük bir ziyafetin tadını çıkarıyormuş gibi yediler ve konuştular. Sanki ölüm çok ağır karanlıkta gizlenmiyormuş gibi.

Benyamin'in zumra'sı Altair'in söylediği her kelimeye sarılırken, köylü büyüklüğündeki payını toplamış ve küçük ateşten alıp gölgelere oturmuştu. General yemekle başladı ama başka şeylere yöneldi: yaptığı yolculuklar, gördüğü manzaralar ve kazandığı savaşlar. Onlarla alay etti, onları mest etti.

Nasir, Avcı'nın Altair'in sözlerine gülmesini izledi, yüzünün sert hatları yumuşadı. Generalin gözlerinin onun dudaklarına kaydığını ve gülümsemesinin kıvrımını takip ettiğini gördü. Altair, arkadaşının ölümünden sonra onun soğuk-sert yüz hatlarına gerçek bir gülümsemeyi ilk onun uydurduğunu bilerek nasıl hissetti?

Kendini çok fazla kalıptan soğuk mermere dönüştürmüştü ve o onun paramparça olmasını istemiyordu.

Kendi düşüncelerine çekildi ve bakışları onu bulana kadar taş levhaların arasında gezindi. Vücudunun yumuşaklığını, Altair'den başka kimsenin görmediği şekilde onun gözleriyle buluşmasını, kimsenin yapamadığı şekilde onu parçalamasını hatırladı. Korkusuzca. Zahmetsizce. Sanki, yaptığı her ölümün ve canavarca davranışın altında sanki etten kemikten başka bir şey değilmiş gibi, bir insandı, başka bir şey değildi.

Yıllardır insan olarak görülmedi.

Aralarındaki ateşe rağmen gözlerini kaçırdı. Neden onu aradı? Onu kurtarma kararından pişman mıydı?

Önemli değil. Şimdilik, o ve diğerleri eğlenebilirlerdi. Çok geçmeden onları öldürme görevine geri dönecekti.

Ama bir ses kulağına bir sözcüğün filizini fısıldadı, palasını Altair'e doğrulttuğunda güvenini sarsmış olan sesin aynısı.

yalancı , dedi.

Yemekten sonra Zafira, Benyamin'e döndü ve ağzını açtı, ama o sadece elini kaldırıp onu susturmak için aptal kırmızı halısını yaklaştırdı. Altair yatağına uzandı, çıplak kollarını başının altında kavuşturdu, hiç utanmadan.

"Konuşmayacağımızı sanıyordum," dedi Kifah, kolundaki hala iyileşen yarığa merhem sürerken. "'Gölgelerin bir efendisi var'a ne oldu?"

Benjamin uzun bir nefes verdi. "Plan buydu ama Sharr elini gösterdi. Şu anda dikkatli olmak için bir neden göremiyorum."

Üzerlerine huzursuz bir sessizlik çöktü. Ani bir kuru hava esintisinin altında, ateş, çivili kumlu taşta ayak sesleri gibi çatırdadı.

Kifah, "Birimizin öleceğini söylemenin ne kadar şiirsel bir yolu" dedi.

"Bütün Pelusyalılar bu kadar acı mı?" diye sordu Altair, üstlerindeki açık gökyüzüne bakarken sesi gergindi.

"Acı değilim. Ben gerçekçiyim ve gereksiz iyimserlik için bir neden göremiyorum."

"Ahh, Nasir sonunda ruh eşini bulmuş olabilir," diye düşündü Altair.

Prens konuşmalarını dinliyor muydu? Bir sonraki öldürmeyi mi planlıyordu? Onu izliyor muydu? *Zafira, seni kibirli budala.*

"Nereden başlamalıyım?" diye sordu Benjamin kitabını bir kenara koyarak.

"Seninle." Zafira, bitmek bilmeyen yürüyüşlerinden yorgunluğunu ve sırtındaki ağrıyı gidermeye çalışarak gerindi.

"Tarihinde doğdum-"

Altair, "Kimsenin seni tanımak isteyeceğini sanmıyorum, safi," dedi ve Kifah anlaşmasını mırıldandı.

Benjamin içini çekerek keffiyahını düzeltti. "Bir gün şahsım saygı görecektir ve tüm Arawiya benim mütevazî geçmişimi isteyecek. Benim adıma şiirler yazacaklar ve zaferlerimin türkülerini söyleyecekler. Sözlerime dikkat edin sevgili dostlar."

Altair homurdandı ama Zafira gülümsemeden edemedi.

"Ben buradayım," diye devam etti Benjamin, "çünkü yalan söyleyemese de Gümüş Cadı'ya güvenilemez."

Zafira, "Zaten bildiğim bir şeyi söylemek için uzun bir yoldan geldin," dedi.

Dudakları kıvrıldı. "Ah, ama sana *kimsenin bilmediği bir şey* söylemek için uzun bir yoldan geldim."

Devam et, dedi Kifah.

Bu onu şaşırttı. Zafira, Pelusyalı savaşçının her şeyi bildiğini sanmıştı. Ama görünüşe göre o da bu arayışa çok az bilgiyle katılmıştı.

"Gümüş Cadı'nın hiçbir şeyin olmadığı bir ülkede neden büyü kullandığını hiç merak ettiniz mi?" O sordu. "Hiç düşündünüz mü, padişah neden onu yakınında tutuyor?"

"Çöp satmaya çalışan bir tüccar gibi konuşuyorsun," diye inledi Altair, elini yüzünü kapatarak.

Benjamin, Zafira'nın bakışlarını tuttu. Ateş çatırdadı ve karanlık çöktü onun yanıtını onun kadar dikkatle bekliyordu. "Düşün, Avcı. İçeriden büyü kullanan sadece altı varlık vardı. Büyücüler kadar büyü kapları da kimlerdi."

Altı varlık. Beş kraliyet minaresini sınırsız güçleriyle dolduran büyü kapları. Sadece beş minare, çünkü o varlıklardan biri burada, Sharr'da, kendi saf kalbinin iyiliğinden doğan kendi gücüyle yarattığı hapishaneyi koruyordu.

Zafira bakışlarını kaçırdı. Kalbi davul gibiydi.

Kimse bu kadar saf olamaz.

"Öyleyse - bu, o gün sadece beş Rahibenin öldüğü anlamına geliyor," diye fısıldadı.

Onayladı. Sukkar ve Lemun'u düşündü, donmuş katı. Arz'ın ortadan kayboluşunu ve o doğal olmayan gemideki hayalet adamları düşündü. Sihir olmaması gerektiğinde sihir. Güçlü sihir.

Gökyüzü.

"Gümüş Cadı - o Sharr'ın gardiyanıydı. O... o altıncı Rahibe."

Benyamin'in sessizliği, ihtiyacı olan tek doğrulamaydı.

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Altair'in titrek kahkahası ağır sessizliği bozarak Zafira'nın hissettiklerini taklit etti.

"Günlerimde pek çok vahiy bıraktım, ama bu, safi, her şeyden önce," dedi, ama sesi çok uzaklardan geliyordu, sanki bu vahiy onu diğerlerinden daha derinden etkiledi.

"Gerçek bu," dedi Benyamin ellerini açarak.

"Böylece Rahibelerin en büyüğü kötülüğe dönüştü," dedi Kifah içini çekerek. "Ben niye şaşırmadım? En iyiler her zaman en kötüsüdür."

Zafira, bu çizginin arkasında yılların kırılganlığını hissetti.

Gümüş Cadı karanlıktı, güçlüydü, *başka bir şeydi* . Ama Zafira onun kötü olup olmadığını bilmiyordu.

Bu kadarını söyleyince Kifah ona bir bakış attı. "Demenhur'da hangi kayanın altında yaşıyorsun bilmiyorum ama cadı, padişahla çok fazla bir araya gelemeyecek kadar etkili oluyor. Ona ne olduğuna bak, Avcı."

Cevap verdiğinde Benyamin'in sesinde bir keskinlik vardı. "Hepimiz et ve kan, ruh ve kalpiz. İyi niyetli olduğu kadar kötü niyetli de olabilir. Bir yanlış kötülük yapmaz."

Olabilir *ama* . Zafira, Benyamin'in Kifah'ın imalarına cevap vermediğinin tamamen farkındaydı. Yalan söyleyemeyen her yaratığın yarı gerçekleri söylemekte usta olduğunu varsayıyordu. Soruları daha fazla soruyla yanıtlamak.

Onlara tüm gerçeğin yalnızca bir kısmını vermişti. Düşüncelerinin kitaplığında saklanan ağır bir ciltten ancak bir sayfa.

"Eğer o kötü değilse ve olay olduğunda buradaydıysa, neden Jawarat'ı kendisi almıyor?" diye sordu Zafira. "İşleri düzeltmeye çalıştığını söyledi. Neden bize yardım etmiyor?"

"Sharr, yalnızca Gece Aslanı ile savaş sırasında Rahibelerini tükettiği için sihir içeriyor. Bu kumlara ayak basarsa diğer Rahibelerin kaderini paylaşacak. Sadece gücü onlarınkini aştığı için ilk olaydan kurtuldu ve ona zaman tanıdı." Benyamin başını eğdi. "O zaman yine, eğer Jawarat'ın nerede olduğunu bilseydi, sadece bir nebze olsun cisimleşebilir, onu kapabilir ve ortadan kaybolabilirdi. Ama Jawarat'ın böyle işlediğine inanmıyorum."

Zafira gözlerini kırıştırdı.

"İşte burada devreye giriyorsun, sevgili Demenhune ve bizler. Bir olarak daha güçlüyüz, bir olarak başarılı olma olasılığımız daha yüksek. Zümra olarak. Seni kendi isteğinle bıraksaydım çoktan ölmüş olabilirdin."

Kifah kuru bir sesle, "Güven oyununuzdan dolayı Şükrün," dedi.

"Yani Sharr'dan sihir kurtulunca Arz düşecek mi?" diye sordu Zafira.

Benyamin başını salladı.

Zafira devam etti, "O zaman krallıkta kaos patlak verecek. Görevi sadece birkaç kişi biliyor."

"Lanet kalktığında ve Arz ortadan kalktığında, koşucularım sokaklara dökülecek ve halifelere ve vezirlerine haber gönderecekler. Sipariş kalacak. Bak, önceden plan yapmayı seviyorum," dedi Benyamin kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ve Altair ona bir bakış attı.

Zafira bunu gösteremeyecek kadar etkilenmişti.

Altair araya girdi. "Bana bir şey söyle, Dokuzdan Biri. Gümüş kadını nereden biliyorsun?"

Zafira da aynı şeyi merak etmişti. Kadın önünde belirene kadar Gümüş Cadı'nın varlığından haberdar değildi.

"Bu yaygın bir bilgi değil, ama ben Pelusian halifesinin güvenilir Dokuz Elitlerinden biriyim, değil mi?" Kifa yanıtladı.

Zafira'nın gözleri, izlendiğine yemin ettiği ağaçlara kaydı. *Gel, gel, gel*, ağaçlar şarkı söylüyor gibiydi, çağrı yanaklarında kıvrılıyordu. Gümüş Cadı'nın kimliğini duyduğunda karanlık çılgına dönmüş gibiydi. Onları kontrol eden kadının hala yaşadığını öğrendiğinde.

Ya da belki sihirdi. Zafira bilmiyordu. Ada büyü ve karanlıkla doluydu, iç içeydi.

Skies, Zafira Kadimin Altı Kızkardeşinden biriyle tanışmıştı.

Her nasılsa, vahiy onun biraz daha rahat nefes almasına izin verdi. Daha fazla sorusu vardı ve Benyamin'in nasıl ve neden geldiğini hâlâ bilmiyordu ama amacının bir şekilde yerine getirildiğini hissediyordu. Jawarat'ın daha gerçek hale getirildiğini.

Diğerleri harabelerin kendi köşelerine dağıldı. Altair gülünç bir türkü mırıldandı ve Kifah yatağının tozunu aldı. Zafira ateşin yanında kaldı, gecenin yumuşak hışırtılarını ve başka bir şeyi soluyarak... su mu? Hafif damlaması kulaklarında çınladı ama başka kimse işaret etmediği için daha uzakta olduğuna karar verdi. Günlerdir elleri pislik içinde yemek yiyordu. Temizlenmek güzel olurdu.

Ay ışığını kapatan bir gölge üzerine eğildi. Kifah. Sarığı boynuna bağlanmıştı ve yüzünün ciddi düzlüğü közlerde parlıyordu. Zafira'nın daha önce Altair'i yerken gördüğü üç kadife çanta taşıyordu: biri hurma dolu, diğeri kuru keçi eti ve üçüncüsü Sharr'a ait olmayan pastel tonlarda şeker kaplı bademlerle doluydu.

Pelusian bir ağız dolusu yiyecek etrafında bir şey sordu ve Zafira kaşlarını kaldırdı, akılsızca ateşe kum taneleri fırlatarak ateşi kızdırdı. Benyamin ve Altair yorgun bir şekilde bir şey tartışılar.

Kifah yutkundu ve kadife çantalarını uzattı. "Biraz ister misin?"

Zafira keselere baktı. Bir mavi, bir kırmızı, bir yeşil. Derin, koyu renkler, muhtemelen Demenhur'da eğrilmiş kumaşlarla yapılmış. Her halifenin bir diğerine ihtiyacı vardı ama yine de farklılıklarını kılıç gibi, acılarını duvar gibi kullanıyorlardı.

"Neden?" diye sordu Zafira.

Kifah gözlerini kırptırdı. "Niçin ne?"

"Neden bana yemeğini sunuyorsun?"

Omuz silkti. "Biraz kullanabilirsin gibi görünüyorsun."

"Öyle demek istemedim," dedi Zafira ve Kifah bunu biliyordu. *Zafira'yı* mızrakla yere indirmeye hevesli olan oydu.

Alevler öfkeden yumruklar halinde gökyüzüne ulaştı ve anlayamadıkları bir adada mahsur kaldılar. Zafira, Kifah'ın sessizlikte kelimeleri dikkatlice bir araya getirdiğini görebiliyordu.

"Her zaman Demenhune Avcısı'nın bir uydurma olduğunu düşündüm. Cesaret edip geri dönebileceğinden şüphe ettiğim için değil, adın olmadığı için. Hiçbir şan, şöhret talep etmedin. İnsanlar artık böyle değil" dedi Kifah. "O zaman hayatımı kurtardın. Onur bir zamanlar bu dünyada bir anlam ifade ediyordu." Ateş uzun bir süre dikkatini çekti ve Zafira, Kifah'ın başka bir yerde olduğunu hissetti.

"Benyamin'le bu yüzden mi geldin?" diye sordu Zafira. "Onur için mi?"

"Dervişler bilgin olmak için doğarlar. Papirüs kıvrımlarıyla oturmak ve ineklerin süt dağıtması gibi parlak fikirler ortaya çıkarmak. Sözleri severim tamam ama kılıcın gücünü tercih ederim. Yumruğuma kamış kalem soktuklarında bile o kalemin mızrak olmasını istedim. Birisiyle ölüm arasında durduğumu bilmenin verdiği gücü istedim.

"Babam yüksek bir mucittir ve hiçbir şeyden sihirden nefret ettiği kadar nefret etmez. Ama ben ikinciyim, çünkü tüm çocuklarının kendisinin küçük kopyaları olmasını istedi ve ben reddettim. kardeşlerimin benden nefret etmesini sağladı ama Tamim farklıydı." Savaşçının sesi bu isimle çatladı. "Kardeşim beni kendi kanayan yatak odamda öz babamdan kurtarmasaydı, hayatıma son verirdim. Babam onu cezalandırdı. Sevgili kardeşimi Arz'a gönderdi. Onu kurtarabileceğimi düşünerek takip ettim ama geleceğimi biliyorlardı. Önce onun boğazını keserlerdi, korkaklar."

Kifah güldü. Yumuşak, acı bir kahkaha. "Bilimsel ağabeyim kollarımda kanadı ve çılgılık attım. Ve öfkeme cevaben ağaçlar kısa bir süreliğine de olsa ortadan kayboldu."

Zafira ona sert bir şekilde baktı.

"Tamim, ölmeden hemen önce buna aşk derdi. Kendi sihir biçimi. Artık Arz olduğunu biliyorum, o ağaçları yapraklara çevirmeme izin verdi çünkü ben kanayan bir miragiyim."

Bir miragi. Bir şeyi alıp tamamen başka bir şey yapabilen bir illüzyonist. Kifah tavşanları böyle avlamıştı. Onlardan kaçmasına gerek yoktu; sadece bir tuzak yanılması yapması gerekiyordu.

Kifah başını salladı. "Saçımı usturayı alıp manşetini mızrağımın başını şekillendirmek için kullanmadan önce vücudu üşümemişti bile. Dokuz Elit'in okuluna onun yaşlarında bu kadar geç kimsenin katılmadığını söylüyorlar. Yine de buradayım, kötü dünya."

Kifah keskin sözlerini söylerken ateş kıvrıldı ve ay hareketsiz kaldı.

"O gün kendimi Tamim'in yanına gömdüm. Öldüğünü bilmekte özgürlük var. Bir hayalet olduğun zaman kimse dokunamaz." Gülümsemesi bıçak gibiydi. "Halife, Benyamin'in yardım çağrısını reddetti, çünkü 'Şar bir kumardır.' Ama ölümler kimseye bağlı değil, laa? Ayrıldım ve geveze safiye katıldım. Onur için değil, çünkü babamın en nefret ettiği şeyi geri getirmekten daha tatlı bir intikam yok: büyü." Kifah, Zafira ile göz göze geldi. "Şimdi anlıyor musun, neden onurun öldüğüne inandım? Krallığımızı kuran bir kadına ne zaman güvenilmez? Bir baba kendi kızı konusunda bile güvenemezken?"

Zafira ne diyeceğini bilemedi. Dünyanın zalim olduğunu biliyordu, ama zulmün sınırlarını asla algılamaya çalışmamıştı.

"O mu— baban mı—" Sorusunu bitiremedi.

Kifah'ın cevabı, bakışlarında bir kırılma, çenesini kenetlemeden ve bakışlarını bir kez daha çelikleştirmeden önce ağzını ayırma oldu.

Cevap yeterliydi.

"Sen ve ben yabancıyız, Avcı. Duruma göre müttefikler. Sharr'dan ayrılabilir ve bir daha birbirimizi düşünmeyebiliriz. Ama şu anda, biz iki ruhuz, ayın altında mahsur kalmış, aç ve yalnız, anlamadığımız şeylerin akıntısında başboş dolaşıyoruz. Alevi, karanlıktaki ışığı, bu dünyanın hak ettiği *iyiliği avlıyoruz*. Tamim gibisin. Bana umudun kaybolmadığını hatırlatıyorsun."

Gölgelerde bir şey inlediğinde sustu. Devam ettiğinde Kifah'ın gözlerinde bir parıltı parladı. "Birlikte, yerden kum tepeleri yükselteceğiz ve gökten ölüm yağdıracağız. Birlikte her şeyi başarabiliriz."

Zafira göğsündeki bir yarığı ısıtan şeyin ateş olduğunu düşünmedi.

Kifah Darwish dudaklarını bir gülümsemeyle kaldırdı ve Zafira'nın asla ummadığı bir şeyin başlangıcı gibi geldi.

"Yani biraz ister misin?"

Zafira, Kifah'ın uzanmış ellerine baktı ve mavi keseyi aldı.

Şeker kaplı bademdi.

BÖLÜM 53

Altair uykuya daldıktan sonra Zafira uzun süre tetikte kaldı. Benyamin kitabına o kadar dalmıştı ki, onu da uykuya çağırabilirdi. Kifah sırtüstü uyuyordu, başının altında kırmızı kuşak, vücudunun üzerinde mızrak, dinlenmiş vahşi bir bakireydi.

Bu anda, biz iki ruhuz, mahvolmuş durumdayız.

Hayat buydu, değil mi? Bir an koleksiyonu, bir insan koleksiyonu. Herkes her yerde, her zaman mahsur kaldı.

Zafira ayağa kalktı ve bakışlarını harabelerin üzerinde gezdirdi. Prensi göremiyordu, ki bu en iyisiydi.

Yeni bir tunik kaptı ve çantasından en sevdiği sabundan bir kalıp çıkardı. Pelerinini omuzlarının üzerine çekti, ağırlık hem tanıdık hem de yabancıydı. Neredeyse bir bariyer gibi, neredeyse el üstünde tutulan bir battaniye gibi.

Sıçrayan böceklerden uzaklaştı ve kendini yıkıntıların en yüksek noktasına kaldırdı, ayaklarının altında moloz çatırdadığında nefesini tuttu ve dışarı baktı. Küçük bir ağaç kıvrımı manzarayı noktalı değil durduğu yerden çok uzakta. Eğer bir dere varsa, onu kullanmayı düşündü.

Düşen taşların arasından ilerleyip değişen zemine basarken kumlar nefeslerini tuttu. *Marhaba, karanlık, daama arkadaşım.*

Marhaba, Huntress, eski dostumuz , kumlar kumuldan kum tepesine dans ederken fısıldadı. Kıvrımlı ay onları mavi ve siyah bir tonda attı, parlaklığını körelten bir gölge sisi, Zafira'nın kemiklerini titretmek için soğuğu dikleştirdi. Kum tepelerinde dalgalar belirdi, yılanlar gibi kayan gölgeleri derinleştirdi. Rüzgar inledi, ağladı, özgür olmak için yalvardı.

Sen nesin?

Tanımlamak sınırlamaktır.

Zafira yavaş bir nefes verdi. Önce karanlığın onu çağırdığını düşündü ve şimdi kumlar da mı konuşuyor? Geriye bakmak için durakladı: Ateş, taş levhaların arasında parıldayan bir iğne deliğiymiş, ama onun varlığının kaybolmayacağına söz veren dinginlik.

Adımlarını bir, iki avucu geçene kadar hızlandırdı ve sonra birkaç avucun içine girdi. Kırılğan sarmaşıkları bir kenara fırlattı, kıvrımlı kökler ve haydut taşlar arasında süzüldü.

Uzun otlar daha kısa bir bitki örtüsüne yerleşti. Dere küçüktü ama batıdan doğuya akıyordu, hâlâ ağır olan ayın altında koyu maviydi. Zafira sırtı, temizlenmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

O duyana kadar.

Çelik geceyi bıçaklıyor. Bir dizi küfür savurdu ve gölgelere geri döndü.

Orası. Kıvrımlı bir bıçağın parıltısı, biraz solunda.

Ay ışığına karşı profili onu ele veriyordu: kıvrak ve hareketsiz. Açılmamış, darmadağınık saçlar. Keskin burun. Zar zor ayrılmış dudaklar. Kasvetli gözlerinin bir fırtınayı çalkaladığını hayal etti. Başını kaldırdı ve yara izinin uzunluğu parladı.

Nasır. Midesinde bir şeyler kıpırdadı.

Prens başını indirdi ve palasını önüne doğrulttu. yavaş hareketler. Zafira sağına baktı ama rakip göremedi. *O yalnız.* Palayı çok yavaş hareket ettirirken, kılıcı ay ışığında parıldarken, hilal şeklinde havayı kesmeden önce, kaşlarını çattı.

Palasını uzatarak durdu ve o çimenlerin arasında zarif bir şekilde süzülürken, kılıcın parıltısını koluna kadar takip etti. Haşinleri ve eğitimlerini duymuştu, ancak tatbikatlarının şiddetli vahşetten daha az bir şey olabileceğini asla tahmin etmemişti.

Bu şiddetli ya da vahşi değildi. Bu bir danstı, zarif ve kıvraktı. Bir incelik performansı. Omuzlarında bir dinginlik ve sırtının uzunluğuyla yanındaki sudan yapılmış gibi hareket ediyordu. Vahanın düz olmayan çimleri yerine kumda süzülürse hareketlerinin ne kadar yumuşak olacağını hayal edebiliyordu.

Şimşek hızında sıçradı ve palasını bir kavis çizerek yere indirmeden önce tam bir daire çizdi. Düz kısmını diğer koluna dayayarak bitirdi ve nefes verdi.

Bıçağı indirdi ve kendine yeni bir açı verdi. Çıplak göğsünü görünce gözleri parladı, karnındaki hafif çıkıntılar tenine gölgeler düşürdü. Yalın kasları nefes alışıyla birlikte zaman içinde kıvrılıp büküldü. Kalçalarının aşağısında bir çift koyu renkli sirwal dalgalandı.

Suya döndüğünde, nefesi kesildi ve midesi kabardı.

Sülükler sırtını örttü. Neredeyse düzenlenmiş gibi düzgün sıralar halinde siyah şişman topaklar. Omuz bıçaklarından başladılar ve pantolonunun kemerinde durarak aşağı indiler. İçinde kaybolabilirse, bir nehirden daha büyük olması gereken nehirde kayboldu. Belki de bir nehirdi. Nasıl bilecek? Zafira, Demenhur'da yaşıyordu. Sadece kar, kar ve daha fazla kar vardı.

Başını en yakındaki ağaca vurdu. Yasmine'in varlığını neredeyse yanında hissedebiliyordu, bir düğünde gül suyu gibi arkadaşının dudaklarından damlayan teoriler. Ne için sırtında sülük olan bir prens? Kötü kan? Zehir? Hastalık? Yeterince sağlıklı görünüyordu.

Eğlenmek için mi?

Sessiz bir sıçrama düşüncelerini böldü. Nasir sudan çıktı, siyah saçları kafasına yapışmıştı, sirval bacaklarına yapışmıştı ve... Dudaklarını birbirine bastırdı ve nabızı hızlanırken bir ses çıkardı. Boynu ısındı. *Ama sülükler*, dedi Yasmine kafasından. *Sülükler yüzünden ona bakıyorsun.* Zafira, iyi bir önlem için arkadaşının sesine bir kurnazlık dokunuşu ekledi.

Bir havluyu vücudunda gezdirirken bakışlarını kaldırdı, hareketleri yavaştı. Hiç umursamadan sırtına sürttü ve sırtını ay ışığına dönerek döndü.

Gölgeler parladı ve derinleşti.

Aşağıda tatlı kar var. Sülükler ya da topaklar değildiler. Onlar yara iziydi. Kömürleşmiş ve kararmış.

Zafira dişlerinin arasından bir nefes tısladı.

Nasır sustu.

Hareket etmedi. Nefes almadı.

Başını eğdi.

Küfür etti, döndü, kaçtı. Gökyüzü. Ne yapıyordu, Ölüm Prensi'ni mi gözetliyordu? Onu yakalayıp yakalayamayacağından emin değildi ama vahanın sığınağından ayrılamazdı. Avucunun kenarına takıldığında pelerininin engellemesine lanet etti ve ileri atılmadan önce onu çekip çıkardı. Kenarda durdu ve kendini ağaçların arasına sıkıştırarak dinlerken nefesini düzenlemeye çalıştı.

Sessizlik, kalbinin çarpması dışında. Tek bir takip sesi yok.

Ta ki hava arkasında sıkışana kadar.

Omzunda bir el ve ağaca doğru fırlatıldı. Uzun parmakları göğsüne bastırdı. Kapşonu geriye düştü ve bir şaşkınlık çılgılığına karşı dilini ısırıldı.

" Sen ," diye nefes verdi Nasir, sesi karışık bir kaos akordu. Yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Saçlarında parıltıyan su, omuzlarına sarılmış beyaz keten bir kamışın üzerine damlıyordu, kolları belinin ortasına yuvarlanmıştı. önkollar. Karnının her bir sinir ucu çatırdadı ve aşağıda kaynamaya başladı. Daha genç görünüyordu, olduğu gibi giyinmişti, esrar kıyafeti olmadan. Neredeyse masum.

Prensi değiştiren sadece kıyafetleri değil, aynı zamanda yüzündeki ifadeydi. Yıkılmış duvarlar, korku, şaşkınlık, o derin mutsuzluk ve Zafira'nın karanlıkta anlam veremediği onca duyguyu gösteriyordu. Gözleri yüzünü taradı, ağzına takıldı ve boynu tekrar ısındı.

"Evet, ben," diye nefes aldı Zafira.

Tek gereken buydu. Sesi, iki kelime ve duvarlar geri döndü, maskesi sıkıca yerine geri kaldırıldı.

Göğsüne dayayan eline baktı, onu çevreleyen karanlık eldiven olmadan çıplaklığıyla yabancıydı. Uzun, zarif parmakları vardı. Kanındaki karanlık çağrı olmasaydı ne olurdu? Bakışları kolunun iç kısmına takıldı. *Mürekkep*. Nefesi kesildi ve elini çekti. Zafira, bir hayal kırıklığı parıltısını görmezden gelerek kuru dudaklarını yaladı.

"Avcılık mı, Avcı?"

O ses vardı. Yumuşak olan, karanlıkta dönerken hareketsiz ve kayıtsız. Bunun kasıtlı olduğunu biliyordu. Bir şeyler hissettiğini biliyordu ama sakladı.

"Ya casusluk?"

Kalbi yavaşlamayacaktı. *Katil. Katil. Katil*. Patlayacak gibiydi. Çukurlu yara izleri zihninde parlardı. Ne anlamsız bir işkenceydi bu? "Katil" kelimesi bocaladı ve ikiye bölündü, şüpheyi ve ... başka bir şeye yer açtı.

Değişiklik.

İçti yandı. Bacaklarında tatlı bir tür zayıflık titriyordu.

"Banyo yapmaya gidiyordum ama görünüşe göre beni yendin." Onu gördüğüne dair kanıt arıyorsa, işleri zorlaştırmayacaktı.

Yüzünden memnun sırıtışı karşısında ifadesi düzleşti ve boğazından alçak bir ses çıkardı.

İşte hırlayan prens.

"Kurallar var, Avcı," dedi bir adım daha yaklaşarak.

Zafira nefes almayı bıraktı.

"Wahid: Yakalanmak istemiyorsanız asla bir suikastçıya gizlice yaklaşmayın."

Ve daha yakın. Yüreği boğazına kadar tırmandı.

"İsnayn: Sıradaki olmak istemediğin sürece asla bir katilin yanından geçme."

Daha da yaklaştı ve kadın başını hafifçe yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Şimdi onun kokusunu alabiliyordu, bir parça kehribar ve biraz mür. Nefesi teninde sıcaktı. Sadece daha yakına eğilmesi gerekiyordu ve...

"Thalatha: Yanlış izlenime kapılmasını istemiyorsanız, asla bir adamın soyunmasını izlemeyin."

Ey.

Geri çekildi, ağzı ince bir çizgi haline geldi. Ağzı kıpırdayarak, yara izi parıldayarak daha da uzaklaştı. *O mu...* Zafira'nın nefesi tutuldu. Daama sırtıyordu. Tanıyacağı haşhaş prensi bu değildi. Bu, hakkında hiçbir şey bilmediği bir çocuktü.

Oh hayır. Son bir söz söylemeden gitmeyecekti. Ama o daama'ya bu kadar yaklaştığında her şey yavaşlamıştı ve onun zihninde kurduğu her şey bir fırtınadaki kar gibi etrafa saçılmıştı.

Ağaçtan uzaklaştı ve nabzının sekmesine aldırmadan ellerinin tozunu aldı.

"Seni soyunurken izlemek sıkıcı olurdu. Sonra geldim" dedi. Sonra yaklaştı ve sesini alçalttı. "İyi şeyler için."

Gözleri tekrar onun dudaklarına kaydı ve Zafira onun hissettiği aynı çekimi hissettiğini biliyordu. Gri gözlerini kararttı. Nefes verirken titredi. Patlayacağını düşündü - daha önce hiç bu kadar heyecan verici hissettiren bir şey olmamıştı. Hayatında ilk kez, pelerinini giymemiş olmayı diledi. Bir elini kaldırdı.

Ve onun yanına düşmesine izin ver.

"Kaç, Avcı." Sesi yorgun geliyordu. "Karanlık, güzel bir ceylan için sığınak değildir."

BÖLÜM 54

Nasir aptallık etmişti. Akılsız. Babasının ona her zaman hitap ettiği bir itti.

Şimdi kan borcu vardı, biri yaralarını görmüştü ve maskesiz görülmüştü. Onu gördüğünü biliyordu, çünkü kendisi de açık bir kitaptı.

Dün geceye kadar bu yaraların onu nasıl gösterdiğini hiç umursamamıştı. Hiçbir zaman dün geceki kadar *hissetmemişti*. O sabun hâlâ duyularını rahatsız ediyordu. Baş döndürücü, keskin, nabzını hızlandıran bir kadınlık dokunuşuyla hareketlendi. Sandal ağacı, koyu ud, dumanlı gül. Rimaal. Annesinin eğitiminin onu oradaki her kokuyu öğrenmeye zorlayan kısmına lanet etti.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu - Avcı ile karşılaşması ya da Nasir banyodan yeni çıkmış olarak kampa döndüğünde Benyamin'in gülümsemesi.

Yıkandığı nehir şimdi yanlarında dalgalanıyordu, güneş yukarıda parlıyordu. Nasir sarsılmaz güneşi Sharr'a kadar özleyebileceğini hiç düşünmemişti. Sultan'ın Kalesi'nde kasvetli bir gelecekleri olabilir ama güneş kuma karşıydı. onları kim yapan neydi. Her şeyi gizleyen, dünyayı karartan bu gölge sisi değil. *Duygular zayıflar içindir.*

Bu yolculuk onu değiştiriyordu.

Kifah, ateş yakmaya yetecek kadar güneş ışığını yoğunlaştırmak için cam bir alet kullandı. Onu izlediğini görünce omuz silkti. "Babam yaptı. En çok onu ateşe verdiğimi hayal ettiğimde işe yarıyor."

Nasir tek kaşını kaldırdı.

Küçük ateşin yanında diz çöktü ve palasını keskinleştirdi ve bir an sonra onu keçi postlarını yeniden dolduran Altair'le alay etmesi için bıraktı. Benyamin çamaşırları yıkadı ve Avcı onları sıkmaya yardım etti. Nasir, arkadaşlıklarına karşı çenesini sıkı.

Zümrânın faydalarından, özellikle de ifrit -ya da daha kötüsü- onları tekrar pusuya düşürdüyse diğerlerinin arkasını kolladığını bilmenin rahatlığından yararlanabilecekken onları öldürmek aptallık olurdu.

"Dikkat et yoksa bıçağı öldürürsün," dedi bir ses. Gıcırdamasını durdurdu ve yanında duran yıpranmış kahverengi çizmelere baktı. Dumanlı gül düşüncelerini yatıştırdı. *Rahatladın mı?*

"Ne istiyorsun?" O sordu.

Avcı onun yanına çömeldi, çizmelerinin altına kumlar daldı. "Dondurma. En iyi arkadaşım. Bir şişe bal. Kız kardeşimin gülümsemesi. Sağlayamazsanız sormayın."

Onun alay ettiğini anlaması biraz zaman aldı. Ve o yaptığında, o devam etmişti.

"Kolunda ne var?"

Nasir durakladı. Bunu görmüştü ve merak etme cüretini göstermişti. Kadın ondan korkmadığı için bir utanç seli ve ondan korkmadığı için bir rahatlık kıvılcımı hissetti. Neydi bu savaşıyan duygular? O öğütmeye devam ederken sessizliği çeliğin tıslaması doldurdu.

"Kumaş. Ya da bir eldiven ve bıçağı. Her gece bir tane devirdiğimden beri eski bir sevgilinin diş izleri. Kolumun hangi kısmını sorduğuna bağlı."

"Kibir seni hiçbir yere götürmez," dedi.

Yüzüğü güneş ışığında parıldadı, bakışları dik bir şekilde aşağıdayken bile onu kör etti.
Onu sevdin mi güzel ceylan?

O kadar çok şeyden emindi ki, ama şimdi artık hiçbir şeyden emin değildi. Durdu ve onunla göz göze geldi. Bir şair onları tarif edecek olsa, onun gözlerinin içine bakmanın, denizin güneşi ilk kez gördüğünü, sonsuz dalgalanmalarla onun yansımasını içtiğini söylerdi. Ya da böyle bir şey. Nasir şair değildi. Bakışlarını gözünü kırpmadan tutmasına rağmen, bir kısmı geri çekilmişti. Yaraları onu itti mi? *Onu kovdu mu ?*

"Buradayım, değil mi?" dedi.

"Bu benim hiçbir yer tanımım olurdu."

Yavaş çekişine eğlenceli bir bakış eşlik etti. Çimlerin arasından bir esinti geçti ve titredi, pelerinini giymediğini fark ederek gözleri kısılana kadar kapüşonuna uzandı. Parmakları yüzüğünü okşadı ve dudakları hafifçe aralandı. İzledi, donakaldı, bu küçük, akılsız hareketlerin nasıl olup da her zaman dikkatini çektiğini merak etti.

Dün gece aralarında bir şeyler değişmişti. Parmak uçlarında nabız atmak *ister*.

Yutkundu. "Bu bana hiçbir yerdeymiş gibi gelmiyor."

Bu yolculukları kadar huzurluydu. Sular, alaycı rüzgarın altında parlak bir kobalt dalgalandırdı. Nadir, berrak gökyüzü güneşi kapladı. Daha yumuşaktı, büyüyen karanlıkla savaşıyordu, ensesindeki küçük tüyleri zar zor kaldırıyor ama bir süredir gördüğünden daha fazlasıydı. Ve Benyamin gibi kedi olsaydı, altında kıvrılır, sıcaklığının tadını çıkarırdı. Ama başıboş değildi, boş boş oturacak ve hayattan hiçbir şeyin tadını çıkaracak biri de değildi.

Barışçıl değildi, diye karar verdi. Anlar arasında bir andı. Fırtına öncesi sessizlik.

"Görünüş aldatıcı olabilir," diye yanıtladı.

Güneşin ritminin altında gördüğü tek şey teninin sertliğiydi. ve dudaklarının keskin kesimi. Ama dün gece, ayın parıltısının altında o ten yumuşamış ve o dudaklar çağırmişti.

Hala yapıyorlar. Nasir ağzını büktü ve keskinleştirmesine devam etti. Bir bıçağın tıslaması, uzun otların sallanmasını bıçakladı ve bir el, bir jambiya taşıyan bir el ona doğru uzandı, ucu uzağa dönüktü. Hançeri aldı ve yaşlılık ve avuç içi değişiminden dolayı aşınmış basit deri kabzayı inceledi. Babasının ya da annesinin, diye düşündü ve muhtemelen elinde rahat hissettiren tek bıçak.

Katil , bunu ilk gün söylemişti. Güvenilir bir silahı düşmana teslim etmek küçük bir iş değildi.

Kılıcını indirdi ve kılıcını taşlamaya başladı. "Bu Safaitik."

"Nedir?" diye sordu onu izleyerek.

"Mürekkep. Kolum. Safaitik. Okumasını bilmeni beklemiyorum." Kharra. Kelimeleri soru olarak ifade etmeliydi.

Sadece dudaklarını birbirine bastırdı ve ne inkar etti ne de kabul etti. "O zaman bana göstermende bir sakınca yok, değil mi?"

"'Zararı' tanımla, Avcı." Parmaklarını kılıcının kenarında gezdirdi ve bıçak eldiveninin derisine takıldı - keskin, ama daha keskin olabilirdi.

Diğerlerine baktı. Altair, yıldırım bıçaklarını bir ağaca fırlatırken Kifah'ı güldürdü. Benjamin aynı ağaca tırmanmıştı ve tembel tembel kitabını karıştırıyordu.

"Fiziksel acı" dedi.

Kuru bir kahkaha attı, onun hançeri, yaptığı hizmetin altında hırıldadı. "Öyleyse daha önce hiç gerçek acı yaşamadın."

"Duygular bir rahatsızlıktır." Ama ses tonu kelimelere inanmadığını gösteriyordu. Bunları onun iyiliği için, o keskin gözlerle tepkisini incelemek için söylüyordu.

"Acı düzeyine ulaşana kadar," dedi yumuşak bir sesle. Ayağa kalktı ve jambiyesini geri verdi. Parmakları onunkilere dokundu ve eldiveninin bariyerine rağmen keskin bir nefes aldı, her parçası tetikteydi.

Hançeri tekrar kınına soktu. Bir avcı nasıl bu kadar hassas olabilir? Tırnaklarının altındaki deride en ufak bir kir lekesi bile yoktu. Ayrılmaya başladı ama durdu, başı yarı yarıya döndü, *Bu senin son şansın* .

Onunla bir tür anlayışa ulaştığını hissetti. Bir bağ, kırılğan ve kasvetli. Belki de önceki gece gördüklerine yazık oldu. Göğsünde bir protesto kıpırdandı, ona *parçalaması, parçalaması, parçalaması için yalvardı* .

Hayatında bağların yeri yoktu.

Eldivenini çözmeden ve kolunu kaldırmadan önce kalbinin atması için tereddüt etti. Kadın biraz fazla hızlı yaklaşıırken gözlerini çarpık kaligrafiden kaçırdı. Kolunda ne yazdığını bilmek bir şeydi; Onu görmek, derisine deldirdiği günü hatırlamak başkaydı. Annesini hatırlatmak için.

Kadın, buz gibi olmasına rağmen sıcak bir şekilde eğilirken, Avcı'nın nefesi kolunu okşadı. Onun omzu onunkine sürttü. Yüzüğü, sürekli düşen bir vuruşla dirseğine dokundu. Duygular çatıştı ve o istedi - hayır. Uzandı ve parmaklarının almak üzere olduğu yolu, izlemek istediği kelimeleri gördü.

"Dokunmamaya ne oldu?" O sordu.

Keskin bir iç çekişle geri çekildi.

Kolunu indirdi ve deriyi yerine geri bağladı. Sesindeki törpüye, bocalayana lanet etti. Yeterince görmüştü. Çok fazla görmüştü.

Zafira onun gidişini izledi, omuzları kaskatıydı, güneş siyah saçlarını bir ışık parıltısıyla savurdu.

Safaitic'i tanıdığını bilemezdi. Baba ona öğretmeye çalışmıştı ve en iyi ihtimalle paslıydı ama o onun kolundaki kelimeleri okuyabiliyordu. Altın teninde bir gözyaşı damlası şeklinde dönen siyah.

bir zamanlar sevmiştim.

Bu sözleri başka bir yerde duymuştu, ama şimdi sonsuza dek geçmiş gibiydiler. Gökyüzünün yıldızlarla dolu olması gibi o da yara izleriyle doluydu. Yüzüne uzanandan sırtındaki kraterlere, kolundaki mürekkebe kadar. Çünkü yaralar bundan ibaretti, değil mi? Karanlık anların hatırası.

Prenste ilk düşündüğünden daha fazlası vardı.

"Bağlanma anı khalas mı?" birisi sordu.

Altair. Evet, bağlanma anları kesinlikle *sona* ermişti. Artık generalin gözlerinde bir ağırlık vardı, muhtemelen Gümüş Cadı'nın daama Rahibelerinden biri olduğunu öğrenmenin bir sonucuydu.

Yenilenmiş keçi derisini onun elinden aldı, tuniğinin kenarıyla başıboş kalan damlacıkları sildi. Altair ve Nasir o kadar farklıydı ki, aynı hilafetten gelmeleri bir mucizeydi. Nasir, Altair'in ışığına karşı karanlıktı. Gecedен gündüze.

"Sadece iyi şeylere gidiyorduk," dedi kuru bir sesle.

Altair güldü. "Nasir'e benziyor. İşler iyiye gittiğinde ayrılacağına güvenin."

"Severek söylüyorsun."

Boğulma sesi çıkardı ve dudaklarında bir kahkaha koptu. Hala ilişkileri konusunda şaşkıındı. İyi tanışıyorlardı, bu kesindi ama Altair'in nasıl acımasız bir general olabileceği onun ötesindeydi.

Gülümsemesi soldu ve düşünceleri durdu. Acımasız bir general. Soğuk kalpli bir katil. Nasıl unutmuş olabilirdi?

Altair ona döndü, mavi gözleri söylemek istediği her şeyle parlıyordu. Dereyle aynı tondaydılar, sessizce bıçakladığı bir düşünce. Ama onun ifadesini, sert omuzlarını aldı. Güvensizliği asla ihmal etmemeliydi.

Tek kelime etmeden başka tarafa baktı ve omuzlarının kıvrımı çöktü.

Diğerlerine ulaştıklarında Benyamin gülümsedi ama daha önce hissettiği huzur kaybolmuştu ve tek yapabildiği arkasına bakmaktı.

Kifah, söyleyeceği şeye karşı karar vermeden önce dudaklarını büzdü. "Akarsuya doğru gitmeliyiz. Güneşten kaçın," dedi onun yerine.

Nasir donuk gökyüzüne bakarak, "Güneş ifrit saldırısından beri bir korkak oldu," dedi.

Altair hâlâ sessizdi ve onun yorumu olmadan konuşmanın tadı kaçmıştı.

Zafira, "Bizi gitmemiz gereken yere götürmeyen bir izi takip etmenin bir anlamı yok," dedi ve Benyamin aynı *fikirdeydi*. "O yöne gitmemiz gerekiyor."

Uzattığı elini, gökyüzünün kızgın bir siyaha derinleştiği ve kumların bakır dalgaları halinde kabardığı ufukta bir noktaya kadar takip ettiler.

"Daha az gerçekçi ve daha karamsar olsaydım, öleceğimizi söylerdim," dedi Kifah sessizce.

Nasir palasını kınına soktu ve ileri doğru yürüdü.

"Öyleyse ölümü bekletmemek en iyisi."

BÖLÜM 55

Yorgunluk ve ihtiyat ortak bir değiş tokuş haline geldi, güneş kasvetli parıltısına rağmen onları ağırlaştırdı. Beş gün boyunca olaysız bir şekilde yürüdüler ve takip ettiler, enerjilerini korumak için kısa dinlenmeler ve yemek yeme tarihleri aldılar.

Hayır, izlemiyorum. Zafira iz sürücü değildi; o bir avcıydı. Avlandı . _ Ama avcılar takip etti ve izciler avlandı, değil mi? *Bununla nereye gidiyorsun?* Zafira başını eğdi ve düşüncelerinin sıkıca kapattığı bir kutuya dönüştüğünü hayal etti. Keşke o kadar kolay olsaydı.

Boş bir zihin şeytanın oyun alanıdır , dedi kendi kendine, ama kelimeler dudaklarına gölgeler gibi geldi.

Kumların arasında ayaklarını sürüyerek ilerlerken, Zafira hayatın seslerini dinledi. Kuşlar, kum yaratıklarının tıslaması, yırtıcı bir çığlık - sadece sessizlik geri bağırdı. Bazen çevreleri onun düşüncelerini taklit ediyor, o gözlerini kırpmadan ve her şey düzelmeden önce soluyor ve titriyordu.

Karanlık onu gördüğüne her zaman mutlu olmuştu.

Zafira , güneş biraz daha karardığında ya da gölgelerin yaşadığı bir çıkıntıyı ya da başka bir harabe geçidinden geçtiklerinde mutluluğunu *hissedebiliyordu* . Bir sevinç dansı yaparak eğildiler ve yer değiştirdiler. Tunüğünün kıvrımlarının altından dallar süzülüyor, kollarının etrafına kıvrılıyor, kulaklarını kısıtıyor, göremediği bir sevgili. Onun yaptığını başka kimse hissetmedi mi?

Benyamin yan yan ona baktı. "Sorun mu, Avcı?"

Sesindeki gerçek endişe, onu neredeyse mahvetti. Gözlerini kırıştırdı ve yeniden önündeki taş odaklandı. Bir dizi sütun birbiri üzerine devrilmiş ve yaratıkların üzerinden atlayacağı bir köprü oluşturmuştu.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle.

Yasmine ve Zafira'nın ağabeyinin ölümünü ona nasıl anlatacağı, neredeyse her şey onun zihnini kedere sürükledi. Deen, onun için ölüyorum. Lana, annelerine bakıyor. Umm ve Zafira'nın ondan kaçmak için harcadığı beş yıl. Nasir ve vücudunun ne zaman yakınına gelse tepki vermeye başlama şekli. Arawiya'nın öldürücü esrarı neden bir iğneye yenik düştü ve derisine herhangi bir biçimde veya gergin bir şekilde "aşk" kelimesini yazdı?

"Sarığında neden çiçek var, seni beceriksiz budala?" diye sordu Benyamin.

Zafira, kırmızı çerçeveli sarığında bir kan zambağı bulunan Altair'e bir bakış attı.

Altair kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun? Moda zevklerim çiçekler için fazla mükemmel."

Nasir, "Başındaki çiçek diyor," dedi.

Sarasin generali söz konusu olduğunda bir espriyi kaçırmayan Kifah, alışılmadık bir şekilde sessizdi.

"Ahh," diye homurdandı Altair ve Zafira onun sarığından bir şey çekerken çıkardığı sesi duydu. "Sen buna çiçek mi diyorsun?"

Altair'in başındaki canlı çiçek artık elinde kıvrılmış ölü bir yapraktı. Zafira, göz kırpan Kifah'a bir bakış attı. Miragi'nin işi.

Nasir, "Bu, sizi korkunç zevkinize karşı uyarıcı ada," dedi.

Kifah, Altair'in iri gözlü şaşkınlığına kıs kıs güldü ve general, yaprağı kuma fırlattı ve iyice ölçmek için üzerine bastı.

Kum tepelerini, kumulları ve daha fazla kumulları geçtiler. Bazen Zafira, Altair'i Kifah'a doğru eğilerek yakalar, savaşçının dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirirdi. Diğer zamanlarda generali ve Benyamin'i konuşurken yakalardı, gözleri donuk, sesleri alçaktı. Nasir, ağzı açık, bıkkınlık içinde hepsini izledi.

Keskin bir bakışla, prens soğukkanlı bir kayıtsızlıktı. Onu izleyen biri için odak noktası kararlı ve meraklıydı. Meraklı bir zihinle doğup başka bir yerde kullanmaya zorlanan birinin işareti: Ölümü hesaplarken. Bakışları Zafira'ya kaydı ve Zafira çabucak başını çevirerek boynunu ısıttı.

"Doğru yöne gittiğimizden emin misin?" Çöl bir kez daha kararırken Kifah sordu. Güneşi kapatan bir bulut örtüsü değildi. Gökyüzünün kendisiydi. Onları ışık küresinden uzaklaştırmak.

Hayır, dedi Zafira, Kifah'ın elinde dönen bıçağa bakarak. Karanlığın söylediği şarkıyı nasıl açıklayabilirdi? Kan dolaşımında ancak onları istediği yöne yönlendirdiğinde yerleşen çılgınlık mı? "Ama tabii daha iyi bir fikriniz varsa."

Kifah nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

"O gemine birkaç deve getirmemiş miydin?" Altair homurdandı.

Benyamin, "Bana bir ya da on mektup isteyen bir mektup göndermeliydin," dedi.

Kifah, Altair'e yandan bir bakış attı. "Ya da ondan seni taşımasını isteyebilirsin. Bu safin gücünün bir kısmını iyi kullanmak için kullan."

Zafira, Benyamin'in Altair'i taşıyabileceğinden, safin gücünden emin değildi.

"Ne kadar yaratıcı bir zihin, One of Nine," dedi Altair.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından, Altair midesinin kendi kendini yediğinden şikayet etti, bu yüzden dinlenmek için durdular ve gölgeler göğü yuttu, gecenin tek göstergesiydi. Zafira'nın yıldızların bedevileri olağanüstü kumlardan geçirdiğine dair duyduğu hikayelere rağmen, karanlık genişlikte tek bir yıldız yoktu.

"Bu gece bekçi rolünü kim üstlenecek? Çünkü o ben olmayacağım," dedi Benyamin.

"Mükemmelliğime bakmandan hoşlandığımı mı düşünüyorsun?" Altair sordu.

Zafira kollarını kavuşturdu. "Muhtemelen bir kadın ona bakmadıkça uyuyamaz."

"Kifah bana bakıyor," dedi Altair, Pelusian'a sırtarak.

Kifah kaşlarını çattı. "Sadece kendi kılıcınla kafanı en iyi nasıl keseceğini merak ettiğim için."

Altair, Zafira'ya döndü. "Gönüllü müsün? Çünkü ben-"

Nasir bir hırıltı ile onun sözünü kesti. "İlk nöbeti ben alacağım."

"Ne kadar cömertsin, prensim," diye haykırdı Altair, omzunu sıvazlayarak. "Başka hiç kimse bu kadar kolay mecbur kalmaz, anlıyor musun. Ahh, iyiliğim için en ufak bir endişem yok. Ama sanırım ikinci nöbeti alacağım. Sadece güvenli olmak için."

Kimse itiraz etmedi ve bir kez daha kızarmış tavşan yedikten sonra Zafira derme çatma yatağına yerleşti. Kifah, Benyamin ile alçak sesle mırıldanarak konuşuyordu, Altair sık sık fikrini aktarıyordu. Arkadaş gibi. Birbirleriyle *ihtiyaçları* olduğu için değil, istedikleri için konuşuyorlardı .

Hangi yoldan gidileceğini veya hangi yoldan gidileceğini sormak için Zafira ile konuştular. O bir daama tur rehberiydi.

Ve her zamanki gibi yalnızdı.

İçini çekti ve yan döndü, prensin benekli taşa karşı gözetlediği yere baktı. Sadece, yüzü çöle dönük değildi. Garip şekilli şeye yaslandı.

Onu izliyorum.

Uzaklara baktı ve uykunun ruhunu ele geçirmesi uzun zaman aldı.

Nasir, mavi ateşten tırpanlarda kasvetli bir şeyin esnediğini ona döndüğünde nasıl hissettiğini biliyordu. Demenhune'un kalbine ilk kez bir ok nişan aldığından beri değişmişti.

Omuzlarını daha az yatırdı. Sıcak çarpmasından beri her sabah çantasından pelerini alı ve sessizce onu giymeyi tartıştırdı. Ama bu da nehirde karşılaşmalarından sonra sona ermişti. Sanki içine sığmadığı bir deriye doğmuş gibiydi ve ancak şimdi, çölün ıssızlığında, kontrolü eline almasına izin veriyordu. Kendini ona göre şekillendirmek.

Uzun bacaklarını uzattı ve bakışlarını ona kaydırıldı. Dinlenebileceğini düşünmüyordu, çünkü iblislerin uyandığı geceydi. Kimsenin hatırlamak istemediği anılar. Kimsenin görmek istemediği hayaletler. Nasir'in iblisleri de onun uykusuna katılma eğilimindeydi.

İyi geceler , diye fısıldamak istedi.

annesinin bir zamanlar eski dilde dediği gibi, Ölüm Prensi *Amir al-Maut'du* ve *iyi geceler her zaman veda gibi hissettirdi.*

56. BÖLÜM

Nasir, Avcı'nın omzunu tekrar salladı. Rimaal, ölü gibi uyudu.

Göğsünün inip kalkması olmasaydı, onun öldüğüne inanacaktı. Tıpkı dün gece uykusunun onu uyandırdığı gibi. Önce dudağı dişlerinin arasında. Sonra gözleri cam gibi, kılıcından kırmızı damlayan.

"Yalla, yalla." Eli titredi. Bir hashaşın asla tereddüt etmezdi.

Gözleri uçup açıldı ve onunkiyle birlikte kilitlendi, yüzünde panik uçuştı. Açık bakışlarındaki korkudan geri çekildi. Korku onun değişmeziydi. Yönünü çeviren her bakıştaydı, peki neden onu bir çift gözle daha görmek, boğazını sıkan eller gibi hissetmesine neden oldu?

Yutkundu ve ürkmüş gözleri boğazına indi. Kharra, bu kadın. "Ölü gibi uyuyorsun."

"Öyle olduğumu ummuş olmalısın."

Hayır, ama özgür olmak için ne kadar dikkat dağıtıcı bir şey. "Sesini alçalt," dedi, onun uykulu hıştısını görmezden gelmeye çalışarak.

"Şimdi zamanı değil habibi," diye mırıldandı Altair.

Aslında. Altair'in ona *sevgili demesinden daha büyük endişeleri vardı*.

Yıkılan harabelerde onları çevreleyen hırıltılı yaratıklar gibi.

"Onlar neler?" diye fısıldadı avcı. "Kurtlar mı?" Ayağa kalktı, yayını kaldırdı ve tek bir akıcı hareketle bir ok attı.

Altair'in yanıtı alçak bir mırıltıydı. "En yeni düşmanınızla tanışın: kaftar."

Kurtlardan daha büyüktüler. Çevik vücutları seyrek kürkle kaplıydı ve paltolarından daha koyu kahverengi benekliydı. Uzun diller, ağızlardan sarkıyordu ve bazılarında sıra keskin dişler vardı.

"Sırlanlar mı?" diye sordu. Yedi yaratıktan biri hırladı ve havladı.

Benyamin yumuşak kahkahasıyla güldü. "Biraz. Karşılaştırıldığında, sırtlan ve kaftar bir ırmak ve fırtınalı bir deniz gibidir."

Bir hırıltı daha.

Ve şık fırtınalardan biri sıçradı.

Güçlü kasları dalgalandı ve derinliksiz kara gözleri parladı. Kardeşleri havalandı, yaklaştı.

Nasir okunun sapını soludu, ama daha yay ipini gevşetmeden önce havada metalik bir yay kesilerek yetersiz ışığı yakaladı. Sıvı altın yaratığa dokunduğu anda zaman durmuş gibiydi.

Kaftar bir erkeğe dönüştü ve ayaklarının üzerine düştü.

Nasir, Avcı'nın nefesindeki aksamayı duydu. Sırtlana dönüşen adam, ıslak bir köpek gibi başını salladı, Benyamin'i uzun süre demlenmemiş qahwa gibi parlayan gözlerle tutturdu. Tipik bir Araviyan'a benziyordu: koyu renk saç, koyu sakal, açık kahverengi ten, kadimlikle parıldayan o doğal olmayan bakış dışında.

Kaftar, Benyamin'e bozuk bir sesle, "Kızılağaç," dedi. Kefiyesinden Benyamin'in sivri kulaklarını gördü mü yoksa safiyi koklayabilir mi?

Her iki yanında, Benyamin'in altın maddesinin kalıntıları onlara dokunduğunda diğer kaftar yavaş yavaş erkeklere dönüştü. Ayak bileklerine kadar uzanan bembeyaz, koyu renk sarıklarından dökülen eski püskü saçları olan atkılar giymişlerdi. Şekil değiştirmeleri sırasında böyle saf beyaz tenlere nasıl kavuştukları Nasir'in ötesindeydi.

Benyamin başını eğdi. "Kaftar."

Kaftar gülümseyerek dişlerini gösterdi ve Nasir onun bir burun ve sivri dişler gördüğünü sandı. Sonra gözlerini kırptı ve yaratık bir kez daha erkek olarak göründü.

"Bir erkeğe dayanmayalı ne kadar oldu?" Benyamin, sanki kaftar tamamen insan ve başka bir şey değilmiş gibi sakin ve kendinden emin bir şekilde sordu. *Birinizin sıçrayıp birinin boğazını kesmesi ne kadar sürer?* Nasir'in soracağı şey buydu.

Kaftar içini çekerek boynunu uzattı. Bu sefer cevap verirken sesi pürüzsüzdü. Sıcak bir bıçak tereyağında, keskin bir bıçak ette. "Yüz dört yıl."

Benyamin gözle görülür şekilde sertleşti. Nasir, çekilmiş yayını daha sıkı kavradı.

"Mükemmel pişmiş bir yemek yememizin üzerinden yüz dört yıl geçti. Sıcak bir yatakta uzanıp bir kadını kollarımda tutmamın üzerinden yüz dört yıl geçti. Kaftar günbatımında ve gün doğumunda değişmeli ama yüz dört yıl oldu, Kızılağaç"—adamın gözleri yanarak yaklaştıkça canice yandı—"sizin türünüz beni ve kardeşlerimi canavarların cesetlerine lanetleyip bizi bu ada."

Nasir alçak sesle, "Bir adım daha yaklaşma, yaratık," dedi.

Kaftarın gözlerinin bulanık havuzlarında şaşkınlık titreşti. "Bir Kızılağaç'ı savunan bir Sarasin mi? Arawiya gerçekten harabeye dönmüş olmalı." Bir elini sakalına kaldırdı.

Kaftarın tırnakları uzayıp pençelere dönüşürken Nasir nefesini tuttu. Bir hamle ve iki taraf çatıyacaktı.

Kaftar bakışlarını Altair'e dikti. "Kanında tatlı bir koku alıyorum, Kızılağaç ve merak ediyorum..."

"Yeter! Benyamin'in yüzünden soğuk alarmı geçti. Avcı atladı. Kifah, Benyamin'e sertçe baktı. Safi'yi çok az şey etkiledi ve hepsi not aldı.

"Seni lanetlendiğin canavarlara dönüştürebilir ve onların silahlarıyla seni delip geçmelerine izin verebilirim," diye devam etti Benyamin diğerlerini işaret ederek, "yoksa bizi bırakıp insan formunda kalabilirsiniz."

Gerilim çatırdadı.

Nasir'in ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Neden geldin?" diye sordu kaftar.

"Bir gölge hareket ediyor," diye vazgeçti Benyamin. "Arawiya kararıyor."

"Panik yapıyorsun, Kızılağaç." Kaftar öne çıktı. Gözleri zar zor kontrol edilen bir vahşilikle parlıyordu.

"Jawarat daha fazla kayıp kalmayacak."

Bu sefer kaftarı alarma geçirdi ve Nasir, hatırlatma üzerine göğsünde soğuk bir tutuş hissetti: Bu Jawarat her ne kitap olursa olsun, büyü'nün ortadan kalkmasına bir cevaptan fazlasıydı. Kaftar derin bir nefes alarak özlemle Altair'e baktı ve Nasir neredeyse aralarına girecekti ama önce Kifah kollarını kavuşturarak hareket etti.

Uzun bir süre sonra kaftar geri çekildi ve kardeşleri onun hareketlerini taklit ettiler.

"İzin al, Kızılağaç. Düdük çal, çantam yardımcı olabilir." Bakışları, vücudunda gezinen Avcı'ya odaklanmadan önce Kifah'a kaydı. Nasir onu olduğu yerde kesmek istedi. "Ama lanetliler yemin etmezler ve söz vermezler."

57. BÖLÜM

Nasır, büyük bir isteksizlikle kaftara sırtını döndü. Asla bir tehdit nefesi bırakmadı. *Masum* nefesi zar zor bıraktı . Öncü kaftarın gezinen bakışlarıyla Avcı'yı neredeyse soyunması yüzünden kanı hâlâ kaynamıştı.

Bu yüzden, kurnaz yaratıklardan uzaklaştıkları anda Nasir'in sakinliğinde bir şeyler koptu. Altair'i bir kenara itti ve Benyamin'i bir duvar kalıntısına doğru fırlattı, yukarıdan onlara bir toz yağmuru yağıyordu.

Herkes dondu.

Altair güldü. "Bunun için bekliyordum. Habibi Kifah, o mızrağı bana borçlusun."

Kifah, "Mızrağıma dokunmanın tek yolu, onu boğazına sokmamdır," diye çıkıştı.

"Büyüleyici. O zaman bana o altın manşeti borçlusun."

"Git kendini batır."

Nasir yüzünü benyamin'in yüzüne yaklaştırdı. duygu ipucu. "Önce herkesi arkanızda dolaşmaya ikna edeceksiniz, sonra Sharr'ın düşmanıyla dost mu olacaksınız? Ardından ifrit ile el ele tutuşacaksınız."

Benyamin cevap vermedi.

"Bu çölün on adım ötesinde, kaftar nezaketiniz için bizi öldürmek için bekliyor olabilir."

Safinin yüzü alaycı bir hal aldı. "Senin gibi? Biliyor musun, ben de aynı şeyi ne zaman yapacaksın diye merak ediyorum ama sen beni takip etmeye devam ediyorsun." Dudağını endişelendirdi. "Laa, arkamda *dolanmaya devam et.*"

Nasır homurdandı. "Seni takip etmiyorum. Kimse seni takip etmiyor. Koca ağzın sayesinde herkes Demenhune'u takip ediyor."

Küçük bir metal tıkırtı sözlerini noktaladı ve Altair, Nasir'i geri çekerek eldivenin bıçağını geri indirdi.

"Hadi Nasır. Onun keffiyesini mahvediyorsun."

Nasir omuzlarını silkti ama gözlerini kısararak mesafesini korudu.

"Gerçekten neden buradasın, Safi?" dedi Nasir, sesi alçaktı. "Senin kaderin büyüünün ötesinde evrim geçirdi. Onsuz mükemmel bir şekilde yaşayabilirsin."

"Aynı şeyi ben de senden isteyebilirim. Demenhune, yönettiği krallığa büyüüyü geri döndürmek için kullanmayı planlıyorsa , Sultan *Ghameq'in* Jawarat'a ne ihtiyacı var ?"

Nasir ani sessizlikte dişlerini gıcırdattı. Boynu yandı.

Çünkü biliyordu.

Hiç bilmiyordu. Babasının ayak işlerini yapan çocuktan başka bir şey değildi. Karanlıkta tutulan bir prens. Sorgusuz sualsiz hareket eden bir piyon. *Bir jaban* .

Padişahın neden Jawarat'ı istediğini bilmiyordu. Eskinin Kızkardeşi ve Sharr'ın muhafızı olan Gümüş Cadı'nın neden Jawarat'ı istediğini bilmiyordu. Sadece Avcı'nın kötülük taşımadığını biliyordu, onun yaptığı gibi değil.

"Söyle bize, Veliaht Prens Nasir. Ghameq, kayıp Jawarat'tan ne istiyor?" Benyamin tekrarladı.

Benyamin'in, Nasir'in göğsünü kesen sözlerinin bıçağına rağmen, kötülük taşıdığını da düşünmüyordu.

Babasının nefreti ve saygısızlığı hiçbir zaman şimdi olduğu kadar önemli olmamıştı, burada, neredeyse her hilafetten insanlar onu izliyordu. *Bilmediğim* kelimeler hiç bu kadar lanetlenmemişti. Kalıntılar karardı, ya da belki de onun görüşüydü.

Kesin olan bir şey vardı: Kontrol onun elinden daha da uzaklaşıyordu.

Altair onu izledi ve generalin düşüncelerini gözden geçirdiğine dair keskin bir hisse kapıldı. Nasir bir kez olsun maskesinin yerinde olup olmadığını ya da Altair'in sadece onu görüp göremediğini bilmiyordu.

Zayıfsın. Bir köpek.

Bir kucak köpeği.

"Bilmiyor," dedi Altair.

Nasir'i şaşırtacak şekilde sesinde alay ya da eğlence yoktu. Sadece çelik ve sert koruma kenarı. Utanç Nasir'in her kemiğine işledi.

Benyamin neşesiz bir şekilde güldü ve keffiyesini düzeltti. "Prensin, padişahından haber almadığına gerçekten inanmamı mı bekliyorsun? Eylemsiz bilgi boş, bilgisiz eylem delilik."

Altair baktı. "Eğer Arawiya Sultanı Safi'nin oğlu olsaydın, inan bana, hiçbir şeye mahkûm olmazdın. Laa, farelere atılmak için yalvaran bir kabuk olurdun."

Nasir'in nefesi parmak uçlarıyla birlikte titredi. *zayıflık* _ Lanetli duygu. Yumruklarını sıkı, kontrolünün geri dönmesini istedi. Avcı'nın onu incelediğini hissedebiliyordu ve bir kez olsun ortadan kaybolmayı diledi.

Altair ağır sessizliği palalarının çekimiyle böldü. Onları havada savurdu ve ağaçların arasında gözden kayboldu. Kimse takip etmeyince sıkılmış sesi geri geldi, "Yalla, Avcı. Herkes sadece sen hareket ettiğinde hareket eder."

58. BÖLÜM

Zafira, Altair'in arkasından aceleyle yürüdü, adımları harabelerin taşında yankılandı. Havanın garip bir gerilimle dolu olduğu yerde artık onlarla birlikte olmaya dayanamıyordu. Bu gururdu. Gurur, kimsenin ihtiyaç duymadığı o gülünç çatışmayı ateşlemişti.

"Onu savundun," dedi anlamaya çalışarak.

Altair, Nasir kadar huysuz bir şekilde homurdandı ve ileri atılmadan önce bir enkaz yığınının tekme attı. Bir çeşit salondaydılar, taş duvarların çöktüğü odalardan oluşan bir labirentte. Zafira, diğerlerinin takip etmeye başladığı yere baktı. Altair haklıydı: O yaptığında herkes hareket etti.

"Neden?" diye sordu.

"Niçin ne?"

"Neden onu savundun?"

"Kimseyi savunma iznim yok mu?" sahte bir masumiyetle sordu.

Zafira kaşlarını çattı ve onu yıkılan merdivenlerden yukarıya doğru takip etti. "Nasır'ı neden savundun?"

"Neden bu kadar inatçısın?"

"Sadece bilmek istiyorum," dedi tehlikeli derecede dengesiz bir kemerin altına eğilerek. Sessizlikte bir tıslama duydu, buranın Sharr olduğunu ve asla güvende olmadıklarını hatırlattı.

Altair durdu ve onda daha önce görmediği bir öfkeyle onu tuttu. Nasir'i savunduğu için kızgın mıydı? Yoksa kızgın Benyamin, Nasir'i, Zafira'nın prensin ölü bakışlarında korku gördüğü noktaya kadar mı itmmişti?

"Müdahale etmeseydim pantolonunu ıslatabilirdi. Onu temizleyebileceğimiz herhangi bir dere görüyor musun? Ben de yapamam."

Erkekler çok güzel çöp olabilir, dedi Yasmine iç çekerek kafasından.

"Onu önemsiyorsun," dedi Zafira, tepki vermeye zorlayarak.

Tek kaşını kaldırdı ve ilerlemeden önce onu inceledi. Önderlik etmesi gerekmiyor muydu?

"Yapmıyorum," dedi, o yetiştiğinde gerçekçi bir şekilde. Sesinde bir uyarı tonu vardı. "Ama dikkatli ol, Avcı - anladığını düşünmeye başlıyorum."

Diğerleri onun kelime seçimini protesto edemedi onlara ulaştı.

Benyamin yüksek sesle esnedi ve bir kedi gibi gerindi, prensi sanki onu paramparça etmemiş gibi görmezden geldi. Sanki sırtlanlar gözlerinin önünde erkeklere dönüşmemişti.

"Alderamin'e döndüğümde sevgilime ve belki de kız kardeşime merhaba diyeceğim ve sonra çok, çok uzun bir şekerleme yapacağım. Arawiya'nın gördüğü en uzun olanı," diye ilan etti safi.

"Bana da merhaba de," dedi Altair. "Sevgiline değil, halife adayına."

"Kız kardeşim merhabanı istemiyor," dedi Benyamin kaşlarını çatarak.

"Babamı ziyaret edip böbürleneceğim," dedi Kifah ve Zafira sesindeki acılığı hayal etmediğini biliyordu. "O zaman halifenin mutfaklarında bulabileceği en büyük kuzuyla kutlayacağım."

Altair onaylarcasına mırıldandı. "Akhh, o kuzuyu ras el-hanout ile mükemmel şekilde marine et. Fesleğen ile süslenmiş kızarmış patates. Akşamları hurma bisküvileriyle kahva."

"Ras el-hanout nedir?" diye sordu Zafira.

"Bütün baharat karışımlarının anası. Pelusia'dan geliyor," diye yanıtladı Kifah, "ama Sarasin piçleri onu çaldı."

"Yerden çıkan bir şeyi çalamazsınız. Bu, kum çaldığımızı söylemek gibi bir şey," diye karşılık verdi Altair.

Kifah omuz silkti.

"Şahinimi ava götüreceğim. Zavallı şey muhtemelen beni özlüyor." General Zafira'ya baktı. "Ya sen, Avcı? Demenhur'da ne yapacaksın? Arz olmadan sonunda avlanmayı bırakabilirsiniz."

Adımları sendeledi. O bağlantıyı, bu basit kavrayışı o yapmamıştı. Babasını öldüren Arz'ı devirmek, *onu* yapan Arz'ın artık olmayacağı anlamına geliyordu .

Gökyüzü.

Artık Demenhune Avcısı olmayacaktı. O *herhangi biri* olmayacaktı . Bir şey göğsünü pençeledi. Avcı değilse, Zafira binti Iskandar neydi?

Benyamin onun koluna dokundu.

"Bu, Avcı ve Zafira'nın bir olması için senin şansın," dedi yumuşak bir sesle. Pelerini çantasında çok ağırdı. "Onları erit. Kendin ol. Avcı. Büyüyü karanlıktan kurtaran ve böylece kendini özgür bırakan kız."

Avcı. Dudağını ısırıldı.

Ancak safi, özgürlüğün bazen kendi başına bir yük olduğunu anlamadı.

Diğerleri anıların sessizliğine yerleştiler. Kimse Nasir'e döndüğünde ne yapmayı planladığını sormadı ve bu yolculuğun ötesini hiç düşünmediğini fark etti. Dört gözle bekleyecek şekerlemeleri ya da zengin yemekleri yoktu. Babasına döndüğünde, böbürlenemezdi.

Sadece bir sonraki çağrısını bekleyecekti.

Emirleri için yaşadı. Onlara kulak asmamakla yaptığı hata için.

Hayır, Sharr'dan sonra Nasir için hiçbir şey yoktu. Gözyaşları, cesetler ve bir sonraki kasvetli gün doğumu dışında hiçbir şey.

BÖLÜM 59

Zafira, altında sallanan zemine ve uzakta kuşların cıyıklamasına uyandı. Güneş ışığı göz kapaklarını yaktı ve bir esinti cildini okşadı.

Kaşlarını çatarak gözlerini açtı ve neredeyse bir tahtadan aşağı inecekti. Çıplak elleri parçalanmış ahşaba takıldı. *Nefes al, Zafira. Sonra değerlendir.*

Bir balıkçı teknesindeydi. Bir araba. Yelkenler, dilini tuzla, bej kumaşın üzerinde ortalanan kan kırmızısı bir elmasla dalgalandıran bir meltemle dalgalanıyordu.

Ululamalar gök mavisi dalgaların sessizliğini bozdu ve Zafira fırıl fırıl dönen balıklarla dolu bir ağa sarılmış bir balıkçıya döndü. Kaydılar ve kaydılar, cilalı ahşabın üzerindeki tokatları kurtuluş için sessiz bir çığlıktı. Daha önce hiç canlı balık görmemişti, ama onlara acıdı, çünkü acıları bir avcının temiz kesimiyle değil, boğularak sona erdi.

Gemide üstsüz beş adam vardı, erik kahverengi tenleri terden parlıyordu, başları sarıklarla bağlıydı. Arawiyan'la ne işin vardı? erkekler ve gömlekleri? Kaba kumaştan sirvaller giyiyorlardı, onunkinden on kat daha büyük kaslı kollar vardı; Altair'i bile utandırıyorlar.

Hiçbiri ona bakmadı - biri oturduğu kalastan üzerine hiç bakmadan çıktı. Ona Gümüş Cadı'nın hayalet denizcilerini hatırlattı ve buzlu bir parmak omurgasını takip etti.

"Yaa, kara!" bir balıkçı ağladı. Diğerleri onun sevincini tekrarladılar.

Gördükleri toprak, kalbinin her atışıyla daha da yaklaşıyordu. Orada olana kadar. Burada. Ondan önce.

Ve tüm bunların muhteşemliği karşısında kalbi sıkıştı.

Yönlü kubbeler, güneşle savaştan altın renginde parılıyordu; elmas uçlu kuleler ve minareler, bulutlu gökyüzünü mızrakladı. Kubbeler kremi taştan binalarla iç içe, kapılar hoş, pencereler açık. Bazıları renkli iplerle bağlanmıştı, üzerlerinde kurumaya bırakılmış giysiler buruşmuş ve katılaşmıştı. Manzarayı noktalı hurma ağaçları, yelpazelenen yaprakların arasına sıkıştırılmış kırmızımsı meyve kümeleri.

İnsanlar, bazılarının tepesinde tunikler, türbanlar veya başlarını süsleyen eşarplar olan bir dizi rengarenk cübbe ve pelerin giymiş, sokaklarda dolaşıyordu. Bez ruloları taşıyan bazı sırttan sırttan develer. Her tonda insan vardı -Pelusia'nın koyu kahverengisi, Demenhur'un solgunluğu, Sarasin'in bakır ve zeytini- gerçi çoğunluk, güneşin ısıyla parıldayan çölün gölgeleriydi.

Bu, yıkım ve keder fısıldayan Şar'ın kumlarına hiç benzemiyordu. Bu kum, Demenhur'da karın yaptığı gibi yere yayıldı. İçinden geçen ayaklarla çalkalandı. Kaymaktaşı duvarlara yapıştı. Her yerdeydi.

Neredeyim?

"Asla sormayacağını düşünmeye başlamıştım."

Zafira'nın görüşü sese doğru dönmeden önce sendeledi. Doğru olduğunda, artık yelkenlide değil, karadaydı.

Tam bir daire çizerek, ayaklarını sürüyen insanları fark etti. acele, diğerleri yavaş ve yavaş hareket ediyor. Kimse varlığını kabul etmedi.

Sanki neredeyse hiç yokmuş gibiydi.

Sazını çığneyen bir deve geçmişte gezindi ve Zafira kalabalığın arasında bir gümüş parıltısı, kemik beyazı saçları kaplayan bir pelerin ve kıpkırmızı bir gülümseme aradı, ama araması onu farklı bir çift göze getirdi, koyu kahverengi, kedi, ve tembel. Elinde yarım incir.

Benyamin bir hurma ağacına yaslandı, benekli güneş ışığı tenine vuruyordu. Her zamanki gibi bol giyinmişti: beyaz bir gömleğin üzerine altınla kaplı siyah bir cübbe, başında kareli bir keffiyah, ayaklarında dana derisi sandaletler.

"Zihin okuyabiliyorsun," dedi.

Başını eğdi ve incirin kalıntılarını parmaklarından yaladı. "Bu aptalca bir yakınlık olur, laa? Ve gerçekten üzerinde düşündüyseniz, oldukça acı verici. Ne yazık ki soruyu yüksek sesle sordun, Avcı."

O var mıydı? Hatırlayamadı. "Sadece bana nerede olduğumu söyle."

Benyamin dikkatle keffiyah'ı çekti, ağaçtan uzaklaşmadan önce siyah bir dairenin altına ayarladı ve dolambaçlı bir zarafetle ona doğru yürüdü. Ayaklarının etrafında kıvrılacak bir kuyruğunun olmamasını şaşırtıcı buldu.

"Bu eski Arawiya'dır. Karlar Demenhur'u örtmeden önce, Sarasin'in kumları kararmadan ve Zaram'ın denizden ayrılmasından önce. Pelusia'nın her zaman verimli toprakları hastalanmadan, onların büyük zihinlerini köreltmeden önce."

"Bu?" o fısıldadı. Bir çöldü, neredeyse aynı Sharr gibiydi, ama hayatla *titriyordu*. İnsanlar coşkuluydu, mimarisi şaşırtıcıydı ve iklim, varlığının her bir zerresini ısıtıyordu. Bu Arawiya *yaşıyordu*. Bu, Rahibelerin Gecenin Aslanı ile son savaşının krallığı bir veba gibi sarmsasından önce, bu doğru Arawiya idi. "Geçmişte miyim?"

Bakışlarını kaçırarak başını salladı. "Oldukça güncel, korkarım. Bu Alderamin."

Kokladı. "Yani beni buraya ayrıcalığını yüzüme vurmak için mi getirdin?"

Başını yana eğdi, bu sefer onunla göz göze geldi. "Alderamin'e nasıl *ulaştığını* sormayacak mısın?"

"Bir sonraki sorum buydu," diye tersledi, aniden sinirlendi.

Sadece bir anlığına unutmıştu. Çünkü o, rüyaların halifeliği olan Alderamin'deydi. Her yerde başka her şey değildi.

Sorusu omuzlarına oturdu. Laa, yüzüne tokat attı ve nefesi kesildi. "Alderamin'e nasıl geldim?"

Triumph gözlerinde parladı. "İşte *beklediğim* tepki buydu."

Zafira sırtıttı. O ve ekstra sözleri.

" Alderamin'de değilsin , " dedi. İnsanların koşuşturduğu ve kuru rüzgarın krem si binalar arasında dolaştığı çevrelerini işaret etti.

Uzaklarda bir yerde bir kuş ağladı. Zafira göğsünde büyüyen zevkten nefes alamıyordu.

Benyamin parmağını döndürdü ve Zafira'nın görüşü parladı ve tekrar sabitlendi. Kıpırdamamıştı -havada bir kıpırtı bile olmamıştı- ama şimdi bir balkondaydılar. Bereft, serin, perdahlı parmaklığa uzandı ve arkasındaki perdeli odaya baktı ve devasa bir yemek salonu gördü. Süslü avizeler alevlerle aydınlatıldı, ışık aynalarla güçlendirildi. Pelusyalılar tarafından yapılan mühendislik. Demenhune'un sanatsal gözünden estetik. Koyu kırmızı minderleri olan bir meclis, altın bir halının etrafına dizilmiş, süslü ağızlı bir dallah ve fincanların bir tepsinin üzerine oturduğu yerle aynı hizadaydı.

Benyamin'e döndü.

"Sonra nereye..." Durdu. Onların yüksekliğinden, korkuluğun ötesinde bir sanatçının tuvalinden bir sahne açıldı.

Çok aşağıda kumlar parılıyordu. Daha ileride, deniz -Baransea, diye bir irkilerek fark etti- tembel dalgalarla kıyıya vuruyordu. Solunda bir taş şaheseri, berrak gökyüzüne rakip olan kubbeler oluşturmak için bir araya getirilmiş mavi bir mozaik uzanıyordu. İnce kuleler, manzara boyunca gördüğü elmaslarla sona eriyordu. Bir kule diğerlerinden farklıydı, en tepedeki vitray pencereleri karanlık ve sihirden yoksun. *Kraliyet minaresi*.

"Burası başkentimiz Almas," dedi Benyamin alaylı bir şekilde onun yanında.

Kızılağaç safininin sermayelerini "elmas" anlamına gelen bir adla damgalamış olması.

"Arkamızdaki bu ihtişam da halifenin sarayıdır. Kim benim annem olur." Kendini bu kadar asil bir şekilde taşıması şaşırtıcı değildi. Korkuluğa yaslandı ve bir parmağını kafasına vurdu. "Zihin okuyamıyorum *ama* yapabildiklerim zihinle ilgili."

"Lütfen beni kandırmayı keser misin?"

"Sabar, sabar," diye yatıştırdı, sabır dileyerek. Bir esinti saçlarını kaldırdı, ilk kez çevresi ona tepki gösterdi. "Anormallikleri saymazsak, yakınlıklarımızın genellikle iki gruba ayrıldığını biliyorsun, değil mi?"

O, başını salladı. Bırakın sınıflandırmalarını, sihir hakkında çok az şey biliyordu.

"Yakınlıkları beden ve zihinle ilgili olan jismiler var - görücüler, şifacılar, miragiler. Sonra, yakınlıkları elementlerle -ateş kalpleri, akiferler, demirciler- ile ilgili olan Ensuriler var. Işık ve gölgenin sahipleri. Jismi büyüü kendilerinden çekmek için, Ensuri ise çevreden çekmek için sihri kullanır. Ben de senin gibi Jismilerdenim. Ben bir rüya gezginim."

"Bir düş gezgini," diye tekrarladı.

Onayladı. "Bu bir anı, iki eklemeyle zihnimde yeniden oluşturulmuş bir parça: sen ve ben. Arz eksi. Alderamin'i o ağaçlar tarafından lekeli görmek her seferinde ruhumu paramparça ediyor."

Bu, şehirde neden kimsenin ona bakmadığını açıklardı. "Kulağa çok fazla zihin çalışması gibi geliyor."

Omuz silkerek bir omzunu kaldırdı. "Yolunu bulabilmek de çok fazla zihin işi gibi görünüyor." Yaklaştığında gözlerinde bir parıltı vardı. "Bu yüzden buna sihir deniyor." Mutlulukla içini çekti. "Yıllardır rüya yürüyüşü seansı yapamadım."

Zafira'nın görüş alanında bir kuş uçu, tüyleri benekli bir kahverengiydi. *Bir şahin*. Daha önce hiç şahin görmemişti. Gerçek Arawiya'yı hiç yaşamamıştı, khalas. Yine de buradaydı, bir anının huşu içinde. Kuş bir hurma ağacının arkasına daldı ve kalbi onunla birlikte çarptı.

Benyamin'e döndü. " *Yıllar* dedin . Bu, en son sihrin var olduğı zaman rüyada yürüdüğü zaman anlamına geliyor." Durdu, gözleri kocaman oldu. "Kaç yaşındasın?"

"Senden biraz büyük mü?" tesadüfen ve Zafira ters ters baktığında omuz silkti. "Yirmiüç."

Bir kaşını kaldırdı.

"Artı, ah, yüz."

baktı. Tekrar ciddileşmeden önce dudaklarını büktü ve elini sakalına ovuşturdu.

"Büyünün var olduğı bir dünyada yaşadınız. Rahibelerin yönetimi altında yaşadın," diye mırıldandı. Bu doksan yıldan fazla bir süre önceydi.

"Aslanın karanlık saltanatı için ben de oradaydım." Bir omuz kaldırdı. "O kadar uzun zaman oldu ki, bazen sihrin bir rüya olup olmadığını merak ediyorum."

Şimdi Alderamin'de yaşamak böyle olsaydı, Zafira bir zamanlar hayatın nasıl olduğunu hayal bile edemezdi. "Neden 'gerçek'?"

"Ne?" Göz kırptı.

"Haqq," dedi bronz dövmesini göstererek. Bir ölümsüzün, yazıtla sonsuza kadar yaşayacağını bilerek kendi yüzünü boyamasının bir nedeni olmalıydı. "Bu ne için?"

Yumuşak bir gülümsemeyle bir elini sözcüğün üzerinden geçirdi, ardından hızla maskelediğı bir acı kıvılcımı izledi. "Çevremdeki her safinin benzer bir dövmesi var, en çok değer verdiğimiz şey için bir kelime. Benim için, güvenin yakından takip ettiğı hakikattir - kökünde birbirine dolanmış ayrı değerli sarmaşıklar."

Zümralara düşkünlüğü vardı anlaşılan. Yine de Sharr'da oluşturmaya çalıştığı şeyin zarif bir safin zumrasının görkemiyle karşılaştırılabileceğini düşünmemişti.

Balkondan bir mırıltı yükseldi, ses durmadan yükseliyor ve düşüyor çok nazıkçe. *Şarkı söyleme*. Zafira'ya parlak bir güneşin altındaki kahkahaları hatırlattı. Durgun bir ruhun önündeki gözyaşlarının. Güzeldi, hüzünlüydü.

"Kim bu?" diye sordu, titremesini bastırarak.

Benyamin yüzünde kederli bir gülümsemeyle yüzünü balkona çevirdi. "Karım."

"Evli olduğunu bilmiyordum."

"Seni düşünümüze davet ederdim ama o sırada hayatta değildin," diye alay etti.

Melodi değişti. Sözler kederle doluydu ve Benyamin'in omuzları çökmüştü. Zafira sallanmadan önce bir tıkırtı duydu ve onun ağladığını fark etti.

Boşuna safinin ağlayabileceğini düşünmemişti. Bu doğru görünmüyordu.

"Ağlama," dedi sessizce ve kulağa aptalca bir şey gibi geliyordu ama başka ne yapacağını bilmiyordu. "Bu senin hayalin, senin hafızan. Yıllar sonra ilk rüya yürüyüşünüz."

"Hafızadan daha büyük bir lanet yoktur," dedi sonunda. Gözlerini kapadı ve kendini hatırlamaya çalıştı, yüzündeki dövme onunla birlikte yas tutuyordu. "Trajediler bir kez olur, anılar onları sonsuza kadar yeniden yaşar. Bunu anlıyorsun, değil mi? Kayıp içinde çırpındın."

O vardı. Baba'nın yüzünü görmeyi bir daha bırakacağını düşünmemiştir. Ona saldırmadan önceki son sözü. Onu öldüren kadına bakıp gülümsedi ve son nefesi ciğerlerinden çıktı.

"Hangi anıları yeniden yaşayacağımızı seçiyoruz. Beni Alderamin'e Arz olmadan getirdin. Bozuk ağaçları olmayan bir anıyı yeniden yaşamayı seçtiniz" dedi. "Anılar her zaman kötü değildir."

Kafasını salladı. "Karım, Alderamin'in görüp görebileceği en güzel safindir, sadece bir diğerinden sonra gelir." Kesinliğine neredeyse gülecekti ama o tamamen ciddiydi. "Oğlum. O gelene kadar hiç bu kadar küçük bir tabut görmediğimi biliyor muydun?"

Zafira dondu.

"Safin ölümsüzdür, Avcı; çabuk iyileşiriz ve yaşlılıktan asla korkmayız. Elbette ölebiliriz ve böyle bir şey nadir olsa da, adil payımı gömdüm - savaşta sertleştirilmiş safin, savaşta düşmüş.

"Ama asla çocuk olmadım - oğluma kadar. Elleri kılıç taşıyamayacak kadar küçük, dişleri bir elmanın tatlılığını tadamayacak kadar küçük olan. Gülüşüne tanık olduğum en küçük ama en bereketli ses olan..." Benyamin boğuldu.

Demenhur'da küçük tabutlar görmüştü. Umm her zaman, hiçbir ebeveynin çocuğunu gömmesi gerektiğini söylerdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve bu sözleri söylemek zalimce hissettirdi.

"Ben de," diye mırıldandı çünkü anlamıştı.

Baransea sessizlikte çalkalandı ve arkalarındaki tüylü perdeler esintiyle dalgalandı. Kuşlar güneşe seslendi ve aşağıdaki insanların gürültüsü ciğerlerini doldurdu. Benyamin'in karısı ölen oğlu için şarkı söylemeye devam etti. Melankolikti. Üzücüydü ama aynı zamanda değildi.

Benyamin derin bir nefes aldı ve arkasını döndü, yine de koyu renk gözlerinde acı dereleri parlıyordu. "Sen asla Sharr'a tek başına gitmek niyetinde değildin, Avcı. Gümüş Cadı, anlamadığınız nedenlerle sözlerini koruyor. Birbirimize tam olarak güvenemeyebiliriz ama zumra olarak devam etmemiz önemli. Her şeyin ve herkesin hem kötülük hem de iyilik yapma kapasitesine sahip olduğunu hatırlamak önemlidir."

Zafira kaşlarını çatı. "Sakın bana prensin iyilik yapma kapasitesine sahip olduğuna inandığını söyleme."

Bakışlarını tuttu. "Herkesin bir dönüm noktası vardır. Bir de kırılma noktası."

O siyah yaralar Zafira'nın zihninde parladı.

"Onu iyi tanıyorsun," dedi bu sefer daha yumuşak bir sesle.

"Bilgilerim karşılıklı bir tanıdıktan geliyor."

Altair. Prese bu kadar yakın birinin olduğundan şüpheliydi. Birbirlerinin etrafında hareket ettikleri için değil.

"Bu açıdan," diye devam etti Benyamin, "Alderamin, Sultan Kalesi'ndeki Sarasinlerden daha iyi değil. Ne delegasyon gönderir veya ittifak girişiminde bulunur. Bizi ayıran sadece Arz değil. Alderamin, Arawiya'nın geri kalanını bir hastalık olarak görüyor, bu yüzden kendimizi karantinaya aldık. Sarasin dünyayı bir akbabanın gözünden, yaşanacak bir toprak şöleni olarak görüyor."

"Ah, ama akbabaların ölümlerle ziyafet çekmesinin bir nedeni var," dedi Zafira dudaklarını bükerek. "Sarasin, Arawiya'daki en büyük orduya sahip. Ben onlara akbaba demedim."

Onayladı. "Ve şimdi Sarasin'in tüm gücü padişahın elinde. Güç dengesinde sarsıcı bir değişim."

Zafira onu inceledi. "Bunun neden olduğunu biliyorsun. Neden sözde iyi bir padişah şimdi çıldırıyor, dokunamaması gereken bir halifeliği kontrol ediyor."

"Aslında. İkinci en büyük orduya sahip hilafetin de listesinde olduğunu biliyorum. Ya da öyleydi. Bilmek için çok uzun zamandır uzaktayım," dedi duygusuzca.

Demenhur. Zafira'nın nabızı hızlandı. Yasemin, Lana, Ümmü, Misk. *Gökyüzü. Bakdaş* , hatta. Arz onunla Demenhur arasında patlak verdiğinde cadının gemisinde hissettiği o korkunç duyguyla yeniden sarsıldı. Onu dışarıda tutan bir duvar. Onları içeride tutan bir duvar.

Bir kuşun çığlığı dalgaların uğultusunu böldü.

Benyamin onu inceledi, kahverengi gözleri yumuşadı. "Endişelenmek boşuna. Biri padişah olan her iktidara pençelerini sokan bir gölge kıpırdanıyor. Bu çılgınlığa son vermenin tek yolu Jawarat."

Endişelenmek boşuna mı? Neredeyse gülüyordu. Ya da ağladı. Kalbinin göğsünden söküldüğünü hissetti. Kendini nefes almaya zorladı.

"Ne gölgesi? Şar'ın efendisi mi?" diye sordu, kapanan boğazıyla boğuşarak.

"Şar'ın efendisi," diye mırıldanarak tekrarladı Benyamin, sanki bir rüyada yüksek sesle konuşmak korktuğu canavarı uyandıracakmış gibi. "Gümüş Cadı'nın bilinmezliğinin nedeni o. Adaya gelme sebebin. *Senin de gelme sebebin.*"

Zafira titreyen parmağını korkulukta gezdirdi.

"Bedenimizi güçlendirebilir ve zihnimizi güçlendirebiliriz, ancak kalp kendi başına bir canavardır. Gümüş Cadı bir zamanlar kötü niyetli değildi. Temiz kalp-"

Zafira gözlerini onunkilere dikti. *Kimse bu kadar saf olamaz.* O zaman Gümüş Cadı'nın kafası karışmıştı. Sanki hiçbir şey için bir şeyler yapma fikri çok uygunsuzmuş gibi.

"Bu ne?" diye sordu Benyamin, onu inceleyerek.

O, başını salladı. "Ona ne oldu?" diye sordu. "O saf kalbine ne oldu?"

"Gecenin Aslanı oldu," dedi. "Taht için mücadele ederken elini bu kadar cesurca göstermesinin , Rahibelerin onu bu kadar zahmetsizce kesmesine *izin vermesinin her zaman garip olduğunu düşünmüşümdür.* Ama planı olmadan hiçbir şey yapmadı - adanın yaratıklarını kendi tarafına çekebileceği Şar'a gönderilmek *istedi* . O bir kelimeler ustasıydı ve Gümüş Cadı'yı avladı. Rahibelerin onu Sharr'a yerleştirdiklerini çünkü onun muazzam gücünden korktuklarını söyledi. Aşk ve yalnızlık yalanlarını savurarak, kadının kendisine bile göstermediği güvensizliklerle beslendi.

"Onu onu sevmesi için kandırdı. Aşkına karşılık verdiğine inanarak. Birlikte Rahibeleri Sharr'a çektiler ve onları tuzağa düşürdüler. Onları büyülerinden arındırdı. Ve hatasını anlayana kadar..."

"Hata?" Zafira kaşlarını çatı. Cadiya duyduğu tüm sempati yok oldu. "Düşündüğüm kadar canavarmış."

Kızgınlığının yanı sıra bir rahatlama hissetti, çünkü Rahibelerin büyü çalmadığını her zaman biliyordu. Şimdi onaylamıştı - Demenhur Halifesi'nin nasıl çarpıtmasına rağmen, Arawiya'yı kalplerinin son atışlarıyla korumuşlardı.

Benyamin bakışlarını tutmaya devam etti. "Şar'dan döndüğünde oradaydım. O bir canavar değildi."

"Yüzyıldan fazla yaşamak kafanı mı yoruyor?" Zafira artık sesini aynı seviyede tutmanın ötesindeydi. "O bir cadı. O, Kadim Kızkardeşlerden biridir. Eğer o Sahte bir pişmanlık ifadesi olamaz, gökyüzü, o zaman bütün bir metropolü nasıl düzende tutmayı başardı bilmiyorum. Bunca yıl önce Sharr'dan kaçtıysa, bunca zaman ne yaptı? Uyuyor?"

"Bazı sırlar bana verilmez."

"Ve bu sırları duyana ya da yapmak istediğini düşündüğünüz düzeltmeleri görene kadar ona inanmayacağım."

"Seni takip edeceğimi bildiğimden emin olmak için yeterince tohum ekti. Size yardımcı olmak için. Sharr, bir ölümlü için tek başına riske atabileceği tehlikeli bir yerdir."

"Senden de şüphe duymam için bana nedenler mi vermeye çalışıyorsun?"

Kafasını salladı. "Bana güvenmeni istiyorum. Sana yardım etmeme izin ver."

Deen'in bahsettiği güven buydu. Zafira'nın bu seçimle karşı karşıya kalacağını biliyor muydu?

Bakışlarını gözlerinin etrafında kıvrılan kelime üzerinde gezdirdi. Gerçek. En çok değer verdiği iki değerden biri. Ona güvenini kazanacak kadar gerçeği vermişti, değil mi? Ve ona güvendiğini anladı. Kalbine saplanacak bir bıçak korkusu olmadan ona sırtını dönmeye yetecek kadar, Sharr gibi bir yerde muazzam bir başarı.

Bunun yeterli olması gerektiğini düşündü.

BÖLÜM 60

Ertesi sabah devam ederlerken Zafira rüya yürüyüşünü düşündü. Alderamin'i düşündü ve Demenhur'u aynı şekilde hayal ettiğinde yükselen umudunu bastırdı - canlı, Arz'dan ve sonsuz kardan arınmış. Yine de her adım başka bir kavrayışı sağlamlaştırdı: sihri bulmak kendini kaybetmek demektir. Ayrılmadan önce bir parçasını Sharr'a gömmesi gerekecekti. *Eğer gittiye.*

Benyamin'in söylediği kadar kolay değildi. Artık halkına Arz'ın büyüsunü besleyen pelerinli figür değilse ne amacı olabilirdi?

Bunu düşündükçe daha da dağıldı.

Karanlık artık ona seslenmedi; içinde bir boşluk açmıştı, ağzı açık ve aç. Baktığı her yerde, kaftarın gezici gözlerini ve ifritin ateşli değneklerini gördü. Gümüş bir pelerin parıltısı ve kıpkırmızı bir gülümsemenin kıvrımı. Zafira titremeye başladı.

Herhangi bir ölümlü gibi kefareti aramak yanlış mı? sözler alınabilir yüzlerce yol. Cadının söylediği her şey dikkatle ifade edilmiş, duyguları kasten canlandırılmıştı.

Zafira'nın ona güvenmediğini fark etti. Ama ona güvenmedi.

"İyi misin?" Nasır sordu.

Muhtemelen pusulasının yoldan çıkmasından endişe ediyordu. Onun varlığıyla ilişkilendirmeye başladığı uğultu yeniden başladı.

"İyiyim," dedi rotalarını anlamaya çalışırken.

"İyi görünmüyorsun."

Öfkeyle ona döndü. Siyah saçları alnına düşmüştü. Bir kan lekesi yanağını lekeledi. Ne kadar "iyi" görüldüğü hakkında ne biliyordu? Nasıl *göründüğü hakkında* ?

"O zaman bakmayı kes," diye çıkıştı.

Sharr'a tek bir amaç için gitmişti: Jawarat'ı bulmak. Şimdi karmaşık bir şekilde dokunmuş Pelusian kilimleri gibi binlerce farklı yol açılmıştı ve artık ne yaptığından emin değildi.

Aptal prens onun yanından ayrılmadı. Bir çalı ağacından sıyrılıp yön değiştirdiğinde bile. Yine de ona ayak uydurdu çünkü... çünkü onun yanından ayrılmasını *istemiordu* .

"Beni bir canavar olarak görmeyeceğiniz bir zaman gelecek mi?" diye sordu aniden.

Tanıdığı duygusuz prensin aksine, sesinin yumuşaklığında durdu. Bir yanı ona uzanmak, yüzündeki kırışan mutsuzluğu gidermek, onu o yapan yaralara dokunmak *istiyordu* .

"Canavarlar adam olamaz," diye fısıldadı onun yerine ve karanlık anlaşmasını mırıldandı.

Aralık dudaklarından nefes verdi ve mutsuzluğu daha da arttı. "Tabii ki. Bu benim bencilliğimdi."

Bu bir canavarı sevmeyeceğim anlamına gelmez.

Bu nereden geldi? *"Beğen" diyemem pek iyi değil mi? Aynı yüzüğü yok .*

Zafira gözlerini kapadı ve düşüncelerine o kadar daldı ki, tekrar konuştuğunda neredeyse yerinden sıçradı.

"Hissediyorsun, değil mi?" O sordu.

O kadar yakın duruyordu ki, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Karanlık. Çekici."

Şaşkınlığına karşı dudaklarını büzdü. *O da mı hissediyor?*

"Annem bir keresinde gözlerimizin karanlığa uyum sağlaması gibi ruhlarımızın da öyle olduğunu söylemişti."

Bu sefer şaşkınlığını gizleyemedi. Böyle bir şeyi beklediği son kişi oydu.

Yüzünü okuyup başka tarafa baktı ve gözleri yara izinin düğümlü derisinde gezindi. Bu tonu biliyordu. "Anne" deme şekli. Baba'dan böyle bahsediyordu. Var olan ama bir daha asla olmayacak olan birinden böyle bahsediyorlardı. Sesi harcanmamış bir aşkla doluydu.

"Onu özlüyorsun," dedi, onun bu duygulara sahip olmadığını düşündüğü için kendini suçlu hissediyordu. Kolundaki mürekkebin sebebi annesi miydi?

Cevap vermedi ve birkaç dakika sonra konuşana kadar cevap vereceğini düşünmedi.

"Bazen," dedi sessizce. "Çoğu zaman."

Gülümsemesine engel olamıyordu.

Gözleri onun ağzına kaydı ve gözlerinin grisi sıvı siyaha döndü. Bir aptal gibi, Zafira dilini dudaklarında gezdirdi. Bakışları yere çakıldı ve kadın keskin bir nefes aldı, çünkü oradaydı, yine bir çocuk, maskesizdi.

Yine de her zaman olduğu gibi bir katil. Fakat. *Ama ne?* Zafira bilmiyordu, ancak Ölüm Prensi ile ilgili her düşünceye bir "ama" sızmaya başlamıştı.

Bir fısıltıdan fazlasını toplayamadı. "Deen'i kim öldürdü?"

Nasir maskesini tekrar yerine kaldırdı. "Bir canavar. Çünkü bir canavar her zaman bir efendinin kölesi olacaktır."

BÖLÜM 61

Kontrol, Sharr'ın kumları gibi Nasır'ın parmakları arasında kayıyordu. Sharr'a vardığından beri çok az kontrolü olduğunun farkındaydı ama her geçen gün daha da kötüleşti.

Basit bir planla gelmişti: diğerlerini öldür, Avcıyı bul, Jawarat'ı geri al ve Sultan'ın Kalesi'ne geri dön. Artık kendisi de dahil her şey alt üst olmuştu. Onunla göz göze gelip gülümsediğinde ve kıvrak aksaniyle konuştuğunda, o Arawiya'nın, haşhaşinin ve Ölüm Prensi'nin varisi değildi.

O bir çocuktu.

Ölmekte olan palmiye ağaçlarının açıklığına doğru akan bir dereyi takip ettiklerinde Benyamin, "Gece burada duracağız," dedi. Burada yapı hâlâ sağlamdı, sivri kemerler onları yutmayı bekleyen ağızlar gibi.

Altair yıldızsız gökyüzüne kaşlarını çattı. "Artık gece ile gündüz arasında bir fark olmadığı için değil."

"Hiç fikrini beyan etmiyor musun?" diye sordu Kifah, bir akrebin tüy derisini alıp inceleyerek.

Altair eğildi. "Ruh halimi hafiflettiğimi, odağı yaklaşımakta olan kıyametlerimizden uzaklaştırdığımı düşünmeyi seviyorum. Rica ederim."

"Sana hiç teşekkür etmedim."

"Biliyorum. Sana fazladan nefesten tasarruf ediyorum. Bunun için de hoş geldiniz."

Nasir'in omuzlarına korku çökmüştü. Hesapları doğruysa, Şar'daki onuncu gecesi idi.

Bu da zamanının dolduğu anlamına geliyordu.

Kifah elinde tavşanlarla gölgelerden döndüğünde Altair yüzünü eksitti. "Şar'dan çıktığımda bir daha asla tavşan yemeyeceğim."

Altair çömeli hayvanları temizlerken, "Yemek için tavşanın olduğuna şükret," dedi Avcı.

"Bir dahaki sefere sana bir tilki yakalayacağım. Sadece şunu çiğnemeyi dene," dedi Kifah. Eti geçici bir çukura koymadan önce tavşanları baharat karışımıyla marine etti. Ateş çatırdadı ve cızırdayan etin aroması havayı doldurarak Nasir'in duyularına nüfuz etti. Güzel kokuyordu, diye düşündü.

Altair'i ateşi körüklerken kasten bacağını Kifah'ınkine bastırmayı ve onun yoluna yolladığı şaşkın gülümsemeyi, kara gözleri yumuşaklığını kaçırmadı. *İyi o zaman.*

Yanlarında, Avcı topladığı tahtadan oklar yaptı ve sapın beyaz parlaması için onları özenle söktü.

Kifah'ın her zaman iyimser bir şekilde, "Eve gideceğimize gerçekten inanıyorsun," dediğini duydu.

"Bir yere varmanın ilk adımı, yapabileceğine inanmaktır," dedi Benyamin karanlık bir sesle.

Kifah, kızarmış tavşanı şişte çevirirken sessiz kaldı.

Nasir bundan pek emin değildi - çok az şeye inanıyordu, ama etrafta dolaştı. Ağzının tavşana nasıl sulandığını görmezden gelerek, üzerine bir gölge düştüğünde palasını bilemeye başlamıştı. Altair'e tek kaşını kaldırdı.

"Böyle. Sen ve Avcı?" Altair'e sordu.

Nasir, kılıcıyla onu delip geçmek istedi. "Sen ne derece salaksın?" diye hırladı.

"Sevdiğin son kadına ne olduğunu sana hatırlatmak istedim."

Nasir sustu, kılıcı ateş ışığında parlıyordu. "Hangi anı kastediyorsun? Dilini kaybettiği zaman mı? Yoksa yalan olduğunu öğrendiğimde mi?"

Altair'in yüzü kurt gibi bir gülümsemeyle gerildi. "İkisi de yeterli olmalı."

"Bağlandığın gibi büyümüş gibisin."

"Bu *seninle ilgili* . Bu oyun bitmeden önce hayatları bitirmen gerekecek, onlara bağlanmak değil."

Nasir ayağa kalktı, çizmelerinin altındaki taşlar ufalandı. Altair söz konusu olduğunda çok hoşgörülüydü ama işine karışmak onlardan biri değildi.

Sesi düştü. "Bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok. Senin aksine ben yerimi hatırlıyorum."

"O kartı çekmeye karşı koyamadın, değil mi?" Altair hafifçe gülerek sordu. Eğilmeden önce yüzü sertleşti ve soğuk bir maskeye dönüştü. "Affet beni Sultanım."

Altair diğerlerine döndü. Kifah küçük bir gülümsemeyle bakarken sarığında bir iris açıldı. Habersiz, kulağına bir şeyler mırıldandı ve eti tekrar çevirmeden önce bir kahkaha attı. Nasir dudaklarını büzdü.

Ben ve Avcı.

İşte yine başlıyoruz , diye düşündü Nasir ağaca yaslanırken.

"Katiller katildir. O gün ne gördüğümü biliyorum," diyordu Kifah, Pelusia'nın başkenti Guljul'da yaşanan bir olay hakkında. Kadın ona dik dik baktı ama Nasir bakışlarını başka bir yere dikti. "Haşaşın olsun ya da olmasın."

Benyamin, "Hiçbir hashaşın bir adamı uykusunda öldürmez," diye ısrar etti. "Daha korkak bir şey yok."

"Haşın olduğunu nereden biliyorsun? Belki de o gülünç kıyafetle ortalıkta dolaşan bir ayyaştı. Aradaki farkı bilemem," dedi Altair.

Avcı bakışlarını Nasir'e çevirdi.

Benyamin içini çekti. "Hepiniz çocuk oluyorsunuz..."

"Seninle karşılaştırıldığında büyükannem bir çocuk," dedi Kifah.

Altair su içini çekerek Avcı onu sırtına vurana kadar boğuldu.

Yeter, dedi Benyamin yatağını düzelterek. "Kifah, sen nöbet tutuyorsun."

Savaşçı bir selamla, "Senin dileğin benim uykusuzluğum," dedi.

Uykuya dalmak için zaman harcadılar. Sanki bu, istedikleri zaman yükselebilecekleri ve çevrelerindeki dünyanın tadını çıkarabilecekleri bir boş zaman gezisiymiş gibi. Ancak Nasir, babasının aksine sabırlıydı. Haşin olmak bunu gerektiriyordu.

Altair'in önünde gereğinden fazla duraksayarak yatak örtülerinin arasında ilerlemeden önce Kifah'ın dönmesini bekledi. Gözleri tekrar generalin boynuna kaydı, açıkta kalan deri, et ve tendonlar arasında geçiş yaparken uyguladığı kolaylığı çağrıştırdı. Altair'in her nefesi işaret etti.

Ama bir haşhaş, eğilimli birini asla öldürmezdi. Bunu Benyamin bile biliyordu.

Nasir dikkatlice onun üzerine çıktı ve ateşe biraz daha odun atarak Avcı'nın solgun yüz hatlarında ışığın dansını izledi. Dul kadının siyah saçlarının tepesi, bir okun başı gibi alnına batıyordu. Hâlâ örülmüş ve kıvrılmış saçları bir taç gibi görünüyordu ve o bir kraliçeydi.

Hayatları sona erdirmeniz gerekecek. Aklında, gözlerindeki ışık hiçliğe düşerken, boynunun ince sütununun kırmızıya bulandığını gördü. Onun teninin ölümle kül olduğunu gördü. Nefesi tutuldu.

Eli hareket etti, göğsündeki yüzüğü kapattı, mırıltılar dudaklarını şekillendirdi.

Kifah döndü.

Nasir ağzını büzdü ve harabelere doğru fırladı, cepleri talihsizlikle doluydu.

Sessizce hareket etti, gölgeler kalbini tutuşturdu. o Kamptan uzakta, diğer tarafa bakan bir penceresi olan gözlerden uzak bir giriş bulması uzun sürmedi. Bir tahta kütüğü kenara itip içeri girdi. Ayak sesleri yankılandı ve bir şey savrularak uzaklaştı.

Bunun hızlı olmasını, başlamadan önce yapılmasını istiyordu. Ama umut ıssızlar içindi, bu yüzden zihnini boşalttı ve işine başladı. Çalı odunları ve tahta artıkları topladı ve onları taş odanın gölgelerinin içine yığı. Esneyen pencereden gelen serin esinti, küçük yığını tutuşturma girişimlerini yakaladı. Boynuna dolandı, boğazını öptü ve kulağına fısıldadı.

Nasir yutkundu, kulakları duyumlara karşı yanıyordu ve tekrar denedi, ancak ateşin tatmin edici tıslamasından sonra nefes verdi, ilk nefesini içine çektikten sonra sessizliği bozdu. Oda çok geçmeden turuncu ve altın rengi bir dansla çalkalandı.

Cebinden lanetli deri kılıfı çıkardı. İçinde üç papirüs şeridi vardı. Birini kaybederse diye üç. İkincisini de kaybetmesi durumunda, olduğu gibi. Babasının düşünceleri annesinin anılarını canlandırdı. Siyah saçları, hızlı gülüşü. Antrenman sahasında abanoz palasıyla onu alt ettiğinde jilet gibi gülümsedi. Onu sakinleştiren sözler, Alderamin'in çabuk iyileşen siyah reçinesini yanıklarına uyguladığında karanlıkta bir merhem.

Hiç kimse, bir annenin dokunuşuna, onu artık hissedemeyecek duruma gelene kadar gerçekten değer vermezdi. Kuyu tükenene kadar kimse bir anne sevgisini özlemedi.

Alevler onunla alay etti.

Dişlerini sıktı ve nefesini tuttu. Bu hafızanın lanetiydi. Açılan bir yaradan. Gözleri yanıyordu ve çerçevelerinin kırmızı olduğunu biliyordu.

Dünya sallandı ve Sharr'ın ıssızlığında Nasir Ghameq yavaşça çözüldü. Avcı'nın gözlerindeki acıyı gördü. Altair'in bakışlarında yanan öfkeyi hissettim. Benyamin'in

sözlerinin kamçısını duydum. Öldürdüğü yüzlerce kişinin kanını tattı. Poker tenine dokunduğunda kendi etinin yanık kokusunu aldı.

Tekrar ve tekrar.

Dizlerinin üzerine çöktü ve avuç avuç kum aldı. Kum avuçlarını ısırdı ve karanlık güçlenerek alevleri neredeyse tamamen yuttu. Öldürmesi gereken insanları, bulması gereken bir kitabı ve uyması gereken emirleri vardı. Devam etmek için sonsuz bir hayatı vardı.

Başını geriye attı ve gökyüzüne sessiz bir çığlık attı. Sadece taş tavan geriye baktı.

Mezar gibi.

Korku uzuvlarına yayıldı ve diğer her şeyi uyuşturdu. Ayağa kalktı ve sabit bir nefesle duvara tutundu.

Deri koldan bir şerit çıkardı ve kanla yazılmış kelimeleri görmezden gelerek ateşe attı. Gümüş Cadı'nın kanıydı, çünkü hem damar hem de taşıyıcı olarak yalnızca onun kanı büyüyle akıyordu. Açgözlü ateş çatırdayarak hediyesini yiyip bitirdi.

Nasir çenesini sıkarak kelimeleri mırıldandı ve Arawiya Sultanı'nın gelmesini bekleyerek bir adım geri çekildi.

Efendisini bekleyen canavar.

BÖLÜM 62

Zafira ter içinde uyandı. Kendine rağmen Nasir'in yattığı çıkıntıya baktı ama hırlayan prens hiçbir yerde görünmüyordu.

Metalin parıltısı gözüne çarptı - Kifah, siyah yıldırım bıçaklarından birini döndürdü. Ateş köze dönmüştü ve kamp, bağcıklı yaprakların arasından görünen sönen ay ile parlıyordu.

Yeni bir ateşin çıtırtısı ve tıslaması kulağına fısıldadığında dondu. Sonra hiç düşünmeden gitti.

Yatağın arasından süzüldü ve taştan labirentin içine girdi, yanından geçerken köhne bir sooq'un ara sokaklarına girdi. Diğer ateşin çatırdamasını takip ederken, dokunuşuyla ufalanan antik taş harabeleri aştığını hissetti. Gitmeden önce Altair'in uyuduğundan emin olmalıydı. İhtiyacı olan son şey, çıplak bir generalle yollarının kesişmesiydi. Yine.

Ateşin parlaklığında boyanmış koyu renkli taşı fark etmesi uzun sürmedi.

Dağınık saçları, sessiz gücü zar zor gizleyen hareketsiz duruşu tanıdı. Dünyaya daha az uyum sağlayan ve sessizliğe alışmış biri olsaydı, fark ederdi. Zafira, haşhaş prensinin hikayelerinden şüphe duymadı.

Kendi gizliliğinden de şüphesi yoktu.

Küçük bir odadaydı, genişliği ancak bir yatak örtüsünün uzunluğu kadardı. Sivri bir kemerin altından ve koridorun uzunluğu boyunca kaydı, çökmekte olan eşiğin gölgelerinde durdu. Ateşle sert bir şekilde yüzleşti ve Zafira bir şeylerin ters gittiğini bu şekilde anladı. Savaşta bile, onun her zaman rahat olduğunu biliyordu.

Ateş ürkütücü bir şekilde uludu. Büyüdü, patladı ve tavana doğru kükredi, doğal olmayan bir şekilde uzundu. Zafira yutkundu.

Devasa alevler parıldadı ve tısladı, günün ilk saatlerinde Demenhur'un gökyüzüne nüfuz eden aynı erik tonuna dönüştü. Nasir'in hızlı bir nefes aldığını duydu.

Bir adam ateşten yükselirken.

Aşağıda tatlı kar var. Bu nasıl bir kara büyüydü? Prens en ufak bir şaşırمامıştı, bu da olaya aşına olduğu anlamına geliyordu. Zafira'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, çekinmekten yanıp yanıp sönyordu. Adam ondan önce varmış gibi görünse de, aslında burada olmadığı hissine kapılmıştı.

O zaman neredeydi? O kimdi ?

Ateşli formu kumaşın rengini gizlese de sarık takmıştı. Nasir'in üzerine tam bir kafa yükseldi ve tobesi geniş omuzlarının üzerine uzandı. Güç ondan dalgalandı.

"Peki?" Adam Nasir'e selam vererek sordu. Sesinin soğuk tonu neredeyse Nasir'inki gibiydi. Zafira, prensin yüz hatlarını zar zor seçebiliyordu ama görünüşe göre değişmişti.

Zayıflamış. Çökmüş.

Kafası karıştı ve göğsünde yükselen korku da arttı. Titredi ve önündeki sahneye bu kadar odaklanmamış olsaydı, arkasındaki ayak seslerini duyabilirdi. Ama ne zaman hemen arkasından zar zor algılanabilen bir kum çatırtısı duyuldu, artık çok geçti.

Bir el ağzına kenetlendi. Olabildiğince sessizce mücadele etti, ağzını ayırmaya ve dişlerini kullanmaya çalıştı.

"Şşt," diye fısıldadı bir ses, kulağına ılık bir nefes. "Ben bırakacağım ve sen susacaksın. Anlaşıldı?"

Altair. Ah, bu giderek daha iyi olmaya devam etti. Başını salladı ve bir vuruştan sonra eli düştü.

Sola adım attı, yüzü asıktı.

Nasir ateşe, "On gün geçti," dedi düz bir sesle. Ölü.

Ateş figürü parıldadı. "Senden hoşlandığımı mı sanıyorsun oğlum? Ne kadar zaman geçtiğini biliyorum."

Zafira, adamın nezaketsiz ses tonuyla irkildi. "Saygısız" bunu hafif bir şekilde tanımlıyordu. Nasir ile aynı gri gözlere sahipti ama daha da soğuk bir versiyonuydu. Adamın diğer yüz hatları da belli belirsiz tanıdık geliyordu. *Bu mu...?*

"Kim bu?" diye fısıldadı, midesine yerleşen korkuyla.

Altair ağzını bir açıyla tuttu. "Senin kralın. Arawiya Sultanı."

Sarasın'ın halifesini öldüren adam. Peşinden iki adam gönderen adam. Arawiya'da korkulan Ölüm Prensi'ni yapan adam, bir ateşin önünde sinmiş.

Nasir boğazını temizledi. "Seni çağırmamı istedin."

"Sana ne yapmanı söylediğimi biliyorum."

Bunun üzerine padişah, Nasir'ı yumruklarını sıkarak ve babasının başının arkasına bakarak bırakarak arkasını döndü. Daama babası.

Sultanın burada ne işi var? Zafira yavaşça sordu.

"Burada değil. O Sultan Kalesi'nde—Nasir onu dum sihr kullanarak çağırdı," dedi Altair kaşlarını çatarak. "Muhtemelen Gümüş Cadı'nın kanıyla, çünkü Arawiya'da böyle bir büyü yapmanın başka yolu yok."

"Nasir kadar huysuz görünüyor," dedi ve Altair'i omzuyla öne doğru dürterek, "Merhaba de" diye fısıldadı.

Ona tiksintiyle bir bakış attı. "Bu komik değil."

Yüzündeki ifadeye neredeyse gülecekti. "Öyle olduğunu söylemedim. Bütün şakaları çözmene o kadar alıştım ki. Onları özledim."

Zafira durakladı. Altair sustu. "Sen-" diye başladı, tam onun dediği gibi, "Aslında-"

Gerçekten az önce onunla ilgili bir şeyi özlediğimi mi söyledim? Hayır, dedi kendi kendine. Yasmine'in şakasını özlediği için onun kolay şakasını kaçırdı. Yasmine'i özledi, khalas.

"Nasir neden onu çağırırsın ki?" diye sordu Zafira, rahatsız edici sessizliği bozarak. Nasir'in Arawiya Sultanı'nın emrettiği her şeyi yapacağına inanmayı reddetti. O bir prensti. O ölümcüldü. Ayrıcalıklıydı. O-

"Emirleri yerine getiriyor."

"Ama *neden* ? Sultandan korkuyor mu?" Sırtındaki yaraları hatırladı. Sıralar ve sıralar siyah. "Yaralanmaktan korkuyor."

Altair kaşlarını çatı. "Nasir mı? Acıdan korkmaz. Artık değil."

Artık değil.

Ateşin değişmesiyle oda aydınlandı ve Nasir bir adım geri çekildi. Altair onun elini tuttu ve gölgelerde güvende olmalarına rağmen dondular.

"Kitabı aldın mı?" diye sordu sultan, tekrar Nasir'e dönerek.

"Numara." Bu basit kelime bile onu daha da içine çekti.

"Daha iyisini beklememeliydim."

Nasir irkildi ve Zafira irkildi. Nasıl bir baba her nefesinde oğlunu küçük düşürür?

"Diğerlerini yok ettin mi?"

bertaraf. Sanki bir çöp kutusuna atılmışlar gibi. Nasir'in duraklaması yeterli bir cevaptı.

"Başarısız oluyorsun, şaşırtıcı bir şekilde. Altair?"

Bir duraklama daha ve padişah alay etti. Altair tutuşunu sıkılaştırdı.

Nasir o ölü sesiyle, "Sadece daha fazla zamana ihtiyacım var," dedi.

Onu kızdırdı. Neden adama karşı duramıyordu?

"Hangi Avcı?"

Nasir sertleşti.

Zafira keskin bir nefes aldı ve Altair onu hareketsiz tuttu, parmakları sessiz bir uyarıyla bastırdı.

"Demenhune Avcısı bir kız, bir kadın." Nasir'in dikkatli sesinde bir çatlak vardı.

Sultan tepki vermedi. "Ve?"

Sessizlik. Zafira, Nasir'in cevabını ümitsizce bekleyerek öne doğru eğildi.

Sultan güldü, kanını kaynatan alaycı bir ses. "Yani onu bağışlamayı düşündün. Bunun kurtuluş için bir şans olduğunu mu düşündün? Aptal çocuk, karanlık senin kaderin. Cehennem için doğdun."

Nasir'in omuzları zar zor çökmüştü. Zafira ona bu kadar odaklanmamış olsaydı, fark etmeyecekti. Nasir'in onun ne yaptığını fark ettiğinden bile şüpheliydi.

Gökyüzü.

Ölüm Prensi babasının onayını kazanmaya çalışıyordu.

"Onları öldür ve bana kitabı getir. Dönene kadar geri dönme, yoksa kaybedeceği tek şey dili olmayacak."

Öldür onları. Demek buraya bunun için gönderildi. Nefesi titredi. Yanında, Altair bir lanet mırıldandı.

Nasir'in konuşmasını bekledi. Adama karşı durmak.

"Beni duydun mu?" diye sordu sultan.

Aralarına bir sessizlik çöktü ve padişahın sabırsızlığını hissetti. Her parçası onun cevabını bekliyordu. Protestosunu bekledi-

"Evet, Sultanım."

- ki varmak başarısız oldu.

Zafira başını salladı, kabulü onun sakinliğini bombalıyordu. *Laa, laa, laa* . Altair'in elinden kurtuldu ve düşünmeden bir adım geri attı.

Botlarının altında bir şey koptu. Tanıdığı Nasir hayata döndü, ateşe bir şey fırlattı ve gölgelere dönmeden önce kıvılcım çıkarmadan ateşe son verdi.

O ve Altair'in durduğu yere.

Keskin bir nefes aldı.

Altair onun elini tuttu ve gittiler. Arkasına bakmadı çünkü prensi göremeyeceğini ve duyamayacağını biliyordu. Hashashins duyulara meydan okudu.

Kampta, Altair ona aceleyle yatağına ve o da derme çatma yatağına, Kifah hiçbir yerde görülmeyecek şekilde yerleşmeden önce her şeyin onun suçu olduğunu söyleyen bir bakış attı. İki nefes sonra Nasir kampa düştü.

Yüzü kızarmış, saçları diken diken olmuştu. Maskesi gitmişti - yerinde umutsuzluk ve kırmızı çerçeveli gözler. Yatağın arasına karıştı ve Zafira gözlerini kapadı, nefesini yavaşlattı.

Ya da denedim. Başarısız olduğu için onun yerine tuttu, vahşi kalp atışları gecenin içinde davul gibi atıyordu.

Prens onun üzerinde durmadı bile.

Nasir uykuyla uğraşmadı. Minarenin kalıntılarına tırmandı ve ufalanan taşın üzerine oturdu. Kum tepeleri karanlık ufukta kayboldu. Kendine ve hissetmesine izin verdiği şeylere kızgındı.

Öldürmek. Öldürmek. Öldürmek. Babası Benyamin ve Kifah'ı nereden biliyordu? Padişah, Sultan Kalesi'ndeki brifinginde kararsızdı.

Benyamin yürüyerek görüş alanına girerken, bacak bacak üstüne atarak yanına yerleşirken üzerine bir gölge düştü. Bir itiş ve ölümsüz safi onun ölümünü umursardı.

Ölüm. Başka bir şey düşünmedi mi? Neredeyse güldü.

"Bir zamanlar baban çok değerliydi," dedi Benyamin, ancak Nasir, Benyamin'in onu çırılçıplak soyan kaftar pusudan sonraki sert sözlerini ancak düşünebildi.

"O benim babam. Ne olduğunu ve ne olduğunu biliyorum," dedi Nasir yorgun bir şekilde. *Şimdi defol* , diye eklemek istedi ama savaşmaktan yorulmuştu. Her şeyden bıkmıştı.

"Aşkı hâlâ yaşıyor," diye ısrar etti Benyamin.

Daha fazla olursa Nasir, safiye yalvardığı ölümcül gücü verecekti. Gözlerini derin gökyüzünde tuttu ve "Dur tahmin edeyim: Onu neyin rahatsız ettiğini biliyorsun" dedi.

"Pençelerini Şar'a batan şeyin ta kendisi. Her geçen gün, Ghameq içindeki iltihaplara kendini daha çok kaybeder. Arawiya Sultanı çok geçmeden eski bir kötülüğün kuklası olacak."

Neredeyse oradaydı. Sarasin'i ele geçirmesi için başka bir sebep yoktu. Demenhur'u gaza getirmesi için. Nasir bu kötülüğün *ne istediğini* bir türlü anlayamıyordu .

"Yanlış değilim, değil mi? Onu gördün. Bir zamanlar olduğu adamın bakışları," dedi Benyamin.

Nasir o gün babasının yatağının tüylü perdelerinin yanında gördü. Merakı ağzını açtı. "Bu ne? İçinde ne büyüyor?"

"Ay küçülür, ama çoğumuzun asla içinden çıkamayacağı umutsuz bir karanlığa batmış gece büyür. Sana gölgelerde neyin hareket ettiğini anlatırdım ama senin gücüne ihtiyaımız var."

Nasir, safi ile göz göze geldi ama Benyamin'in işi bitmedi.

"nk bunu öğrenecek olsaydı, lm Prensi bile devam etmek için cesaret edemezdi."

BÖLÜM 63

Zafira erken uyandı. Ya da sadece erken kalkmaya karar verdi. Perili bir Nasir ve Arawiya Sultanı imajıyla boğuşarak, sağa sola savrulup dönerek zar zor uyumuştı.

Prensin babasının taleplerine boyun eğmesi ve parıldayan palasıyla onu delip geçmesi ne kadar sürerdi? Zafira onun değiştiğini, bir müttefik haline geldiğini düşünmüştü. Ya da daha fazlası. Ama onun bir amaç olduğu açıktı.

Zincirini çekti, boynundaki kesici tutuşunu gevşetti ve doğruldu.

Veliaht prens onun önünde duruyordu. Elinde pala.

Kılıcına baktı ve sonra çenesini kaldırarak bakışlarını yavaşça onunkilere sabitledi.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Sen olduğunu biliyordum."

Bu Nasir'in gelmesinden hoşlanmadı. Maskesini düşüren, gülmeye cesaret edebilen, ona o soğukkanlılıktan başka bir gözle bakmaya cesaret edebilen kişi. Onu huzursuz etti. belirsiz.

Onu alevlendirdi.

"Bırak şunu," diye meydan okudu kendini durduramadan. Ama her parçası onun orada durması için başka bir neden olduğunu umuyordu.

Göz kırptı. Palasına baktı. Seni öldürmeyecektim, dedi, sonra yüzünü buruşturdu, yara izi dalgalandı, sanki "öldür" kelimesini söylerken acı bir şey yutmuş gibi.

"Başka bir tatbikatı tamamlıyordum." Kaşlarını çatmadan önce palasını çevirdi. "Düşünmeme yardımcı oluyor."

Öldürme eylemini taklit etmek düşünmesine yardımcı oldu. Zafira neredeyse gülecekti.

Paltosunun kolları kollarını yukarı çekmiş, hareketleriyle yağsız kasları esnemişti. Dövmesini bir anlığına gördü ve yaptığını görünce palasını kınına soktu ve kollarını geri çekti.

"Önemli olan söz verdiğin şeyi ne zaman yapacağın," dedi öfkeyle titreyen sesiyle. Senin *gibi bir korkak olduğunu* eklemek istedi ama babasından bir ömür boyu yetecek kadar hakaret gördü.

Ona acıdı. Tuttuğu sessizlik. Parmaklarının ucundaki güç, padişaha bağlı olduğu için işe yaramaz. Babasına karşı çıktığını hiç düşünmemişti.

"Ne kadar ertelersen o kadar zor olacak," dedi yumuşak bir sesle, bu sözleri ne kadar kastettiğine şaşırarak. Küçük bir adım attı ve bir adım daha atmasını istedi. Ve başka. Ve başka.

"Ne şekilde?" nefes aldı. Sanki, belki de, tıpkı kendisi gibi bunu anlamlandırmaya çalışıyordu.

"Bilmiyorum."

Biri esnedi ve bir başkası gerilirken o giysilerin hışırtısını duydu. Padişahın sesinin tınısını tekrar duydu.

"Ondan *korkmuyorsun* ," diye yüksek sesle fark etti.

Sertleşti.

"Korkuyorsun..." Duraksadı, kaşları çatıldı. "Kaybedeceği tek şey dili olmayacak" derken ne demek istedi?

Gözlerini kapadı. Çizgiler alnını kırıştırdı ve sakalının kesildiğini fark etti. Erkekler ne zaman böyle şeylere vakit buldu?

"Korkarım," dedi basitçe, onun sorusundan kaçınarak ve gözlerini açtığı anda, Ölüm Prensi geldi, bir yara iziyle kesilmişti, irisleri sert bir rüzgarda ölü küller içindeydi. "Bana demek istediğin korkak benim."

Benjamin'in geleceğini düşünmediği güneşten kaçmak için erkenden yola çıktılar. Uyardığı gece çöküyordu, sabah saatine rağmen karanlık derinleşiyordu.

Nasir gözlerinin arkasına saklanan yorgunluğu gözlerini kırıştırdı. Bir gece önce, iki çift ayağın taşa çarptığını düşündü. Artık daha hafif olan çiftin Avcı olduğunu biliyordu. Daha ağır olan çift yalnızca bir adama ait olabilirdi ve Nasir, Altair'in duyduğu tüm küçümsemelerden memnun olduğunu umuyordu.

Avcı, tek kelime etmeden onlara önderlik etti, bir parmak hareketiyle siyah saçlarının gevşek tutamlarını geriye doğru taradı. O sabah, gözleri ikiz mavi tırpanlarla korkusuzca ya da maskesiz bir şekilde onunkilere doğru kalktığı anda, Nasir garip, anlaşılmaz bir şekilde üzgün hissetmişti.

Hep üzgündü, biliyordu. Ama sürekli bir mutsuzluk hali ile onu soğuk ve çaresiz bırakan ani bir esinti arasında bir fark vardı. Sonunu görmeden çırpınmak.

Nefesi yavaştı.

Altair haklıydı. Demenhune Avcısı'nı öldürme sözü vermekle şimdi arasında bir zaman, Nasir onun için bir şeyler hissetmeye gelmişti. Bağlı büyümüştü. Duygular izinsiz ortaya çıkmış, beyni olmadan komplo kurmuş, kalbinden geriye kalanlarla çalışmıştı.

Gerçekten sadece bir zaman meselesiydi. Tüm krallığın kötü şöhretli padişahı olan babasına karşı gelemezdi.

Ama sen Ölüm Prensisin.

Kapa çeneni, karanlık , diye tısladı Nasir kafasının içinde. Karanlık kıkırdadı ve Nasir durdu, Avcı çökmeden önceki aptallığı düşünerek.

Düştü

ona

dizler.

Darbeyi midesine bir darbe gibi hissetti. Kifah ve Altair'i itip onun yanına çöktü. O titredi. Başı gökyüzüne doğru eğildi.

Yaklaştığında sustu.

"Karanlık mı?" diye mırıldandı diğerleri kulak mesafesine girmeden.

Benyamin yanına yaklaştı. "İyi misin Avcı?"

"Ne-" diye başladı Kifah, Avcı hepsini susturmadan önce.

"Etrafımıza bak" dedi. Sesi perişandı. Çiğ.

Nasir'in gözleri çalılıklarda, ufalanan kireçtaşlarında, kum tepelerinde gezindi. Dün gördüğü aynı beyaz çiçeklerle açan aynı tuzluk parçası.

Kharra, diye mırıldandı Kifah mızrağını bırakarak.

"Sence Gümüş Cadı pusulası bozulduğunda ne olacağını düşündü mü?" Avcı'nın sesi bir bıçaktı. Yüzünü öfke ateşleyerek ayağa kalktı. Fury ona yöneldi. "Beni öldürmeliydin." Dokunabilecek kadar yakındı. Dudaklarıyla, tenini bozan sert öfke çizgilerini yumuşatmak için.

Son düşünce onu ele geçirdi.

Ne zaman birini öpmek istemişti? Onu ilk öpen, *kullanan* kişi Kulsum bile olmuştu . Sıkıntı onu ağırlaştırdı. Avcı'nın gözlerindeki bakışla eşleşti.

"Şimdi ne işe yararım, Prens? Sahip olduğun tek şey bozuk bir pusula."

Kullanmak. Kelime derinden kesti.

Sessizliği ilk önce Altair bozdu.

"Kırılmıyorsun." Nazik elini omzuna koydu.

Ama generale bakmıyordu. Ne diyeceğini duymak için Nasir'e baktı. Pek çok şeyde yetenekliydi, ama kelimelerde değil. O buz parçaları ona yalvarırken konuşamadı.

"Bu senin hatan," dedi Nasir aniden, gözleri Benyamin'e çevrilerek. Safi suçlamaya sarsıldı. "Ona ne olduğunu söylemeseydin, bunlar olmayacaktı."

Kifah köpürdü. "Söyleyebileceğin her bencil şey hakkında..."

"Laa, bence prens haklı," diye sözünü kesti Altair. "Kırılmadın, Zafira."

Nasir, Altair'in ağzından çıkan adını duyunca irkildi. Kafasında ona adıyla zar zor atıfta bulunabiliyordu çünkü hissetti... hak etmediğini hissetti.

Altair, "Her zaman kalbinin yönünü izledin," diye devam etti. "Şüphesiz güvendiğiniz bilinçaltı bir çabaydı. Ama artık ne olduğunu bildiğine göre, kafanı kullanmaya başladın. Bu seni yoldan çıkardı."

"Yani şimdi mahsur muyuz?" diye sordu Kifah. Sözlerini, gökyüzüne doğru kanayan başka bir siyah katman izledi.

Benyamin ortaya çıkan gölgeleri incelerken çenesini sıktı. "Gece kıpır kıpır," diye mırıldandı.

Nasir buna ne diyeceğini bilemedi.

Uzun zamandır beklenen bir gün hakkında acı-tatlı bir şey vardı. Konuştuklarını duydu. Ama artık duymadığı bir şarkı söyleyen sesler gibiydiler.

Her zaman ulaşmaktan korktuğu hedefe ulaşmıştı. Ve şimdi burada olduğuna göre, en başından beri bunun kaçınılmaz olduğunu hissediyordu: Her zaman kendini kaybettiğini bulmaya doğru istikrarlı bir yolculuk yapmıştı.

Bir gece önce Arawiya Sultanı öldüğünde durum daha da kötüleşmişti. Nasir'e ne yapması için gönderildiğini hatırlattı. Benyamin ona cadı oyununda bir amaç olduğunu hatırlattığında.

Sadece ona bakan karanlığın aksine. Onun değişmeziydi. Önemsiyordu.

Şimdi bir kez daha hoş geldin diye fısıldadı. Belki de kaybolmak ona bir özgürlük hissi vermiştir. Onu yükümlölüklerinden kurtardı.

Zafira binti İskandar için karanlığı kucakladı.

Ve karanlık sırtını kucakladı.

Act III The Lies We Eat **EYLEM III**

YEDİĞİMİZ YALANLAR

BÖLÜM 64

Zafira başka bir yerdeydi ve tanıdığı ve korktuğu Sharr değildi.

Kısık ılık ona karanlık odaları ve giysilerin hışırtısını düşündürdü. Sessiz fısıltılar ve çalınmış gülümsemeler. Burası kesinlikle çöl değildi. Ya da harap. Veya *dışarıda* .

Tavan yüksek kemerli. Koyu renk ahşap ve taştan duvarlar, en karmaşık kafeslerde o kadar güzeldi ki, tamamlanması yıllar almış gibi görünüyordu. Arkalarından bir parıltı geldi ve bakır zemine gölge ve ışıktan oluşan bir kaleydoskop fırlattı. Bir savurganlık yeri idi.

Sağında zengin tonlarda yayılmış bir meclis, morun derin bir tonunu yastıklar. Sol tarafında daha karanlık bir koridor esniyordu. Gölgelerinde bir şey uzanıyordu, derinliklerinden alçak fısıltılar geliyordu. Titreyerek gözlerini kaçırdı.

Dışarıyı görmesine ve nerede olduğunu tahmin etmesine izin veren hiçbir pencere yoktu. Bunun yerine, kalın çizgili sanat eserleri vardı. renk, her şey soyut. Bazen Safaitik sözcükleri seçebiliyordu, ancak soyutlamanın amacı, kişinin ne istediğini görmesini sağlamak değil miydi?

"Sana selâm, Avcı."

Sesi pürüzsüz ve zengindi. Kadife ve karanlık. Bunu duymak, uzun süredir kayıp olan birine dönmek gibiydi. Yüreğinde korku, göğsünde endişe yoktu. Kendini... rahat hissediyordu. Zafira sesin sahibine döndü.

Adam kemerin gölgesinde duruyordu. Kadın onu değerlendirirken onu değerlendiren koyu kehribar rengi soğuk gözlerle hoş bir gülümsemeyle dudaklarını kaldırdı. Şakağında bir yara izi vardı, karanlık sarıgının altında kayboluyordu. Gençti ama o kadar da korkunç değildi, belki Nasir'den biraz daha yaşlıydı. Neredeyse siyah olacak kadar derin bir leylak rengi olan tobesi, gümüş düğmeleri göz kırptıyor, ince gövdesine uyuyordu.

O güzeldi. Korkunç bir güzel.

Zafira gülümsedi.

"Neredeyim?" diye sordu, sesinde titreme olmamasına sevinerek.

"Eve," dedi, bilmesi gerektiği konusunda ısrarcı bir şekilde.

"Ve sen kimsin?"

"Gölge."

Wariness başını kaldırdı. "Bu bir isim değil."

"Benim kadar uzun bir süre yalnızlık yaşadıysanız, bir ismin amacı, adın kendisi yok olana kadar sizden kaçır."

Kişi kendi adını hatırlamayı bırakmadan önce ne kadar yaşamalı? Zafira, Gümüş Cadı'yı düşündü. Aynı anda hem eski hem de genç. *Ölümsüz*.

Altın ışığa adım attı ve Zafira'nın sol gözünün çevresinde kıvrılan bronz dövmeyle görünce nefesi kesildi. *'İlm*. Eski Safaitik'i kafasında bir araya getirerek bakışlarıyla harflerin izini sürdü. *Bilgi*.

Benjamin vardı-

Gölge tekrar gülümsedi ve Zafira, ne düşündüğünü unutarak bir anda bir duygu felaketiyle sarsıldı. Zümra ortalıkta görünmüyordu. Karanlık bir yerde, bir adamla yalnızdı. ile değil Yankılardan korkan bir çocuk, ama gülümsemesi kötü, dudaklarının kıvrımlı olduğunu bilen bir adam.

Belki de Yasmine'in onu fazla düşünmeye sevk eden hikayelerini dinlememeliydi. Yasmine'nin yemin ettiği hikayeler kızarmasına neden olacaktı ama bunun yerine sadece kanını ısıtacaktı çünkü Demenhune kızarmamıştı.

Gölge, uzun parmaklarını açarak kolunu meclise doğru uzattı. "Oturmak."

Bir ayağını diğerinin önüne koyarken acı içinde onun farkındaydı. Bu savurganlık karşısında pisliğinin acı bir şekilde farkında. Halının kenarında çizmelerini çıkardı ve ayağını pelüş kumaşın üzerine koydu. Yastığın üzerine oturdu, ayaklarını uyluklarının altına sıkıştırdı.

Karşısına oturdu. Aralarındaki yuvarlak yastığın üzerinde süslü bir dallah vardı, hilal şeklindeki ağzından buhar yükseliyordu. Yanında küçük, kulpsuz fincanlar yığılmıştı ve bir kase nar taneleri baştan çıkarıcı bir şekilde parlıyordu. Gölge akmaya başladı, karanlık bardaklara damladı. Kakule, karanfil, safran ve diğer baharatlarla karıştırılan zengin kahvenin yumuşak kokusu havaya yayıldı.

Zafira oturmanın nabzını sakinleştireceğini düşündüyse, yanılıyordu.

"Gerçekten neredeyiz?" diye sordu.

Elinin tersiyle bardağı ona doğru dürttü. Fincandan yükselen buhar siyah görünüyordu.

"Şimdiye kadar içebileceğin en güçlü qahwa," diye ısrar etti o karanlık sesle.

Zafira kaşlarını zar zor kaldırdı ve dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı.

"Benim evimdesin."

Hiçbir yerden gelen bu garip adamla sınırların nerede olduğunu henüz anlamamıştı. Ama o karanlığı iyi tanıyordu. Bir gölge ne kadar farklı olabilir?

"Şar'da." O gülümsedi. "Ama arkadaşların -laa, sömürücüler- seni bulamıyor."

"Onlar benim sömürücüm değiller." Kaşları çatıldı. *Arkadaş da değiller*.

Başını eğdi. "Onlar değil mi? Her biri bir sömürücünün tanımıdır: bencil bir amaç elde etmek için diğerini kullanan kişi."

Göründüğü gibiydi. Ama Nasir'i ilk gördüğü an ile kaybolduğu, zumrayı saptırdığı an arasında bir yerde, Zafira'nın duyguları değişmişti ve duygularının karmaşasını hâlâ çözememişti.

Sohbeti Gölge'nin görünmez evine yönlendirdi. "Bir iz sürücü burayı bulabilir. Tam olarak ihtiyatlı değil."

Neredeyse güldü. Fincanını sedirin üzerine koydu ve arkasına yaslandı, parmaklarını dik bacağına doladı. Siyah sarığının krep kadar ince bir ucu, katlı kıvrımların arasından

görünüyordu. Sağ kulağının etrafında kıvrıldı. Dikkatini çekmek için çok küçük, sıradan bir şey. Neredeyse kulaklarının uzun uçlarını fark etmedi ve onu ölümsüz olarak işaretledi.

"Seninle ilgileneceğime güvenmiyor musun azizi?" diye sordu o kadife sesiyle.

"Sevgilim" lakabıyla dudaklarını birbirine bastırdı.

"Sen tutsak değilsin. İstedğin zaman ayrılabilirsin."

"Ben seni tanıyıorken nasıl güvenden bahsedebilirsin?"

Gölge'nin kehribar rengi gözleri acıyla sıvıya döndü. Kahvasından bir yudum daha aldı ve Zafira boğazının kıpırdamasını izledi ve dilinin dudaklarını süpürdüğünü gördü. Yasmine'nin hikayeleri aklına döndü.

"Ana Zalaam. Ana Zill."

Ben Karanlık'ım. Ben Gölge.

Titredi. "Anlamıyorum."

"Yapmamalısın." Sözcükler zar zor gizlenmiş bir yoğunlukla noktalandı.

Yine, o garip tanıdıklık duygusuyla sarsıldı. Sanki bu garip, güzel adamı tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi.

O konuştu. "Arz'da senin yardımcındım. Emziğin Sharr'da. Sana eşlik eden kişi, her zaman ve her zaman."

Zafira'nın nabızı titredi.

"Karanlık," dedi yavaşça, anlamaya çalışarak. Gölgenin yıllarını, kara ve hoş bir geceyi bir araya getiriyor. Sesler. Gölgeler sevinç içinde kıpırdanıyor, onu öpüyor, okşuyor. Burada Sharr'da ve Arz'da evde, karanlıkta kalan ağaçları selamladığında verdiği cevap. "O sendin."

Her şeyi kuşatan karanlık nasıl adam oldu? Neden Sharr'daydı?

"Kötü olduğuma inanıyorsun azizi," diye düşündü. "Karanlık, ışığın yokluğudur, ışığın var olmasının tek nedenidir. Karanlık olmadan, ışığın sınırları olmazdı. Laa, bu bir lanet olurdu." Fincanları düzeltti ve bir nar tanesini diline bastırdı. Parmakları uzun, aristokrattı ama gözlerini kırptığında neredeyse pençe gibi görünüyordu. "Var olan her şey, karşıtını bastırmak için bunu yapar."

Dudaklarını bir dizi düşünceye bastırdı. Gölge, çatışmasını görerek onu inceledi.

"Ben şimdi beni gördüğün gibiyim ve ihtiyaç doğduğunda ben zelum'ım. Ben zilim."

Karanlığa dönüşebilecek bir adam. Müthiş.

Ayağa kalkıp elini uzattı. Dövmesi göz kırptı. Uzattığı parmaklarına baktı ve dilini kıvırdı. Reddederse, artık o kadar kolay konuşamayabilir. Kabul ederse, onun kolay güveninden faydalanabilirdi.

O titrerken bile eli sabit kaldı.

O kabul etti.

Onu ayağına çekti. Sadece, onu yukarı çekmedi. Onu kendisine *doğru* çekti ve o ikisini de devirmemek için elini uzattı. Göğsünde uzanan parmaklarına baktı ve Zafira bileğini kavradığında dudaklarının kötü kıvrımıyla donakaldı.

"Neden buradayım?" gözlerini kocaman açarak nefes aldı.

"Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz azizi." Tıpkı eskisi gibi yumuşak bir sesle konuştu ve Zafira'nın nabızı hızlandı. "Tanışmamızın zamanının geldiğini düşündüm."

Çok yakındı. Çok yakındı.

"Benimle tanıştığına memnun değil misin?" O sordu. Dudakları kulağını okşadı ve neredeyse çözülyordu.

Düzgün düşünemiyordu. Elini çekmesi gerektiğini biliyordu ama teninin keten kumaşından teninin sıcaklığı onu yerinde tutuyordu. Ta ki başka bir kavrayış kanını dondurana kadar.

Kalp atışı yoktu.

BÖLÜM 65

O gitti. *Gitmiş*. Nasir ilerledi ama Avcı'nın karlı derisinin parıltısını ya da yüzüğünün parıltısını görmedi. Gerektiğinden değil.

Onun yokluğunu iliklerinin derinliklerinde hissetti.

Diğerlerinin yanına döndüğünde, yüzlerindeki ifadeyle durakladı: beklenti. Nasir daha önce bunun alıcısı olmamıştı ve başını iki yana sallayarak umutlarını nefeslerinde yok etti. *Bu daha doğru gibi.*

Kifah, mızrağının ucunu kumları kaydırmak için kullanarak, "Tam oradaydı," dedi. "İz yok."

Gölgeler derinleşti ve kum döndü. Bir fırtına geliyordu. Benyamin'in dehşeti yüzüne işlenmişti. "Geç kaldık. Çok geç kaldık. O..."

"Bana seni tokatlatmaya zorlama, safi," diye tersledi Altair, sesini keskinleştirerek.

Kifah aramak için kayalıklara tırmandı.

Nasir'in boğazında bir kahkaha yükseldi. Kaybolmuşlardı. Pusulalarını bulmalarına yardımcı olacak pusulaları yoktu. *Pusula*. Altair'in bilmiş bakışıyla bakışlarını kilitledi ve Altair'in bunu ne kadar zamandır bildiğini merak etti. hep Avcı'yı işaret etmişti. Nasir cebinden diski çıkardı, vızıltı kuzeydoğudaki bir noktaya geldiğinde nefesini verdi.

"Onu nerede bulacağımı biliyorum," dedi açıklamaya zahmet etmeden. Anlamadığını nasıl anlatabilirdi ki?

Kifah kayadan aşağı atladı ve pusulasını inceledi. Onu sorgulamadı. "İleride bir düşüş var, ancak ne kadar dik olduğunu söyleyemem."

Onayladı. Onları olduğu gibi bırakabilirdi. Eğer ölürlerse, bu Nasir'i hayatın artık tanıdık yüzlerini terk etmesini izlemekten kurtaracaktı.

Palasını kınından çıkardı ve nefes aldı, kısaca Altair'in gözleriyle karşılaştı. Benyamin ona sert bir şekilde başını salladı.

Avlanacak bir Avcısı vardı.

BÖLÜM 66

Zafira, hızlı nefesini dizginlemeye çalışırken, zarif fayanslardaki baskınlara bakarak, botlarının bağcıklarını bağlayarak vakit geçirdi. Doğruldu. Yakın durdu. Çok yakın.

"Sürekli bir kaçış arıyorsun azizi."

İnkâr etmedi. "Beni bulmaları uzun sürmeyecek. Sömürücüler varlıklarını bu kadar çabuk bırakmazlar."

"Sevgilinden bahsediyorsun," dedi usulca, başını hafifçe eğerek.

"Sevgilim." Fikir o kadar saçmaydı ki neredeyse gülecekti.

"Veliaht prens. Ne de olsa, iyi takip edebilen tek kişi o."

Zafira geri çekildi. "O benim sevgilim değil."

Gölge'nin ağzında acımasız bir eğim vardı. "Ah, ama öyle olmasını dilerdi. Ellerinin kalçalarınızı takip ettiğini, ağzının sizinkilere karşı, dişlerinin dudağınızda olduğunu kaç kez hayal ettiğini unuttum..."

"Dur," diye fısıldadı, kelimeler özünde yontulup onu yavaşça tutuştururken. Gölge'nin nasıl avlandığının tek bir açıklaması vardı. Nasir'in düşünceleri üzerine: Prens, karanlığın pençesine olduğundan daha fazla dalmıştı.

"Çok yaramaz bir çocuk," diye azarladı Gölge bir *tsk ile* . Ama kehribar rengi gözleri onun her hareketini algılıyordu; o da onun kadar bir avcıydı.

"Bu aşk değil" dedi.

"Aslında. Aşk ile sevgili arasında büyük bir fark vardır. İkincisinin çok daha zevkli olduğunu söyleyebilirim. Yazık ki birincisini istiyorsun."

"Aşk çocuklar içindir." *Zayıfları, fazla umutla doğanları avlar.*

Kaşları birleşti. "Öyle mi? Çünkü birkaç keşif yaptım."

Bir elini kaldırdı ve uzanmış parmaklarını yavaşça kapatmaya başladı. "Babanızın sevgisini kazanmak için bir yay aldınız ve onun olmanızı istediği Avcı'ya kendinizi oydunuz."

Kadife sesi teninin altına battı.

"Halkının sevgisini kazanmak için Arz'a meydan okudun. Onları besledin. O güzel derilerle ayrıldın. Kendini gizemli bir hayatla sınırladın. Gerçi onlara hiçbir şey borçlu değilsin."

Nedeni bu değildi.

değildi.

Numara.

Aşka bu kadar inatla karşı olup istemeden onun kölesi olabilir miydi?

"Daha yakın zamanda, halifenizin sevgisini kazanmak için, elinizin zorlanmayacağını bilseniz de, bu adada pekala yok olabileceğinizi bilseniz de bu yolculuğa katıldınız."

"Hiç kimsenin sevgisini kazanmaya ihtiyacım olmadı. O yaşarken ne babam, ne kavmim, ne de halifem."

"Ey? O zaman neden yaptığını yaptın?"

Gölge karanlık duvara yaslandı ve elinin bir köşesini kaldırdı. dudaklar. Gözleri bir dokunuştı. Gülümsemesi boynunda bir fısıltı gibiydi. Daha önce hiç hissetmediği şeyler hissetti, içinde yanıyordu.

"Aşka çok inandığını söyleyebilirim Avcı. Yaşandıkça ve olgunlaştıkça her hareketin görülme ihtiyacından geldi. Sevmek. Hep istedin." O kadar yakına eğildi ki, sonraki sözleri dudaklarına değdi. "Onu istiyorsun."

Keskin bir iç çekişle geri çekildi. Altın gözleri kızın ağzına düştüğünde her sinir ucu dikkat kesildi.

"Aşkta yanlış bir şey yok azizi. Gerçekten de aşk bir lanet olduğu kadar bir güçtür de."

Aşk hiçbir zaman özlememişti. Olsaydı, teklif ettiği anda Deen'in kollarına atlardı. Halkını avladı çünkü aksi takdirde açlıktan öleceklerdi. O gemiye bindi çünkü aksi takdirde öleceklerdi. Her şeyi çok iyi ölebileceğini bilerek yaptı .

Aklındaki her düşünce dağıldı, rotasından saptı. Onu karanlık koridora doğru yönlendirmeye başladı. Seslerin sürünmeye çalıştığı ses.

Hâlâ silahlı olduğunu fark etti. Jambiyası kalçasında, yayı sırtında, okları da. Ama nefes aldığı anda, kahvanın zenginliği duyularını köpürttü ve zihni yavaşladı.

Gölge bir tehdit değildi.

Ona çok şey göstermişti. Hayatını her zaman istediği şeye göre düzenlemesine yardım etmişti: aşk. Onu evine getirmişti ve ona bir misafir gibi davranmıştı.

Dudaklarını aralayarak onu inceledi. "İsmimin harflerini kaybettiğim gibi yılların sayısını da kaybettim. Bir adamdan çok şey alabilirsin ama asla arzularını, tutkusunu, intikamını alamazsın."

Zafira'nın kalbi "intikam" kelimesiyle kekeledi.

"Öyleyse, bir ortağa ihtiyacım var."

"Bir ortak," dedi koridora yaklaştıklarında kelimeyi yuvarlayarak. Bir şey ona bunun onun için bir yer olmadığını söyledi.

"Sen Jawarat'ı ara," dedi dikkatle. "Ben de buna ihtiyacım var."

Diğerlerine ne demişti? İstismarcılar. O da biriydi.

"Bu yüzden mi Sharr'dasın?"

Ağzı eğik ve ne kadar açması gerektiğini düşünüyor gibiydi. "Bazıları öyle diyebilir."

Sivri bir kemerin altında durdular. Koyu renkli ahşap, çalkantılı desenlerde kesilmişti; karmaşıklığının güzelliği nefesini tuttu.

"Jawarat," diye başladı bir kez daha.

Zafira neredeyse dişlerini gösterecekti. Sanki onun varlığı şimdi korkmaya başladığı kitapla eş anlamlıydı.

"Sadece senin bulabileceğini öğrenmeye geldim."

"Yani ben de öğrendim."

Ağzının köşeleri seğirdi. "Bir anlaşma önermek istiyorum. Aramanda sana yardım edeceğim ve Cavarat ortaya çıkınca onu bana geri vereceksin."

Aptal olup olmadığını sormak için göz göze geldi. "Anlaşmanın hangi kısmı benim için öyleyse?"

Bu kadar yakından izlememiş olsaydı, onun koyu renk kaşlarının zar zor farkedilir şekilde kalktığını fark etmeyecekti. Onun kararlı olacağını düşünmemiş miydi?

"Sadece bir anlığına ihtiyacım var. Bundan sonra tamamen senin olacak."

"Görüyorum," dedi görmeyerek. "Cavarat'ı isteyen şeytani bir sultanım var. Ve halkının Jawarat'a ihtiyacı olan bütün bir krallık. Şimdi *Jawarat'a* ihtiyacın var mı?"

Sessizlik, yorgun bir iç çekiş bırakana kadar incecik uzadı.

"Ben olmasaydım azizi, sen ve zumran çoktan yok olurdunuz."

Zafira dondu. Sonunda, karanlıktan her zaman beklediği ton geldi. Zil ve zalaam. Sharr'da zar zor gizlenmiş bir şekilde yaşayan bir adamın kötü niyet. Gecenin sessizliğinde kaos ve delilik. Sessizlikte uğuldayan güç.

O gülümsemeye gülümsedi, şimdi onun eşit parçalar olarak korkunç ve güzel olarak kabul ettiği bir gülümsemeydi. İddiasından şüphe etmedi. Sessiz bir emri dinleyen ifriti hatırladı. Gölgeyi hatırladı, onu korudu, karşıladı.

O kimdi ?

Koridorun girişinde Gölge durakladı. Ancak o zaman Zafira yayının, oklarının, jambiyasının - anlamsız oldukları için onlara hâlâ sahip olduğunu fark etti. Onu ondan hiçbir şey koruyamazdı.

Yüzünü aradı ama istediğini bulamadı.

Dudakları o gizli gülümsemeye kıvrıldı. Yaklaştı ve dudaklarını alına değdirdi. Titredi, kendini zar zor tuttu.

Sesi alçaktı. Sevgilin gelirse azizi, etini uzuvlarından koparırım. Onu parçalara ayıracağım ve alevlere yem edeceğim."

Zafira nefes alamıyordu.

"Onu zincirle," dedi gölgelere ve kendisi oldu.

BÖLÜM 67

Nasır yaklaşıyordu. Hissedebiliyordu.

En azından kendi kendine devam etmesini söylediği şey buydu. Gölgele nefesiyle uzadı ve küçüldü. Gece için çok erkendi ama yıldızsız gökyüzü siyahla ağırdı.

Ve geri dönmek için çok geçti. Yolu hatırlayabilseydi bile, diğerleri hareket ederdi. Artık onları yalnızca Avcı bulabilirdi.

Zafira.

Onları sadece Zafira bulabilirdi. Adını ilk kez kafasında seslendirdiğinde yürümeyi bırakmak zorunda kaldı.

Pusulanın gösterdiği düzensiz yolda devam etti, ta ki onu başka bir varlık konusunda uyaran havadaki bariz değişimi duyana kadar.

Nasir hareketsiz kaldı. Parmakları palasının deri kabzasında birleşti.

Çıkıntıya karşı bir siluet duruyordu.

O sallanan yürüyüşü tanıması için onun ışığa gelmesine ihtiyacı yoktu. Elbisesinin kabarması. Teni, günbatımlarının en derinleri kadar güzel, ince ışık huzmelerinde parlıyordu.

"Kulsum," diye nefes aldı Nasir.

Başını eğdi. Nasir'in kaşları çatıldı ve nabızı bir uyarı olarak titredi ama kılıcını indirdi. Onu kılıfladı. Sanki zihninde bir fırtına kopmuş, düşüncelerinin kum tepelerini dağıtmış gibi hissetti.

"Prensım," dedi, onu sayısız gecede özgür bırakan o ipek sesiyle.

Nasir birdenbire aynı anda yüzlerce yerde belirdi, hiçbiri bu kaynayan fırtına kadar korkunç değildi.

"Avcı buna değmez."

Nasir yavaşça konuştu. "Jawarat'ı bulacaksam ona ihtiyacım var."

"Ve onu bulduğunda ve canını almaya çalıştığında - o zaman ne olacak?"

"O yapmaz." Bundan şüphesi yoktu.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve içinde bir şeyler sızladı. "Artık bu adaya ayak basan saf kız değil." Kulsum kum tepelerini işaret etti. "Sharr insanları değiştirir. Senin gibi. Onu sevmeye başladın."

Gözlerini kapattı ama sözlerini inkar etmek için hiçbir girişimde bulunmadı.

Devam etti, şimdi daha yumuşaktı. "Beni unuttun mu?"

Hayır, Gülsüm, dedi. "Unutmadım. asla *unutmam* ."

Ona dokunmak istercesine biraz daha yaklaştı. Onu tut.

Son bir kez.

"İstesem bile," diye mırıldandı, "beni sevmediğini asla unutamam."

Güzelliğine, gözlerinin karanlık boşluklarına baktı. Son sözleri bir hışırıtydı, çünkü bu onun hatasıydı.

"Ve dilin yok."

Sıçrayarak onu yere devirdi ve ağzından bir ses kopardı. Kadının ifriti ortaya çıktı ve adam eldiveni bıçağını yaratığın etine batırdı. Safin çeliği, bir daha asla yükselmemesini sağlamak için.

Bir daha asla duymayacağı bir sesle konuştuğu anda onun o olmadığını anlamıştı, ama yine de değerli zamanını boşa harcamıştı. Özlem yapmıştı Bencilce konuşmayı ortaya çıkardı. Anlamaya, sonunda o açık yarayı kapatmaya hasret.

İlk kez bir ifrit ona bir yüz gösteriyordu ama bunu düşünecek zaman yoktu. Titrek bir nefes vererek ayağa kalktığında, kaygan bir şey bileğine dolandı ve onu dik düşüşe doğru çekti, çığlıkları gölgeler tarafından boğuldu.

BÖLÜM 68

Zafira karanlıkta geldi.

Sırtı soğuk bir duvara dönüktü. Metal halkalar bileklerini kaplıyor ve kemiklerini tahriş ediyordu. Kolları gerilmiş ve iki yanında sabitlenmişti. Aynısı bacaklarına da yapılmıştı: Rahat olamayacak kadar ayrı tutulmuştu. Omuzlarını yuvarlamaya çalıştığında zincirlerin itirazını duydu.

Acı, duygularının üzerinde hüküm sürdü. Kollarının açısı göğsüne, boğazına ve tenine doğru çekildi. Bacaklarının gerginliği, uyluklarının iç kısımlarını burktu.

Yayının tanıdık darbesi gitmişti ve elleri işe yaramaz hale geldiğinde, belindeki jambiyasının ağırlığı acımasız bir şakaydı.

kibritin karası sessizliği bozmadan önce bayat bir esinti cildini tüylendirdi . Zafira hareket ederken bakışlarını minik aleve kilitledi, kükürt kokusu havayı bozdu.

Dikkatli bir ışık, Zafira'nın asılı olduğu dikdörtgen odada içmesine izin verdi. Daha uzun bir tarafın ortasındaydı. Karşısında bir sandalye vardı Parıldayan siyah tahtaları ve kararmış gümüş süslemeleriyle bir taht olacak kadar büyüktü. Boştu.

Bir hava akımı, laa -kalbi kekeleydi- *karanlık* fısıldadı ve önünde bir mürekkep girdabı içinde toplanarak tahtın önünde bir adama dönüştü. Gölgeerde taç giymiş bir kral.

Kehribar rengi gözleri değerlendirerek oturdu.

"Kalbinde bir değişiklik mi oldu?" Zafira kaşlarını çatı. "Ya laa, sende olmadığını unutmuşum." Kalp atışı olmayan tek yaratık, ifrit'ti. Ama ifrit'in komuta edilmesi gerekiyordu. O kadar keskin değillerdi. Çok eski.

"Çok acı," diye düşündü Gölge yavaş bir çekişmeyle.

Tek kaşını kaldırdı, onun değerlendiren bakışlarından geri çekilmediği için kendisiyle gurur duydu. "Tatlı olarak değerlendirebileceğim bir durumda değilim."

Eğlence onun özelliklerini değiştirdi. "Yeterince adil. Susadın mı azizi?"

Sağında bir kız belirdi. Arawiyan güzelliğinin resmiydi - koyu ten, koyu gözler, kırmızı dudakların yumuşak kıvrımı. Mavi bir cüppe, ince boynuna turuncu bir fular takmıştı. Bir elinde sisli bir su testisi, diğerinde boş bir bardak tutuyordu. Zafira şaşkınlığını gizleyemedi.

"Rahatlamak. O ifrit," diye yatıştırdı. "Birkaç dakikada bir yüzlerini değiştirmelerine dayanamadım, bu yüzden onlara sahip oldum" - kıza baktı - "yollarını değiştirdiler."

"Benden ne istiyorsun?" Zafira gıklayarak dikkatini kızdan uzaklaştırdı. İfrit. Her neyse.

"Sana ne istediğimi söyledim," dedi başını yana eğerek.

"Yani anlaşmanı kabul edemeden beni zincirlemeye mi karar verdin?" Diğerlerinin onun için gelmemesini umuyordu. Nasir'in gelmemesini umuyordu.

"Ah, zaten reddettin. Şimdi pazarlık yapacak durumda değilsin."

Kızın elinden bardağı aldı. "Bir zamanlar bu bardak gibiydin - buzlu, boş, ağzına kadar doldurulmayı bekleyen bir heves kabı." Kıza bardağı doldurmasını işaret etti. "Senin ne olduğunu öğrenince Arz'dan sana seslendim. Babana fısıldadı. Seni dönüştüğün keskin uçlu pusulaya dönüştürdüm. Yoktan bir şey yarattım.

"Ama ben sabırlı bir adamım ve karanlık sonsuzdur. Eğer ne yapamazsan Senin için yaptıklarımın sonra soruyorum azizi," duraksadı ve dilini dudaklarında gezdirdi, "benim için zararı yok."

Camı düşürdü.

Zafira parçalanırken irkildi, bakır zemine kırık parçalar ve su damlacıkları saçtı.

Kalbinin kırıkları gibi, gölgelere dağıldı.

Daha sonra, çok sonra Gölge geri döndü. Zafira gözlerini açmadan önce parmaklarının çenesini nazik ve soğukkanlılıkla kavradığını hissetti. Her parçası parmaklarının beş noktasının farkına vardı ve başparmağını çenesinin yanında gezdirdiğinde hain nabız hızlandı.

Kollarından ve bacaklarından gelen gerginlik aklını bulandırıyor. Bir anlık rahatlama için her şeyi yapardı. Diğerlerinin onu bulmasını istiyordu. *Hayır*. Canlı canlı derilerinin yüzülmelerini izlemek istemedi.

Ama onu *bulamadılar*. O olmadan, kurtlardan oluşan bir kafeste kör insanlardı.

"Bırak beni," diye mırıldandı.

"Bütün geceyi düşünmekle geçirdin. Bana Jawarat'ı getirir misin?" Sesi dokunuşu kadar nazikti ve bu kadar güzel birinin nasıl bu kadar acımasız olabildiğini merak etti.

Neredeyse evet dedi. "Seni öldüreceğim."

Yumuşak gülüşü tembeldi. "Ölüm aptallar içindir azizi. Karanlık yok edilemez, ebedidir, insan sınırlamalarına bağlı değildir. Silahlarınız bana zarar veremez."

Tanımlamak sınırlamaktır.

"Bunu yıllardır planlıyorsun," dedi anlayarak. "Arz'dan ilk kez döndüğümünden beri."

Sultana ölünceye kadar. Baba ölmeden önce. Umm delirmeden önce.

Bu adam kimdi?

"Gümüş Cadı," diye hırladı. Bütün bunları nasıl hesaba kattı?

"Çok güzel bir kadın, değil mi?" dedi, sandalyesine çökerek. "Arayışında kararlıydı, ama işinde yalnız olduğu için sevgiden yoksundu. Tuzaklarımı yerleştirdim ve sözlerimi çevirdim ve çok geçmeden sabrım ödüllendirildi. Arawiya padişahı ise oğlundan daha çok sevdiği madalyon kendisine bir kez hediye edilince gerisi çok basit."

Aştan yoksun. Farkındalık kanında nabız gibi atıyordu.

Sıradaki sorusunu sordu. "Neden—bütün bir adaya komuta ederken Jawarat'a neden ihtiyacın var?"

"Sharr kontrolden çıktı. Arz'ı yiyip bitiren Arawiya'yı arzuladığımı mı sanıyorsun ? " Sandalyesine geri çöktü. Dövmesi parlıyordu.

Yalan söylüyordu. Sharr topraktı; onları bir ağaç ordusuyla tehdit etmesine gerek yoktu.

"Yıkımı arzulayacak kadar aptal değilim azizi. Ben sadece her şeyde düzen istiyorum ve büyük başarılar elde etmek için büyük fedakarlıklar yapılmalıdır."

"Yani sen de diğer suçlular gibisin - Sharr'a istediğini yaptırmak için dum sihr kullanıyorsun."

Başını eğdi ve gözlerinin kehribarında bir şey parladı. "Mesajlarında beni okumadın mı? Kan kullanmadan sihri yönetenden mi? Kendini gemiye bağla ve bedelsiz senin olsun. Başkalarına dokunabilsem bile, bir yakınlığın sınırlarından ödünç almaktan bıktım usandım. Gemi olmak varken neden elinde tutan kalsın?"

Metinlerinde beni okumadın mı? Hiç kimsenin sahip olmadığı kadar sihrin kontrolünü elinde tutan adamın. Dum sihr'i geçen adamdan, neredeyse Rahibelerin kendileri kadar güçlü.

Zafira, Gölge'nin kim olduğunu biliyordu.

Neden kalbinin atmadığını, safin kulaklarının sivri uçlarının neden sarığının kıvrımlarının üzerinde gezindiğini biliyordu. Yarı ifrit, yarı safin.

Gecenin Aslanı.

BÖLÜM 69

Sonunda Nasir'i çeken şey durmuştu ama o her şeyin izini kaybetmişti: zaman, yer, Avcı. Daha önce bundan şüphe ettiyse, şimdi iyi ve gerçekten kaybolmuştu.

Bacağının etrafındaki asma gölgelere doğru süründü. Laa—bu mutlak karanlıktı. Korku görüşünü bulandırdı.

Ayağa kalktı, kıyafetlerini düzeltti. Kulsum'un suratındaki ifriti düşünmemeye çalıştı. Sharr'ın onu nasıl değiştirdiğini düşünmemeye çalıştı. Onu zayıflatmak.

O artık bu adaya ayak basan saf kız değil.

"Yüreğimiz açken yalanlarla ziyafet çekeriz."

Nasir ciddi sesle sustu. Böyle karanlık bir yerde hangi seviyede bir canavar yaşayabilir?

"Belki de kalbi olanlar," dedi yavaşça dönerek. "Kendini göster yaratık."

"Benden korkuyorsun Prens," dedi ses tekrar, kenarları eğlenceyle dolup taşmıştı. Kesinlikle kadınsıydı.

Nasir geri çekildi. "Hiçbir şeyden korkmam."

Güldü, hırıltılı, can çekişen bir ses.

"Sen nedin?" O sordu.

"Bu adada kapana kısılmış pek çok kişiden biri," diye tısladı ses. "Hepsi senin kadar kötü değil."

Nasir onun kötülüğünü reddetmedi.

Bileğine dolanan şeyin kayganlığını hissetti ve birden fazla olduğunu fark etti. Dokunaçlar mı? Tekrar talepte bulunamadan sağında bir yalpalama oldu ve taş yığını onu döndürmeye başladı.

Toz çöktü ve dışarıdaki dünyadan gri bir ışık döküldü. Önünde devasa bir gölge ve taş yaratımı olan bir saray uzanıyordu. Kara kubbeler örtülü bir ayın altında parılıyordu.

"Dengesizliği değiştir. Bize ışık getir. Bizi yok et ki huzur içinde yatalım."

Taş yola çıktı ve pusulayı tekrar cebine koydu. Hafifçe geri döndü ve artık bir kelimeyi eskisinden daha kolay söyleyebildiğini fark etti.

"Şükrun."

BÖLÜM 70

"Sen Gecenin Aslanısın," diye nefes aldı Zafira, iradesi geri alındı. Artık kendini tutacak gücü bulamamıştı ve zincirler sallanarak yere yığıldı.

Gülümsedi, kehribar rengi gözleri soğuktu. Bir aslanın gözleri, diye fark etti.

Bu, Benyamin'in ifşa edemeyecek kadar korkak olduğu ustaydı. Sharr'ın cevap verdiği yaratık buydu . Padişahın değişmesinin sebebi buydu . Neden ölmedi?

Nefes almak. Değer biçmek.

Bir mucize eseri Gölge'nin -Aslan'ın- pençelerinden kurtulduysa, *gidecek* hiçbir yeri yoktu. Jawarat'ı bulursa, onu ondan alırdı. Kasıtlı olarak başarısız olursa, ailesi için birini gönderebilir.

Zafira ölürse, kimse onu özleyemezdi. Jawarat'ı da kimse bulamazdı. Onun ölümü bir fedakarlık olurdu.

"Düşüncelerini asla kendine saklayamazsın." Gecenin Aslanı bir kahkaha attı. "Azizi, *seni* özleyeceğim."

Ayaklarına tükürdü.

" Seni özleyecekti. "

Sessizlikte bir kapının mandalı tıklatıldı ve Zafira kafes perdenin ötesine, halının ve yeri kaplayan yastıkların ötesinden bir adama baktı. Ayak sesleri bakır zemini süpürdü ve Zafira sağ çorabının ucunun yırtıldığını anladı. Sevgili tabarını duvara dayadı ve gülümsedi.

Deen.

"Bana aynı ölü adamı iki kez mi gösteriyorsun? Daha çok denemen gerekecek," dedi Zafira, onun düzensiz nabzını fark etmemesini umarak.

"Zafir?"

O ses. Ifrit sesleri ödünç alamazdı.

Soğuk Demenhur havasının fırçasını, pelerininin sabit rahatlığını, gülümsemesinin sıcaklığını, Yasmine'nin kahkahasının heyecanını hissedebiliyordu. Buklelerindeki güneş ve onun etrafındaki serçe serçenin güvencesi.

"Neden ölü kalamıyorsun?" o fısıldadı.

"Sağır değilim, biliyorsun," *diye* işaret etti. Kararlılığı vücudundan sıyrılıyordu.

"Sen de gerçek değilsin."

Aslan'a baktı, yüzünü okurken başka tarafa bakacak gücü toplayamadı. Cesur sözlerine rağmen akıl sağlığını kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu gördüğü gibi.

"Ne kadar gerçek olduğunu göreceğiz."

Sivri kemerli bir ferforje kapı sarayın girişini işaret ediyordu. Nasir çalıların arkasına geçerek yapının yan tarafına geçti ve alanı taradı. Muhafız görmemesine rağmen, sandaletlerin, devriyelerin devriyelerinin aşıkâr bir şekilde süpürüldüğünü duydu.

Alt katta hepsi kilitli birkaç büyük pencere vardı. Bakışlarını kaldırdı - *orada* . İkinci katta bir pencere açıktı, üçüncü katta bir başka pencere, kuru esintiyle dalgalanan koyu kırmızı perdeler.

Yaprakları süpürdü ve asfalt zemini geçerek sarayın karanlık duvarının önünde durdu. Hafif esintide taşınan bakhour kokusu, baş döndürücü ve duyusal. Çenesini dayadı ve duvarı taradı, gözleri çıkıntılı ve eğimli taşlara takılıp ayağının nereye kayacağını fark etti.

Bir muhafız köşeyi döndüğünde bir sandalet sıyrıkları düşüncelerini böldü.

Nasir eldiveninin bıçağını boynuna geçirmeden önce muhafızın gözlerinden alarm geçti. Gıcırdadı ve yere yığıldı, kararmış kan sızıyordu. O değil. Bir *ifrit* .

Nasir kollarını ifritin altına bağladı ve cesedi çalıların arasına sürüklemeye başladı ama bir çılgılık onu durdurdu. Göğsünü bıçakladı.

Onun çılgılığı.

Kharra. Nasir cesedi olduğu yerde bıraktı - lanet olsun - ve duvara koştu. Eski taş tırmanırken ayağı iki kez kaydı. Kendini pencere pervazına çekip ikinci katın kara deliğine atlarken zar zor nefes aldı. Korku içini diken diken etti.

Çizmelerinin altına saray gibi halı çökmüştü, hava cezbedici ud, safran ve sandal ağacıyla sarhoş ediciydi. *Bir yatakodası*. Hiçbir şey görmemesine rağmen, kombinasyon ona kıyafetlerin hissettirisini ve alçak mırıltıları hatırlattı. Boynunu ısıttı.

Avcı - *Zafira* - yeniden çılgılık attı.

Odada onun fısıltılarının sesini takip etti. Onu böyle bir ses çıkarmaya zorlayan her neyse, kolay kolay yenilmezdi, çünkü o zayıf değildi.

Kapıyı açtı ve yaşam boşluğuna bakan bir balkona girdi. Kızıl ve menekşe tonlarında yayılmış bir meclis. Ortadaki sedirin üzerine iki kahva fincanı oturdu, biri kabuklu, diğeri dolu ve çoktan soğumuş.

Balkondan çıkan merdiven, çılgılıkların ve iniltilerin sürüldüğü karanlık bir koridorun doğrudan manzarasını gören mecliste sona eriyordu. *Bu yol tartışmalı*. Nasir hızlı bir nefes alarak uçurumdan atladı. balkon korkuluğu ve koridor girişinin yanında çömelme, darbe çenesine bir kuvvet cıvatası.

Gölge girişin önünde durdu. Nefesi titredi.

Bir çılgılık onu ileri doğru itti, içine hapsetti, bir kabuslar kayması. Korkusu anlıktı. Sessiz fısıltılar duyularını bombaladı ve onların ricalarına karşı dişlerini gıcırdattı. Bir keresinde Ghameq'in boynundaki madalyona dokunduğunda duyduğu fısıltılar bunlardı. Sharr'ın yarıklarından ona seslenenler.

Rimaal. Bağlı mıydılar?

Şar'ın efendisiyle görüşecekti. Benyamin'in babasını kontrol ettiğini iddia ettiği kişi.

Nasir yumuşak bir tıklamayla eldiveninin bıçağını uzattı. Ter, ensesini, kafa derisini ve kararlılığının farklı yönlerini ıslatıyordu.

Aptal çocuk, karanlıktan korkuyorsun.

Neden korkarsın? Kulsum bir keresinde, annesinin ölümünden günler sonra ona sormuştu. O zaman verecek cevabı yoktu. Nasir'in asla değer vermediği, kendisinininki dışında her şeyi alan babasından bile korkmuyordu.

Karanlıktan korkuyordu çünkü göremiyordu. Çünkü burada, her zaman tetikte olan haşaş çevresine karşı kördü ve korku diğer duyularını da boğuyordu.

Hıçkırıkları ve koridorun sonundaki solgun ışık, fısıltı ve gölgelerle kaplı bir odanın girişinde durana kadar onu ileriye doğru çekti.

Onu ilk o gördü. *Zafira.*

Uzun bedeni gri duvara zincirlenmişti. Ayaklarının dibindeki ifrit'e baktı ve zincirlerini çekerek durması için yalvardı. *Qif, qif, qif.*

Gözleri onun yüzüne kilitlendi. Yıkılmış ve çaresiz. Bir şehri kuma boğabilecek ıstırabın ağırlılığını biliyordu. O bakışı, o duyguyu biliyordu. Sevilen birinin acı çekmesini izlemek. İnsanın çok şey yapabileceğini, ama şimdi hiçbir şey yapamayacağını bilmek.

Onu hissetmeyi durduran duyguydu.

Her mantıklı düşünce yok oldu. Öfke onun içinde dalgalandı, parmaklarında titreşti. Onun gibi acı çektiği için öfkelendi. Acı çektiği için öfkelendi.

"Onu rahat bırak," dedi Ölüm Prensi, bir fısıltıdan bir seviye yukarıda ve oda dondu.

Başını kaldırdı, gözleri bir içeri bir dışarı fırladı. Soğukluğu, kararlılığı gitmişti. Sevmeye başladığı o vahşi parıltı. Bir ses - bir bağırma - ondan ve aynı anda ondan çıktı.

Etrafını gölgeler sararken görüşü karardı.

Laa. Gölgeler ondan *uzaklaşırken*.

BÖLÜM 71

Yavaş bir alkış sessizliği bozdu.

Nasir derin bir nefes aldı ve gölgeler geri çekildi, dünya yeniden odaklandı.

"Ah, Prens. Karanlığa alışmış çocuğa uygun, değil mi?" dedi önündeki adam.

Yüzü aristokrat güzellik ve gençlikten bahsediyordu ama gözleri eski ve tuhaf bir şekilde tanıdıktı.

Nasir onun söylediği tek kelimeyi anlamadı.

"Ne yaptın?" hıçkırdı. Sıradan bir köylü gibi dizlerinin üzerindeydi.

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Nasir ellerine, avuçlarının içinde dönen siyah tutamlara baktı. Karanlık kalbinin etrafında var olduğunu bildikleri gibi. Derisinin altından bir şey fırladı, damarlarında dalgalandı. Onu bastırdı.

Sharr'a ayak bastığından beri bunu bastırıyordu. Bunu kabul edemeyecek kadar korkaktı.

"Nasır!" diye bağırdı Zafira.

Başını kaldırdı. İlk kez ona adıyla hitap ediyordu ve ona bakmıyordu bile.

Bileklerine çelik prangalar dolanmıştı. Sanki bir çuvaldan başka bir şey değilmiş gibi kaldırıldı. Bir şey ona mücadele etmesi gerektiğini söyledi. Kavga. Kurtulmayı dene. Ama karanlık, gölgeler. Tam korktuğu şey.

o

vardı

o hale gel.

Bu onun yakınlığıydı. Kontrolünü her kaybettiğinde görüşünün kararmasının nedeni. Karanlığı kendisine aitmiş gibi kullanabilirdi. Kolları yukarı doğru kıvrılmıştı. Bir kilidin tıkırtısı kulaklarında yankılandı ve sonra onun yanındaki duvara asılı kaldı, ondan gölgeler damlıyordu.

Karanlık benim kaderim. Babası haklıydı.

Parmaklarından duman gibi sızdı, nefes verirken dudaklarından, *ondan*.

Gözleri yerdeki ifrit'e düştü, bir yüz, bir şekil görebildiği için sersemlemişti. Sanki yaratık tamamen insanmış gibi. Bu Demenhune'du. *Deen*. Gövdesi kadının beyaz oklarıyla delik deşik olmuştu ve yaralarından siyah kan sızıyordu, onun bir ifrit olduğunun tek

işareti. Nasir kan ve işkenceyi kendi adının yanı sıra biliyordu ama Zafira zincirlerini çekip durmaları için yalvarırken, deliliğe varan bir çaresizlik hissetti.

Adam Nasir'i incelerken, "Planda bir değişiklik oldu," dedi. Kanlı ifrit'i işaret etti. "Onu temizle. Ona hâlâ ihtiyacım olabilir."

Arka planda kadının çığlıkları ve yaratığın iniltileri karşısında, iki ifrit daha onu -onu- uzaklaştırdı.

Adam, "Korku sen olursun Prens," dedi.

Nasir donuk bir şekilde baktı. Başarısız olmuştu. Olduğu gibi başarısız oldu. Babasının iddia ettiği beyinsiz çocuk gibi başarısız oldu. Kendisinden önceki adam tarafından kontrol edilen ama birçok konuda haklı olan babası.

Kara tacı çözülüyordu, etrafına bir yılan dolanıyordu. Kolları kırmızıya boyanmıştı ve yüzük, zorlu nefesiyle sallandı.

"Avcı," dedi ve kalbinin olması gereken o çukurda bir şey çatladı. "Bu gerçek değil."

Sadece hırıltı. Tekrar tekrar söylediği kelimeyi anlamlandırdı. *Deen. Deen. Deen.*

Zafira, dedi nazıkçe, onun adını ilk kez yüksek sesle fısıldadığı bu anın tadını çıkaramayarak.

Durup ona baktı. Ağlayan buzdan ikiz tırpanlar.

"Bu gerçek değil," diye tekrarladı, kelimeler dilinde titriyordu. Ondan kaçan siyah sarmallar çok ama çok gerçektir.

"Sen kim oluyorsun da neyin gerçek olduğunu, neyin olmadığını iddia ediyorsun?" adam sordu. Nasir bakışlarını ona çevirdi. Karanlıkta gizlenmişti. Sözleri onunla birlikte damlıyordu. Karanlık vücut bulmuş. "Kendi annen seni dizlerinin üstüne çökertecek kadar sır sakladığında mı?"

Nasir, adamın söylediklerinin sadece yarısını anlamıştı. Diğer yarısı ondan gelen siyah kanama tarafından gizlenmişti.

Avcı, "Bilmeceleri bırak, Aslan" diye inlediğinde ona benzer bir görüntü geri geldi.

"Senin için azizi," diye mırıldandı.

Nasir çok, çok hareketsiz gitti. Adam kehribar rengi gözlerini ona çevirdi.

Yaşıyor. İlk düşüncesi buydu. *Bunca zaman hayattaydı.* Benyamin'in Ghameq'te bir karanlık iltihaplandığı iddiasını hatırladı ve Nasir bu gözlerdeki tanıdıklığı anladı.

Babasına her baktığında onlara bakmıştı.

Ghameq'in Benyamin ve Kifah'ı bilmesine şaşmamalı.

"Bana bir bıçak getir," diye mırıldandı Gecenin Aslanı. Ama Nasir'in gözü kara bakışını incelediğinde gülümsedi ve gölgeler heyecanla kıpırdandı. "Laa, bana pokeri getir. Avcı, verdiğim sözler konusunda gevşek olmadığımı biliyor olmalı."

BÖLÜM 72

Gelmemesini ne kadar istese de Zafira, prens geldiğinde küçük bir sevinç yankısını bastıramadı. Artık biraz daha az yalnızdı, biraz daha az kayıptı. Yanına asılmış olsa bile. Nefes veren gölgeler.

"Bana Jawarat'ı getirir misin azizi?" Aslan yumuşak mırıltısıyla sordu.

Çenesini sıktı ve adam onu yeterince net bir şekilde okudu.

Bir ifrit ona maşayı getirdi, çelik çubuk siyah ve gösterişsizdi. Aslan onu avucunun içine aldı ve soğuk bakışlarını Nasir'e dikti.

Ve Zafira, mesafeli prensin çözülmesini izledi. Geniş gri gözlerinde çatlaklar, aralık dudaklarında bir titreme. Şeklinden gölgeler ağladı ve ağzından bir ses çıktı.

Bir çığlık.

Bir çığlık.

O anlamadı. Aslan, maşayı ateşe bastırıp bir kelime ağzından çıkarsa bile. "Acınası."

Nasır kaşlarını çattı. Ateşten çıkan kurum gibi ellerindeki kanı yıkayan veliaht *ürktü* . Nefesi zorlaştı ve metalin kuru havada savrulma sesiyle geri çekildi.

Sırtındaki yaralar.

O anlamsız işkence. Alaycı kelime.

"Yapma," dedi Zafira. Sözüyle boğuldu ve Aslan başını ona doğru eğdi. Prens sustu. "Lütfen."

"Dokunmak," diye mırıldandı Aslan. "Kibar olduğun için durmamı mı bekliyordun?"

O yaklaştıkça maşanın sıcaklığını hissetti, Nasir'in kesik kesik nefesi kulaklarında keskindi. Çaresizliği yandı ve pes etti. "Sana Jawarat'ı getireceğim."

Prensin titremesini durduracak herhangi bir şey.

"Ah, ama bir ölümlüye güvenmek istemezdim. Bir şey daha teklif edeyim: Bana Jawarat'ı getirene kadar onu burada tutacağım. Babasının onun için bıraktığı yara izlerine devam ediyor." Prense bakarak kaşlarını çattı. "Yoksa bunu ben mi yaptım? Yazık, izini kaybettim."

O zalimdi. O...

Zafira dişlerini gıcırdatarak, "Sen prangalılarla oynayan bir hainsin," dedi.

Aslan hafifçe güldü, elini yanağından aşağı doğru indirdi, başparmağını teninde gezdirdiğinde sakinliğini sarstı. Nasir yanında kaskatı bir şekilde izledi. "Nasıl bir ağız geliştirmişsin azizi. İzin ver sana onu evcilleştirmeyi öğreteyim."

Sonra Gece Aslanı, Nasir'in cüppesinin yakasını bir kenara çekti ve maşayı derisine bastırdı.

Nasir

ayrı düştü

Dikişlerde.

Bir çığlığa karşı dişlerini gıcırdattı, çok uzaklardaki bir sarayda yıllar önce var olan bir zamandan gelen ses boğazına tırmandı.

Şok acıya dönüştü, acıya dönüştü. Ağrı hiçbir şeydi. Bir saldırıya tepki, bir duygu içgüdüğü harekete geçmesi için ona yalvardı.

Ama o Ölüm Prensiydi.

Acı onun için her zaman kalbinin duvarlarıyla sınırlıydı. Hafızada ve her darbenin ortaya çıkardığı şey. *Kırk sekiz kez.*

Bugün kırk dokuz oldu.

Ve sonra daha fazla dayanamadı - ağladı.

Dişlerini sıktı ve ağzından bakır kıpkırmızı dökülene kadar dilini ısırды, çenesinden damlayan tuzla ve gözleri dolduğunda ikizlendi. Ondan dökülen karanlığa karışıyor.

Hatırladığı, hatırladığı ve hatırladığı gibi. *Kırk sekiz kez.*

"Durmak!" diye bağırды. Gülsum. Onun annesi. Avcı. *Zafira.*

Yalvarırken zincirleri şingırdadı. Ama yapıldı, değil mi? Poker, ateş ışığında parlayarak atıldı. Tıpkı daha önce kırk sekiz kez atıldığı gibi.

Teninden duman yükseldi, yanık et kokusu onu kuşattı, hatırlattı. Uydurma, çünkü sırtında yer kalmamıştı.

Nasir zincirlerine yığıldı. Sanki kendisi gölgeye dönüşüyormuş gibi, biçiminden siyah yumaklar akıyordu.

Aslan sadece güldü. Hala yaşayan Gecenin Aslanı.

Nasir akli başında kalmak için savaştı. *Ağrı hiçbir şeydir. Ağrı bir tepkidir.* Padişahın boynundaki madalyonu düşündü. Aslan, babası onunla her alay ettiğinde gözlerini ona dikmiş. Onu incit.

O poker tekrar tekrar sırtına dokunmuştu. Önce çığlık atmıştı. Sonra kanayana kadar dilini ısırılmıştı. Vücudu siyahla kaplanana kadar her baskıyı alacaktı, ama annesi müdahale etmişti.

Sadece bir kez, kolunun derisinde Nasir'in kendisini asla affetmeyeceği siyah bir gözyaşı damlası.

Onun annesi. Kimin acısı onu ele geçirmişti. Aşkı dönüp, atan kalbine bir hançer saplamıştı.

Ve sonra Nasir öldürmüştü. Masum boğazlarda kanlı ufuklar. Bıçağı soldan sağa doğru koparıırken eklemlerinin arasından iç çeken son nefesler. Uçları kırmızı olan sonsuz tüyler. Çocuğunu emziren bir kadın. Devesini eyerleyen bir adam. Owais, papirüs üzerine yazı yazarken. Sarasin Halifesi veziri ile yemek yerken.

Ölüm üstüne ölüm.

Anılarına özenle kattığı gülümseme, kapalı gözlerinin ardında yükseldi. Babası, Aslan'dan önce zihnine, bedenine ve ruhuna sahip çıkarak onu bir canavar haline getirdi.

Nasir'i canavar yapmak.

Aslan *tsk* ed, onu inceliyor. "Artık seni koruyacak kimse yok, değil mi? Endişelenme, neredeyse ailemizin bir araya gelme zamanı."

Nasir'in her ağır nefesi titredi, her nefesi titredi. Ona bakmak için yüzünü çeviremiyordu. Zafira. Acıdığını görmek için. *Zayıfsın*.

Aslan'a toplayabildiği kadar kayıtsızlıkla bakarken vizyonu titriyordu. Aslan'a taktığı maske için teşekkür etmesi gerekiyordu. "Babam sizin elinizde yeterince acı çekti."

"Ghameq?" Aslan düşündü. "Laa, laa. Kardeşinden bahsediyordum."

Nasir sadece dişlerini gıcırdattı, dilinde bakır tadı vardı. "Erkek kardeşim yok."

"Seni hatırlıyor gibiyim."

Eğlenmekten bıkmıştı. Aslanın çenesi arasındaki fare olmaktan bıktınız.

"Yalanlarını ye, Aslan. Ghameq'in sadece bir oğlu vardı." Nasir bunu, parmaklarından fırlayan karanlık tutamlar kadar kesin olarak biliyordu. Köprücük kemiğinin altındaki yanık kadar kesin.

O karanlıktı. Çölde başıboş kaldı, kendini kaybetti.

"Belki." Aslan bundan zevk alarak başını eğdi. "Ama annende iki tane vardı."

Koridordan üç form çıktı. İki ifrit, bir adam. Adamın dudağından kan sızdı. Kaslı kolları terden parlıyordu ve altın rengi saçları alev gibi parlıyordu. Saç Nasir hiç türbansız görmemişti.

Kulaklarının uzun noktalarını gizleyen bir sarık.

Hafifçe gülümsedi ve Nasir'in kalbi bir kez daha sendeledi.

"Selam sana küçük kardeş," dedi Altair.

BÖLÜM 73

Zafira, prensin bir katil olduğunu biliyordu. Bir katil. Arawiya'nın en büyük hashashin'i.

Ağlayabileceğini bilmiyordu.

Aslanı çıplak elleriyle paramparça etmek istedi ama tek yapabildiği yalvarmaktı. Ona Jawarat'ı vaat et. Onu yerinde tutan prangalara lanet olsun.

Ve sonra yapıldı. Nasir'in cüppesinin klapaları açıldı, bakır tenini ve ruhunun genişliğinde yeni bir yara izini ortaya çıkardı. Zafira yaraya, kabaran ete baktı. Gözleri binlerce fırtınanın gazabıyla yandı.

Nasir başını kaldırdı ve her zaman yaptığı gibi konuştu. Ama farkı gördü. Sesinin çatırtısında, ağzının titremesinde ve gri bakışlarının kırılmasında.

Altair, Aslan'dan maşaya ve Nasir'in açık yakasına baktı. Soğuk bir öfke onun yüz hatlarını aştı ve Arawiya'nın değerli generalini ilk kez gördü. Nasir'in kardeşi. Kan paylaşabileceklerini hiç düşünmemişti.

Aslan, Altair'e okuyamadığı bir ifadeyle baktı. "Öldür onu."

Nasir'in tepkisi bir hırıltı oldu. Zafira boğuldu.

"Gel artık Aslan. Daha yeni tanıştık. Bana da biraz işkence teklif etmeyecek misin?" Altair kaşlarını çattı ve Zafira duygularla böyle mi baş ettiğini merak etti. Yanındaki ifrit durakladı, şaşkına döndü ve Aslan yorgun bir şekilde içini çekti.

Altair gülümsedi. "Sıkıntıdaki küçük hanımım için buradayım. Henüz ölmüyorum."

"Ben senin hanımın değilim ve sıkıntıda değilim," diye tısladı Zafira.

Ona baktığında bir duygu sancısı hissedince şaşırdı. Onu *özlemişti*.

Benim kızım *olduğunu* kim söyledi?" diye sordu Nasir'e göz kırparak. Öfke hala ağzını büküyordu.

Prens tepki vermedi ama gözleri parladı ve dudaklarının köşeleri seğirdi.

Aslan, "Şahsen bir palyaçodan daha fazlası," diye düşündü. "Yalya. Öldür onu."

Aslan, Altair'in ölmesini gerçekten istiyorsa, sadece bileğini sallaması yeterliydi. Onu gölgelere sar ve boğ. Zafira'nın ağrıyan kolları bir karışıklık yarattı.

Altair'i kavrayan iki ifrit, onu kılıç çekmesi için serbest bıraktı. Altair kollarını arkasına attı ve palalarını kınından çıkarırken çeliğin çeliğe karşı çıkardığı ses onun kulaklarına bir şarkı gibi geldi. İfrit atıldı.

Altair, her iki ifrit ile aynı anda savaştığı için asla bocalamadı ve Zafira kimin daha iyi dövüşçü olduğunu merak etti: Nasir veya Altair. Deen'i kimin öldürdüğünü merak etti: Nasir veya Altair. General kükredi ve bir ifrit uludu.

Aslan'ın parmakları tuhaf açılarla kıpırdandı.

"Altay!" Nasir boğuk bir sesle bağırdı, Aslan bir karanlık yayılımı başlattığında alarma geçti. Hayır, karanlığın *dartları*, sarmal ve keskin, arkalarında dumanlar var.

Altair eğildi ve gölge oklarından üçü duvara bir ifrit tutturdu, diğerleri vızıltı ve gümbürtülerle ölü yaratığın çevresine gömüldü. Altair kalan ifrit ile savaştı ve Zafira acısına rağmen yaratığın ölümünü bilerek geciktirdiğini söyle. Aslan tekrar saldırmak için hiçbir harekette bulunmadı, hala uzak bir bakışla izliyordu.

"Oyalıyor," diye mırıldandı Nasir.

Karanlık koridordan iki figür daha fırladı: Kifah ve Benyamin, asık suratlı ve silahlı. Zafira bir kahkaha ve bir ağlama karışımı püskürttü.

Benyamin'in tertemiz keffiyesi, başına sarık gibi sarılmıştı. Odanın ortasına bir şişe fırlattı ve bardak paramparça oldu ve öksürük nöbetlerini tetikleyen yeşil bir sis bulutu bıraktı. Safinin alçak ve telaşlı sesini, ardından Aslan'ın yumuşak kahkahasını duydu. Zafira'nın görüşü bulanıklaştı ve zihni yavaşladı.

Onu yerinde tutan prangalar gevşedi. Prens, bileklerindeki zincirleri çözerken çıplak parmakları onunkini okşadı.

"Nasıl-"

"Haşaşın. Bir ya da on zincir, bunun için özel olarak eğitim alıyoruz," dedi sessizce.

Ellerinin beline kaydığını hissetti ve yutkundü. Altair'in palalarının çarpışması, Kifah'ın mızrağının düdüğü, Aslan'ın haykırıışları - her şey onun dokunuşuyla boğulup gitti. Onu aşağı indirirken parmakları titriyordu. Adamın teninin sıcaklığını, baş parmak uçlarını karnının altında hissetti. Kendi göğsünün *gümleme, gümleme, gümbürtüsü*. Gözlerinin kadının tenindeki doğum lekesine düşmesi ve bir acı dalgasına karşı mücadele ederken duyduğu ıstırap.

Bileklerindeki halkaları çıkarmak için çömeldi.

Her şey geri koştı.

"Yalla, Avcı!" diye bağırdı Kifah.

Zafira sağ bacağını soluna doğru çekti, uzattığı açıdan uzuvları kaskatı kesildi. Bir baş dönmesi dalgası onu sardı ve dişlerini gıcırdattı.

Sol tarafından bir ifrit yaklaştı ve Nasir kolunu yaratığın boynuna indirdi, düşmeden önce boğazını siyah bir çizgi boyadı. Bıçağı tekrar eldiveninin içine kaydırıldı.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu, kibarca değil. Sesi uzaktan geliyordu.

Başını sallamaya başladı, takip etmeye başladı ama onun yerine tökezledi. Nasir onu yakalamak için döndü, elleri kollarını yukarı kaydırıldı, kulağının kıvrımında nefesi kesildi. Yüzü yakındı ve beyni bulanıktı. Görüşünün kararmasına neden olanın acı olup olmadığını bilmiyordu.

Laa. Oda *kararıyordu* ve Nasir telaşla ellerine baktı.

Aslan'ın gözleri onun üzerine düştü ve maşayı çok farklı bir karanlık olarak düşündü ve onu kucakladı.

Nasir'in onu iyileştirecek siyah reçinesi yoktu. Ona bakacak bir annesi yoktu. Yalnızdı, ama sonunda bu karanlığın lanetinin neden ancak şimdi kendini gösterdiğini anladı. Kontrolünün elinden düştüğü ender zamanlarda bunu yapmaya çalışmıştı ama asla bu kadar ileri gitmemişti.

Sharr'da günlerce yürümüştü ve yakınlığı bir kez bile demir savunmasını geçmemişti.

Ona kadar. Bu soluk iblis. Bunu ona o yapmıştı.

Varlığıyla hayatına lanet etmişti. Kafesteki kalbini yontmuş ve ona hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlatmıştı. İfrit ona Kulsum'u böyle göstermeyi biliyordu. Bu karanlık tutamlar kendilerini açığa çıkarmayı nasıl biliyorlardı.

Karanlık, duyguyu hissettiğinde, algıladığında, dinlediğinde kendini gösterdi. Şimdiki gibi. Sebep *olduğu* ani karanlığa herkes kör olurken haykırışlar yükseldi .

Tanıdık boğucu korku geri döndü ve artık göremediği için vizyonu ve algısı kayboldukça onu hırpaladı. Gücünün - kharra'nın , *gücünün* - en çok korktuğu şeyle ilişkili olduğuna uyuyordu.

Düştü ve Nasir onu yakaladı. Onu tuttu. Ondan korktum. Bir aptal gibi diledi.

Ve daha sonra-

Mutlak karanlıkta bir perde kalktı ve Nasir acısına rağmen nihayet görebildi.

BÖLÜM 74

Zafira kendine geldiğinde kalbi bir anda sıkıştı - Aslan, onun karanlık koridoru, zincirler. Poker, prensin derisine dokunuyor. Panik, Sharr'ın kumlarının tanıdık bazalt kokusu onu sakinleştirene kadar göğsüne tırmandı.

Aslan ininin çenesinden kurtulmuştu.

Önünde bir taş çıkıntı yükseliyordu. Solunda bir dere akıyor, küçük bitkiler sularına dalıyor ve Sharr'ın kuru esintisi teninde hoş bir dokunuştı.

Boğazı kurumuştı ve oturduğunda her yeri ağrıyordu. Kucağında bir kayış vardı; çantasından sadece biri Aslan'ın ininden çıkmayı başarmıştı.

Prens onun önünde uzanmış, sırtı taşla dönüktü. Cüppesi açıldı, koyu renk katmanların gölgelediği bronz teni, belinin etrafındaki sargıyla hala kısmen yerinde duruyordu.

Onu izliyordu, bakışlarında uzak bir şey vardı. Bir şey kırıldı.

"Aslan. ifrit. Diğerleri nerede?" dikkatle sordu.

"Artık seni taşımak zorunda kalmayacağım kadar uzağa." Sesinde bir çatlak vardı. Onunla göz göze gelmedi ve onun gergin olduğuna dair keskin bir duygusu vardı. Kulağının kabuğunu inceledi, yarı saf kanına rağmen kulağının yumuşak kıvrımı onu insan olarak gösteriyordu. "Ağırsın."

Söyleyebileceği her şeyden. "Özür mü bekliyorsun?" diye sordu.

Keçi derisini ona uzattı. Karanlık, irislerinin grisini yuttu. "Numara."

İçti, kolunu ağzının üzerinden geçirdi ve cildi yeniden doldurdu. Arkasını döndüğünde, akan suya bakıyordu. "Annemi bir dere kenarına gömdüm. Ya da en azından tabutu. Cesedini hiç görmedim."

sultana. Prensti o, ondan farklı bir dünyada yaşadı ve nefes aldı. Her bakışta savurganlık, peşinden koşan insanlar. Zafira hiçbir zaman sahip olduğundan daha fazlasını dilememişti, ama şimdi onun gibi biri için hayatın nasıl olduğunu merak ediyordu.

Çenesini sıktı ve omzunu geri çekti, bu çok acı verici olması gereken bir şeye küçük bir tepkiydi. Bir yanık, çentikli bir başparmak kadar katlanılabilir hale gelmeden önce kişinin ne kadar acıya katlanması gerekiyordu?

Ona yardım edebileceğini fark etti. Çantasını karıştırdı, reçine kutusunu buldu ve onu izlerken parmağını kapağın üzerinde gezdirdi. İş iyileştirme konusunda Lana kadar yetenekli değildi ama Umm ona yeterince öğretmişti.

Tek kelime etmeden arkasına baktı, gözlerinin grisi çatlamıştı. Eğer dileğini gerçekleştiren bir cin yakalayabilirse, üç dileği de onun kalbini onarmak için harcanırdı, çünkü Ümmü bile böyle bir üzüntünün nasıl tedavi edileceğini bilemezdi.

"Tedavi edilmesi gerekiyor," dedi kendini durduramadan ve çantasından teneke kutuyu çıkardı. Bakışlarını gümüş kutuya indirdi ama itiraz etmedi.

Çantasından daha fazlasını çıkardı - temiz bir bez, merhemler, baldan yapılmış bir merhem, küçük bir bakır tuzu tenekesi ve bir şişe tannik asit. Sonra ellerini yıkadı ve ona doğru emeklemeden önce onları sildi.

İzlerken çenesinde bir damar titredi ve nabızı hızlandı.

"Acıtır mı?" yumuşak bir şekilde sordu.

"Şu anda değil," dedi dürüstçe.

Yaklaştığında sustu. Bacağını diğer tarafına kaldırdığında ve onu bacaklarının arasına sıkıştırdığında nefesi titredi. Elleri kendini tutuyormuş gibi seğirdi. *Gökyüzü*. Bunu düşünmemişti, yoksa diğerlerinin gelmesini beklerdi. Ve şimdi bacakları onun altından ayrılmakla tehdit ediyordu ve ağzı o kadar yakındı ki, tek ihtiyacı olan başını yukarı kaldırmaktı ve...

"Senden iğreniyor muyum?"

Sözcükler o kadar yumuşaktı ki, bu kadar yakın olmasa duyamazdı. Basit sorunun altındaki boğulmuş kaosu duymazdı.

Dudaklarını büzdü ve pelerinini düşündü. "Görünüşe göre karar verecek son kişi ben olurum."

Cevabı yarım bir kahkahaydı. "Ya karakter?"

Ölüm Prensi'nin bir şakayı andırdığını anlaması biraz zaman aldı ama çelik gözlerinde komik olamayacak kadar çok şey vardı. Çok fazla soru ve aralarında çok az mesafe var.

Onun teninin sıcaklığını bu kadar yakından hissedebiliyordu ve cübbesinin kıvrımlarına uzanırken parmaklarındaki titremeyi kemiklerindeki yorgunluğa attı. Bezi kenara çekti ve yarayı Sharr'ın solgun ışığıyla aydınlattı. Parmak eklemleri köprücük kemiğini süpürdü ve nefesindeki aksamayı duydu, kendi hızlandığını hissetti.

Bu kadar yakından ne yapıyordu? Aşağıda tatlı kar var, ondan uzanmasını istemeliydi. O zaman onun üzerine tırmanmak zorunda kalmazdı. Yasmine kaşlarını kafasının içinde salladı.

"Senin peşinden gelmeyecektim," dedi bezi ıslatırken. soğuk su. "Kurtarmaya çalıştığım son kişi, onu kendi ellerimle gömmeden önce iki gün sürdü. Öldürmenin daha kolay olduğunu öğrenmeden önce."

"Ama geldin," dedi, *kim olduğunu sormak istedi*. Bezi tenine bastırdı. O irkildi ve kadın onu yerinde tutmak için omzunu kavradı.

Onun yanında zincirlendiğinde bir şeyler değişmişti. Poker etine dokunduktan sonra bir şey kırıldı ve parmak uçlarından gölgeler çıktı. Karanlığı sanki onunmuş gibi kullandı.

"Pusulamı kaybetmek istemedim."

Sesinde onun hırlamasını engelleyen bir şey vardı. Ona baktı, gözleri onun çözemediği bir bakışla yüzünü takip etti. O konuşana kadar kendi içine kapanmaya başladığını fark etmemişti.

Pelerinini bulamadım, dedi yumuşak bir sesle.

Grilde alaycı bir şey bulmayı umarak bakışları onunkilere takıldı, çünkü kimse kumaşın kaybolmasının yasını tutmadı. Ama o ciddiye.

Sanırım artık ona ihtiyacım yok, diye kabul etti. Karanlığın sahip olduğu kadar onun arkadaşıydı. Ama Sharr'da pelerini olmadan dolaşp yavaş yavaş ondan biri olmuştu. Bal merhemini aldı.

"Hayır, sanırım bilmiyorsun," dedi gülümsemeye benzer bir ifadeyle. Bu anı durdurmak ve ne kadar soluk olursa olsun gülümsemesini yakalamak istedi.

Bir elini omzunda tutarken diğerini derisine götürdü.

"Hareket etme," diye fısıldadı. Sözleri, dokunuşuyla donup kaldı. Merhemi harap ete sürerken, onun gürleyen nabzını parmaklarının altında hissedebilse de nefes bile almıyordu. Mesafe onu sarhoş etti ve daha da yaklaştı, çenesini sıkarak geri çekildi. *Dikkatini dağıt.* "Annem bir şifacıydı."

"Öyle miydi?" nefes aldı. Nefesinde sukkary hurmalarının tadına baktı.

"Artık hasta," dedi kısaca üzgün bir kahkahayla. "İroni bende kaybolmadı. O ve Deen'in annesi, batı Demenhur'daki en iyi şifacıardan ikisiydi. Şimdi biri öldü; diğeri ise kendisine çok yakındır."

Boğazındaki ani şişliği yuttu. Gözlerindeki yanığı sildi.

"Deen'i kim öldürdü?" diye sordu usulca ve ona bakmak için arkasına yaslandı. Bilmesi gerekiyordu. O yarayı daha fazla iltihaplanmadan havaya maruz bırakmak için.

Keskin bir nefes aldı ve gözlerinin arkasında bir pencere kapandı. "Neden bunu sorup duruyorsun? Onu hangimizin öldürdüğü önemli değil; diğerinin her türlü niyeti vardı."

"Eğer şimdi burada olsaydı, onu öldürür müydün?"

Başını eğdiğinde kadının bir parçası kırıldı, başka biri için önemsiz olan ama onun için dünyayı sarsan bir yenilgi görüntüsü olan bir parça. Pokerle olan o anın aksine, artık duygularının kontrolü tamamen elindeydi.

"Bir canavar her zaman bir efendinin kölesi olacaktır. O ustanın kendi ustası olsa bile" dedi.

"Ama bir canavarın *gücü vardır* ," diye ısrar etti. Acı yüzüne çizgiler çizdi. "Onun bağlarından kurtulma gücü. Sen baban değilsin, ruhunu alan Aslan da değilsin. Sen onun küçümsemesinin toplamı değilsin."

Sözleri karşısında sustu ve tek istediği bu kırılmış çocuğun anlamasıydı.

Yavaş, ağırlıklı sözleri sert bir fısıltıydı. "O zaman ben kimim?"

Zafira onun yara izlerini biliyordu. Onun korkusu. O da herkes gibiydi: derisi yüzülebilir bir et. Cezalandırılıp dövülebilecek bir insan. Kullanılmış ve atılmıştır.

Bunun yerine "Nasir bin Ghameq bin Talib min Sarasin" dedi. "Zalim bir hükümdara karşı durmasını isteyen bir krallığa veliaht prens."

Boş bir kahkaha ağzından kaçtı ve Zafira'nın kalbi ikiye bölündü.

Parmaklarından kara bir filiz çıktı ve yumruğunu sıkarak kara alevi öldürdü. "Bir kez ayağa kalktım."

Zafira nefes almıyordu. Başka bir tenekeyi açarken onun ellerini izledi.

"Öldürmeyi reddettim. Direncim, acıya dayanabildiğim kadar uzun sürdü. Tüm iğrenç yaralarımı gördün. Onlar benim öldürmelerimin bir çetelesi - sadece her öldürmeden *önce* babamın elinde maşayla sayıldım." Ağır bir nefes verdi. "Aslanın elinden."

"Ama bedenimdeki yıkım hiçbir şeydi" - sesi çatladı. Ölüm Prensi'nin sesi çatladı ve Zafira'nın gözleri yandı - "Annemi ağlarken gördüğümde hissettiklerime kıyasla.

"Krallığın en iyi haşhaşını kullanarak beni eğiten oydu. Amaç neydi? Bir prensin neden suikastçı olması gerekir? Sonunda, padişah o maşayı tenime bastırıldığı sürece acıya dayanabilirdim. Vücudum gaddarca muamele gördüğü sürece, birinin benim ellerimden ölmesi gerekmiyordu. Ama sonra anneme döndü." Nefesi titredi. Bu yüzden acı onun için çok az şey ifade ediyordu - onu görmezden gelmeyi öğrenmişti. "Acı çekmesini izlemekle başka bir masum insanı öldürmek arasında seçim yapmak zorunda kaldım. Ve savaşmayı bırakmaya, onun istediğini yapacağıma karar verdiğimde çok geçti."

Öldür ya da öl.

Gözlerinde kırmızı bir halka belirdi. Parmaklarında gezinen, tenini karartan ve sonra omzunun ötesinde Aslan'ın sarayının görüldüğü yere kadar uzanan gölge çizgilerine baktı. Sharr'ın efendisi, kelimelerin maestrosu. Arawiya halkı onun öldüğüne inanırken, son dokuz yıldır hayatta.

Macunu Nasir'in derisine sürdü ve Nasir kendini durduramadan bir ses çıkardı.

"Rahatlamış olmalıyım, babam kendi isteğiyle bir canavara dönüşmedi. Ama... onu kaçıran kötü adam beni de yonttu. Beni kontrol eden bir Aslan yok. Ben bu oldum."

"Öldürmenin şairi olmanın yanlış bir tarafı yok," dedi Zafira yumuşak bir sesle, sözlerini kullanıyor. "Gölgelerde kal ve ışığa hizmet et. Baban bir daha asla iradesini kontrol edemeyebilir. Hala öylesin. "

Tek tepkisi dudaklarının kıvrılması oldu, sanki daha önce söyledikleri bir ömür yetecekmiş gibi.

Konuyu değiştirdi. "Diğerleri-"

"Burada bize katılacak." Kuşkuya yer bırakmadı.

Altair'in hayatta kalacağına güveniyor. Onun kardeşi. Kimliğini gizleyen bir safi. *Ne için?*

Ve neden Altair'i öldürme şansı varken Aslan kendini tuttu?

"Neden Sharr'a geldin?"

Ağzını açtı ve adam onu durdurdu, gözlerinde bir parıltı. "Onur dersin kılıcımı çeker ve benimle savaşırsın."

Gözleri büyüdü ve derisinin altında bir şey yarıştı. Kendisine nasıl baskı yapıldığının tamamen farkındaydı. Uyluklarının iç kısmının onu yerinde tutması. Gözlerinin onu gezdirishi, bir dokunuş kadar ağırdı. "Onurla ne alakası var?"

"Hiçbir şey, namus için yapılan bir hareketin sadece namus için yapılması dışında. Başka hiçbir şey."

"Yaptığım şeyi başka bir şey için yapmıyorum. Onur hakkında ne biliyorsun ki?"

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Neredeyse ne yazık ki. "Gerçek bir haşhaş bir inancı takip eder. Ben sadık bir kucak köpeğinden başka bir şey değilim. Sen ise yaptığın her şeyi halkının iyiliği için yapabilirsin ama tek sebep bu değil, değil mi?"

Zafira dilini ısırdı. Avlanmadan önceki anları, Arz'ı düşündü. Ölümün ve belirsizliğin karşısında durduğunda ve ona koştu. Karanlık işaret ettiğinde.

"Arz'ı ilk ziyaret ettiğimde açlıktan ölüyorduk" dedi. "Bir keçi ya da kuzu çalabileceğimi biliyorum ama 'hırsız', 'avcı' ile aynı yüzüğü taşıyor, değil mi?"

Bir cevap beklediğini anlayınca hızla başını salladı.

"Daha sonra duramadığım için gittim. Karların aynı şekilde sürüklendiği, ağaçların aynı durduğu, annenizin – 'metodik'in bir daama *hastalığı haline geldiği sonsuz bir kış hayatı yaşadığınızda* ... çekime başlarsınız. Bana bir amaç verdi. Çünkü amaçsız bir hayat, hayat değildir."

"Ve?" dedi, yaklaştı. Bacakları onun altında hareket etti.

Başını sallayarak onu durdurdu. Kanıtını sıralarken aslanın parmaklarını katladığını düşünmek. Her şeyi sadece sevmek için yapıyor olamazdı. Yapamadı.

"Daha önce hiç bu kadar açık bir yüz görmemiştim," dedi, niyetini artırmadan önce yumuşak bir kahkahayla, onun nefesini keserek. "Onlar için yapıyorsun. Seni sevsinler diye."

İtiraz etmek için ağzını açtı, ama o onu kesti.

"Duyguyu zayıf olarak görmezlikten gelmekte çok hızlıyız ama kalpler aşk için *atıyor* , değil mi? Amaçsız bir hayat hayat olmayabilir ama aşksız bir hayat bir varoluştan başka bir şey değildir."

Parmak boğumlarının arkasını göğsündeki ağrıyı ovuşturdu. Bir şey gevşedi, nefes almasına yardımcı oldu. Haklıydı. Aslan da haklıydı. Nasir onun bakışlarını tuttu, yüzünde garip bir ifade vardı.

Sanki onunla aynı idrake varmış gibi.

BÖLÜM 75

Zafira reçineyi yarasının üzerine sürdü. Alderamin'in siyah reçinesi kadar güçlü değildi, ancak cildi siyaha çevirmeden kendi zamanında iyileşirdi.

Onun bittiğini hissetmiş olmalı, çünkü o hareketsizce büyüdü. "Avcı."

"Ünvanlara geri mi dönelim, Prens?" Fısıltısı titredi.

Sesi yumuşaktı. "İsimler değil de unvanlar nedir, *Zafira* ?"

Tatlı kar, adının ağzından çıkan sesi. Kötü bir şey irislerini kararttı ve hırıltılı, huysuz, üzgün prens Zafira'nın kalbinin neredeyse duracağını bilmesine hiç benzemiyordu.

Bir ses çıkardı ve avuçlarını onun uyluklarına kaldırdı ve kadın nefesini tutamadı. Ellerin sıcaklığını o kadar keskin hissetti ki neredeyse sallanacaktı. Alt dudağını ağzına çekti ve yüzünü süpürürken kukuletalı gözlerinde bir şey titredi.

"Güzel ceylan," diye fısıldadı. Dokunuşu onu yaktı ve daha yakına kayarken bacaklarının onunkilere verdiği lezzetli sürtünmenin tadını çıkardı.

Görkemli çıkıntı nefesini tuttu, tek ses derenin *uğultusuydu* . Ona baktı, oh çok yakın. Dokunacak kadar yakın. Parmağını yara izinde, dudaklarının kıvrımında gezdirmek için.

Yutkundu. Uzaklara baktı. Bedeni onunkinin altında titredi. Boğazı dalgalandı ve boynundaki o nabza dudaklarını bastırmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. Kalbi canı pahasına koşar gibi şiddetle çarpıyordu. Sanki bir yanı mümkün olduğunca uzaklaşmak isterken diğeri onu daha yakına, *daha yakına istiyordu* .

Gökyüzü.

Çenesini ıstırap dolu bir ifadeyle sıktı ve başını onun doğum lekesiyle gölgelenen sağ köprücük kemiğine indirmeden önce kulağa *o sefil lekeye benzeyen bir şey mırıldandı*. Şakası kadının omzunun kıvrımına dokundu. Nefesinin tıslaması boynunu damgaladı.

Dudaklarının tüylerini teninde hissetti.

Nefesi kesildi. Onunki yankılandı.

Sabırlı prensin güçlkle nefes alamamasının nedeni oydu. Gri gözlerinin sıvı siyah parlamasının nedeni oydu. Eğilmiş başını kaldırdığında göğsü közler içinde çatırdadı ve o daha da yaklaştı, avuçlarını onun yarık cüppesinin altında kaydirdi ve...

Biri boğazını temizledi.

Nasir homurdanarak geri çekildi, ellerini bacaklarından ayırdı ve hayal kırıklığı Zafira'nın tenini çimdikledi. *Deen, Deen, Deen* , bir hatırlatmada bulundu, ama geri kalanı karnındaki ateşle kavrulmuştu.

Diğerleri dönmüştü.

"Prensime iyi bakılmasını sağladığın için teşekkür ederim sevgili Avcı," diye hırıldadı Altair.

Çıkıntıya yaslandı ve alnındaki teri sildi. Zafira'nın yayını ve sadağını ona fırlatırken alnında kanlı bir yarık ve adımlarında bir topallama vardı. Uzatılmış kulakları kardaki bir çiçek gibi göze çarpıyordu ve Zafira, onun hakkında ne kadar az şey bildiğini görünce şaşırdı.

Uzaklaştı ve merhemleri, tenekeleri ve kitleri tekrar içine sıkıştırdı. el çantası, elindeki ok kılıfını durdurmaya çalışıyor. Ayağa kalkarken boynu alev alev yanıyordu, Nasir de cübbesini kapatmadan önce aynısını yapıyordu.

"Belki biraz *fazla* bakımlı?" Kifah sağ kolunu ihtiyatla tutarak sordu. Mızrağını diğerinden kavradı, her zamanki gibi sertti.

Benyamin sadece mükemmelliğini kaybetmişti: türban karmakarışık, giysiler buruşmuş, yüzü isle bulaşmış - Zafira'nın, boşuna safin için bunun bir gözünü kaybetmeye benzediğini düşündü.

"Görünüşe göre çok uygunsuz bir zamanda gelmişiz," diye düşündü Benyamin ve onun sesi, birdenbire bir şeye neden oldu.

Nasir'i iterek geçti ve safi'nin ayağını kavradı ve kendi dişlerini kıran bir güçle onu çıkıntıya doğru itti. Şaşkınlığı karşısında bir pişmanlık kıvılcımı hissetti ama dövmesini görünce bunu bastırdı. Kelimenin kendisi dışında, tarz olarak Aslan'ınkiyle neredeyse aynı.

"Güven, güven, güven," diye hırladı. "Güven hakkında çok fazla dedikodu ve bize Gece Aslanı'nın hayatta olduğunu söyleyemez misin? Tüm yaratıklar arasında onun arkadaş çevrenizin bir parçası olduğunu mu?

"Sen mi konuşuyorsun Avcı? Yoksa karanlık mı?" diye mırıldandı, kedi gözleri değerlendiriyordu.

"Karanlıktan kaçtım. görmedin mi?"

Zil ve zalamdan kimse kaçamaz, dedi yumuşak bir sesle. "En az sevdiklerinden."

"Ama o haklı, safi," diye araya girdi Kifah, tuhaf bir şekilde sakindi. "Bize anlatmak için birden fazla fırsatın vardı. Neden yapmadın?"

Altair, Zafira'nın omuzlarını kavradı ve onu geri çekti. "Eminim haklı bir nedeni vardır."

"Safin olduğun gerçeğini saklamak için bir nedenin olduğu gibi mi?" diye bağırdı Zafira, ona dönerek.

"Ne olduğumun bu arayışla hiçbir ilgisi yok." Altair'in sesinde bir kenar vardı. Nasir onu yakından izledi. "Ne olduğumun hiçbir zaman bir ilgisi olmadı."

Kifah onları Benyamin'e geri götürdü. "Peki?"

Altair, garip bir şekilde acı bir şekilde kanayan dudağını öfkeyle sildi.

Benyamin sarığını düzeltti ve titrek bir nefes verdi. Çenesini sıktı ve Zafira kendini toparlamadan önce gururunda bir dalgalanma gördü. "Aslan'ın karanlık yükselişi için suçlanması gereken sadece halkımın zulmü değil, aynı zamanda benim iyiliğimdir. Kaçınıldıktan, alay edildikten ve pislik gibi davranıldıktan sonra onu ağıma aldım. sallantım vardı. O zamanlar halife ve halife yoktu ama benim ailemin üstünlüğü o zaman da vardı. Aslan'a arkadaş çevremde bir yer verdim, ona Safaitik öğrettim, çok az kişinin sahip olduğu metinlere erişmesine izin verdim. Bilgi. Daha çok sevdiği bir şey yok.

“İyiliğim çok geç geldi, çünkü hasar çoktan verilmişti. Benden istediğini aldıktan sonra, en yakın iki arkadaşımı ölü bırakarak gitti.”

Suçluluk koyu bakışlarında dönüyordu. Benyamin bu yüzden buradaydı. O da bir yanlışı düzeltmek istedi. Ama Zafira kendini anlayışla karşılayamıyordu - onlara neden güvenmek istemediğini şimdi anlamış olsa bile. Onları buraya, her şeyin dağılıyormuş gibi görüldüğü bu ana götüren şey onun isteksizliğiydi.

"Düşmanınızın Gecenin Aslanı olduğunu bilseydiniz, devam etmek için cesareti nereden toplardınız?"

Kifah'ın tiksinti dolu ifadesi Zafira'nın hissettiklerini taklit ediyordu. Mızrağını kuma sapladı. "Bize gerçekten bu kadar az mı inanıyordun, Benyamin? Sen ondan daha iyi değilsin."

Benyamin bakışlarını kaçırdı.

Altair iç çekerek palalarını çekti. "Enerjimiz için kendi aramızda savaşmaktan daha iyi kullanımlar var. Dinlenmeli ve bir sonraki hareket tarzımıza karar vermeliyiz. Aslan'ın Avcı'yı öldürmeyeceğini biliyoruz ama artık niyetinde o kadar sağduyulu olmayacak."

Kifah onun onayını mırıldandıktan sonra, Nasir onları daha ileride, derenin devam ettiği bir ağaç topluluğuna götürdü. Altair onun yanından geçti. Sarasin de yeni kurulan ilişkilerini kabul etmedi. Zafira onları suçlayamazdı - kesinlikle kanının nasıl *olduğunu* kabul etmek istemiyordu. prensin dokunuşunun altında koştı. *O bir prens* , diye hatırlattı kendine. *Yayı olan bir köylüden başka bir şey değilsin.*

Ağaçlar ürkütücü gölgeler oluşturunuyordu ve Zafira altın gün batımının her eğiminde kehribar rengi gözler gördü. Hâlâ yön duygusuna sahip olmadığını fark etti. Aslan inine yaptığı yolculuk, Nasir'in köprücük kemiğindeki dudakları kadar onu da sarsmıştı ve kalbinin pusulası durmadan vızıldıyordu.

Benyamin haklıydı. Cesareti loş güneş ışıyla azaldı. Gümüş Cadı bile Aslan'dan kurtulamazsa, zumranın onu durdurma şansı ne olabilir?

BÖLÜM 76

Nasir'in dinlenme havasında değildi ve görünüşe göre başka kimse de değildi. Hala onun uzuvlarının ağırlığını ve teninin vızıltısını hissederken nasıl yapabilirdi? Saçlarının tüy gibi hafif fırçası. Sanki yıllar boyunca bastırıldığı her duygunun artık patlama zamanı olduğuna karar vermiş gibi hissediyordu. Ya da patla.

Önce parmaklarından kan gelen siyahtı. Sonra Gecenin Aslanı. Poker. Altair.

Ve sonra o oldu. O solgun iblis. Onun güzel ceylanı. *Onun?*

"Biliyordun."

Zehir Altair'den o kadar farklıydı ki, Nasir generale keskin bir bakış attı.

Benjamin dikkatle, "Söylemek benim sırrım değildi," dedi.

"Ah, evet," diye tükürdü Altair. "Sen gelmeden önce kesinlikle kalp kalbe anlaşıştık, safi."

Birbirlerine baktılar, Altair, Benjamin'in yüzündeki pişmanlığı yumuşatmadan önce kızgın hıçkırıklarla nefes verdi. Nasir anlamadı Paylaştıkları kelime, ama soramayacak kadar yorgundu. Bir güne yetecek kadar - bir ömür boyu yetecek kadar - riyaal vahiyler almıştı.

Sessizlik çöktüğünde tekrar baktı. Benjamin pişmanlıkla ağaçlara baktı. Kifah koluna bir merhem sürerek ayağını taşa vurdu. Zafira kendi içine kapanmıştı, dizlerini göğsüne dayamıştı ve tek düşünebildiği, yanıklarıyla ilgilenirken onun dokunuşuydu.

Bu zumraydı. Ait olduğu zumra.

Artık Avcı'yı öldürmek ve o eski kitabı geri almak için burada değildi. Ona ve diğerlerine yardım etmek için buradaydı. Artık kitap ve sihirle ilgili değildi - o kehribar rengi gözleri sonsuza dek yok etmeleri gerekiyordu.

Bedava büyü. Bedava Arawiya. Babasını serbest bırakın.

Acı bir tıslama onu düşüncelerinden ayırdı. Döndü ve Altair'in pantolonunun paçasının kumaşını sıyırdığını, Aslan'ın ifritinin açtığı yaradan kanın incindiğini gördü. General, kanlı parmaklarıyla keçi postunu açarak çantasını almak için uğraşıyordu.

Uzatılmış kulakları siyah saçlarına yabancıydı.

Nasir derin bir nefes aldı ve dikkatlice yaklaştı. Çenesini sıktı ve Altair'in yanına çömeldi, siyah paltosu arkasına yerleştirdi.

Bir canavar hiç denemediyse efendisinden kurtulamazdı.

Altair aynı anda hem boğuldu hem de öksürdü. "Şok oldum prensim."

Nasır da öyleydi.

"Avcı'dan yardım isteyecektim. İşini biliyor gibi görünüyor." Altair kaşlarını salladı, öfkesini unutmıştu. Nasir ters ters baktı ve tek kelime etmeden derenin yanında yeniden doldurmak için kanlı ellerinden keçi derisini aldı.

Nasir yarayı temizlerken ve bandajı dikkatlice bacağına sararken Altair dişlerini gıcırdattı, kendi kendine tekrar tekrar üç kelime söyledi: *O benim kardeşim.*

Altair ona bakarken başını eğdi ve bu adamın şimdiye kadar yaptığı en aşağılayıcı şeydi: Nasir'in mükemmel hale getirmek için yıllar aldığı kayıtsız maskeyi sökmek.

Nasir aniden, "Sen benim kardeşimsin," dedi ve Benyamin odağını onlara çevirdiğinde, sorularını iddia olarak ifade etmenin ötesinde olduğunu fark etti. "Bunca zaman ve hiçbir şey söylemeyi düşünmedin mi?"

"Üvey kardeşim," dedi Altair inleyerek. "Yani zamanın yarısında bir şey söylemeyi *düşündüm* . Diğer yarısı"—sonraki sözlerini düşünür gibiydi—"Seni öldürmeyi çok istiyordum. Annemizin *gitme sebebi* sensin."

Sözler Nasir'in midesine bıçak gibi saplandı. Boğazında bir mektup ilmeği. Parmaklarından bir tutam siyah çıktığında nabızı çarptı ve dilini dizginleyerek dilini ısırды. Nefes aldığı her gün annesinin ölümünü hatırlatıyordu ama Altair'den bu sözleri duymak farklıydı. Daha kötüsü.

Deen öldükten sonra Altair'in boynuna doladığı ellerini hatırladı. "Beni öldürme şansın vardı."

"Bir yemin ettim, yoksa seni yıllar önce öldürürdüm," diye mırıldandı Altair ve Nasir bundan şüphe duymadı.

"Bir yemin," diye tekrarladı Nasir. Bandajı sıktı ve Altair tekrar tısladı.

"Bağlılık benim sonum, öyle görünüyor. Ghameq ona yemin edebilirse, ben de yapabileceğimi düşündüm. O iyi bir adamdı. Bana kendi çocuğu gibi davrandı ve asla sözünden dönmedi. Bir kere zarar görmemiştim. Beni öldürme emri almış olan oğluyla birlikte buraya gönderene kadar. Bu, prensim, Ghameq'in artık Arawiya'nın padişahının vücudunda yaşamadığını bildiğim andı."

Aslana kadar. Ama Ghameq yaşadı. Nasir, günler geçtikçe daha az da olsa bir zamanlar olduğu adamın ipuçlarını görmüştü. O gün sultana bahsetmişken. Saray aşçısı, en sevdiği mahşiyi, tam da sevdiği gibi, kabak dolması üzerine fazladan limon sıkarak yaptığında. "Peki ya kendi baban-"

"Sen benim kardeşimsin," dedi Altair sakince, bacağını esneterek, "gizli günlüğüm değil."

Kifah elinde mızrakla aralarına baktı. "Bize yiyecek bir şeyler bulacağım."

Altair, o ayrıldığında Nasir'in yarasına başını salladı. Sesi Nasir'in hiç duymadığı kadar nazikti. "Acıtır mı?"

"Diğerlerinden daha fazlası var mı? Hayır," dedi Nasir gözlerini kaçırarak. Bakışları Zafira'ya kaydı, düşünceye daldı, yüzüğü yumruğunda tuttu. "Demenhune'u neden öldürdüğünü öğrenmek için gizli günlüğüne ihtiyacım var mı?"

Altair çenesini sıktı ve uzağa baktı.

"Onu öldürmek istemedin, değil mi?" Nasir ona acıyan bir bakış attı. Altair sessiz kaldı ve Nasir hafifçe alay etti. "Zafira'yı öldürmeye çalışmıyordun bile."

Altair'in dudakları, kaşlarını çatmadan önce Nasir'in adını söylerken çıkardığı sesle seğirdi, gözleri yere düştü. "O gün küçük çatışmamız sırasında ikinci bir ifrit vardı. Beni kurtarmak için öldürdüğün kişi mi? Sharr'a ayak bastığımızdan beri peşimizden geliyordu. İkincisi Demenhune'u takip ediyordu. O oku attığımda... onun yanındaydı."

Nasir, acımasız bir generalin tek bir ölüm için bu kadar acı çekebileceğini hiç düşünmemişti.

"Sonra Deen sıçradı," diye devam etti Altair, "ve çok geçti. O bir arkadaştı. Kayınbiraderi de öyleydi."

"Yani ifrit'e saldırmak için doğru an *olduğuna karar verdin mi?*" diye sordu Benyamin, sonunda kendini kanıtlayarak.

Altair ağzını büktü. "İkisini de kurtarmayı umuyordum. Bir taşla iki kuş vur - ifritten kurtul ve bu süreçte yeterince kaos yarat, böylece Demenhune'un ikisi de kaçabilir ve *seni* ruhundaki başka bir ölüm lekesinden kurtarır küçük kardeşim." Sesi yumuşadı. "Onun yerine birini öldürdüm ve diğerini kırdım."

Sözlerini bir hıçkırık izledi ve Nasir keskin bir şekilde başını kaldırdı.

Zafira. Gözlerinde ağlayan ham ıstırabı gidermek için bin adamı öldürürdü.

"Oku komuta edemediğin için öldü," diye fısıldadı Altair'e. "Çünkü sen..." Parmak boğumlarını başka bir hıçkırıkla ısırdı. " *Kaza sonucu* öldü "

Zorlu nefesi Nasir'in omuzlarında bir kaya gibiydi. Altair kendi paramparça yüzünü gizleyemedi.

"Geri dönüp kendimi onun yerine koyabilseydim, Avcı, yapardım," dedi Altair sonunda. "Tekrar nefes alması için kolumu satabilseydim, yapardım. Böyle bir ölümü hak etmedi."

Nasir onun cevabını bekledi. Kızgın kirpikleri için. Sözlerinin ısırtığı. Sessizliğin ve aralarına bakarken gözlerindeki yanmanın ötesinde bir şey.

Sadece arkasını döndü.

Zamana ihtiyacı vardı, demişti Benyamin ve ne Nasir ne de Altair yaklaşmadı. Bencil olan Nasir, Deen'in bu kadar sevilme için ne yaptığını merak etti.

Kifah geri döndü ve Altair yaralı bacağına rağmen yardıma koştu, Pelusian onun yokluğunda ne olduğunu sormadığı için minnettardı. Benyamin, suçluluk duygusuyla yüz hatlarına ağırlık vererek kitabına çekildi.

Nasir, Sharr'ın harabelerine bakan taşlara tırmanarak dereye saptı. Bakışlarını, sağlarındaki Aslan ininden anlamlı bir şekilde uzak tuttu. Baktığı her yerde, karanlık battaniyenin altında parıldayan kum tepeleri, onları örterek daha yakına bastırdı.

Artık gün gibi net görebiliyordu. Yakınlığının Aslan'inkine çok benzediğini fark etti. Hatta belki aynı. Parmaklarından kıvrılan tutamlar gibi gölgelerle bir oldu.

Bir anda yalnız olmadığını anladı.

Gözüne bir gümüş parıltı çarptı ve taştan atladı ve palasını çıkardı, çıkıntı onu diğerlerinden ayırdı.

Gümüş Cadı.

Eskilerin yaşıyan tek Rahibesi, Sharr'ın muhafızı. Kemik beyazı saçları karanlıkta parıldadı ve cebinde pusulasının ağırlığını hissetti.

"Bıçakların bana zarar veremez," dedi. Sesi yorgun, neredeyse üzgün geliyordu.

Kaç, cadı, dedi korkmadan. Yoksa bu başka bir yalan mıydı ve Sharr seni sihrinden alıkoymayacak mı?

"Gerçek bu - şimdi beni tüketiyor. Sadece konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında? Saray salonlarında dolaştığınız her gün babamın kendi içinde kayboluşunu izlemekten ne kadar keyif aldınız?" Durdu ve öfkesini dizginledi. Riskleri çok iyi bilerek neden konuşmaya gelmişti?

"Senin hakkında," dedi ve kelimeler bulmakta zorlanıyor gibiydi.

Bir hareket. Olmak zorunda.

"Bunun ne yeri ne zamanı ama Arawiya kötüleşiyor ve bir daha asla şansım olmayabilir."

"Ne için?" Kılıcını kınına koymadı. Ona karşı güçsüz olabilirdi, ama bir bıçakla kontrole benziyordu.

Bakışlarını karanlık suya indirdi. "Sultanı o gece dere kenarına mı gömdün?"

Nasir gözlerini kıstı. "Bunun ortaya çıkması garip bir şey."

"Sadece merak ediyorum," dedi, sesinde bir pişmanlık belirtisi belirerek. "Annen hâlâ hayatta olduğu için kimi gömdüğünü ve kimin için yas tuttuğunu bilmek istedim."

"Annem Arawiya Sultanıydı. Eğer hayatta olsaydı, bunu bilirdin."

"Biliyorum Nasir," dedi.

Adını söylerken durakladı. Ona başka bir zamanı, başka bir yeri hatırlatıyordu.

"İnsanların korkudan değil, saygıdan ona nasıl boyun eğdiğini biliyorum. Oğlunun ona nasıl gülümsediğini, görevden değil, aşktan. Bir bebekken kolunun kıvrımına nasıl oturduğunu ve antrenman sahasında onu alt ettiğinde gözlerinin gaddarlığını hatırlıyorum. Hiçbir oğul annesinin yasını tutmak zorunda olmadığı için benim için yas tutmasını hatırlıyorum."

Bir serap gibi onun önünde sallandı. Boğazında uzun zaman önce yendiğini düşündüğü bir pençe vardı.

"Her şeyi ve daha fazlasını hatırlıyorum. Çünkü *ben* Arawiya Sultanıyım. Sharr'ın gardiyanı. Eski Kızkardeş. Ama her şeyden önce hayati, ben senin annenim."

BÖLÜM 77

Ateşin titremesinden önce, Zafira'ya kavrulmuş etten pay verirken Kifah'ın koyu teni parladı. Nasir ortalıkta görünmüyordu. Benyamin uykuya dalmıştı. Onu olay yerine koyduğundan beri kendisinin hayaleti olmuştu. Nasıl telafi edeceğini bilmiyordu. Düşünemeyecek kadar yorgundu.

Altair de benzer bir durumdaydı, sessizce yemek yiyordu, ara sıra ona gizlice bakıyordu. Onun esprileri olmadan kamp umutsuzdu. Ona inandı, ama onunla konuşmaya cesaret edemedi. Söylediği hiçbir şey Deen'i geri getirmeyecekti. Kimsenin söylediği veya yaptığı hiçbir şey onu geri getirmeyecekti.

Ama bir arkadaşını daha kaybetmek istemiyordu.

Kifah yanına oturdu. Kolundaki manşet göz kırptı.

"İyi misin?"

Zafira'nın buna söyleyecek çok, çok sözü vardı ama "Ben varım" da kararlıydı.

"Zil ve zalam ceplerinde bizi bekleyeceğini söyledi. Nereye baksam onu görüyorum," dedi Kifah ve omzunu dürttü. "Gözlerini yorduğundan değil."

Zafira ona bir gülümseme gölgesi verdi. Yasmine'in söyleyeceği bir şeye benziyordu. Yasmine her şeyi o kadar şiddetle hissediyordu ki, ayaklarının dibinde bayılacaktı. Tıpkı Deen'in ölümünü duyduğunda ağlayacağı gibi. Ayaklarının dibinde kan kaybindan öldüğünde sadece gözlerini kırpan Zafira'nın aksine.

Kifah izliyordu ve Zafira onun yüzünü diğerleri gibi okuyup okuyamadığını merak etti. "Nihayet o pelerinden kurtulduğuna sevindim. Halifenizin önyargısını duydum ve birinin o yaşlı aptala bir kadının neler yapabileceğini göstermesinin zamanı geldi."

Bu sefer Zafira'nın gülümsemesi gerçektir. "Bu adadan çıkarsam, tam da bunu yapmak niyetindeyim."

"Yapacaksın Avcı," dedi Kifah dişlerini yemeğine geçirerek. "Olacaksın."

"Senin iyimser biri olmadığını sanıyordum."

Kifah gülümsedi. "Savaşlarımı ben seçerim."

Bir sesin fısıltısı Zafira'nın ayak parmaklarını kıvırdı ve zihni karardı. O sürünen, ağlayan gölgelerle birlikte yine o koridordaydı. Bir sesin inceliği kuru ağaçların arasından süzülüyordu. Laa. Tek bir ses değil - *birçok*. Hava durgunlaştı ve gölgeler nefeslerini tuttu.

Parmaklarını Kifah'ın koluna doladı. "Bunu duyuyor musun?"

"Kendi nefesimin sesi mi? Evet," dedi Kifah, nazikçe geri çekilmeden önce ona tuhaf bir bakış atarak.

Hayır. Fısıltılar.

Kadim bir dilde fısıltılar, görünmeyen bir yerin derinliklerinden sürünen kelimeler. Yavaş yavaş kelimelerin anlamını kavradı. *Safaitik*. Bir yığın ses, yalvarıyor, çağırıyor, ulaşıyor. Saçlarını, kollarını, parmaklarını çekiştirdiler.

Lanetli Demenhune karının neden olabileceğinden daha kötü bir ürperti kemiklerine yerleşmiş gibi duruyordu.

Sesler ona seslendi. Aslan ve misafirperverliği gibisi yok. Bu bir yardım talebiydi. Bir yıkım çığlığı.

"Avcı?"

Kifah'ın sesindeki titreme Zafira'nın nabzını yükseltti. Kanı, Pelusian'ın korkusunun sesinde canlandı.

"Zafir?"

Gel. Bizi serbest bırakın.

Zafira seslere doğru yavaş bir adım attı.

"Nereye gidiyorsun?" Kifah ayağa kalkıp tısladı.

Ev. Eve gidiyordu.

Altair'in "Bir dakikalığına izin ver," dediğini duydu.

"O değil- Oi! Avcı!"

Zafira ağaçlara adım attı, önünde bir yol açılıp arkasında kapandı, ağaçların odunları çatırdayıp inliyor, Kifah'ın çılgın çağrılarını yutuyordu. Ateşin ışığı kayboldu. Zafira temkinli ama korkmadan sürünerek ilerledi. Kararmış dallar, yukarıda titiz, sivri kemerlerle dolanarak uzaklaştı.

Marhaba, marhaba, marhaba , hava atıyordu. Yere saçılan enkaz, mermerin parıltısına dönüşerek çizmelerinin altına girmesini engelledi.

Burada ışık yoktu. Ama görmeden avlanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Her şeyi duymak ve bilmek. Fısıltılardan Safaitic'in sözlerini aldı, kulak zarlarında titreşerek, kalbini gümbürdeyerek.

Biz geçmişiz.

Biz geleceğiz.

Biz tarihiz.

Biz yıkımız.

Bizi serbest bırakın.

"Geliyorum," diye fısıldadı onlara, gülümsediklerinde sevinerek.

BÖLÜM 78

Hayati. *Benim hayatım.* Aşkın bir adım üstünde. Geceleri ağlayarak uyurken kulağına bir kelime fısıldadı.

Yalancı , Nasir, Gümüş Cadı başka birine dönüşürken bağırmak istedi, saçları o tanıdık altın tonuna derinleşti, o kadar karanlıktı ki siyahla sınırlandı. Göz yumuşatma. Kulak keskinleştirme.

Sonu olmayan yıllar ve yıllar boyunca var olan birine.

"Yapma." Boğazını kapatan ellerin ardından kelimeyi zar zor telaffuz edebildi. Cadıya döndü. "Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemeye ne gerek var?" yumuşak bir şekilde sordu.

"Bilmiyorum ve umurumda değil." Belki de Aslan onu kafasıyla oynaması için göndermiştir. "Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? *Yıllar* geçirdin ."

"Bu kavgada ölebilirim. Sana söyleme şansım hiç olmayabilir."

"Şark'tan kaçabilirsin, tıpkı yıllar önce yaptığın gibi."

Yüzü parçalandı. Hangi yüzü giydiği önemli değildi - annesini her iki şekilde de gördü.

"Şar'dan kaçmak benim çıkarlarıma değildi."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Bilmek umurunda değildi. Köprücük kemiğinin altındaki yanık onu yeniden yakıtı.

"Ama gölgelerdeki zamanım sona erdi. Buradasınız; Artık benim korumama ihtiyacın yok."

"Hiçbir zaman talep etmedim-"

"Ona senin zorunluluktan doğduğunu söyledim çünkü vezirlerim bir varis istedi. Tacı bırakıp bu pelerini giydikten sonra bile bana asla inanmadı. Seni ve Altair'i buraya gönderdi, Avcı'nın ona karşı gelebileceği bir şey yapmamam için üstünlüğü elinde tuttuğunu hatırlattı. Sen daha Sultan Kalesi'nden ayrılmadan müdahale edeceğimi biliyordu ve ben de yaptım. Sana yardım ettim, Avcı'ya yardım edebileceğin pusulayı verdim ama elimi gösteremedim."

Nasir, söylediklerinin sadece yarısını anladı. Derin bir nefes aldı ve söylemek üzere olduğu sözlerin onu sonu iyi olmayan bir yola sokacağını biliyordu. "Bana sultan olduğunu kanıtla." *Annem.*

Başını salladı ve annesinin Gümüş Cadı'ya dönüşen parçalarını fark etti. Ya da bir zamanlar annesinin içinde yaşayan Gümüş Cadı'nın parçaları.

"Bana kanıt göster ya da ayrıl."

"Kardeşlerim... bir kez öldükten sonra, insanların liderlik için önce safine döneceğini biliyordum. Öldürdüğüm son kişi, adını iddia ettiğim safiydi: o zamanki halife— Benyamin'in halası. Boğazını kestim ve onu sarayın arazisine gömdüm, hem aksiyon hem de görünüş olarak ona dönüştüm. Beni atadılar, Yıldızlı Taht'ın kabul etmesine şaşırdılar, çünkü o kürsüden başka kimse Rahibe olduğumu bilmiyordu. Altair'i gizlice doğurdum, Aslan Sharr'dan kaçarsa diye onu sakladım. Tek başıma, onlarca yıl safin sultanı olarak hüküm sürdüm. Ghameq'e kadar..."

Gerisini duymak istemiyordu. "Senin masallarını istemiyorum."

Ne istediğini biliyordu.

Biliyordu, çünkü elini sol koluna götürüp gümüş kumaşı çekerek bir yanığı ortaya çıkarırken, onun kara gözlerindeki kargaşayı gördü. A Nasir ile maşa arasına ilk adım attığı andan itibaren dirseğinin yakınındaki deriyi bozan siyah bir gözyaşı damlası.

"Bin yüz takabilirim ve yüz isim verebilirim," dedi yumuşak sesiyle, "ama yaralar sonsuzdur."

Nasir açık dudaklarının arasından nefes aldı. Sevdığı baba bir canavar olmuştu. Sevdığı kadın onu kullanmış, gözetlemişti. Diğer herkes ürktü, gözlerinde korku, kalplerinde nefret. Sevgi, saygı ve duygunun her uydurma örneğine dayanmıştı.

Çünkü ne olursa olsun annesinin sevgisi her zaman gerçektir.

"Sen benim her şeyimdin," dedi. "Diğer her şey mahvolabilirdi ama sen - *ölü bile* olsan benimdin." Parmaklarının hareketsiz kalamamasına bir anlam vermeye çalıştı. Sesi daha önce hiç olmadığı kadar yükseldi. "Ama sen *yoktun* bile."

"Giydiğim yüz hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Nasir boş bir kahkaha attı. Araviyanlar, sevgili sultanlarının safin olduğuna inanıyorlardı. Yarı safin *olduğuna* inanmıştı .

Yine bir yalan.

"Babanla tanışana kadar gerçek aşkı hiç tanımamıştım. Seni doğurana kadar gerçek hayranlığı hiç hissetmemiştim. O madalyonu ona verdim, hayati. Sharr'dan kalan son kalıntı. Ve bu sayede Aslan ona giden yolu buldu ve Avcı ormana ayak bastığında, Aslan sonunda Jawarat'ın aranabileceğini anladı. Beni bulmuştu ve ona ulaşması çok uzun *sürmeyecekti* . Bir sultan yerini terk edemez ve sen önderlik edecek durumda değildin. Ghameq'e tacı verdim. Kendi ölümümü uydurdum."

"Ah, çok daha kötüsünü yaptın," dedi. İçini parçalıyordu. Sesi acımasızdı. "Beni yaşayan en büyük haşhaşın yaptın ve onun ellerine bıraktın. Beni bir canavara dönüştürdün ve ona tasmayı verdin."

O, başını salladı. "Niyetim bu değildi."

Baş sıkıydı. Görüşü karardı ve ancak elini kaldırdığında teninden dalgalanan gölgeleri gördü. "Seni tanıyorum ölümsüzler uzun uzun düşünür. Neden yaptın peki? Oğlunu neden bir canavar yapıyorsun?"

İlk başta cevap vereceğini düşünmedi. Uzaklara baktı, gümüş pelerini gecenin gölgesindeydi. Omuzlarından tutup kılıç zoruyla bir cevap talep etmek istedi.

Ama o sırada, aralarındaki mesafeye rağmen bir fısıltı duydu. Kafasında bir mırıltı.

Çünkü her şeyi gören bir yaratığa son vermenin tek yolu göremediği şeydir.

Sözlerinin tüm gücü ona çarptığında, çoktan gecenin içine çekiliyordu, yüz hatlarında acı vardı.

Aslanı doğduğu andan itibaren alt etmesi için onu tımar ediyordu.

Özür dilerim oğullarım, diye fısıldadı. "Beni affet."

Nasir, Altair'in kampın ateş ışığında altın rengi silüetiyle gölgelerden izlediği yere döndü. Geri döndüğünde Arawiya Sultanı Gümüş Cadı gitmişti.

BÖLÜM 79

Zafira, fısıltıları dinleyerek yolda ilerledi. Karanlık arazide düşünceler ve anılar canlandı. Baba ve Ümmü. Lana ve kitapları. Yasemin ve Misk. Deen ve yüzüğü. Aslan ve vaatleri.

Onun sözleri. Onun sadece aşka hasret bir yaratık olduğu hakkında.

Sonunda önemli değildi. Damarlarında sihir ve adını çağıran, onları serbest bırakması için yalvaran bir fısıltı kitabı olan Zafira binti Iskandar'dı.

İstedikleri gibi yapacaktı. Onun insanları için.

Ama içinde bir şey savaştı ve başını kaldırdığında, *Laa dedi*.

Bunu kendisi için yapacaktı. Sesler için.

Zil ve zalaam için.

80. BÖLÜM

Nasir'in Aslan'ı öldürmesini istedi. *Annesi* onun Aslan'ı öldürmesini istedi. Aslanı öldürebileceğine *inanıyordu*.

Altair onu inceledi, şaşırtıcı bir şekilde duygudan yoksundu.

Nasir titreyen ellerini yumruk yaptı. "Biliyordun."

Onayladı. "Şer, vahiylerle doludur."

Nasir buna tepki vermek istemiyordu, yoksa Altair'in saçını başından koparacaktı.

"Bunu nasıl hafife alacağımı bilmiyorum," diye başladı Altair ve alaycı neşeli tonu Nasir'in belki de mükemmel kafasındaki saç koparması *gerektiğine karar vermesine neden oldu*, "ama pusulamız kayıp."

"Zafira," diye düzeltti Nasir, Altair'in söylediklerinin geri kalanını kaydetmeden önce. Bakışlarını ona çevirdi. "Eksik?"

Nasir, Altair'i iterek geçti ve Benjamin'in bir ileri bir geri volta attığı ve Kifah'ın kollarını ovuşturduğu, altın manşetlerin parıldadığı kampa koştu.

Ellerini kaldırıp "Kifah-" diye başlayan Altair'e döndü.

Nasir, Kifah'ı bir kalp atışıyla ağaca dayadı. Sesi berraktı. "O nerede?"

Uzaktan Altair'in mırıldandığını duydu, "Nasir'in ve insanları bir şeylere karşı iten ne var?"

Öfke Kifah'ın burun deliklerini alevlendirdi ama Nasir'in umurunda değildi.

"Konuşmaya başla," dedi alçak sesle, "yoksa dişlerini kırarım ve cevaplarını yazmak için kanını kullanırsın."

"Çek ellerini üstümden," diye köpürdü, ama bu sefer cesur yüzüne bir korku parıltısı dokundu.

Panik onu vurdu. Onu serbest bıraktı.

Kolsuz bluzunu düzeltti ve siyah teninde ve kel kafasında bir parlaklık olan mızrağını kaldırdı. "Bir daha bana dokunduğunda, Prens, eli olmadan olacaksın."

Altair, "Daha acil bir meselemiz var, One of Nine," dedi.

Kifah hırladı. "Kanama sesi olmadığına fısıltıları duydu. Sonra sanki ben orada yokmuşum gibi uzaklaşmaya başladı."

"Saçma sapan konuşmayı kes kadın," diye tersledi Nasir.

"Bütün gerçek. Sonra ağaçlara fısıldamaya başladı ve geleceğini söyledi - ve kanayan ağaçlar sanki arkasından bir kapı kapanıyormuş gibi *hareket etti*.

Nasir, altın rengi teni solgunluğunu kaybeden Benyamin'e döndü. "Aslan?"

Safiye başını salladı. "O yeterince güçlü değil. Henüz değil."

Henüz değil. "Bu ne anlama geliyor?"

Benyamin belindeki şişeleri karıştırmaya başladı. "Kayıp Jawarat'ın uzun süre kaybolmayacağı anlamına geliyor."

"Güven verici," dedi Altair.

"Yürüyebilir misin?" Nasir, Altair'in bacağına baktı.

"Beni de mi taşımayı planlıyorsun?"

Nasir içini çekti.

"Merak etme prensim. Nazik ilginiz ve güçlü gücüm sayesinde, gitmeye hazırım."

Gerçekten güçlü bir güç. Onun kanı da Rahibelerinkiyle birlikte aktı. Altair bakışlarıyla karşılaştı, alaycı gözleri artık dik dik bakıyordu ve Nasir üvey kardeşinin bir sonraki sözlerinin ne olacağını biliyordu. Midesinde kıvrandılar.

"Onu öldürecek misin?"

Nasir henüz bunu düşünmesine izin vermeyecekti. "Korkarım bizi öldürür."

BÖLÜM 81

Yola benzer bir şey keşfettiklerinde Nasir'in sabırsızlığı aşınmıştı. Zafira'nın hafif adımları, bir dizi heybetli kapıya ulaşana kadar zar zor izlendi. Bu yapıyı daha önce görmemiş olmaları tuhaftı, tek girişi bir dizi ağır yeşil kapı olan ve geceleri ısı ısı parıldayan bir mermer yığını.

"Yol burada bitiyor," dedi Kifah kaşlarını çatarak.

Titreşen meşale ışığı, zumranın ciddi yüzlerine ürkütücü gölgeler düşürdü. Karanlık, yeşil yüzeyde sürünüyordu.

"Bu kapılardan nasıl geçti?" Altair, itip çektikten sonra boşuna sordu. Hatta Benyamin ondan durmasını isteyinceye kadar iyi bir önlem almak için onları dövdü.

Altair onları açamıyorsa, hepimiz mahvoluruz, dedi Kifah mızrağının ucunu kullanarak onları açmaya çalışarak.

Nasir, "Bir yolu olmalı," diye mırıldandı.

Kifah, duvarın yanındaki taştaki yazıtı eliyle okşadı. kapılar. "Sanmıyorum. Burada kelimeler var. Safaitik mi? Yarisını bile tanımıyorum."

Nasir yazıya bir anlam vermeye çalışırken Altair aceleyle yazıtı doğru koştu.

Benyamin'in yüzünün rengi çekildi. "Girişin tek yolu var."

"Dum sihr," dedi Kifah, sesinde bir heves tonuyla.

Benyamin başını salladı, gözlerinin beyazları karanlıkta parlıyordu. "Sana söyledim, dum sihr'in fiyatı her zaman harikadır. Bunu yapamam."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Altair ve Nasir onun safiyi ne kadar kolay affettiğini kışkandı. "Bu bir vicdan testi değil."

"En son dum sihr kullandığımda," diye başladı Benyamin yumuşak bir sesle, "oğlumu öldürdüm. Böyle bir hareketten hayır gelmez."

Nasir, Benyamin'in bir zamanlar bir oğlu olduğunu bilmiyordu. Her şeyi bilen safi hakkında çok az şey biliyordu. Kim gerçekten kuzeni bile değildi.

"Bunu tekrar yapacak gücüm yok," diye mırıldandı Benyamin, yazıya bakarak.

Altair omuzlarını tuttu. "Güç gelmiyor kardeşim." Alnını Benyamin'in alnına dokundurdu. Nasir bakışlarının birbirine çarpmasını izledi ve birbirlerini ne kadar süredir tanıdıklarını bilmiyordu. Birbirinizi sevdik. "Ele geçirilmelidir."

Düzenli bir nefes alırken Benyamin'in bilge gözleri titreyerek kapandı.

Kifah onu dürttü. "Anlatacakları hikayeleri hayal et."

Gülümseyerek ağzının bir köşesini kaldırdı ve şimşek kılıcı için elini uzattı.

Kapılar yankılanan bir inilti ile açıldı ve onları kocaman bir siyah çukura davet etti.

"Bu dum sihr'den daha fazlasını bu yeri aydınlatmak için yapabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Kifah, mızrağını döndürerek.

Benyamin kesik avucunun etrafına bir kumaş şeridi sararken ona bir bakış fırlattı. Altair sessiz kaldı.

"Karanlık dinleyenlerle konuşur," diye mırıldandı Nasir. "Dinleyenler karanlığı kabullenenlerdir."

Nasir karanlığı kabul etmişti. Annesinin sözde ölümüne yol açan kötülüklerinden sonra, Kulsum'un dilini kaybetmesinden sonra, istemeden âşık olduğu zumradaki diğerlerine yönelik tehditlerden sonra. Karanlık onun kaderiydi, demişti babası ve şimdi kollarını saran siyahla buna inanıyordu.

"Karanlık benim kaderim," diye fısıldadı. Kelimeler düşerken çatırdayarak mermer duvarların etrafında, kalbinin etrafında dolandı. Görmek için bir meşale ya da dum sihr ışığına ihtiyacı yoktu.

Karanlıktan korkmayacaktı. O karanlıktı . Yüzüne keskin bir gülümseme yayıldı. Boşluğa adım attı, ayak sesleri sessizlikte yankılanıyordu.

Onun varlığını hissetti, tıpkı Aslan'ın inine gittiğinde kaybolduğunu hissettiği gibi. Belki de onları birbirine bağlayan karanlığın kabulüydü. Belki de hayal ediyordu.

Ama onu gördü. Yaklaşanların sesini duyunca bir ceylan gibi doğruldu, koyu renk saçları meşale ışığında parlıyordu. Nasir, uzanıp parmaklarını tellerin arasından geçirmek için saçma bir arzu duydu.

Sonra cıvataladı.

Bakışlarını diğerlerine çevirdi ve onun peşinden gitti, Altair'in uyarısı kulaklarında yankılandı.

Hayatları sona erdirmeniz gerekecek.

BÖLÜM 82

Zafira, zihninde büyüyen örtüye rağmen onu takip eden insanları tanıyordu.

Bir parçası onların gülüşlerini ve gülümsemelerini hatırladı. Çatışma içinde dostluk. Birinin onu tutuşturan kalıcı bakışları. Geri kalanı ne olduklarını hatırladı: düşman. Onun istismarcıları.

Gölge tutamlarının arasından fırladı, ayakları sessiz, nefesi kesik kesikti. Tek bir çift çizme arkasına çarparak, gizlenme zahmetine girmede.

Karanlığın içinden yalnızca biri bu kadar net bir şekilde görüp takip edebilirdi.

Sadece bir diğeri onu takip edecek kadar kibirliydi.

Yüzüğü göğsüne çarptı, sessiz bir hatırlatma. *Katil. Katil. Katil.*

Yine başka bir ses fısıldadı: *kurtarıcı.*

Nasir tek kelime etmeden peşinden gitti, onun varlığını belli etti ama o yavaşlamadı.

Gözlerimiz karanlığa uyum sağladığı gibi, ruhlarımız da öyle.

Zemin cilalı mermerden parıldadı, kemerli bir tavana yükselen yumuşak bir ışık. Yer büyü kokuyordu, eski ve yorgun. Önlerinde sütunlar yükseliyordu, arkalarında büyüyen bir gölge duvarı.

"Kif!" sonunda bağırdı. Hiçbir şey değil. Sadece hareketlerinin fısıltısı ve nefesi arttıkça hırıltısı daraldı. Adını söylemekten kendini alamadı.

anını gördü.

Nefesinin altından küfür etti. Ve sıçradı.

Birisi onunla çarpıştı ve onu yere devirdi.

Onun sıcaklığı onun buzu ile birleştiğinde sarsıldı. Bir şeyi uyandırdı. Duyuları. Onun akli. Bu fısıltılarla dolu bu yola adım attığında onu pençeleyen mugginess'i temizledi.

"Üzgünüm," dedi muhtemelen daha önce bu kelimeyi hiç söylememiş bir ses. Kendisini dikkatlice onun üzerinde tuttu.

Kolları onu sardı, boynundaki keffiyenin püskülü omuzlarını okşadı. Gri gözleri, üzerlerinde uçuşan donuk ışıktaki parlıyor, yüzünü gezip onun içinde bir şeyleri kıpırdatırken kararıyordu.

Eliyle yara izinin uzunluğunu izlemek istedi. Parmağını dudaklarında gezdirmek istedi. O istedi-

Gökyüzü, o çok güzeldi.

Alnı kırıştı. Daha önce onun güzel olduğunu hiç düşünmemişti, bacaklarının üzerine oturduğunda ve onun kırık bakışlarını gördüğünde bile. Daha önce böyle düşünmesine asla *izin vermemişti*. Kesinlikle asla onun altına yatmamıştı, tüm vücudu onunkine bastırılmıştı.

Lezzetli ısı kol ve bacaklarına, boynuna, burnuna ve yanaklarına yayılıyordu. Loş ışık için, teninin ihanetini gizleyen gölgeler için minnettardı. Fısıltılar uğuldadı ve Midesinin derinliklerinden gelen çok farklı bir uğultu gibi onları susturdu.

"Demenhune'un hiç kızarmadığını duydum." Sesi kabaydı; sözleri dudaklarını okşadı.

Onun görebildiğini unutmuştu, artık onun karanlık olduğu kadar onun da karanlığın içinde olduğunu unutmuştu.

Ani bir şangırtı tek bir nefes gibi nefeslerini yakaladı ve Nasir onu sütunların arasına saklayarak ayağa kaldırdı. Bacakları titredi ve soğuk taşa uzandı.

Çevrelerini taradı ama nefesi ona yalnız olduklarını söyledi.

Hissettiği şeyin rahatlama mı yoksa panik mi olduğundan emin değildi.

Nasır çok gergindi.

Varlığının her zerresi kendisiyle savaş halindeydi. Kollarındaydı, taşa bastırdı. Bir kol mesafesinde olması ve onu Jawarat'a götürmesi gerekiyordu.

Kılıcının altında olması gerekiyordu.

Ama onu tanımadan önce yüzündeki ifade onu korkutmuştu. Bu yola adım attığında aklını bulan buğuyu anında temizlemişti. Çok iyi tanıdığı bir bakıştı. Sevmediği bir bakış.

Cinayet.

Karanlık onu ele geçiriyordu ve daha da kötüsü kalbine dişlerini geçirmesine *izin veriyordu. Neden umursuyorsun oğlum? sen aynısın* Ghameq'in sesinin kafasında yankılanmasıyla dişlerini sıktı. Aslan'ın sesi.

Sultan. Babası ya da Aslan arkasına baksa da o padişahı.

Gözleri ağzına takıldı ve ne yapacağını biliyordu. Ona karanlığı nasıl unutturacağını biliyordu. Onu kendine getirmek için.

Havadaki tehlikeli yük Zafira'nın boynundaki tüyleri kaldırdı. Her ince şeyin farkındaydı. Sığ nefesi ve aralarındaki mesafe gibi. Onu yakınlaştıran değişim gibi.

"Zafir."

Sesi bir okşamaydı. Adının uzunluğu boyunca dalgalandı, tadına baktı. Alay etmek. Tekrar söylemesini istedi. Ve tekrar tekrar. Onun adına yaptığını ona da yapmasını istiyordu.

Bu düşünceyle içindeki her şey tökezledi. Ama izliyordu. Beklemek. O kara gözler niyetli, içi alev alev yanıyor. Bir şey söyledi ama ne olduğunu bilmiyordu. Sesi uzak bir şeydi, aralarında çatırdayan her neyse sarhoştu.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sormaktan daha fazlasını söyledi. Sesi bir hırıltıydı. Dudaklarından çıkan keskin sesler ve gırtlaktan gelen alt çizgiler kadının titremesine neden oldu. "Çok mu yakınım?"

"Numara." O çok uzaktaydı.

Parmak boğumlarını onun kollarının uzunluğuna kaydırды, kumaş aralarına yapıştı. Kalbi durdu. Nefesi titredi ve onunki yankılandı.

Onun boğulmuş duygularını tenine karşı verdiği her nefeste, bakışlarının sıcaklığında hissetti. Vücutlarının uğultusu. İmkansız bir şekilde yaklaştı ve başını eğdi. "Ve şimdi?"

Başını salladı, güçlkle. Yine de onu daha da yakınlaştıran her harekette durakladı, onun uzaklaşmasını ve bu deliliğe son vermesini bekledi.

Dudakları kulağına dokundu.

Hassas cildi sıyrıp dudaklarını yavaşça yukarı kaydırдыğında tüm hislerini kaybetti. Aşağı. Yukarı. Onu kör ediyor. Onu öldürmek. Bu hiçbir şeye benzemiyordu köprücük kemiğine dokunduğu an. Sesli bir şekilde yutkundu ve o nefesinin altından kıkırdadı.

Titreyen parmaklarını midesinin sert sırtlarında gezdirdi, teninin sıcaklığı kalbinin çarpmasına neden oldu. Ağzından neredeyse anlaşılmaz bir inilti çıktı ve zaferini geri ısırdı. Ama o gördü ve kadın onun gülümsemesinin yanıt veren eğrisini kulağının kabuğunda hissetti.

Zafira çenesinin sürtünmesiyle titredi. Bir elini başının arkasına atıp saçlarına doladı. Başını öylece eğdi. Diğeri onun beline düştü ve bakışlarını aradı, kapüşonlu gözkapaklarının altındaki siyah gözleri, koyu kirpikleri kehribar yanaklarının üstlerine değıyordu.

Dudakları dokundu.

Bir kez, zar zor.

İki kere, çok az.

Ve

onun dünyası

ortadan kayboldu.

Bir haşhaşinin dudaklarının bu kadar yumuşak olmasını hiç beklememişti. Çok efendi. Jumu'a karşı ilk kar gibi, sadece kucaklamada eriyor. Ama Zafira karanlıkla arkadaş olmuştu. Safin ve ifrit öldürmüştü. O Avcıydı. Sihirliydi.

Zafira binti Iskandar, Ölüm Prensi'nden kibarlık istemedi. Daha *fazlasını* istedi .

Geri çekilip yüzünü okudu. Titreyen bir parmağıyla yara izinin izini sürdürdü ve vahşi bir şey onu kavradığında bir lanet mırıldandı.

Ellerini saçlarında düğümledi - parmakları arasındaki yumuşaklığı, onun kendisine karşı hissini durdurarak - onu daha yakına çekmeden önce. Daha yakın.

Kalçalarını onunkilere doğru kaydırды.

Zafira iç geçirdi. Boğazından kısık bir hırıltı kaçtı.

Dudakları onunkilere çarptı. Öpüyor, ısıyor, alt dudağını ağzına çekerken dişleri parlıyordu ve yumuşak nefesini yutuyordu. Aynı anda hem her yerdeydi hem de hiçbir

yerdeydi; ikisi de alıyor, veriyor, alıyor, veriyor. Onun dili dudaklarının arasına girdi ve nefesi kesildi ve neredeyse her şeyin yabancılığından geri çekilip içini çekerek teslim oldu. Onun tadı -hurma ve baharat- derisinin mürümüyle nefis bir şekilde birleşerek kadının başını döndürdü. Onu daha da sertçe kendisine doğru çekti ve Zafira onun saçından avuç avuç tuttu.

Karanlığın içinde kaybolmak böyle bir şeyse, bir daha asla bulunmayı istemiyordu.

Geri çekildi ve kadın çenesini dolduran duyguyla donup kaldı.

Sanki unutmaması gereken bir şeyi hatırlamış gibiydi.

Sallandı, kendini kaybetti ve bakışlarını başka yöne çevirdiğinde elleri iki yanına düştü. İçini bir boşluk kapladı. Hızla yükselen kalbinin kırıkları göğsüne geri yerleşti.

"Diğerleri bekliyor."

Sesinin nadirliğini kavradı, kırık ve boğuk. Hissettiklerini hissettiğine dair tek kanıt.

En azından bir parça.

BÖLÜM 83

Nasır yapamazdı. Düşünemiyor ve kavrayamıyordu.

Ona bir oyalama, zihnini çalıştırması ve yıkım niyetini ortadan kaldırması için anlık bir gecikme vermesi gerekiyordu . Kendini yok etmemek.

O kadar uzağa götürmek istememişti. İçinde bir şeylerin kıpırdamasını beklemiyordu. *Pis yalancı.*

Cam gibi gözlerle baktı, dudakları parlak bir kırmızı tonuyla morarmıştı, solgun teni muhteşem bir renk gösterisiydi. O anda, karanlıkta böylesine şaşırtıcı bir netlikle görmesine izin verdiği için yakınlığını takdir etti.

Parmaklarının arkasını, yanaklarının pürüzsüz düzleminde, elmacık kemiğinin keskin kesiminde gezdirmek istedi. Köprücük kemiğinin üzerindeki siyah lekeye dilini değdirmek ve nefesinin tadını çıkarmak istedi. Sonsuza kadar bu görüntünün tadını çıkarmak istiyordu.

O istedi. Ve istemek bir zayıflıktı.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor," dedi aniden ve hemen nefret etti. kendisi. Sultanın üzerindeki baskısını gevşetemez miydi? Sesi kırık bir hırıltıydı. Gözleri onunkilerle buluştuğunda hâlâ şaşkındı.

Onu kendini yok etme yoluna sokan cesaretiydi.

Gözleri karardı. "Bir öpücükten sonra benimle evlenmeni beklediğimi mi sandın Sultani?"

Sesi parçalanmış, sözleri kaydedilmeden önce onu tatmin etmişti.

"Bana evlenme teklif eden son adam beni öpmeyi bile başaramadı . "

Deen. *Sultani.* Nasır onun sözlerinin acısını göğüs kafesinde hissetti. Sözlerini de beraberinde götürmek isteyerek geri çekildi.

Hala yakındı. Yine de güzel bir karmaşa. Ama arkasını döndü, çünkü o dudaklarla "öp" kelimesini söyler söylemez, onu taşa itmek ve başını onunkine daldırmak için can atıyordu ve...

Bir bıçağın soğuk ucu boynuna dokundu.

Nasır güldü, alçak sesle ve esprisizdi. Yavaşça onunla yüzleşti. Jambiyası boynundaydı, kolu sabitti. Ne kadar alt üst olduğu düşünülürse bir mucize.

"Beni öldürmeye mi niyetlisin?" O sordu. Hüznün geri döndü, kalbini çekti. Onu gerçekten seven kimse yok muydu?

"Bırak beni," dedi.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Şuna bak korkak," dedi.

Dişlerini gıcırdattı.

"Buraya Jawarat için geldin, onu bulur bulmaz beni öldürmek niyetindesin ve şimdi sadece bir ayakçısın. Beni getirmeni Benyamin mi istedi? Beni öpmek onun fikri miydi? Senin için ne kadar mide bulandırıcı olmalı."

Nasir irkildi, her kelimesi fiziksel bir darbeydi. Ağrı göğsüne vurdu. Onun sahip olduklarına dair en azından bir kıvılcım hissetmiş miydi? Kulsum'un suratındaki ifritin onu uyardığı şey bu muydu?

"Bana karşı bir savaşta bir dakika bile dayanamayacağını ikimiz de biliyoruz," dedi sonunda. Sözler Ölüm Prensi'nin kullanacağı sözcüklerdi çünkü Nasir olarak tek istediği dizlerinin üstüne çöküp ağlamaktı.

Gülümsedi, az önce dişlerinin arasında olan dudaklarının acımasız bir kıvrımıyla. "Hayır, Prens. yapmıyoruz."

Ve onun memnuniyetle karşıladığı bir karanlıkla çevrili bu yerde, diye kabul etti.

Gerçekten yapmadı.

BÖLÜM 84

Zafira bir erkeğin kaprislerine boyun eğmezdi. İçinde devam eden savaşı gördü - eldiveninin kılıcını kınından çıkarmaya çalışan elinin açısı. Gözlerindeki yalvarış.

Hala çenesinin sertliğini, dudaklarının fısıltısını kulağında hissediyordu. Her nasılsa, onun varlığından nefret etmekten bu akıl almaz arzuya geçmişti. Onu güzel sanmak.

Bu hiçbir şey ifade etmez. Sözler olması gerekenden daha fazla can yaktı. Onun için de hiçbir şey ifade etmiyordu. Erkeklerden hiçbir beklentisi yoktu. Daama gökyüzü. Kafasını en yakındaki taş levhaya vurmak istedi.

Onu ihtiyatla izledi.

Ama gitmesine izin verdi.

Taş sütunlardan oluşan labirentin ötesine kaçtı. Yokluğu, farkındalığını artıran soğuk bir boşluktu: çok yalnızdı. Sesler onu bir kez daha kapladı.

Biz geçmişiz.

Biz geleceğiz.

Biz tarihiz.

Biz yıkımız.

Zafira yürüdükçe, sesler daha ısrarlı hale geldi. Ta ki anlamlandıramadığı kelimelerden oluşan bir karmaşa olana kadar. Başını salladı, salladı, ama sadece arttı. Başka hiçbir şey düşüneyecek hale gelene kadar düşüncelerini bulandırdılar.

Taş ve mermer yapısında tuhaf bir sıra yaşlı ağacın önünde durdu. Bir kafesin parmaklıkları gibi boyun eğmezlerdi. Davetsiz misafirleri dışarıda tutmak. *Ya da içinde bir şey tutan bir sandık.*

Zafira düşünmeye çalıştı ama bir düşünceye tutunduğu anda onun yerine başka bir şey, daha önce hiç düşünmediği imgeler ve fikirler belirdi. Yavaş yavaş halkının yüzlerinin sihirle birleştiğini hayal etti ve Zafira doğru yolda olduğunu anladı. Jawarat'ı Aslan'a ödünç verecek ve ardından annesinin istediği gibi muzaffer olarak Demenhur'a dönecekti. *Hayır, bu doğru değil.*

"Gitmesine izin ver?" birisi uzaktan homurdandı. Arkasında ışık titreşti. "Aslan akıyla oynayacak."

Diğerleri yetişiyordu.

Buradayım, dedi ağaçlara, iki gövdeyi ayırmaya çalışırken dişlerini gıcırdatarak. "İzin vermek. Ben mi. İçinde." Sandıkların kenarlarından fırladı, elleri aralarındaki boşlukları arayarak bir açıklık aradı.

Keskin ağaç kabuğu şeritleri avucunu sıkıştırarak bir yarık açtı. Bir ıstırap dalgasına karşı titreyerek tısladı ve tuniğindeki kanı sildi. "Lütfen aç."

"Nereye gitti, seni aptal?" birisi hırladı.

Altair. Artık daha yakınlardı.

"Sakin ol," diye yatıştırdı Benyamin'in sesi.

Ani bir tıslama duygularını susturdu. Bir tıslama daha—kanı lanetli yapraklara damladı. Karanlıkta ürkütücü bir beyaz buhar filizi yükseldi. Gül şeklinde kıvrıldı. Beyaz ve vahşi.

Selam sana bint İskender. Kalbi saf. Niyet karanlık.

Bint İskender. İskender'in kızı.

Koruma ağaçları, kanıyla açıldı. Donuk ışık, siyah taştan dairesel bir jumu'a aydınlattı. Ağaçlar çatırdayıp yer değiştirdiler, kıvrılan dallar, asmalar ve mücevher benzeri yapraklardan oluşan bir kubbe oluşturmak için yukarı doğru kıvrıldılar. Bir sıra ağaç değildi - beş tane vardı, geniş gövdeleri yaşla kaplıydı, dalları bir çit oluşturacak şekilde birbirine dolanmıştı.

Bir şeyi korumak.

Yaralı elini göğsüne bastıran Zafira, yapraklardan oluşan bir yatağın üzerinden yürüdü ve taşın üzerine bastı. Botlarının altında sabit bir nabız hissetti. Bir esinti teninde gezindi, neredeyse sanki... etrafındaki jumu'a'yı mühürlermiş gibi.

İşte oradaydı. Kayıp Jawarat.

BÖLÜM 85

Nasir ifriti çok geç hissetti.

Bininci kez kendini azarlamakla meşgul olmasaydı, onları uzun zaman önce hissedecekti, ama birinin sopası doğruca kafasına doğru sallanana kadar hissetmemişti. Eğildi, palasını çekerken taş sütunları taradı.

Nasir onu bırakmamalıydı. *Sadece pişman olursun, ahmak.*

"Saldırıya uğruyoruz," dedi Benyamin.

"Bir avuç kadar. Onlarla ilgilenebiliriz," dedi Kifah mızrağı döndürerek.

"Ahh, başka ne yeni var?" Altair düz bir şekilde sordu. İkiz palalarının tıslaması sözlerini noktaladı.

"Bu, belki?" diye sordu Benyamin, mesafeyi işaret ederek.

Kifah, "Kanlı Guljul," dedi.

On adım ötede Zafira, önünde kıvranan siyah bir kütle olan tuhaf koyu renkli bir taştan bir jumu'a üzerinde duruyordu. Devasa ağaçlar aniden çevrelerini sardı, eski dallar artık göremedikleri bir tavanın ötesinde kıvrıldı. Bu sonsuz mermer salonda var olan mantığa meydan okuyordu.

"Nasir mı? Bana rüya gördüğümü söyle," diye seslendi Altair.

"Hayal edecek beynin yok Altair," diye yanıtladı Nasir, palasını yaklaşımakta olan ifrit'e doğru savurarak ateşten bir çubuktan kaçarak.

"Her zamanki gibi büyüleyici, canım kardeşim."

Benyamin ve Altair sırt sırta durarak kılıç darbesi ve camın kırılmasıyla ifriti devirdiler. Kifah mızrağını Nasir'in yanında döndürdü. Kulağının yanında bir ısı yalaması hissetti, ardından sağına bir ifrit tutturduğu ve soluna bir başkasını kestiğinde bir çığlık attı. Kaosun ortasında başlarını salladılar, Kifah alnının üzerinden iki parmaklı bir selamla karşılık verdi.

"Oi, kaftar," diye hatırlattı Altair.

Nasir, yer sarsıldığında birkaç ifritin üstesinden gelebileceklerini söylemek üzereydi.

Parıldayan mermerin karanlık geceyle buluştuğu ve yavaşça sayısız ifrit'e şekil verdiği ufkun tepesinde bir gölge sürüsü vardı. Benyamin ıslık çalarak vakit kaybetmedi ve Nasir, kaftarın savaşıacakları bir düşman daha olmayacağını umdu.

Kalbi tuttu. Gerçekten de bir düşman daha.

Kalabalığın önünde, bir gölge aygırı üzerinde gecenin Aslanı vardı, gümüş zırhı örtülü aya karşı parlıyordu.

Zafira'nın etrafını kaos sarmıştı, karanlığın üzerine serpildiği türden. Göğsünde bir sevinç oluştu ve bir gülümsemenin kıvrımında ondan döküldü.

Bir kaidenin tepesindeki taş eller, sanki sonsuz bir dua edercesine yukarıya doğru uzanıyordu. Benekli gri avuç içleri, yeşil dana derisiyle ciltlenmiş ve örgülü siyah ipekten bir kordonla sarılmış sayfalarca sararmış papirüs içeren bir günlüğü tutturdu.

Kayıp Jawarat.

Bütün bunlar, gölgelerde solan bir kitap için. Dikkatli parmaklarla ona uzandı.

"Avcı."

Benyamin taşın kenarında duruyordu, yorgunluk yüz hatlarına ağırlık yapıyordu. Ondan sır saklayan Benyamin. Oğlunun küçük tabutu için ağlayan Benyamin. Ifrit çılgınlık atarak ve gölgelerle birlikte kıvrınarak çevrelerine yayıldı. Çılgınlık yankılandı. Birinin düdüğüyle çağrılan kaftar geldi.

"Aslan yakında," diye yalvardı, "ve o taş senin tek koruman."

Kendinden kopuk hissediyordu. Her şeye uzak ama *buna* odaklanmış . Bu kitap. Fısıltılar cildin etrafını sararken, karanlık zihnini mahvetmeye devam etti.

Benyamin'in sonraki sözleri bir haykırıyla kesildi. Dizlerinin üzerine çöktü ve her zaman hazır olan safi hayatı için savaşıırken Zafira gözlerini kırptırdı.

Kader bizi bir kez daha bir araya getiriyor Haadi, dedi kadifemsi bir ses. Aslan. Sıkılmış bir şekilde içini çekti. "Safin kadar nefret ettiğim bir şey yok. Onlara kalsaydı, onların kölesi olurdun. Dengelerini bozdum, yerlerini gösterdim. Ve Arawiya beni bu adada tuzağa düşürerek ödedi."

Benyamin boynuna dolanan gölgenin mensesinde boğuldu. "Ne yaparsan yap... Avcı... sakın o taştan... adım atma."

Aslan alaycı bir kahkahayla ona döndü. Süslü cübbesi koyu leylak rengiydi. Omuzlarını süsleyen gümüş zırh, manşetleri telkariydi. "Bu kadar saf, zill ve zalam bir kalp, daha önce doldurmaya bu kadar hevesli bir kaba sahip olmamıştı. Bunu bana ilet azizi."

Bak bize bint İskender , bir ses daha geldi.

Jawarat.

Zafira, en son Kadim Rahibelerin dokunduğu kitaba bir adım daha yaklaştı. Çakıllı deri üzerine işlenmiş bir aslan silüeti vardı, yelesi ateşten bir alevdi.

Ellerini ciltte kapatırken hiçbir korku hissetmiyordu.

Ve dünya geri geldi.

Arawiya zihninde açıldı. Bir zamanlar olduğu gibi, altın bir saltanat altında gelişen bir ışık feneri. Altı kadın gördü, nadir si'lah kim En güçlülere Anadil'i bir hapishanenin en aşılmaz metropolünün gardiyası olarak atayarak birbirlerini şiddetle sevdiler. Zafira yürütülen savaşları gördü. Yıldızlı saraylara doğru koşan karanlık ve haykıran Arawiyanlar. Kehribar gözlü ve abanoz saçlı bir adamın kanındaki intikamın sebep olduğu.

Rahibeler, karanlık girişimleri başarısız olduktan sonra onu Sharr hapishanesinin ambarına kilitledi. Muhafız, Kifah gibi bir miragîydi, ancak illüzyonlarının sınırları, *gücü* yoktu. Demir bir yumrukla hüküm sürdü, hiçbir şey tarafından sallanmadı, ta ki adam onu uydurma bir aşkla baştan çıkarana kadar, yavaş ama emin adımlarla iyiye olan hakimiyetini gevşetene kadar.

Aslan'ın dediği gibi: *Niyetten bu kadar temiz bir kalp, zill ve zalam daha önce doldurmaya bu kadar hevesli bir kap olmamıştı.*

O bir zamanlar Zafira'ydı.

Kendini kaybeden Anadil, Kızkardeşlerini Sharr'a çağırdı ve Aslan'ın ısrarı üzerine onların büyülerini emdi. Yaptığı şeyin gerçeğini anladığında çok geçti: Kızkardeşler mermer ve taş üzerine düşmüşlerdi. Son güçleriyle ve hayatlarının tortularıyla Aslan'ı adada kendileriyle birlikte tuzağa düşürdüler ve o kader gününün gerçeğini sayfalarına mühürleyerek Jawarat'ı yarattılar.

Büyünün vücut bulmuş hali değildi. Anılar kitabıydı. *Onların* anıları. Ve Jawarat Sharr'ın üzerinde kaybolurken, kendi başına bir varlık haline geldi, daha fazla hatıra, bilgi ve kelime topladı: Aslan'ın.

Rahibelerin son kalıntısıydı, ancak Sharr'da geçirdiği süre boyunca daha karanlık bir şey haline gelmişti. Aslan'ın sahip olduğu her bilgi parçası, Rahibelerin bildiği her tarih parçası - bunlar Jawarat'ındı. *Onundu* . _

Gümüş Cadı ve Aslan yanılıyordu. Kitabı bulmak için asla bir da'iraya ihtiyaçları olmamıştı. Zafira'nın sadece testlerini geçmesi, ifrit'i yenmesi, Aslan'dan akıl ve beden olarak kaçması gerekiyordu. Ve sonra *ona* kendini gösterdi. *Kalbi saf. Niyet karanlık.*

Göğsünde, ciğerlerinde, kalbinde bir yanma patladı. Uzaktan, camın kırılma sesini duydu, Benyamin serbest kaldı. Rüzgarın uluması. Çok uzun süre yaşamış bir yaratığın kükremesi. *Karanlığın saltanatı.*

Jawarat kısık bir gümbürtü ve bir toz bulutuyla elinden düştü. Dizlerinin üzerine çöktü, kemiklerinin altındaki taş acımasızdı. Yeşil deri üzerindeki kırmızı lekeye sadece çok, çok yanlış bir şey yaptığını bilerek bakabilirdi.

Avucundaki yarayı unutmuştu.

Aslan hırladı. "Ne yaptın?"

Benyamin titrek bacaklar üzerinde yükseldi. "Onun kanı. Kitap kendini ona bağladı." *ben senim ve sen benimsin.* Sözleri yüreğinde bir fısıltı gibiydi.

Bir avuç ifrit jumu'a'yı çevreledi. Periferik görüşünde bir değnek döndü ve ona ifritin onu öldürmek için taşa basması gerekmediğini hatırlattı. Ama yapmazlardı. Şimdi değil.

Dudaklarından kitabın sözleri döküldü. "Bana zarar verirsen Jawarat ölür. İhtiyacınız olan şey yok olacak."

Aslan durakladı. Sharr nefesini tuttu.

"Geri çekilin," diye emretti ve asalar gözden kayboldu.

Zafer damarlarında cızırdadı.

Ama Aslan bitmedi. "Jawarat'ı alıp gitmeyi mi bekliyordun azizi? Buraya cadının gemileriyle geldin ve onlar artık yoklar; bu şekilde izin almayacaksın. Kitabı bana ver."

İllüzyonlu gemiler. Kapana kısılmıştı.

Jawarat parmaklarının altında titreşti. *Korkma bint Iskandar. Biz durdurulamazız.* O an hatırladı: Benyamin'in gemisi, Gümüş Cadı'nın getireceğini garanti ettiği gemi.

Zafira'nın düşünceleri tarafından çağrılmış gibi, bir kadın gölgelerden çıktı. Omuzlarında gümüş bir pelerin vardı, kıpkırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Jawarat ona geçmiş bir kez daha gösterirken Zafira'nın zihninde toplanan anılar.

Gümüş Cadı gelmişti.

Aslan, "Gelmemeliydin Anadil" dedi.

Cadı şimdi hangi tarafa aitti? Kimin için savaştı?

Gümüş Cadı çenesini eğdi ve Aslan'a doğru yürüdü. Onun kadar hareket etti, dalgalı pelerini kısaldı. Kalçasında kıpkırmızı bir kuşak düğümlendi. Zırh omuzlarında parlıyordu. Kollarını iki yanına salladı, elinde ikiz bıçaklar uzanıyordu. "Yalnızca yalnızlar aslandan korkar."

Yalnız. Onlar için buradaydı. Onlarla. Aslan o zaman da fark etti ve onu hızla durdurdu. Kalbine bir bıçak ya da boynuna bir mengene ile değil.

Sadece Nasir'e baktı ve iki parmağını kıvırdı.

Nasir hırıltılı bir nefesle havaya uçup boğazını saran görünmez elleri pençelerken boğulurken Altair bağırdı. Panik gözlerinde alevlendi.

Aslan'ın sözleri hâlâ yatıştırıcıydı, emrini ona yönelttiğinde fısıltısı Zafira'nın boynundaki tüyleri hâlâ kaldırıyordu. "Ver şunu azizi. Onun hayatının benim için ne kadar az şey ifade ettiğini biliyorsun."

Nasir, "Yapma," diye mırıldandı.

Konuşabilseydi nefesi kesmiyordu. Düşerse o yükseklikten ölemezdi. Korkunç bir şüphe omuzlarını ağırlaştırdı.

Gümüş Cadı elini uzattı ama Aslan diğer bileğinin bir hareketiyle onu yere itti. Siyah bir hançer omzunun altındaki oyuga saplayarak dizlerinin üzerine düştü. Bir tıslamayla onu çekip aldı ama yavaş ve Zafira büyüsünün Sharr'ı çoktan tükettiğini fark etti. Bunca yıldır bu kadar çok hesap yapmış bir cadı için elini bu kadar çabuk gösterme kararı anlamsızdı.

Aslan güldü. "İkinci oğlunu hiç sevmedim."

Zafira iç geçirdi. *sultana.* Gümüş Cadı Arawiya Sultanıydı.

Pervasızca davranmasına şaşmamalı. Padişahın emirlerine müdahale etmesine ve onlara yardım etmesine şaşmamalı. Nasir ve Altair onun *oğullarıydı*.

Aslan'ın elinde siyah bir çubuk belirdi, her iki yanda sivri uçlu sivri uçlar uzanıyordu. Metal, gölge, karanlık - fırlattı.

Düz

için

Nasir'in kalbi.

"Nasir!" Altair kükredi.

Gümüş Cadı çaresizce izledi. Kifah bir ifrit sürüsüne karşı mücadele etti.

Zafira tüm sebebini kaybetti. Burnunu boynundaki atkının altına sokarak taştan kaçtı, ama çılgın halinde bile ona zamanında ulaşamayacağını biliyordu. Her zamanki gibi çok geç kalmıştı. Anne babasını kurtarmak için çok geç. Onu seven birini kurtarmak için çok geç.

Bu hiçbir şey ifade etmez.

Yine de koştu.

Ama o taştan adım atmamalıydı.

Ona doğru dalgalanan siyah bir bulanıklık, ardından kanayan siyah damarlar. *Aslan*.
Çarpmanın etkisiyle çığlık attı ve yanan kuma düştü.

Ve şimdi bulunan kayıp Jawarat, onun elinden düştü.

BÖLÜM 86

Nasir onun ölümünü bin bir kez hayal etmişti.

Bunu hiçbir zaman, uzuvlarını kontrol etmeden asılı kalırken kalbine doğru fırlayan bir gölge yığını olan Sharr'ın üzerinde hayal etmemiştir. Uzakta, Aslan'ın Zafira'ya yönelik çekişini duydu.

"Sen ve o zavallı prens, yararsızları sevmenin sonucunu asla anlamayacaksınız."

Acınası denilmesiyle işi bitmişti. O bir hashaşindi. O Ölüm Prensiydi. O, birinin karşı koymasını bekleyen bir krallığın veliaht prensiydi. Ve bu yaratığın tehdit ettiği insanlar...

Rimaal. Onlar onun yoldaşlarıydı. Arkadaşlar. Yolun bir yerinde, korktuğu takıntıları geliştirmişti ve bir kez olsun, utancın sıcaklığını hissetmemişti. *Aşk amaç verir.*

Boynuna pençe attı. Jawarat ile birlikte Zafira'yı düşündü. Bir zamanlar onu seven babasını düşündü. Aşkı onu mahveden annesi.

Sonunda durma noktasına gelen karanlık kalbini düşündü.

Parmaklarından bir karanlık yayılımı çıktı.

Dünya, Aslan'inkine rakip olacak gölgelerde patladı. Ifrit şaşkınlık içinde çığlık attı. Altair, Nasir'e doğru fırladı, çifte palaları Aslan'ın asasını saptırmak için hazırды, hala Nasir'in kalbine atıyordu.

Gümüş Cadı son gücüyle ayağa kalktı. Başka biri onu kumlara itti - Benyamin. Safin hızıyla koşuyordu. Sıçrayan. Kendini Nasir ile Gecenin Aslanı arasına koyuyor.

Nasir ve o karanlık çıta arasında.

Nasir, Benyamin'in kalbini delmeden önce korkunç bir kemiğin kırıldığını duydu. Ama safi ses çıkarmadı.

Boynundaki görünmez pençeler gevşedi ve Nasir dizlerinin üzerine düştü. *Hayır hayır hayır.* Benyamin'e doğru tırmanırken nefes nefese kaldı, etraflarındaki kaos devam ederken ellerinin altında kumlar yanıyordu.

Benyamin, acı içinde bile zarif bir şekilde sırtüstü düşmeden önce uzun, sessiz bir an için hareketsiz kaldı.

Nasir uyuşmuştu. Kayıp. Bakışları mücadele boyunca Aslan'inkiyle buluştu ve o kehribar rengi gözlerde pişmanlık belirdiğinde bir öfke dalgası hissetti. Dövmesi karanlıkta parlıyordu, neredeyse safilerinkiyle aynıydı.

Benyamin'in arkadaşı, bir zamanlar. İyiliğin karşılığını ölümle ödeyen.

Nasir, Benyamin'in nefesinin yumuşak hırıltısından başka bir şey duymadı.

İnsanların hayalleri, düşünceleri, fikirleri vardı. Nasir'in gerçekleri vardı. Padişahın onun için açtığı bu yola adım attığında, onu sevecek kimsenin kalmadığını her zaman biliyordu. Onu özgürleştirecek kimse yok.

Kabullenince bazı kaderler daha kolay hale geldi.

Yine de burada Benyamin yatıyordu. Doğası gereği kendini beğenmiş, bilgiyle hırpalanmış ölümsüz bir safi. Yaraya bakarken Nasir'in elleri titriyordu. O kadar çok kan vardı ki nerede başladığını ve nerede bittiğini bilmiyordu. Altair yanına çöktü. Kifah, kaftarla sırt sırta savaşırken haykırdı, ama yardım edemeyecek kadar uzaklardaydı, ifritten bunalmıştı.

Nasir çarpma noktasını buldu. Topuklarının üzerinde arkasına yaslandı, umut sızıyordu.

"Ölümçül," dedi, elleri kırmızıya bulanmış.

Çıtadan koyu buhar yükseldi.

Benyamin hafifçe konuştu. "Artık bir ölümlü olarak yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ölüm"—dudaklarını acıya bastırdı, kahverengi gözleri yumuşaktı—"hoş bir gerçek."

Beyaz keffiyesi kana bulanmıştı. Kafasından kaydı ve Nasir onu düzeltti, safi gibi mükemmelleştirdi. Altair, Benyamin'in elini tuttu ve onu yaklaştırdı. "Ah, ahi, ahi, ahi."

Kardeşim, kardeşim, kardeşim. Kandan daha güçlü bir bağla.

Nasir, Altair'i hiç ağlarken görmemişti. Çığ hıçkırıkları tüm vücudunu sarstı, gürültüde ıssızdı. Nasir, bir başkasının gözyaşlarının onu bu kadar incitebileceğini hiç düşünmemişti.

"Neden? Bunu neden yaptın?" diye fısıldadı Nasr. Boğazına bir şey yumruk atarak konuşmasını engelledi.

Altair, "akhi" kelimesini defalarca mırıldandı, öfke ve acı sesini parçaladı.

"Kurban," diye ısırdı Benyamin.

Nasir fedakarlığı biliyordu, ama onun için Ölüm Prensi?

"Senin için. Onun için. Başka bir gün görmeyi hak edenler için. Hikayen bitmemiş durumda Prens."

Nasir'de bir şey parçalandı. Deve yarışlarındaki çocuklar. Sarasin'deki isyancılar. Zafira. Kifah. Başka bir günü görmeyi hak ettiler. *Onlar* fedakarlığı hak ettiler. Elleri sayısız ruhun son nefesini hisseden Nasir değil. Hatalarını yapan Gümüş Cadı değil.

"Beni hatırla, ha? Sevgilime merhaba de, kız kardeşime değil," diye fısıldadı Benyamin.

Altair bir kahkaha patlattı.

Benyamin gülümsemeye çalıştı. Altair'in yüzünü avuçladı. "Aldım kardeşim. Güç benimdi. Ama anlaşıldı ki" -öksürdü ve yarasından daha fazla kan fışkırdı- "dum sihr'in fiyatı her zaman büyüktür."

Bir titreme sarstı vücudunu. Benyamin gözyaşı dökmedi. Acıdan çığlık atmadı. Parmaklarını karnına doladı, rahat bir duruş sergiledi.

Nasir, gözlerindeki ışığın solmasını, kendi yapmadığı bir ölümü, yakalayamadığı son bir nefesi izledi. Fedakarlık. Etrafını savaş sesleri sararken bile hareket edemiyordu.

Yavaşça Benyamin'in gözlerini kapattı. Parmaklarından siyah çileler süzülerek vedalaştı. Cüppesinden bir tüy çıkarıp Benyamin'in kanına dokundurdu ve onu safi

gömleğinin kıvrımları arasına sıkıştırdı. Siyah kanat kırmızı parlıyordu. Ölüm Prensi'nden son bir hediye.

"Huzur içinde ol, Benyamin Haadi min Alderamin."

Altair, Nasir'in elini tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etti. Nasir, generali hiç bu kadar bitkin, bu kadar parçalanmış, altın tenine bulaşan keder çizgilerini görmemişti.

Birlikte, Gecenin Aslanı ile yüzleştiler.

"Bizden birine elini uzattın. İntikam olacak." Nasir'in sesi soğuktu. Düşük. Ölüm Prensi, Altair'in kendi kılıçlarında yankılanan bir tıslama olan palasını kumların arasından çekti.

Nasir bir kez daha o pişmanlık parıltısını gördü. Aslan'ın hak etmediği bir üzüntü.

"Uzun bir yoldan geldiniz, Prens. Ama her zaman karanlığa hizmet edeceksin," dedi Aslan.

İfrit, Nasir'in serbest bıraktığı gölgeler tarafından güçlendirildi.

BÖLÜM 87

Dünya karardı ve kaos kol gezdi. Tüm bunların arasında Zafira, Benyamin'in bedeninin toprakla bir bütün olarak hareketsiz kaldığı anı tam olarak gördü. Boğazında bir baskı oluştu. Bu Deen ya da Baba değildi. Bu, hakkında küçük şeyler öğrendiği başka biriydi. Benyamin'i safi yapan şeyler: şekerleme tutkusu, gereksiz sözleri, aptal gururu. Güvene ve gerçeğe verdiği değer.

Birinin hayatını dilemek için en karanlık sırlarını bilmenize gerek yoktu. *Bu anda, biz iki ruhuz, mahvolmuş durumdayız.*

Ama bir ruh diğerini mahvettiğinde ne oldu? Ölüm aralarında durmaya karar verdiğinde mi?

Onunla en son konuştuğunda, onu parçalamak içindi. Geri alabilmeyi dilediği nefret dolu, acı sözler. Asla ve asla kefarete edemediği kelimeler.

Onun koyu renk gözlerini ya da kedi gülümsemesini bir daha asla göremeyecekti. Sonsuz sesinin vızıltısını duyun, oğlundan bahsederken duyduğu keder.

"Zafir!" Altair, çığlık atan ifritin gürültüsünü bastırarak bağırdı. "Jawarat!"

Gölge askerleri, Nasir'in kabaran karanlığı yüzünden neredeyse görünmez olan her boş alanı kapladı. uludular, alev çubukları parlıyor ve gıcırıyor. Onlardan çok fazla vardı. Zümranın bu şekilde savaşmasına imkan yoktu.

Kitabı buldu. Ellerini yumuşak deriye sardı, nabızı Jawarat'ın güven veren kalp atışlarıyla dengelendi. *Biz geçmişiz*, diye fısıldadı. Büyüyü geri döndürmek için ihtiyaç duydukları her şey buydu, ama sihrin kendisi değil.

Çizmelerinin altında gümbürdeyen sabit ritmi tekrar hissetti. *Rahibeler bize güzel kalplerini hediye ettiler.* Arawiya'nın her çocuğunun bildiği bir sözdü.

Aşağıda tatlı kar var. *Hissettiği Jawarat'ın* kalp atışı değildi. -

Bakışlarını yukarı kaldırdı. Onları çevreleyen beş ağaca, son bir duruşta Jawarat'ı koruyorlar.

— Kızkardeşler.

Gerçek, çarpan kalpleri, aşılmaz bir güce sahip gemilerdi. *Büyü.* Ve bu gemiler her ağacın altına gömüldü, köklerden oluşan bir göğüs kafesine yerleştirildi. Ağaçlar Rahibelerdi.

Kalpleri geri alması, onları Sharr'dan çözmesi ve bunu yaparken Sharr'ın lanetini kaldırması gerekiyordu. Gümüş Cadı'nın gücü geri dönecekti. Jawarat'ın rehberliğinde gönülleri padişah minarelerine geri vereceklerdi.

Hilafetlere sihri geri yükleyin.

Ama kalpleri özgürleştirmek, Aslan'ı da özgürleştirmek demektir.

"Kalpler," diye fısıldadı, kelimeleri artık içinde tutamayarak. Göğsünde yükseldiler, ağzını pençelediler, konuşmasını sağladılar. "Kalpler ağaçlardadır. *Büyü* ağaçlardadır."

Zümra onu duydu.

Ağaçlara doğru ilerlerken ifritten korunmaya çalışırken ani bir hareket patlaması oldu. Ama Aslan da duymuştu. süpürdü ona doğru. Henüz kalplere ihtiyacı yoktu - Jawarat onun için daha önemliydi. Ona göre bilgi her şeye baskındı.

Onu yok et. Amacına hizmet etti. Jawarat'ın sözleri kalbinde yankılandı. Bunlar Rahibelerin sözleri değildi. Bunlar kitabın karanlıkta iltihaplanarak geçirdiği yılların sonucuydu.

Zafira bir ifrit asısından kaçarak geri çekildi. Bir başkası arkasından hücum etti ama Kifah şimşek bıçaklarından birini fırlatarak ifriti raylarına indirdi. Altair havaya kaldırılmış palalarıyla göründü ama Aslan kolaylıkla yönünü değiştirip onu hızla ilerleyen ifritin yoluna fırlattı.

"Avcı!" diye bağırdı Kifah.

Zafira, Kifah'ın Benyamin'in cesedinin yattığı yere koştuğunu gördü, onun arkadaşları, düşmüş safi üzerine eğildiğini gördü, ama tepki veremedi. Görüşü daha da karardı ve kitap elinde titredi. Taşın tepesinde değildi, tek korumasıydı. Uzaktan Kifah'ın bağırdığını ve savaş alanındaki general Altair'in emirlerle cevap verdiğini duydu.

Aslan hırladı, peşinden karanlık zerrelere. Zafira, her taraftan yağın kaosu görmeye çalışarak eğildi. Jawarat'ın taleplerini dinlemeye çalışmak. Benyamin'in ona sakin olmasını söyleyen sesini duydu. Düşünmek. Güvenmek. *Biz bir olarak daha güçlüyüz.* Ama artık ölmüştü.

Çığlıklar kulak zarlarını deldi, ardından bir ceset onunkine çarpmadan önce rüzgarın uluması izledi ve Jawarat elinden alındı.

Bu sefer onun kaybını kalbinde bir dikişin yırtılması gibi hissetti. Çağrısını, bağılı olduğu kişiyi çağırdığı için paniğini hissetti.

Aslan'ın dudaklarının fısıltı kulağını okşadı ve başarısız olduğunu anladı.

BÖLÜM 88

Nasir bakışlarını ağaçtan ağaca çevirdi. İriydiler, dalları yaşlı ve bitkindi, damarları Gümüş Cadı'nın saçları gibi beyazdı. Beş saydı.

Rahibelerin başına gelen buydu.

Yaklaşmakta olan ifrit'e bıçaklar fırlattı, ilk ağaca doğru yavaşça savaşıırken onların çılgınlıkları kulak zarlarını uyuşturdu. Gümüş Cadı ortalıkta görünmüyordu. Zafira da değildi ama güvende olması ve Jawarat'ı koruması konusunda ona güveniyordu.

Hepsi yaptı.

Onsuz, hayal gücünün ötesinde bir güçle kilitlenmiş beş kanlı kalbe sahip olmayacaklardı.

Yakında daha da büyük olan ağaca ulaştı. Kalp herhangi bir yerde olabilir, bir uzuvdan sarkar, gövdeye sıkışmış olabilir - hayır. Durdurdu.

Ayaklarında sabit bir vuruş vardı.

Kökler . Palasını bir ifrit çizgisi boyunca kesti ve ona bir an verdi. büküm kökleri kesmek için. Başka bir ifrit uludu, bir sopanın sıcaklığı Nasir'in boynunu yaladı. Döndü ve bir sonraki dalgayı engellemek için bıçaklar fırlatarak başka bir kalabalığı indirdi. *Hadi* , diye gıcırdattı, toprağın altını kazdı, tırnakları karardı, parmakları üşüdü. Vuruş, kazdıkça daha da yükseldi.

Orası.

Organı yerden çekerken neredeyse geri tepiyordu, iç organları nabızıyla, lastik gibi yumuşaklıkta sallanıyordu. Ellerindeki kirle karışık kan suşları.

Kifah onun yanında belirdi ve havlamadan önce gördüğü manzara karşısında zar zor irkildi, "Dört tane daha kaldı. Yalla, yalla."

Ateşli değnekler parıldayarak siyah dalgalar halinde daha fazla ifrit peşine düştü ve Nasir cübbesinin iç kumaşını hızla atan kalbin etrafına sardı ve onu kalçasında asılı bıraktı.

Bıçaklarının sonunu çevredeki yaratıklara fırlatmadan önce tüm gücüyle iterek bıçakları bir ifrit ile kilitledi. Bir sonraki ağaca doğru yol aldı ama Altair onu yarı yolda paniklemiş bir bakışla karşıladı, başka bir kalp atışı ihtiyatla avuçlarının arasındaydı. Nasir onu aldı ve giysisinin kıvrımlarına soktu.

Kifah, bir sonraki ağaca giderken ifrit üzerine ifrit devirdi, mızrağı aynı anda hem hareketli bir kalkan hem de silahtı. Nasir başka bir kalabalıkla savaştı ve başka bir kalbi alırken yumruğunun pompasını görmek için zamanında baktı.

İki tane daha var.

Kılıcını ifritin boğazına saplamadan önce bir başkasını aldı ve bacağına bir kesik attı. Bir sonraki ağaca tökezledi ve Altair elindeki son kalple köklerinden çıktığında durdu.

Yer gürledi.

Üzerlerine bir sessizlik çöktü. Toprak içini çekti ve rahatlayarak inledi. Sonunda olmadığı şeyden kurtulan bir memnuniyet nefesi. Sharr özgürdü.

Bu da Arawiya'nın karşısında Arz'ın yere doğru açılmaya başladığı anlamına geliyordu.

Rimaal. Dokuz yıllık işgalci karanlık. Onları denizlerinden alıkoyan bir ormanın. Sonsuz kar, kararan gökyüzü ve ölmekte olan topraklara maruz kalmaya lanetlenmiş halifelerin. Jilet gibi keskin dişleri gıcırdatan düşmanlığın.

Bitmişti.

Bitmişti ve Nasir de bunun bir parçası olmuştu. Farkındalıkla neredeyse sallanacaktı. *İyi* bir şeyin parçası olmuştu .

Bir ifrit neredeyse başını kestiğinde göğsündeki sevinç düştü. Gümüş Cadı yavaşça ayağa kalkarken gümüşü bir parlıltı gördü, gücü artık azalmadı.

Ancak bu madalyonun iki yüzü vardı: Aslan artık Sharr'a bağlı değildi. Hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

"Bize armağan ettiğin kasvetli hava," diye seslendi Altair, alnında kanla Nasir'e doğru sendelerken. İfrit'in onları tuzağa düşürdüğü çevredeki gürültüye dönmeden önce kendini hazırlıyor gibiydi. Nasir'in serbest bıraktığı gölgelerde sarhoş olan karanlık yaratıklar geliyordu. O ve diğerleri bu sonsuz sürüler arasında öldüyse, kalpleri geri almanın hiçbir anlamı yoktu.

"Eh, yaşlı domates!" Altair bağırdı.

Aslan, cübbeleri rüzgarda dalgalanarak, adımlarının ortasında durdu.

"Vaat edilen intikam şimdi başlıyor."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Nasir sırttı. "Eğer ölürsen, seni kendim öldürürüm."

"Ahh, bilmeceleri severim. Dikkat et küçük kardeşim, benim için endişelendiğini düşünmeye başladım." Altair, Nasir geri çekilemeden kanlı eliyle Nasir'in yanağını okşadı ve sonra Gece Aslanı'na doğru yürüdü.

Altair dramatik bir şekilde içini çekti. "Özel bir durum için para biriktiriyordum, daha yetenekli bir şey. Bilirsin, bir düğün ya da sevgili Nasir'in taç giyme töreni ya da -ahh, kelimeler beni yanıltmaz. Ama dilenciler seçici olamazlar, değil mi? Sanırım bu, uh, Kalplerin Çatışması, aynı derecede özel..."

"Kapa çenenin Altair," diye hırladı Nasir dudaklarının seğirmesine karşı.

Üvey kardeşi sadece göz kırptı ve Nasir onun ne yaptığını anladı. Dikkati kendine çeken Altair'in her hareketi dikkatlice hesaplanmış bir şekilde düşünülmüş yapıldı.

Sonra Altair al-Badawi ellerini gökyüzüne kaldırdı, yüzünde çarpık bir sırıtiş ve Sharr ışıkla patladı.

BÖLÜM 89

Mermer ve ahşabın dünyasında ışık parlayınca Zafira umutsuz arayışını durdurdu. Kör edici beyazın ortasında kaynağını bulması biraz zaman aldı: Altair'in uzanmış elleri. Bu onun yakınlığıydı. O gerçekten Nasir'in karanlığına ışıktı. *Deen'in benim için olduğu gibi.*

İfrit harabelerin gölgelerine doğru sıçrarken sessizliği panik dolu çığlıklar doldurdu. Nasir, Kifah ve kaftarın Altair'in onlara verdiği şeyi -bir oyalama- kaptığını gördü ve görevine geri döndü.

Onun sonuçsuz görevi.

Dizlerinin üzerine çöktü ve avuç avuç kum aldı. Kazmak, aramak. bakıyor. *Dilenme.* Diğerleri Jawarat'ı güvende tutması için ona güveniyordu. Altair'in ışığı solmaya başladığında alnındaki teri sildi. Ama loşta bile görebiliyordu: kum üstüne kum, yeşil yokuş.

Parmakları kumun altındaki bir şeye takıldı ve kalbi boğazına çarptı. *Lütfen.* Onu kurtardı - ama o sadece bir taşı. Bir çığlıkla fırlatıp attı. Ada şimdi bile onunla alay ediyordu.

Biri yaralı elini tuttu ve koşarak onu sürükledi. Korku kulak zarlarında uğulduyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi ses ve bir an için Benyamin'in öldüğünü ve onun Kifah olduğunu hatırlamadan önce onun Benyamin olduğunu düşündü.

Elindeki kesik zonkluyordu. O bir aptaldı ve istemeden kendini Jawarat'a, bedeni ve ruhuna bağlamasının nedeni bu yaraydı. Başarısız olmuştu.

Başarılı olmamız için bazılarının bize verilmesi gerekir. Jawarat'ın sözleriyle irkildi. O bir aptal değildi. Birdenbire, ona bu bağlantıyı hediye eden avucundaki yarıktan memnun oldu. Bu ona ölçülemez bir bilgi vermişti.

Ama Aslan ortalıkta görünmüyordu. Bu da Jawarat'a sahip olduğu anlamına geliyordu.

"Geri dönmeliyiz," diye itiraz etti, Kifah'ın pençesinden kurtularak.

Savaşçı tekrar elini tuttu. "Ne için?"

"Jawarat'ı düşürdüm. Aslan buna sahip olmalı!"

"Ah, aklını başına al," diye tersledi Kifah ve yaklaştı, fısıltısı neredeyse gürültünün içinde kayboluyordu. "Ben bir miragiyim, unuttun mu? Patlamış kitabım var. Aldım"—sesi çatladı ve düzenli bir nefes aldı—"Benyamin'in kitabını aldım ve Jawarat'a uyması için hayal ettim. Sonra senden gerçek olanı aldım ve yemi kuma attım. Aslan çılgınlık içinde onu yakaladı."

Zafira bunu fark ederek neredeyse ağlayacaktı. *güvenli* . Jawarat güvendedi.

"Ancak Sharr'ın büyüğüne göre uzun sürmeyecek," dedi Kifah kaşlarını hafifçe çatarak bir ifrit daha atmadan önce. "Öyleyse yayını tut, Avcı."

"Bekle, kaftar ne olacak?" dedi Zafira, zihni yavaş yavaş panik sisinden sıyrılırken.

Kifah başını salladı. "İyi mücadele ettiler. Onlara krallığa geri dönmelerini teklif ettim ama reddettiler. Bazen, esaret altında, uzun süre kapana kısılmış bir hayat yaşadığınızda, özgürlük korkulacak bir şey haline gelir."

Zafira bunu anlamıştı. Arz'ın yenilgisinden böyle korkuyordu. Pelerininin kaybı. Avcı olmadığı bir hayat.

Altair'in solmakta olan ışığına adım atacak kadar küstahça ifriti keserken topallayan Nasir'e katıldılar. Yavaş yavaş, çıkış yolu ile savaştılar. Silver Witch'in yardımıyla mermer ve taştan yükselen sarayı sınırlar. Zafira, elindeki acıya karşı dilini ısırp ok üstüne ok takarken, cadıya güvendiği için Benyamin'e nasıl saldırdığını suçlulukla hatırladı.

Sharr'ın büyüğü olmadan, kıyı artık onlardan çok uzakta değildi. Şafak adaya döndü, geçtiğimiz günlerde lanetlenmiş oldukları derin olmayan karanlık gökyüzünün ardından kutsanmış bir manzaraydı. Çok geçmeden adanın kapılarının yanından hızla geçiyorlardı, duvarın yüksek yontulmuş taşlarının arasından geçiyorlardı. Benyamin ve Kifah, Deen'in bulmak istediği o ön girişten girmişlerdi.

Sadık, yumuşak kalpli Deen. *Arawiya'da Avcı'ya benden daha sadık kimse yok.*

Son nefesine kadar ona inanmıştı ve şimdi onun düşüncelerinde bir hayaletten, geçmişinin bir parçasından başka bir şey değildi. Yasmine'e ne diyecekti?

Yasemin. *Ah Yasemin.*

Hızla kapılardan geçerek gemiye yaklaştılar. Zafira'nın kulağının yanından bir ok vızıldayarak geçti ve herkes dondu. Gemiden gelmişti. Başka bir voleybol onlara doğru yöneldi ve Zafira eğildi. Bir ok ona çarptığında Gümüş Cadı tısladı.

Kifah içini çekti ve bağırdı, "Oi, Jinan! Bize ateş etmeyi kes."

"Kes!" biri bağırdı ve oklar durdu. Korkuluklara adım atan bir kız, başında damalı bir sarık, belinde aşı boyası bir kuşak. "Zaman hakkında. Bekle, Hadi Efendi Efendi nerede?"

"Öldü," dedi Nasir sessizce.

Kızın yüzünde bir şey çatlamadan önce başını salladı ve kalas sipariş etti.

Alderamin'in minik elmaslarıyla süslenmiş, parıldayan altın rayları ve krem rengi yelkenleri ile gemi beklendiği gibi abartılı idi. Zafira'ya Benyamin'i hatırlattı ve göğsüne bir keder dalgası çöktü.

Ölümde bile, safi onlara yardım ediyordu. O olmadan mahsur kalacaklardı.

Kifah mızrağını döndürdü. "Yalla, zumra. Hadi bu lanet olası adadan gidelim ve tüm bunlara bir anlam vermeye başlayalım."

Ölüm Prensi bile onun sözlerine gülümsedi.

Nasir, Benyamin'in ayak takımı Zaramese ekibini incelerken onu inceledi.

Gümüş Cadı gemiye binerken birkaç kişinin çenesi gevşedi ve Nasir, Kifah'ın cadının yardımını asla kabul etmediğini fark etti. Nasir'de de yoktu, bu konuda - kimsede yoktu. Hala savaşın etkisindeydiler. Benyamin'in ölümünden.

Tahta ısmarlayan kız -Kaptan Jinan olduğunu tahmin etti- öne çıktı ve diğerlerini görevlerine geri gönderdi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Kifah.

Kifah başını salladı, beline düğümlenen sarığı çıkardı ve kumaşı pırıl pırıl güverteye yaymaya başladı. Jawarat'ı çıkardı ve Zafira'nın öne doğru sendelediğini fark etti, Pelusian onu kumaşın ortasına koyduğunda kendini zar zor tuttu. Sonra Kifah topladığı kalbi kaldırdı.

Gerisini görelim, dedi Nasir'e.

Cüppesinin kıvrımlarından kırmızı organları dikkatlice çözerek, nazikçe kumaşın üzerine koydu.

"Yalnızca dört tane var," diye şaşırdı Zafira, onlara doğru eğilerek. Sabahın erken saatlerinde, durmadan çarparak parladılar. Titreşen, kırmızı ve ıslak .

"Oi, Altair'de sonuncusu var. Nerede o beceriksiz budala?" diye sordu Kifah, saçındaki teri silip arkasında bir kan lekesi bırakarak.

General cevap vermeyince herkes başını kaldırıp baktı. Nasir ona seslendi, cevap veren sessizlikte damarlarına bir huzursuzluk yayıldı. Gerçekleşme güverteyi süpürdü.

General ortadan kaybolmuştu.

BÖLÜM 90

Altair gitmişti. Zaramese mürettebatı güverte altını bile aradı, ama hiçbir yerde görünmüyordu. Zafira, Jawarat'la yeniden birleşmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki, onun kaybolduğunu fark etmemişti bile.

Nasir sessizce, "Onun için geri dönüyoruz," dedi.

"Ya öldüyse?" diye sordu Kifah, sonsuza kadar iyimser bir şekilde.

Altair'i tanıyorum ve o o kadar kolay ölmeyecek, dedi Nasir. "Gerekirse mezardan sürünerek çıkar."

Prens, gemiyi ararken yerden aldığı tahta bir sandık çıkardı. Zafira'nın daha önce onda görmediği gergin, gergin bir enerjiyle dört kalbi ve Jawarat'ı içine yerleştirdi. Kitap, kutunun sınırlarından Zafira'ya seslendi. *Bizi unutma*. Sadece onunla konuşuyordu, biliyordu. Başka hiç kimse avucunda bir yarık açıp kendisini buna bağlamamıştı. Zaman içinde kalbine çarptı; onun içinde nefes aldı.

Nasir, sandığı Kaptan Jinan'a doğru kaldırdı. "Bunu ne pahasına olursa olsun koruyun. Yoksa kafanı bu kutulardan birine sokarım."

Kifah ona bir bakış fırlattı.

Zafira kaptana özür dilercesine baktı. "Bu onun lütfen deme şekli."

Jinan, mektubu ondan alarak, "Majestelerinin iyiliklerini nasıl geri ödediğini bilmek istediğimden emin değilim," dedi. "Şanslısın, Efendi Haydi bana iyi ödedi."

Zafira'nın boğazında bir şey şişti ve onu gözlerindeki yanmaya karşı yuttu. Yaptığı onca şeyden sonra onu nasıl kendinden uzaklaştırdığını hatırlamadan Benyamin'i asla düşünemezdi. Çünkü önce onun ruhsal durumunu koymuştu. Gözlerini kapattığında, Alderamin'deki o yaldızlı balkonda, rahat ve evde, Benyamin'in geniş sırtışı ve çiğ gözyaşlarıyla tekrar rüya yürüyüşündeydi.

İlk ve tek rüya yürüyüşü.

Kifah, o ve Nasir gitmek için dönerken kolunu çekti, ama Gümüş Cadı onlarla tahta arasına girdi, pelerini erken güneşte kör ediciydi.

"Kimse geri dönmeyecek."

Kifah, "Öğüt vermek için biraz geç Sultana," dedi.

Zafira, Pelusian'ın sözlerinin sert olduğunu düşünse de, kabul etti. Gümüş Cadı onlarla dürüst olmak için çok geç kalmıştı. Onların tarafında savaşmış olsa bile.

Onun yardımı olmasa bile Benyamin gibi onlar da yok olacaktı.

Zafira, "Bizimkilerden birini daha kaybedemeyiz," dedi.

"Oğlumu kaybetmeye niyetim yok," dedi Gümüş Cadı sertçe. Nasir itiraz edemedi devam etti. "Aslanı çoğu kişiden daha fazla tanıdığımı unutuyorsun. Kalpleri güvende tutmak istiyorsak, onunla burada savaşamayız. Bir kalbi var, o kadar çok arzuladığı beş şeyden birine sahip, ama bir rehber olarak Jawarat olmadan onun için bir faydası yok. Kullanılmamış güce sahip bir gemi. Bizi anakaraya kadar takip edecek ve Altair'i koz olarak kullanacak."

Kifah, cadının sözlerindeki anlamı görerek dudaklarını büzdü.

Ancak Nasir henüz boyun eğmeye hazır değildi. "Belki öyle," dedi çenesini sıkarak, "ama Altair'in bütün olarak bırakılacağına garanti yok."

Cadı denize bakarak, "Bu almamız gereken bir risk," dedi. "İkinizi de bir günde kaybedemem."

"Kaybedecek senin değilim," dedi soğukça, ama Zafira sesindeki incinmeyi duydu.

Gümüş Cadı'nın yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirdi, "Ve sen de kaybetmek zorunda değilsin. Beğen ya da beğenme, sen Arawiyan tahtına aitsin."

Nasir bakışlarını tuttu, çenesinde bir damar kuş tüyü gibi dönmeden önce döndü ve yarı topallayarak geminin pruvasına, peşinden kara yumaklar sürüklendi. Onun Aslan gibi olduğunu fark etti Zafira. Karanlık üzerine bir çalışma, bir gölge profili.

Zafira en son ona bu kadar yakın durduğunda, boynuna bir hançer dayamıştı. Ondan önce elleri onun saçlarında, ağzı onunkilerdeydi.

Bir süre sonra onu takip etti ve ona doğru döndü. Gözleri, dünya karanlıktan yeni uyanmış gibi griydi, ama tıpkı Aslan'ın maşayı derisine bastırıldığı zamanki gibi, kepenkleri kapalı ve loştu. Yarasına baktığında ve ruhunu ortaya çıkardığında.

Bu hiçbir şey ifade etmez.

"İyi misin?" diye sordu ittifakı genişleterek.

"Pekâlâ'yı tanımla," dedi sessizce.

Koluna uzandı, onu çekmesini bekledi. Kolunu çektiğinde, gölge nehirlerinin altın rengi tenine tırmanıp koluna yazılan kelimeleri yuttuğunda hareketsiz kaldı. Eli onunkinin içinde sıcaktı. "'Pekala', siyah kanamanızdır, ancak kırmızı kanama kadar kötü değildir. Dünya çöktüğünde ama çöktüğünde yalnız değilsin. Karanlık mutlak olduğunda, ancak en küçük alevi avlayıp onu daha parlak hale getirdiğinizde. Her kötünün içinden iyiyi çıkardığınızda ve bunun bir zafer olduğunu iddia ettiğinizde." Kolunu bıraktı ama kıpırdamadı. "Şar'ın bana öğrettiği bir şey varsa o da her nefesin bir zafer olduğudur."

Kendini durdurmadan önce dudaklarının bir tarafı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Sanırım öyleyim o zaman. Tamam."

Mürettebat yelken açmaya hazırlanırken dalgalar geminin yanına çarptı. Gümüş Cadı, gözleri uzaklara dikilmiş, sessizce aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak aylak yatıyordu. Zafira, asla sahiplenmediği bir oğlunu kaybederken, farklı bir yüz gösterdiği oğluyla yeniden bir araya geldiğinde nasıl hissettiğini hayal edemiyordu. Sevdiği adam tarafından kullanılıyor, kullanılıyor ve kullanılıyor.

Bir süre sonra Nasir içini çekti. "Onu bırakamam."

"Onu bırakmıyoruz. Tazminat alıyoruz," dedi Zafira, kiminle konuştuğunu bilerek. Altair onun için geri geleceğimizi biliyor.

"Anlamıyorsun," dedi ve sesi yorgun geliyordu. "Durumlarımız tersine dönseydi, benim için canla başla mücadele ederdi. Ama onu öldürmek için Sharr'a gönderildiğimi biliyor. Emirlerle karşı gelmediğimi biliyor."

Zafira, Altair'in rutubetli bir yerde Aslan tarafından hapsedildiğini, umutsuzca düşündü. Çaresiz. Dayanacaktı, *zorundaydı* . Bu yüzden ne yapacağını söyledi: "O zaman onu şaşırtmamız gerekecek."

"İyimserlik sana yakışıyor." Nasir o zaman gülümsedi, gerçek bir gülümseme.

Denizin önünde durdukları için yabancı görünüyordu, fırtınalı ve vahşi. Ama bu yolculukta olup biten her şey gibi o da hüznle doluydu.

Bu süreçte Aslan'ı serbest bırakmış olsalar bile, onlarca yıllık laneti kaldırmış ve Sharr'ın büyüünü serbest bırakmışlardı. Birini geride bıraksalar da dört kalbi kurtarmışlardı. Benyamin'i sonsuza kadar, Altair'i de şimdilik kaybetmiş olsalar bile, Aslan ordularına karşı zafer kazanmışlardı. Safi asla oğluyla birlikte gömülmeyecekti, ama sonsuza kadar Rahibeler ile yatacaktı. Zafira, Deen'i kaybetmiş olsa bile Jawarat'ı bulma arayışında başarılı olmuştu.

Artık büyüünün akışını damarlarında hissetmese de büyüleri vardı. Ve kalpleri tekrar kraliyet minarelerine geri verene kadar, asla vermeyecekti. Kalpler sadece kalplerdi.

Her kayıp için bir kazanç.

BÖLÜM 91

Kaptan dümeden emirler yağdırarak gürültüyü bastırdı. Nasir, hepsinin genç olduğunu fark etti. Arawiya bir avuç genç tarafından yıkımın eşiğinden getiriliyordu. Jinan, onun baktığını görünce iki parmağını alnından kaldırdı. "Sultan'ın Kalesi sizi bekliyor, Majesteleri."

Sultanın Kalesi. Ev. Sharr'ın eskimiş büyüüne olan bağı yok edildiğinden, Aslan'ın padişah üzerindeki etkisinin devam edip etmediğinden emin değildi. Yakında öğreneceğini sanıyordu.

Zafira güldüğünde karanlık düşünceleri dağıldı.

Onu özgürleştirdi. Göğüs kafesinin arasındaki o yarığa ulaştı ve ona hayat verdi. Karanlık tarafından engellenmeyen bir ışık şisesi, yeniden duymak için şehirleri yakacağı bir ses, vahşi ve özgür. Artık farklı duruyordu. Omuzlar geriye atıldı, koyu renk saçlar rüzgarda uçtu. Daha uzun. Daha güçlü. Bir kadın, baştan sona.

Erkek olduğuna inandığı kadın, buraya gönderildiği Avcı. öldürmek. Onu izlerken yakaladı. "Hiçbir kadının kendinden korkmamasını sağlayacağım. Zaram'daki, Pelusia'daki ve Sarasin'deki gibi."

"Hiç şüphem yok güzel ceylan."

Onunla göz göze geldi ve çekingenlik yanaklarını kararttığında Nasir göğsünde bir sarsıntı hissetti. Bir adım daha yaklaştı ve Nasir, Jawarat'ı tutmadan önceki, Jawarat'ı tuttuğu anlardaki *mermer sütunları hatırladı*.

Bu hiçbir şey ifade etmez. Sert sözlerini geri alabilmeyi diledi. Hiçbir şey ifade etmiyordu, hayır. Daha önce, açık yüzünde en ufak bir iğrenme belirtisi olmadan, nazik bir elle ona baktığı o an da olmamıştı. Zafira Iskandar'ın ona nasıl baktığına bakmak, hayatının doruk noktası olmuştu. Keşke bilseydi.

Ama bu üç kelime aralarında oyalandı, şimdi ona bakarken gözlerinin arkasındaki bir muhafızı kaldırdı.

"Ve sen? Ne yapacaksın, Ölüm Prensi?"

Söylemek istediğini söylemedi. "Bu yolculuğu yaşarsam, o zaman göreceğim."

"Yaşayacaksın Prens," dedi Kifah onlara katılarak. "Avcı bunu yapmanı sağlayacak."

Söz konusu Avcı hafifçe alay etti. "Arz düştü. Artık bir avcı değilim."

Kifah ona bir bakış attı. "Hâlâ avlanacak bir Aslan ve bilmecelelere meraklı bir general var. Sakın bana şapkanı bu kadar çabuk asacağını söyleme."

Güldü. "Sanırım hayır, o zaman," diye yanıtladı, sesini yumuşatarak rahatladı.

Sharr'ın titrediğı, Arawiya'nın haritasında bir bela, gölge ve ölüm yeri olan arkalarına bakmadılar. Geçmişte çok uzun süre yaşamışlardı. Yine de Nasir ruhunda her zaman adanın bir hatırasını, çektiğı acıyı belirtmek için başka bir yara izi taşırdı.

Zafira, "Yerden kum tepeleri yükselteceğiz ve gökten ölüm yağdıracağız" dedi.

"Ve sonra biraz," diye söz verdi Nasir.

Kifah sert bir şekilde başını salladı.

Arawiya'yı, dümeninde bu zumrayı süpürmek için değişimin zamanı gelmişti. Ölümle ya da başka bir şekilde kurtarması gereken bir erkek kardeşi ve özgürleştirmesi gereken bir babası vardı. Engellenecek daha çok duvar, kazanılacak savaşlar ve toplanacak zaferler olacaktı. Ama duvarlar bir haşhaş için hiçbir şeydi.

Ve Ölüm Prensi hiçbir işi yarım bırakmadı.

الختام

SONSÖZ

Yorgunluk ve yorgunluk onu sonsuz bir keder çukuruna sürüklemekten önce bir ruhun dökülebileceği kadar gözyaşı vardı. Yasmine çok şey görmüştü.

Artık evliliğinin sevincini hissetmiyordu. Korku ve yenilgi dilini acıttı. Savaşın harap ettiği bir yer, mutluluğun yeri değildi.

Misk, intikam sözü veren bir sesle, "Bu savaş değil," demişti. "Bu kasaplık. Soğukkanlı ve kalpsiz. Bizimle durmayacak. Sırada Zaram olacak, sonra Pelusia ve sonra suçları tam bir daire çizecek, Arawiya siyah tacının altında."

Zaten siyah tacının altındaydılar. Sultanın daha ne istediğini anlamadı.

Adamlar oradaydı, Sarasin'in siyah ve gümüş kıyafetlerini giymiş, evler ve ağaçların arasındaki gölgelerde bekliyorlardı. Zafira ve Deen'i taşıyan gemi gözden kaybolunca geldiler. Misk'in arkadaşları varmış, öğrenmiş, ve böylece o ve kocası, küçük Lana ile kaçarak halifenin kervanına atlayacak kadar şanslıydılar.

Günler sonra geri döndü. O ve Deen'in et dağıttıkları köye. Onların ve Zafira'nın büyüdüğü yer. Adamların batıdaki köylerin evlerini yaktığı ve savunmasızların üzerine bir buhar saldırdığı yer.

Yasmine'in eğitim verdiği, gülümsemelerini teşvik ettiği ve kutladığı çocuklar, şimdi küçük tabutlarda yatıyorlardı, zemin çok soğuk ve onları düzgün bir şekilde gömmek için çok sertti.

Ölümleri kansızdı ama tenlerinin solgunluğu saatlerce acı çektiklerini gösteriyordu. Hayatta kalan birkaç kişi renksiz zehirden bahsetti.

En önemli nefes alma eylemiyle öldüren bir şeyden kaçış yoktu.

Yasmine şimdi halifenin Thalj'daki sarayının penceresinden, bir zamanlar evi olarak adlandırdığı terkedilmiş köyden çok çok uzaklara bakıyordu. Evi *yoktu* . Ve Sarasinler padişahın emri altında devam ederse, Demenhur'daki hiç kimse, Arawiya'daki hiç kimse *yapmazdı* . Böyle bir katliamın amacı neydi?

"Gelecek," dedi Misk. Yasmine'nin kollarına sıcaklık verdi ve başına bir öpücük kondurdu.

Zafira. Kalbinin kız kardeşi. Sharr'a haber göndermenin bir yolu yoktu, haber almanın da bir yolu yoktu. Zafira'nın hâlâ yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu ama kardeşinin yaşamadığını biliyordu.

Misk, o anlamsız, çaresiz durumdayken Arz'ın daha da ilerisine gitmesine izin verseydi, daha fazlasını öğrenecekti. O da ölecekti ama karanlık ormanın ona yanlış olamayacak kadar canlı bir şey göstermesine yetecek kadar orada kalmıştı.

Vizyon onu yakalamıştı: Deen, Zafira'yı öldürmeye çalışan altın saçlı bir adamın eliyle ölüyordu.

Yasmine onu öldürmeye yemin etti. Ona getirdiği ıstırapın aynısını ona da getirmek için.

Nasıl yapacağını bilmiyordu, çünkü onunla Sharr arasında kocası Arz, Baransea ve muhtemelen bin bir tane daha vardı. bilmediği şeyler. Avcı değildi ama Yasmine Ra'ad'dı ve bir yolunu bulacaktı. Altın saçlı adamın hala yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyordu, adını da bilmiyordu. *Her seferinde bir eşek.*

Misk hala omuzlarını ovuşturuyor, sessizce onun cevabını bekliyordu.

"Ne için?" Yasemin sordu.

Zafira'nın Sharr'da karşılaştığı şey kesinlikle bundan daha iyiydi. Yasmine onun geri dönmesini istemiyordu. Önce soğuktan acı çektiler, sonra anne babalarını kaybettiler. Sonra Deen. Şimdi bu.

"Acı çekmek kaderimizdir."

Misk boğazından bir ses çıkardı. "İnan, Yasemin."

"Zor."

inan dedim , tatlı yeme dedim."

Yasemin ona bir bakış attı.

O güldü. "Ne? Tüm korkunç şakaların beni yakalıyor." Kollarını ona doladı, çenesini omzuna koydu, sesi kulağında sıcaktı. "Zafira diğerleriyle birlikte geri dönecek. Hayatım pahasına güvendiğim bir adam ve anneminki dahil. Deen de onu tanıyordu."

"Ve o çok büyük güçleriyle sorunlarımıza son verecek mi?"

Misk alaycı kızın kaymasına izin verdi. "Yalnız değil. Ama o bunun bir parçası olacak."

Hizmetçiler künefesini ve nane çayını getirmişlerdi, ama tepsiye dokunulmamıştı, çay çoktan soğumuştı. Yasmine yemeğin ya da rahatlığın görüntüsünü midesine bulamıyordu. Baktığı her yerde çocukların çürük derisini ve hareketsiz göğüslerini gördü. Küçük tabutlar ve çığlık atan anneler.

Yorgundu. Çok yorgun, ama kocasına küçük bir gülümseme hediye etti. "Gizemli kurtarıcınızın bir adı var mı?"

Misk onun yanağını öptü. "Altair el-Badawi."

Karanlığı hiç sevmezdi. Gözlere çok ağır geldi, hayal gücüne çok fazla şey bıraktı. İtilip kakıldığı, hapsedildiği yer orasıydı. anne kardeşine bayıldı. Arawiya bir prensin doğumunu kutlarken.

Işığı tercih etti. Bir zamanlar Benyamin'le birlikte gittiği ziyafetlerin üzerinde asılı duran baş döndürücü türden.

Kuruyan dilinden bir hıçkırık daha döküldü.

Altair'in hain tüy dökücü ağına liderlik eden kişi olarak on yıllardır hayatını riske atan Benyamin. Kardeşi tercihe göre, arkadaşı kadere göre. Halkının ihmalinin suçluluğuyla, kendi iyiliğinin suçluluğuyla yaşayan, bu yolculuğa çıkan ve bir kez bile ölmeyi beklemeyen.

Artık ölmüştü. Sonsuza kadar Kadim Rahibeler'in yanında yatacağı yalnız, onurlu bir ölüm.

Altair, zumranın gidişini izledi. Bu savaşın ona neye mal olduğunu bilerek Zafira'nın omuzlarının düştüğünü gördü. Nasir'in ifrit üstüne ifrit kestiğini ve diğerlerini Kızılağaç gemisine götürdüğünü gördü. Sharr tarafından zayıflatılmış annesini gördü.

Hiçbiri onu aramadı. Onlar gemiye bindiklerinde değil. Yelkenlerini gevşettikleri zaman değil. Onu terk ettiklerinde değil. Yalnız kaftar bile harabelere dağılmadan önce ona acımişti.

Onu Aslan'ın gölgeleri tarafından zincire vurulmuş halde bırakarak, kaçamaz. Zümraya yardım etmişti, o baş döndürücü ışık dağınıklığını salıvermişti. Ve onu bırakmışlardı.

Sonra elleri ve dizleri üzerine atıldı, Sharr'ın harabelerinden bir gemiyi kurtarıırken gevezelik eden, haykıran ifritlerin yanında çalışmaya zorlandı. Şimdi, günler-haftalar mı?-sonra, gemi Baransea'yi geçerken zincirleri şıngırdadı.

Karanlık yaratığın kendisinden ve prensten neden nefret ettiğini biliyordu: *Çünkü sende olmayana sahibiz. Uğruna uğraştığın onca şeyle ana rahminden düştük.*

Damarlarında büyü olan Kadim Rahibelerden birinin torunlarıydılar. Onlar kadar güçlü olmasalar da, güç gemileriydiler. tam kanlı Kızkardeşler. Sihirli bir kalbe veya bir kraliyet minaresinin ışığına ihtiyaçları yoktu. Toprağın onu kullanmaları için sihir barındırmasına gerek yok.

Gölgeler kıpırdanarak onu bir ziyaretçiye uyardı. Dalgalar gemiye çarparak midesinin içini sallıyordu. Kardeşi başka bir gemide gölgeleri takip ederken, kamaranın tavanına bir ışık küresi fırlattı.

Ziyaretçinin kehribar rengi gözleri parladı, dövmesi parıldayan bronz, uzun kulakları abanoz sarığının altına sıkıştırdı. Kulaklar Altair'inkine çok benziyor.

"Merhaba baba," dedi Altair. Sesi kabaydı. "Böbürlenmeye mi geldin?"

Gecenin Aslanı gülümsedi.

TEŞEKKÜRLER

Biliyorum kelimelerde sihir var ama kan arasındaki bağda özellikle farklı bir sihir var. Ve bu hikaye ailem olmadan asla olamazdı. Her şeyden önce bana cesaret ve güç veren ve en önemlisi inancımı özüme yerleştiren anneme ve babama en büyük teşekkürü borç bilirim. Daha büyük bir hediye yok.

Kız kardeşlerim Asma ve Azraa'ya gülümsemelerimin, sevgimin ve akıl sağlığımın (ve eğer gerçekten dürüst olursak, deliliğin) büyük kısmını size borçluyum. *Alevi Avlamamızın* olabilecek en büyük şey olabilmesi için beynini ödünç verdiğin için teşekkür ederiz . En büyük hayranlarım ve en sevdiğim eleştirmenlerim olduğunuz için. İkinizi de herhangi bir alfabenin ifade etmeme izin verebileceğinden daha çok seviyorum. Ve evet, Nasir ve Altair herkesten önce sizindir. Ağabeyim Abdullah'a, bazen en kötüsü olduğu için, en eski arkadaşım olduğu için ve beni kitap dünyasıyla yeniden tanıştırdığı için.

Menajerim John Cusick'e nazik, destekleyici ve her zaman için, *her zaman* tam ihtiyacım olduğunda doğru kelimelerle orada olmak. Kitabımı mükemmel bir yuva buldunuz.

Editörlerime sonsuz teşekkürlerimi sunarım: Janine O'Malley, sözlerimde özel bir şey gördüğü ve ilk günden beri en büyük şampiyonum olduğu için; yüzlerce e-postama coşku ve sevgiyle cevap veren Melissa Warten'a. Hem “neden” diye defalarca sorduğun için, hem de çalışmamın pürüzlü taşlarını parlattığın için teşekkür ederim.

Macmillan'daki herkese: Hayallerimin yayınevi olduğunuz ve bu kitabı olabildiğince iyi hale getirmek için yorulmadan çalıştığınız için teşekkür ederim. Parlak yayıncılarım Brittany Pearlman (yerinden edilmiş Kaliforniyalı) ve Shivani Annirood'a: Mırıldanıp bitmeyen sorularıma katlandığınız için teşekkürler. Molly Ellis'e: Uzun e-postalarınız bu yolculuğun her zaman parlak bir noktası olacak. Pazarlamada Melissa Zar ve Jordin Streeter'a: Siz ikiniz yüzünden birçok kez adımı imzalamak zorunda kaldım ve bunun için ve diğer her şey için sonsuza dek minnettar olacağım. Sözlerimi yüz bin kez okuduğu için Hayley Jozwiak'a. İçimdeki tasarımcıya katlandığı için Elizabeth Clark'a çok ihtiyaç duyduğum bir teşekkür - ve bunu hafifçe söyleyiyorum.

Joy Peskin, Jen Besser, Jon Yaged, Allison Verost, Katie Halata, Mary Van Akin, Kathryn Little, Tom Mis ve Gaby Salpeter'a özel teşekkürler. *We Hunt the Flame*'i yurtdışına götürdüğü için Folio Lit'ten Melissa Sarver White'a . Muhteşem harita için Virginia Allyn'e ve tipografi için Erin Fitzsimmons'a. Muhteşem kapak için Sim ó n Prades'e. Hiç bitmeyen desteğiniz ve sevginiz için Jenny Bent'e ve olağanüstü ajan Molly O'Neill ve Suzie

Townsend'e. En başından beri bana güç verdikleri için Sharon Biggs Waller ve Leigh Bardugo'ya ve nasıl yayınlanacağına dair birçok sorumu yanıtlayan VE Schwab'a. Sorgulama günlerimde beni doğru yöne yönlendiren Stephanie Garber, Lee Kelly ve Rachel Bellavia'ya ve Jessica Khoury, Ron Smith, Margaret Rogerson, Beth Revis, Evelyn Skye, Sabaa Tahir, Robin LaFevers ve Roshani Chokshi'ye, sevgi ve destek.

Bana yayıncılığın çılgın dünyasında her anın kıymetini bilmeyi öğrettiği için Kerri Maniscalco'ya. Katie Bucklein'a, ruh ikizi ve şiddetli dövüşçü. Her zaman arkamda olduğun için teşekkür ederim. Devam etmemi sağlayan sevgili arkadaşım ve sevgi dolu ruhum Joanna Hathaway'e. Britta Gigliotti, principessa ve bu yaşlı çiftin diğer yarısı. Cömert kalp ve akıl hocası Marieke Nijkamp'a, ilk okuyucularımdan biri olduğunuz için teşekkür ederim. Joan He'ye, suç ortağı, ajan kardeş ve ilk arkadaş. Seni seviyorum keçi arkadaşım. Bir liste tutan ve bana inanan Jessica Brooks'a. Beth Phelan ve #DVpit ekibine, siz harikasınız. En sevdiğim mega hayranım Brittany Holloway'a. Arawiya dünyasını destekleyen özel hesapları olan harika hayranlara. Lisa Austin, Kalyn Josephson, Jenna DeTrapani, Ksenia Winnicki, Heather Kassner, Mary Hinson, Sara Gundell, Korrina Ede, Noverantale, Ashelynn Hetland, Amanda Foody ve Michael Waters'a: Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Yayıncılık dünyasına giden yolum olan kütüphaneciler Amy Georgopoulos ve Jenny Ethington'a. Teen-me'yi kabuğundan çıkardığın ve onu kitap blogunun büyüyle tanıştırdığın için teşekkür ederim.

Akıl hocası ve arkadaşı Catherine Gnoffo'ya çok erken gitti. Her gün özlediğim, panayırda yeni Harry Potter kitabını alabilmem için avuçlarıma keskin dolarlar basan büyükbabama. Keşke ikiniz de bu kitabı elinizde tutmak için burada olsaydınız.

Ve son olarak, en derin şükranlarımı sunarım sevgili okuyucu. Bu kitabı aldığım, sözlerimi yuttuğum ve bir rüyayı desteklediğim için. Bunların hiçbirisi sensiz mümkün olmazdı. Zafira'nın yolculuğunun, Nasir'in arayışının ve maceramın bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim. *Şükrun* .

ÖNCELİKLE ÖDÜL
Ateşin Peşinde

"Güzel hikaye anlatımı, büyüleyici ortamlar ve ateşli karakterler - *Ateşin Peşinde* ; tehlike, sihir ve umut hepsi bir arada ve sarhoş edici."

—EVELYN SKYE,

New York Times – Crown's Game serisinin en çok satan yazarı

"Hafsah Faizal'ın sesi sadece konuşan değil, sayfa boyunca şarkı söyleyen bir ses. *Ateşi Avlıyoruz* e aldatma, siyasi entrika ve yaşayan ve nefes alan bir atmosferle dolu büyüleyici bir hikaye. Bu hikayeye takıntılıyım."

—KERRI MANISCALCO,

#1 *New York Times* – Stalking Jack the Ripper serisinin en çok satan yazarı

"Canlı karakterlerle dolu taze, cesur hikaye anlatımı, Hafsah Faizal'ı fantezide patlayıcı yeni bir ses olarak işaret ediyor. Adrenalin ve romantizmle dolu *We Hunt the Flame* , beni büyüledi ve daha fazlası için çaresiz bıraktı!"

—JESSICA KOURY,

Corpus üçlemesinin ve *Yasak Dilek*'in yazarı

"Hafşah'ın yazılarına bayılıyorum; kelimelerle çok güzel bir yolu var."

—BETH REVIS,

New York Times - *Sensiz Bir Dünya'nın* en çok satan yazarı

"Cesur bir düzyazıyla Faizal, karanlık ve merak uyandıran bir sihri, zengin bir karakter kadrosunu (elbette en sevdiğimiz kendinden nefret eden prens türü de dahil) ve canlandırıcı bir şekilde egzotik olmayan Arap esinli bir ortamı bir araya getiriyor."

—ALLISON SENEAL,

Old Firehouse Books'ta kitapçı

"Fantezi türüne yapılan bu heyecan verici yeni eklemede, Arap mitolojisi aksiyon, mizah, romantizm ve kimlikle birleşiyor, farklı karakterler sadece evlerini değil kendilerini de kurtarmaya çalışıyor. Dondurucu kardan yanan kuma kadar, Faizal okuyucuları görkemli yazılarıyla kendine çekiyor. Sihir ve gizem, sayfaları sonuna kadar çevirmeye devam ediyor."

—MADELINE DORMAN,

Blue Willow Bookshop'ta kitapçı

"Klasik fantezi unsurları, karanlık, romantik ve tamamen büyüleyici olan bu Arap esintili ustalıkla hazırlanmış dünyada yeni bir görünüm kazanıyor. Yüreğinize dokunan karmaşık karakterler ve hem güzelliği hem de düzyazısıyla bereketli bir hikaye ile Hafşah Faizal'ın *Ateşi Avlıyoruz* !

—KATIE STUTZ,

Anderson's Bookshop'ta kitapçı

" *We Hunt the Flame* , eski Arap kültürüne dalmış, sizi daha fazlasını istemenize neden olacak yemyeşil ve canlı bir destansı fantezidir. Roshani Chokshi ve Renée Ahdieh hayranları için mükemmel."

—MELISSA LEE,

Blue Bunny Books'ta kitapçı

“İnanılmaz çıkışında Hafsah Faizal, Arap esintili, kalp durduran dönüşlerle dolu, kasırga bir fantezi yarattı; güçlü dostluklar; buharlı, iyi gelişmiş bir romantizm; ve beni nefessiz bırakan lirik düzyazı. *The City of Brass* ya da *Children of Blood and Bone* hayranları, beni çenem yerde bırakan ve hikayenin bittiği için üzülererek bu hikayeyi yutacak.”

—**SHAUNA SINYARD,**

Park Road Books'ta kitapçı

“Hafsah Faizal'ın *Alevi Avlıyoruz* , sonsuza kadar içinde kalmak isteyeceğiniz muhteşem bir şekilde yazılmış, zarif bir şekilde inşa edilmiş bir dünya. Nasir ve Zafira epik kahramanlardır ve hikayelerinin iç içe geçmesi, YA fantezi edebiyatının en çarpıcı parçalarından biriyle sonuçlanır.”

—**RACHEL STROLLE,**

Glenside Public Library District'te kütüphaneci

YAZAR HAKKINDA

Hafsah Faizal, Amerikalı bir Müslüman ve marka tasarımcısıdır. Yazarlar için web siteleri ve diğer herkes için güzel güzellikler yarattığı IceyDesigns'ın kurucusudur. Yazmadığı zamanlarda, bir sonraki tasarımını hayal ederken, Assassin's Creed ve Skyrim arasında karar verirken veya dünyayı dolaşırken bulunabilir. Florida'da doğup Kaliforniya'da büyüdü, şimdi ailesi ve yutulmayı bekleyen bir kitap kütüphanesiyle Teksas'ta yaşıyor. ALEV AVLADIK, yazarın ilk romanıdır.

